

ДЖИМ БЪЧЪР ЛЕТНИЯТ РИЦАР

Част 4 от „Досиетата на Дрезден“

Превод от английски: Васил Велчев, 2014

chitanka.info

Тази книга се посвещава на всички по-големи сестри, които имат достатъчно търпение, за да не удушат по-малките си братя — и особено на моите сестри, на които им се наложи да изтърпят повече от останалите. Обичам ви и двете толкова много!

И за мама по причини, които са толкова очевидни, че наистина няма нужда да бъдат изричани... Въпреки това специално ще отбележа захарните пръчици и люлеещия се стол, който ме приспиваше с поскърцването си.

ГЛАВА 1

В деня, в който Белият съвет пристигна в града, от небето заваляха жаби.

Излязох от Синята костенурка, моят раздрънкан стар фолксваген, и примижах под светлината на яркото юнско слънце. Паркът „Лейк Медоу“ се простираше малко на юг от деловия център на Чикаго, надалече от бреговете на езерото Мичиган. Дори в горещините, каквито имаше напоследък, паркът обикновено беше пълен с хора. Но сега беше пуст, ако не се смяташе една несигурно пристъпваща възрастна дама с пазарска количка и дълга дреха. Още нямаше пладне, а вече се бях сварил в анцуга и тениската си.

Огледах парка още веднъж, после направих две крачки към тревата и веднага получих удар по главата от нещо дребно и влажно.

Потрепнах и се плеснах по косата. Нещо се плъзна по лицето ми и падна на земята в краката ми. Жаба. Не от най-едрите, спокойно можеше да се събере в дланта ми. Остана неподвижна няколко секунди, после извряска и се отдалечи с подскоци, залитайки, сякаш е пияна.

Огледах се и видях още жаби по земята. Много жаби. Колкото по-навътре в парка навлизах, толкова по-гръмогласно ставаше квакането им. Пред очите ми още няколко от земноводните изпопадаха от небето, сякаш всевишният ги изсипваше отгоре през улей за пране. Навсякъде наоколо подскачаха жаби. Още не бяха покрили плътно земята, но нямаше как да не ги настъпвам. Някъде през около секунда се чуваше тупкане от ново приземяване. Квакането им наподобяваше глъчката в препълнена зала.

— Странно, нали? — попита развълнуван глас. Обърнах се и видях нисък, широкоплещест младеж, който вървеше към мен с уверена походка. Били Върколака носеше клин и черна тениска. Преди една или две години екипът му щеше да скрива петнайсет-двайсет килограма наднормено тегло. А сега скриваше мускулатурата, появила

се в замяна. Той ми подаде ръка, усмихвайки се. — Какво ти разправях, Хари?

— Били — отвърнах аз. Той така ми стисна ръката, че чак изпука. Или просто не си знаеше силата. — Как вървят нещата при върколаците?

— Все по-интересно — каза той. — Напоследък, докато патрулираме, попадаме на много странни неща. Като това. — Той махна с ръка към парка. На няколко фута от нас падна още една жаба. — Така че решихме да повикаме магьосник.

Патрулират? Шибани виджиланти^[1], Батмане.

— А някой от обикновените хора идвал ли е тук?

— Не, ако не смятаме няколко метеоролози от университета. Казаха, че имало торнада в Луизиана или там някъде и че бурите сигурно са докарали жабите тук.

Изсумтях.

— А ти смяташ, че магията може да обясни по-добре всичко това?

Били се ухили.

— Не се притеснявай. Сигурен съм, че няма да мине много време, преди да се появи някой, който да го обяви за мошеничество.

— Хм. — Отидох при костенурката и се порових в багажника отпред. Върнах се с найлонова раница, от която извадих два малки платнени чувала. Подхвърлих единия на Били. — Хвани няколко жаби и ги пъхни тук.

Той улови чувала и се намръщи.

— Защо?

— За да се уверя дали са истински.

Били повдигна вежди.

— Мислиш, че не са ли?

Погледнах го накриво.

— Виж какво, Били, просто го направи. Не съм си доспал, не помня кога за последен път съм ял топла храна и имам да свърша куп работа до довечера.

— Но от къде на къде да не са истински? Изглеждат като истински.

Поех си дълбоко дъх, опитвайки се да потисна раздразнението си. Напоследък това не ми се удаваше лесно.

— Може да изглеждат истински на вид и при допир, но не е изключено да са просто имитации. Направени от материята на Небивалото и съживени чрез магия. Надявам се да е така.

— Защо?

— Защото в такъв случай всичко това ще означава, че на някоя фея ѝ е станало скучно и е решила да извърти някой номер. Правят го понякога.

— Добре. А ако са истински?

— Ако са истински, значи, нещо се е объркало.

— Какво по-точно?

— Нещо сериозно. Дупки в тъканта на реалността.

— А това лошо ли е?

Погледнах го.

— Да, Били. Много лошо. Това ще означава, че приближава нещо голямо.

— Но ако...

Търпението ми се изчерпа.

— Нямам нито време, нито настроение да изнасям лекции днес. Затваряй си плювалника!

Били вдигна ръка в успокоителен жест.

— Добре, човече. Както и да е. — Той закрачи до мен през парка, като от време на време се навеждаше да вдигне някоя жаба. — Та аз... въз... радвам се да те видя, Хари. С останалите се чудехме дали няма да искаш да наминеш през уикенда да се социализираме.

Аз също се наведох да вдигна една жаба и го погледнах с подозрение.

— Какво да правим?

Той ми се ухили.

— Да поиграем „Арканос“, човече. Кампанията се развива много яко.

Ролеви игри. Издадох едносричен звук. Възрастната дама с пазарската количка премина покрай нас, колелцата скърцаха и се клатушкаха.

— Сериозно, това е страхотно — не се отказваше той. — Щурмуваме крепостта на лорд Малокио, само че ще ни се наложи да го направим под прикритието на нощта, за да не разбере Съветът на

истината кои виджиланти са му видели сметката. Има заклинания, демони, дракони и всичко останало. Проявяваш ли интерес?

— Звучи ми твърде подобно на работата ми.

Били изсумтя.

— Виж, Хари, знам, че цялата тази история с вампирската война те изнервя. И те скапва. Но напоследък твърде много се скатаваш в сутерена си.

— Каква вампирска война?

Били завъртя очи.

— Носят се слухове, Хари. Знам, че Червеният вампирски двор е обявил война на магьосниците, след като ти изгори дома на Бианка миналата есен. Знам, че от тогава насам са се опитали да те убият няколко пъти. Знам даже, че Белият съвет на магьосниците скоро ще се събере в града, за да реши какво да се прави.

Изгледах го навъсено.

— Какъв Бял съвет?

Той въздъхна.

— Моментът не е подходящ да се превръщаш в отшелник, Хари. Имам предвид, виж се само. Кога за последно си се бръснал? Или си вземал душ? Или си се подстригвал? Или си излизал до обществената пералня?

Повдигнах ръка и потърках наболата по лицето ми брада.

— Излизал съм. Излизал съм много пъти.

Били вдигна още една жаба.

— Кога например?

— Например, когато ходих на футболен мач с теб и с „Алфа“.

Той изсумтя.

— Аха. През януари, Дрезден. А сега е юни. — Били стрелна с поглед лицето ми и се намръщи. — Хората се тревожат за теб. Искам да кажа, знам, че работиш върху някакъв проект или нещо подобно. Но този немит дивак просто не си ти.

Наведох се и вдигнах една жаба.

— Не знаеш какво говориш.

— Знам по-добре, отколкото предполагаш — каза той. — Всичко е заради Сюзан, нали? Нещо се е случило с нея предишната есен. Нещо, с което се опитваш да се справиш. Може би нещо, което са направили вампирите. Ето защо тя е напуснала града.

Затворих очи и положих усилия да не смачкам жабата в ръката си.

— Смени темата.

Били се спря на място и вирна брадичка.

— Не, Хари. По дяволите, ти изчезна от лицето на земята, почти не се появяваш в офиса си, не отговаряш на телефонните обаждания, а когато те потърсят къщи, често дори не отваряш вратата. Ние сме твои приятели и се тревожим за теб.

— С мен всичко е наред — казах.

— Ти си отвратителен лъжец. Говори се, че Червените струпват сили в града. И че предлагат на последователите си пълно вампирство, ако някой от тях ти види сметката.

— По дяволите! — промърморих аз.

Започваше да ме боли главата.

— Не е подходящ момент да излизаш навън сам. Дори и през деня.

— Нямам нужда от бавачка, Били.

— Хари, познавам те по-добре от доста други. Знам, че си способен на неща, които останалите хора не умеят — но това не те прави супермен. Всеки понякога има нужда от помощ.

— Не и аз. Не и сега. — Мушнах жабата в чувала и се наведох за друга. — Нямам време за това.

— О, като спомена за време... — Били извади от джоба си сгънат лист хартия и се зачете в него. — Имаш среща с клиент в три часа.

Примигнах.

— Какво?

— Наминах през офиса ти и проверих съобщенията. Някоя си госпожица Съмърсет се опитваше да се свърже с теб, така че ѝ позвъних и ви уговорих среща.

Почувствах, че раздразнението ми отново се надига.

— Какво си направил?

Неговото изражение също показваше раздразнение.

— Проверих и пощата ти. Хазаинът ти е изпратил предупреждение. Ако не си платиш наема до една седмица, ще те изхвърли.

— Кой, по дяволите, ти е дал правото да си пъхаш носа в моя офис, Били? Или да се обаждаш на клиентите ми?

Той пристъпи ядосано към мен. Наложих ми се да се съсредоточа върху върха на носа му, за да избегна риска да го погледна в очите.

— Слез на земята, Хари. Аз съм ти шибан приятел. През цялото време се криеш в апартамента си. Трябва да си доволен, че ти помагам да си спасиш работата.

— Дяволски си прав, че това е моя работа — озъбих се аз. Дамата с пазарската количка се скри извън обсега на периферното ми зрение, колелцата скърцаха зад гърба ми. — Моята. И не ти влиза в работата.

Той издаде напред челюстта си.

— Чудесно. И сега просто ще допълзиш обратно в бърлогата си и ще чакаш да те изхвърлят от там? — Той разпери ръце. — Мили боже, човече. Няма нужда да съм магьосник, за да видя кога някой се движи по наклонената плоскост. Ти си зле. Нуждаеш се от помощ.

Забих пръст в гърдите му.

— Не, Били. Не се нуждая от помощ. Нямам нужда да са ми бавачки шайка хлапета, които си мислят, че само защото са научили някой друг номер, са готови да бъдат Самотния рейнджър със зъби и опашка. Нямам нужда да се притеснявам за хората около мен, които вампирите да атакуват само защото не могат да се доберат до мен. Нямам нужда да се терзя и да се чудя кой друг ще пострада заради това, че съм допуснал грешка. — Наведох се, сграбчих още една жаба и докато се изправях, измъкнах чувала от ръцете на Били. — Нямам нужда и от теб.

Естествено, точно в този момент ме атакуваха.

Като опит за убийство не беше изтънчено. Изрева двигател и един малък черен пикап прескочи бордюра към парка на петдесетина ярда разстояние. Той се друсаше и залиташе на едната си страна, гумите му разравяха бразди по нагрятата от слънцето трева. Двама мъже се бяха вкопчили за ролбара в каросерията на пикапа. Бяха облечени целите в черно, включително и с черни слънчеви очила върху черните скиорски маски на лицата си, а и пищовите им пасваха по цвят — автоматични оръжия, подобни на миниузита.

— Назад! — изкрещях аз.

Сграбчих с дясната си ръка Били и го скрих зад себе си, а с лявата разтърсих гривната на китката си, окичена с редица дребни защиты в средновековен стил. Насочих ръката си към приближаващия

се пикап и съсредоточих волята си върху гривната. Между мен и пикапа внезапно се разгърна прозрачна блещукаща полусфера.

Пикапът заби спирачки. Двамата стрелци не го изчакаха да спре. С ловкостта на герои от екшъните те насочиха оръжията си горе-долу в моя посока и изпразниха пълнителите им в гръмотевичен откос.

От защитното поле пред мен се разлетяха искри, а куршумите с вой и свистене рикошираха във всички посоки. Гривната ми стана неприятно гореща за една-две секунди, подаването на енергия към щита достигна лимита си. Опитах се да наклоня щита така, че куршумите да отскачат възможно най-високо. Бог знае накъде отлитаха — надявах се само, че няма да се насочат към преминаваща кола или случаен минувач.

Автоматите изщракаха, изпразнени. Двамата стрелци се заеха да ги зареждат с отривисти непрофесионални движения.

— Хари — извика Били.

— Не сега!

— Но...

Свалих щита и вдигнах дясната си ръка — тази, която проектира енергията. Сребърният пръстен на показалеца ми беше омагьосан да трупа кинетична енергия всеки път, когато ръката ми се помръдне. Не бях използвал пръстена от месеци — сигурно в него се беше натрупала толкова много енергия, че чак ме беше страх да я използвам срещу стрелците. Тя можеше да убие единия от тях, което би било равносилно на това, да ги оставя да ме напълнят с куршуми. Белият съвет изобщо не се церемонеше с нарушителите на Първия закон на магията: „Не убивай!“. Технически аз вече го бях нарушавал веднъж, не можех да допусна да се случи отново.

Стиснах зъби, насочих пръста си малко встрани от стрелците и задействах пръстена. Суровата енергия, невидима, но осезаема, изплющя във въздуха и засегна с периферията си долната част на тялото на единия стрелец. Автоматът му се блъсна в гърдите му, разкъса дрехата му, помете слънчевите очила от главата му и го изхвърли от пикапа, просвайки го на земята някъде зад каросерията.

Вторият стрелец си изпати по-малко. Разсеяната енергия го удари в рамото и в главата. Той успя да задържи автомата си, но също загуби очилата си, а заедно с тях отлетя и скиорската маска. Под нея се разкри лицето на обикновено изглеждащ младеж, който вероятно още

нямаше нужната възраст, за да има право да гласува. Той примижа под внезапно бликналата слънчева светлина, а после продължи с несръчното зареждане на автомата.

— Хлапаци — изръмжах аз, вдигайки отново щита. — Изпращат срещу мен хлапаци. По дяволите.

А после нещо накара косата на тила ми да се опита да ме повдигне над земята. В момента, в който хлапето с автомата започна да стреля отново, аз хвърлих поглед през рамо.

Възрастната дама с пазарската количка се беше спряла на около петнайсет фута зад гърба ми. Сега видях, че тя не е толкова възрастна, колкото ми се беше сторило в началото. Забелязах блясъка в студените ѝ тъмни очи под слоя състаряващ грим. Ръцете ѝ бяха млади и гладки. Тя измъкна от пазарската количка пушка със скъсена цев, която насочи към мен.

Куршумите от автомата заблъскаха по щита ми и на мен не ми оставаше друг избор, освен да го задържа на мястото му. При всеки опит да използвам някаква магия срещу третия нападател щях да изгубя концентрация, а заедно с нея и щита, и колкото и неопитен да беше стрелецът в пикапа, при количеството олово, с което ме засипваше, рано или късно, щеше да ме уцели.

От друга страна, ако маскираният убиец получише възможност да стреля по мен с рязаната си пушка от пет ярда разстояние, нямаше да има нужда да ме карат в болница. Щях да съм направо за моргата.

Куршумите плющяха по щита ми и аз не можех да направя нищо, освен да наблюдавам как третият нападател насочва рязаната си пушка към мен. Бях прецакан, а вероятно — и Били заедно с мен.

Били се раздвижи. Вече се беше отървал от тениската си и беше изложил на показ мускулите си — плоски, твърди мускули на атлет, а не грижливо изваян релеф на културист. Той хукна към жената с пушката, в движение смъквайки клина си. Под него беше гол.

Усетих изблика на магията, която използваше Били — рязка, прецизна, целенасочена. Нямаше и следа от ритуал в това, което той правеше, никакво бавно натрупване на енергия, с цел да я освободи накуп. Докато се движеше, очертаванията му се размиха и в следващия момент Били Голия беше изчезнал, а в нападателката се блъсна Били Вълка — покрит с тъмна козина звяр с размерите на немски дог. Зъбите му разсякоха ръката, стиснала ложата на пушката.

Жената изкрещя, рязко отдръпна ръката си назад — по пръстите ѝ имаше алена кръв — и замахна към Били, използвайки пушката като тояга. Той се изви, поемайки удара с раменете си, от устата му се изтръгна ръмжене. Стрелна се към другата ѝ ръка толкова бързо, че едва успях да го видя, и пушката падна на земята.

Жената изпищя и дръпна ръката си назад.

Тя не беше човек.

Ръцете ѝ се разтеглиха, удължиха се, същото се случи с челюстта и раменете ѝ. От пръстите ѝ израснаха грозни закривени нокти и тя перна с тях Били по челюстта, изтръгвайки от него болезнено скимтене, примесено с ръмжене. Той се превъртя встрани, скочи на крака и се опита да заобиколи тварта, принуждавайки я да застане с гръб към мен.

Автоматът на стрелеца от пикапа отново изтрака, изпразнил пълнителя си. Свалих щита си, хукнах напред и се хвърлих към пушката. Сграбчих я, скочих на крака и извиках:

— Били, махай се от там!

Вълкът се метна встрани и жената се завъртя, оказвайки се лице в лице срещу мен. Чертите на лицето ѝ бяха ужасяващо изкривени, от устата ѝ стърчаха подобни на бивници зъби, от които се стичаха лиги.

Насочих пушката към корема ѝ и натиснах спусъка.

Оръжието изрева и подскочи, блъскайки ме здравата в рамото. „Десети калибър — помислих си — или може би бренеке.“ Жената се преви, изпищя и падна назад. Ала не остана дълго на земята. Почти веднага скочи отново на крака; остатъците от роклята ѝ бяха опръскани с кръв, в лицето ѝ вече нямаше нищо човешко. Тя спринтира покрай мен в посока на пикапа и се метна в каросерията му. Стрелецът издърпа там и съдружника си и шофьорът рязко запали двигателя. Пикапът забуксува за момент в тревата, разравяйки я, после, друсайки се, излезе на заден ход на пътя и бързо се отдалечи.

Погледах малко след него, дишайки тежко. После пушнах пушката, осъзнавайки, че продължавам да стискам в лявата си ръка последната жаба, която бях вдигнал. Начинът, по който тя се гърчеше, подсказваше, че съм бил на път да я смачкам, така че внимателно отслабих натиска, без да я изпускам.

Обърнах се към Били и го погледнах. Вълкът отиде при изоставения си клин, последва кратко проблясване и той отново се

превърна в гол младеж. Имаше два дълги разреза върху лицето си, успоредно на челюстта. Към врата му се спускаше тънка струйка кръв. Движенията му бяха малко сковани, но това беше единствената индикация, че изпитва болка.

— Добре ли си? — попитах го аз.

Той кимна и намъкна клина си, а после и тениската.

— Аха. Какво беше това, по дяволите?

— Гул — отговорих. — Вероятно от клана на Ла Шез. Те си сътрудничат с Червения двор и не ме харесват особено много.

— И защо да не те харесват?

— Няколко пъти съм им създавал неприятности.

Били вдигна долната част на тениската си и я притисна към раните на лицето си.

— Не очаквах ноктите.

— Много коварно действат.

— Ха, гул. Мъртъв ли е?

Поклатих глава.

— Жилави са като хлебарки. Възстановяват се от почти всякакви наранявания. Можеш ли да вървиш?

— Аха.

— Хубаво. Да се махаме от тук.

Тръгнахме към костенурката. Пътюм вдигнах чувала с жабите и ги изтръсках обратно на земята. После сложих до тях тази, която държах, и избърсах дланта си в тревата.

Били ме изгледа накриво.

— Защо ги пускаш?

— Защото са истински.

— Откъде знаеш?

— Тази, която държах, се изцвъка в шепата ми.

Пуснах Били в Синята костенурка и влязох от другата страна. Първо измъкнах изпод седалката си походната аптечка и му я подадох. Били си направи тампон и го притисна към лицето си, гледайки към жабите.

— В такъв случай, значи, нещата са зле?

— Аха — потвърдих аз. — Нещата са зле. — Помълчах малко, после добавих: — Ти ми спаси живота.

Той сви рамене, без да ме поглежда.

— Значи, си ми уговорил среща с клиентка в три, така ли? Как беше името ѝ? Съмърсет?

Той ми хвърли един поглед. Успя да запази каменно изражение, но очите му се усмихваха.

— Аха.

Почесах се по брадата и кимнах.

— Наистина съм се запуснал напоследък. Може би първо трябва да се приведа в приличен вид.

— Няма да е зле — съгласи се Били.

— Понякога съм голям задник — въздъхнах.

Били се засмя.

— Случва се. И ти си човек като всички останали.

Запалих костенурката. Двигателят захриптя, но успях да го съживя.

В този момент нещо удари силно по багажника. После още веднъж. И отново — този път по покрива на колата.

По мен се плъзна усещане за замайване, гадене, толкова внезапно и стремително, че ми се наложи да се вкопча във волана, за да не падна. Дочух отнякъде далеч Били да ме пита дали съм добре. Не бях. Във въздуха отвън шаваше и кипеше енергия — магическите сили, които обикновено бяха подредени в гладки и спокойни структури, внезапно се бяха преобразували в шумен, разрушителен, влудяващ хаос.

Опитах се да потисна усещанията си и с усилие отворих очи. От небето се сипеха жаби. Не отделни цопвания, а порой, толкова плътен, че затъмняваше небето. И не падаха меко. Удряха се в земята като градушка, пръсваха се върху асфалта и върху капака на костенурката. Една от тях се вряза с такава сила в предното стъкло, че по него се плъзна паяжина от пукнатини. Дадох газ и се понесох по пътя. След няколко стотин ярда започнахме да се отдалечаваме от свръхестествения дъжд.

И двамата дишахме учестено. Били беше прав. Дъждът от жаби означаваше, че приближава нещо сериозно в магически смисъл. Белият съвет се събираше в града тази вечер, за да обсъди войната. На мен ми предстоеше среща с клиент, а вампирите явно бяха вдигнали залозите, нападайки ме много по-открито, отколкото се бяха осмелявали по-рано.

Пуснах чистачките. Кръвта на земноводните оставяше пурпурни ивици върху напуканото стъкло.

— Мили боже — въздъхна Били.

— Аха — кимнах аз. — Не вали, а направо се излива.

[1] В миналото — членове на самоволна организация за поддържане на реда в южните американски щати, насочена срещу чернокожите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Откарах Били до жилището му близо до университетското градче. Съмнявах се, че гултът ще се оплаче в полицията, но за всеки случай изтрих отпечатъците върху пушката. Били я загърна в една кърпа, захвърлена на задната седалка на костенурката ми, и я взе със себе си, като обеща да се отърве от нея. Приятелката му Джорджия — стройна девойка, с един фут по-висока от него — го чакаше на терасата, облечена с тъмни шорти и яркочервено горнище на бански костюм, щедро изложила на показ придобилата впечатляващ тен кожа по начин, доста по-уверен и предизвикателен, отколкото бих предположил преди година. Боже, колко са пораснали децата.

В мига, в който Били излезе от колата, Джорджия рязко вдигна глава от книгата си и ноздрите ѝ се разшириха. Тя се скри в къщата и го посрещна на вратата с комплект за първа помощ в ръцете си. Хвърли поглед към колата с разтревожено изражение и ми кимна. Махнах ѝ в отговор, опитвайки се да изглеждам дружелюбен. Съдейки по изражението ѝ, не бях успял. Те влязоха в жилището, а аз потеглих, преди някой да излезе и да започне да се социализира с мен.

След минута спрях колата, изгасих двигателя и погледнах накриво отражението си в огледалото за обратно виждане на костенурката.

Направо се стреснах. Знам, че звучи глупаво, но не държа огледала вкъщи. Твърде много твари използват огледалата вместо прозорци, дори вместо врати и това е риск, който предпочитам напълно да избягвам. Не се бях поглеждал в огледалото от седмици.

Изглеждах така, сякаш ме бе прегазил влак.

Имам предвид, в по-голяма степен от обикновено.

В нормално състояние чертите на лицето ми са издължени, сухи, ръбести. Косите ми са почти черни в съчетание с черните очи. Сега под тях имаше сиви и възморави сенки. Дълбоки. Чертите на лицето ми — там, където не ги покриваше небръснатата от няколко месеца брада — изглеждаха остри като ръбовете на визитна картичка.

Косата ми беше пораснала дълга и рошава — не като на младите секси рокзвезди, а от типа „на Шаро му е време за подстрижка“. Дори не беше симетрична, заради изгарянето, което получих при взрива на бомба, донесена ми в кутия за пица — във времената, когато все още можех да си позволя да поръчам пица. Кожата ми беше бледа. Даже пепелява. Изглеждах като малко разгорещена Смърт, която някой е убедил да участва в Бостънския маратон. Изглеждах уморен. Прегорях. Изцеден.

Облегнах се назад в седалката ми.

Мразя да се оказва, че греша. Но изглежда, в случая Били и върколаците (звезди и камъни, звучаха като някоя рокгрупа) имаха право. Опитах се да си спомня кога за последно съм се подстригвал или вземал душ. Бях се къпал миналата седмица. Или не?

Покрих лицето си с треперещи ръце. Напоследък бях изгубил представа кога е ден и кога — нощ. Прекарвах цялото си време в лабораторията под апартамента ми, на подсутерения етаж. Сред влажни каменни стени, без нито един прозорец. Биоритъм друг път! Напълно бях престанал да обръщам внимание на деня и нощта. Имаше твърде много неща, върху които да мисля, за да се занимавам с подобни дреболии.

Преди девет месеца за малко да убият приятелката ми. И убийството не беше най-лошото, което я заплашваше.

Когато се запознахме, Сюзан Родригес работеше като репортер в жълтия вестник „Аркейн“. Тя беше един от малкото хора, които се опитваха да приемат идеята, че свръхестественото е нещо реално съществуващо. Тя се вкопчваше във всяка подробност, във всяка история, във всяка унция доказателства, които успееше да изрови, и се опитваше да привлече общественото внимание към проблема. Точно това в края на краищата я накара да ме последва на вампирското парти.

И чудовищата я спипаха.

Били беше прав и за това. Вампирите от Червения двор я бяха променили. Или може би беше по-точно да се каже, че са я заразили. Въпреки че технически си оставаше човек, тя страдаше от тяхната ужасна жажда. Утоляването на която би я превърнала в една от тях. В този случай част от нея би умряла и тя би се превърнала в едно от чудовищата, телом и духом.

Ето защо се занимавах с тези проучвания. Търсех някакъв начин да ѝ помогна. Да създам ваксина или да прочистя тялото ѝ. Каквото и да е.

Бях я помолил да се омъжи за мен. Тя отказа. А после напусна града. Четях колонката ѝ в „Аркейн“. Сигурно пращаше статиите на редактора си, така че поне знаех, че е жива. Беше ме помолила да не тръгвам подире ѝ и аз я послушах. Не можех да го направя, докато не намеря начин да я измъкна от кашата, в която я бях забъркал. Трябваше да има нещо, което да мога да направя.

Трябваше. Просто трябваше.

Наклоних глава и внезапно така се намръщих, че мускулите на лицето ми се сгърчиха и ме заболяха. Гърдите ми бяха напрегнати и чувствах тялото си безполезно и безсилно. Аз съм магьосник. Трябваше да мога да защитя Сюзан. Трябваше да мога да я спася. Трябваше да съм по-умен, по-бърз, по-добър.

Трябваше да ѝ кажеш, че я обичаш, преди да е станало твърде късно. Нали, Хари?

Опитах се да сдържа сълзите си. Успях, благодарение на годините тренировки, опит и самодисциплина. Сълзите с нищо нямаше да ми помогнат. Нямаше да ме доближат до намирането на лек за Сюзан.

Бях толкова адски уморен.

Не свалях ръце от лицето си. Не исках никой да ме види разстроен.

Отне ми доста време да се овладеея. Не съм сигурен колко точно, но сенките забележимо се бяха придвижили, а в колата беше станало горещо като в пещ, въпреки свалените стъкла.

Осъзнах, че няма нищо по-глупаво от това, да стоя тук, на улицата, където могат да ме намерят без усилия други вампирски твари. Бях уморен, немит и гладен, но нямах пари да си взема нещо за ядене, а съдейки по височината на слънцето, нямах време и да отскоча до апартамента да хапна една супа. Не и ако исках да спазя уговорката си с госпожица Съмърсет.

А аз се нуждаех от тази работа. Били беше прав и в това. Ако не започнех да работвам отново, щях да изгубя офиса си и жилището си. А едва ли щях да напредна много в магическите си изследвания, ако живея в картонена кутия край някоя алея.

Значи, беше време да се размърдам. Опитах се без особен успех да пригладя с пръсти рошавата си коса и подкарах към офиса ми. Докато минавах покрай един уличен часовник, забелязах, че вече закъснявам с няколко минути за срещата. Налагаше се да предпочета клиента пред грижата за външния си вид. Денят ставаше все по-страхотен.

Офисът ми е в сграда, намираща се близо до центъра на града. Сградата не е нещо особено, но въпреки това изглеждаше твърде добра за мен в този ден. Възрастният охранител на първия етаж ме изгледа кръвнишки, но извадих късмет, че ме разпозна от предишните ни срещи. Ако на негово място беше някой новак, щеше да ме изхвърли, без да му мигне окото. Кимнах му, усмихнах се и се опитах да изглеждам делово. Хе!

По пътя си към стълбището минах край асансьора. На него имаше табелка, че е в ремонт. Асансьорът не беше наред, откакто вътре беше опитал да се вмъкне гигантски скорпион и някой беше запратил кабината до върха на шахтата с помощта на мощен въздушен поток, за да смачка гадината чрез удар в покрива. В резултат на това кабината падна чак долу и се разби, предизвиквайки поражения и на самата сграда, което доведе до вдигането на наемите на всички.

Или поне така съм чул да се говори. Не ме гледайте по този начин. Може да го е направил някой друг. Добре де, сигурно не е ортодонтът от четвъртия етаж или психиатърът от шестия. Вероятно не е и застрахователната кантора от седмия етаж или счетоводителят от деветия. Едва ли са и адвокатите от най-горния етаж. Едва ли. Но не е задължително, когато нещо фатално се обърка, винаги причината да е в мен.

Така или иначе, никой не може да докаже нищо.

Отворих вратата към стълбището и се изкачих до петия етаж. Прекосих коридора, като минах покрай тихото жужене зад вратата на консултантската фирма, която заемаше по-голямата част от етажа, и се насочих към офиса си.

Табелката на матираното стъкло гласеше: ХАРИ ДРЕЗДЕН — МАГЪОСНИК. Протегнах ръка да отворя вратата. Когато дланта ми достигна на един-два инча от дръжката, между нея и пръстите ми прескочи искра и почувствах рязко неприятно изплющяване върху кожата си.

Застинах. Дори когато климатикът на сградата работи на пълни обороти, пак не става толкова хладно и сухо. Наречете ме параноик, но нищо не прави човек по-предпазлив от това, да се опитат да го убият посред бял ден. Отново се съсредоточих върху гривната си, приготвяйки се да издигна щит, ако се наложи.

С другата си ръка отворих вратата на офиса.

Обикновено офисът ми е сносно подреден. Във всеки случай не си спомнях някога да е бил в такъв безпорядък като в момента. Съдейки по това, колко малко време прекарвах тук напоследък, не би трябвало да е толкова зле. Масата до вратата, на която държа купчина брошури със заглавия като „Магия за начинаещи“ или „Аз съм магьосник — попитай ме как“, беше отместена от мястото ѝ до стената. Самите брошури бяха пръснати в безпорядък по плота ѝ и по пода. Във въздуха се носеше слабата миризма на отдавна прекипяло кафе. Сигурно съм излязъл, оставяйки кафеварката включена. Опа. Върху бюрото ми имаше подобен слой от безпорядъчно разбъркани книжа и няколко от чекмеджетата в шкафа ми бяха изтеглени, със стърчащи от мястото си или извадени навън папки. Под тавана бавно се въртеше вентилаторът, поскърцавайки при всеки оборот.

Явно някой се беше опитал да приведе нещата в ред. Пощата ми лежеше, грижливо разделена на три купчини. Двете метални кошчета за боклук бяха подозрително празни. Значи, Били и приятелчетата му.

Сред руините на офиса ми стоеше жена с такава красота, заради която хората убиват приятелите си и започват войни.

Тя беше застанала до бюрото ми със скръстени ръце и гледаше към вратата със скептично изражение. Косата ѝ беше бяла. Не светлоруса, нито платинена. Бяла като сняг, бяла като най-изящния мрамор, завързана на тила ѝ като уловено облаче, за да разкрие извивките на слабата ѝ шия. Не знам как кожата ѝ успяваше да изглежда бледа на фона на косата ѝ, но беше. Устните ѝ имаха цвета на замръзнали ягоди, видът им върху гладкото и прелестно лице беше почти шокиращ, а скосените ѝ очи бяха наситено зелени и се обагриха в синьо, когато тя наклони глава и ме огледа. Не беше нито стара, нито млада. Беше просто зашеметяваща.

Положих усилия челюстта ми да не се удари в пода и трескаво накарах мозъка си да направи някакви изводи от облеклото ѝ. Тя носеше тъмносив женски костюм с безупречна кройка. Полата ѝ

оставяше на показ достатъчно голяма част от краката, за да ти е трудно да не се загледаш, а обувките ѝ имаха достатъчно високи токчета, че да ти подхвърлят някои идеи. Под сакото си носеше кремава блуза с деколте, достатъчно дълбоко, че да ми се иска да не изпусна момента, в който тя ще си поеме дълбоко дъх. На ушите и на шията ѝ пламтяха опали със сребърен обков, хвърляйки отблясъци в багри, каквито не бих очаквал да имат опалите — твърде много алено, виолетово и тъмносиньо. По някакъв начин сходни отблясъци имаха и лакираните ѝ нокти.

Долових аромата на парфюма ѝ — нещо диво и наситено, тежко и сладко, подобно на орхидея. Сърцето ми се разтуптя и онази част от мозъка ми, която беше повлияна от тестостерона, съжали, че не съм имал възможността да се изкъпя. Или да се обръсна. Или поне да си сменя анцуга.

Устата ѝ се сви в усмивка и тя повдигна едната си вежда, но не каза нищо, оставяйки ме да гледам глупаво.

Едно нещо беше ясно — такава жена не можеше да няма пари. Много пари. Пари, с които бих могъл да си платя наема, да си накупувам продукти, може би дори да се отпусна малко и да си взема ръчна количка, с която да почистя апартамента си. Поколебах се за миг, чудейки се дали подобава на квалифициран магьосник от Белия съвет да бъде толкова заинтересуван от парите. Не ми отне много време да взема решение.

По дяволите висшите космически сили. Имах да плащам наем.

— Тъъ... госпожица Съмърсет, предполагам? — успях да изрека най-накрая. Ненадминат съм по галантност. Ако действам внимателно, бих могъл да напипам още нещо, което да ми помогне да си изградя по-цялостна представа. — Аз съм Хари Дрезден.

— Както разбирам, закъсняхте — отвърна тя. Гласът ѝ подходеше на външността ѝ — плътен, приканващ, изтънчен. Английският ѝ имаше някакъв акцент, чийто произход не можех да определя. Може би европейски. Определено много интересно. — Асистентът ви ми определи точен час. Не обичам да чакам, така че влязох. — Тя хвърли поглед към бюрото ми, после отново се обърна към мен. — Почти ми се иска да не бях го правила.

— Аха. Късно научих, че ще идвате... — Объркано огледах офиса си, после затворих вратата зад гърба си. — Разбирам, че това

изглежда доста непрофесионално.

— Напълно сте прав.

Пристъпих към един от столовете за клиенти пред бюрото ми и припяно го почистих от книжата.

— Моля, седнете. Искате ли чаша кафе или нещо друго?

— Изглежда повече от нехигиенично. Защо ми е да поемам такъв риск?

Тя седна с изпънат гръб на самия край на стола и ме проследи с очи, докато минавах зад бюрото си. Погледът ѝ беше студен и тежък и аз се намръщих, докато сядах.

— Не сте ли от онези, които са склонни да рискуват?

— Предпочитам внимателно да претеглям шансовете си — промърмори тя. — Да вземем за пример вас, господин Дрезден. Днес дойдох тук, за да реша дали да поема голям риск, като се доверя на способностите ви. — Тя направи пауза и добави: — Засега не може да се каже, че сте ми направили добро впечатление.

Облегнах лакти върху бюрото си и събрах върховете на пръстите си.

— Аха. Наясно съм, че всичко това вероятно ме прави да изглеждам като...

— Отчаян човек? — предположи тя. — Някой, който очевидно е затрупан с други проблеми. — Тя кимна към купчината пликове върху бюрото ми. — Някой, който скоро ще загуби офиса си, ако не плати задълженията си. Мисля, че се нуждаете от работата си. — Тя се приготви да се изправи. — А щом не можете да се справите с такъв дребен проблем, съмнявам се, че ще сте от полза и за мен.

— Почакайте — казах аз, изправяйки се. — Моля ви. Нека поне да ви изслушам. Ако се окаже, че смятам, че мога да ви помогна...

Тя вирна брадичка и ме прекъсна безцеремонно:

— Въпросът е дали аз смятам, че можете да ми помогнете. Досега не сте ми показали нищо, което да ме кара да мисля, че можете. — Тя направи пауза и седна отново. — И все пак...

Аз също седнах.

— И все пак?

— Чувала съм това-онова за хората с вашите способности, господин Дрезден. За умението да поглеждате в очите.

Наклоних глава.

— Не бих нарекъл това умение. Просто така се получава.

— Но сте способни да виждате вътре в хората? Наричате го „поглеждане в душата“, нали?

Кимнах предпазливо и се заех да подреждам пъзела от всичко, което бях научил за нея до момента.

— Да.

— И това ви разкрива действителната им природа? Истината за хората, вътре в които поглеждате?

— И те също виждат вътре в мен. Да.

Тя се усмихна, спокойно и красиво.

— В такъв случай защо не се погледнем в очите, господин Дрезден, вие и аз? Тогавя ще знам дали можете да сте ми от полза. И това няма да ми струва нищо.

— На ваше място не бих бил толкова сигурен. Това е нещо, което остава завинаги с вас. — Като белег от операцията от апандисит или плешивост. Когато погледнете в нечия душа, вече не можете да я забравите. Никога. Не ми харесваше посоката, в която бе поел разговорът. — Не мисля, че това е добра идея.

— Защо да не е? — настоя тя. — Няма да отнеме много време, нали, господин Дрезден?

— Не е там работата.

Устата ѝ се сви в тънка линия.

— Разбирам. Е, в такъв случай, ако ме извините...

Този път аз я прекъснах.

— Госпожице Съмърсет, мисля, че грешно сте си направили сметката.

Очите ѝ припламнаха, за момент в тях се мярна гняв, студен и далечен.

— Нима?

Кимнах. Издърпах чекмеджето на бюрото си и извадих от там един бележник.

— Да. Напоследък нещата не се развиват много добре за мен.

— Не можете да си представите колко малко ме интересува това.

Извадих химикалка, свалих ѝ капачката и я оставих до бележника.

— Аха. И в този момент се появявате вие. Богата, прекрасна — направо твърде хубаво, за да е истина.

— И? — поинтересува се тя.

— Твърде хубаво, за да е истина — повторих аз. Извадих от чекмеджето си четирийсет и четири калибровия пистолет, насочих го към нея и запънах ударника. — Наречете ме побъркан, но напоследък си мисля, че когато нещо е прекалено хубаво, за да е истина, то вероятно не е истина. Сложете ръцете си върху бюрото, моля.

Веждите ѝ се повдигнаха. Великолепните ѝ очи се разшириха. Тя преглътна, бавно вдигна ръцете си и ги сложи на масата.

— Какво си мислите, че правите? — попита предизвикателно.

— Проверявам една теория — отговорих аз. Без да отмествам пистолета от нея и без да я изпускам от поглед, отворих друго чекмедже. — Вижте, напоследък имам неприятни посетители. Това ме кара да съм нащрек за проблемите, които може да ме сполетят. Мисля, че ви спипах.

— Не знам за какво говорите, господин Дрезден, но съм сигурна...

— Спестете си думите.

Порових из чекмеджето и намерих каквото търсех. Миг по-късно извадих от там обикновен стар пирон и го оставих върху бюрото.

— Какво е това? — попита тя почти шепнешком.

— Лакмусова хартия — отговорих аз.

Пернах леко с нокътя на пръста си пилона и той се затъркаля по повърхността на бюрото към идеалния ѝ маникюр.

Тя не помръдна почти до последния миг, но точно преди пиронът да я докосне, тя с неуловимо движение отскочи две крачки от бюрото ми, събаряйки стола си. Пиронът се дотъркаля до ръба на бюрото и с дрънчене тупна на пода.

— Желязо — казах аз. — Студено желязо. Феите не си падат по него.

Лицето ѝ изгуби всякакво изражение. Само преди миг тя ме гледаше арогантно, надменно, изпълнена с безгрижна самоувереност. Всичко това изчезна, останаха само студените ѝ и прекрасни черти, лишени от каквито и да е емоции, които да ѝ придават някаква човечност.

— Сделката с кръстницата ми е в сила още няколко месеца — казах аз. — Тя обеща да ме остави на мира за година и един ден. Това бяха условията. Ако се опита да ги наруши, това силно ще ме разстрои.

Тя ме изучаваше няколко дълги секунди в пълна тишина. Беше доста изнервящо да гледам това толкова прекрасно и същевременно чуждо лице. Струваше ми се, че зад тези черти се таи нещо, което има твърде малко общо с мен и дори не се и опитва да ме разбере. От вида на тази празна маска ми пресъхна гърлото и трябваше да положа големи усилия, за да не се разтрепери ръката ми, с която държах пистолета. Но после тя направи нещо, което я накара да изглежда дори още по-чужда и плашеща.

Тя се усмихна. Бавна усмивка, жестока като назъбен нож. Когато заговори, гласът ѝ звучеше почти толкова красиво, както по-рано. Но беше станал празен, монотонен, зловец. Неволно се наведох напред, за да я чувам по-ясно.

— Хитро — промърмори тя. — Да. Като си помисля, никак не беше зле. Точно каквото ми трябва.

По гърба ми пробягаха студени тръпки.

— Не искам неприятности — казах. — Просто си вървете и ще се престорим, че нищо не се е случило.

— Но се случи — промълви тя. От звука на гласа ѝ стаята започна да ми се струва още по-студена. — Вие успяхте да погледнете зад воала ми. И докажахте своята стойност. Как го направихте?

— Статичното електричество на дръжката на вратата — отвърнах аз. — Вратата беше заключена. Нямамо е как да я отворите, значи, просто сте минали през нея. И танцувахте около въпросите ми, вместо просто да им отговорите.

Все още усмихвайки се, тя кимна.

— Продължавайте.

— Нямате дамска чанта. Не са много жените, които излизат с костюм за три хиляди долара, но без дамска чанта.

— Хммм — рече тя. — Да. Справихте се отлично, господин Дрезден.

— Не знам за какво говорите — казах аз, — но не искам повече да имам вземане-даване с феи.

— Не обичам да ме наричат така, господин Дрезден.

— Ще го преживеете. Разкарайте се от офиса ми.

— Би трябвало да ви е известно, господин Дрезден, че всички от моя вид, от най-големите до най-малките, са длъжни да говорят само истината.

— Това не намалява способността ви да мамите.

Очите ѝ проблеснаха и видях как зениците ѝ промениха формата си, като се превърнаха от кръгли, човешки, във вертикални, котешки. Тя ме гледаше, без да мига.

— И все пак, както казах, смятам да рискувам. Ще заложа всичко на вас.

— Тъъ... Какво?

— Нуждая се от услугите ви. Откраднато е нещо ценно. Искам да го върнете.

— Нека да се изясним — казах аз. — Искате да ви върна нещо откраднато?

— Не на мен — поправи ме тя. — На законните му собственици. Искам да намерите крадеца и да го хванете, и по този начин да ме оневините.

— Направете го сама — предложих аз.

— В този случай не мога да действам напълно сама — промърмори тя. — Точно по тази причина ви избрах за свой емисар. Свой агент.

Разсмях се. Това докара върху съвършените ѝ бледи черти нещо различно — гняв. Гняв, студен и страшен, проблесна и в очите ѝ и смехът замръзна в гърлото ми.

— Не мисля, че ще се получи — казах. — Повече не правя никакви сделки с вашия народ. Дори не знам коя сте.

— Мило дете — промълви тя с бавен, режещ глас, — сделката вече е сключена. Ти си дарил живота си, съдбата си, бъдещето си в замяна на сила.

— Да. На кръстницата ми. Но и това все още се оспорва.

— Вече не — възрази тя. — Дори в този свят на смъртни се практикува прехвърлянето на дългове от едни ръце в други. Изкупуване на ипотеки, нали така?

Вътрешностите ми изстинаха.

— За какво говорите?

Зъбите ѝ се показаха — остри и бели. Това не беше усмивка.

— Вашата ипотека, смъртно дете, е продадена. Аз я купих. И вие сте мой. И ще ми помогнете в този случай.

Оставих пистолета на бюрото и отворих най-горното чекмедже. Извадих от там нож за писма — стандартна изработка с тежко, плоско

острие и резбована дръжка.

— Грешите — казах аз и отричането в гласа ми беше абсолютно очевидно, дори и за мен. — Кръстницата ми никога не би направила това. Следователно се опитвате да ме измамите.

Тя се усмихна, гледайки ме със сияещи очи.

— Тогава нека да ви убедя, че това е истината.

Лявата ми длан плесна върху бюрото. Гледах стъписано към стиснатия като във филм на ужасите нож в дясната ми ръка. Панически се опитвах да сваля ръката си или поне да изпусна ножа, но ръцете ми се движеха сами, сякаш принадлежаха на някой друг.

— Почакайте! — извиках.

Тя ме наблюдаваше студено и дистанцирано, но с любопитство.

Замахнах силно с ножа към опакото на собствената ми длан. Бюрото ми е от евтините. Острието се заби в месото между палеца и показалеца ми и прикова ръката ми към плота. Веднага щом кръвта потече, по ръката ми се плъзна болка. Опитах се да се боря с нея, но паниката ми пречеше да се овладее. От мен се изтръгна скимтене. Опитах се да издърпам ножа, но противно на усилията ми, ръката ми го завъртя в раната ми.

Болката ме обезсили. Не можех дори да си поема достатъчно дъх, за да изкрещя.

Жената, тоест феята, протегна ръка и отдръпна пръстите ми от дръжката на ножа. С рязко решително движение тя изтегли острието и го остави на бюрото, обляно от кръвта ми.

— Е, магьоснико, сега си наясно не по-зле от мен. Ако не ми принадлежеше, нямаше да имам такава власт над теб.

В този момент единственото, което ме вълнуваше, беше болката в ръката ми, но някаква нищожна част от мен осъзна, че тя говори истината. Феите не могат току-така да направят от теб кукла на конци. Трябва да ги допуснеш в себе си. Така както аз преди много години, когато бях още млад и глупав, допуснах кръстницата си Лий. Наложих ми се да го направя отново миналата година в замяна на обещанието й, че няма да ме закача година и един ден.

Но сега тя беше предала юздата си на някой друг. Някой, който не беше обвързан с второто обещание.

Вдигнах поглед към нея. От болката и внезапния гняв гласът ми прозвуча като приглушено, свирепо ръмжене.

— Коя сте вие?

Жената прекара лакираните си нокти по кръвта върху бюрото ми. После ги поднесе към устните си и ги докосна с върха на езика си. И се усмихна — още по-бавно, по-чувствено и по-чуждо.

— Имам много имена — промълви тя. — Но ти можеш да ме наричаш Маб. Кралицата на въздуха и мрака, владетелка на Зимния двор на Ший.

ГЛАВА 3

Стомахът ми се сви.

Кралицата на феите. Кралицата на феите стоеше в моя офис. Виждах пред себе си кралицата на феите. Говорех си с кралицата на феите.

И тя ме държеше в ръцете си.

Страхотно, а аз си мислех, че вече няма какво по-лошо да ми се случи.

Страхът може да се усеща буквално като ледена вода. Може да смразява гърлото ти, когато преглъщаш, и после да се спуска и разстила в гръдния кош. Да спира дъха ти и да кара сърцето ти да бие с усилие, след което да се разшири в корема и хълбоците ти, оставяйки треперене подир себе си. А после да се плъзне по бедрата, коленете — понякога спирайки те в движение — като изцежда силата от мускулите ти точно когато си мислиш, че трябва да ги използваш, за да избягаш колкото се може по-надалече.

Поех глътка от точно такъв страх, гледайки как отровно-прелестната фея стои от другата страна на бюрото ми.

Това накара Маб да се усмихне.

— Да — промърмори тя. — Достатъчно мъдър сте, за да се боите. За да разбирате, поне отчасти. Е, дете, как се чувствате, като знаете това, което знаете?

Гласът ми прозвуча по-тихо и по-неуверено, отколкото възнамерявах:

— Като Токио, когато Годзила излиза на брега.

Маб наклони глава, продължавайки да ме гледа със същата усмивка. Може би просто не направи връзката. А може би не ѝ хареса, че я сравняват с трийсететажен гуцер. Или може би ѝ хареса. Имам предвид, откъде бих могъл да знам? Достатъчно трудно ми е да разбирам дори смъртните жени.

Избягах да срещам погледа на Маб. Вече не се боях, че ще надзърна в душата ѝ — за целта и двете страни би трябвало да имат

душа. Но когато си в контакт с нечии очи твърде дълго, с теб може да се случи какво ли не. Подобен контакт крие в себе си куп емоции и метафори. Гледах към брадичката на Маб, ръката ми пламтеше от болка и не казвах нищо, защото бях изплашен.

Мразя да съм изплашен. Мразя го повече от всичко на света. Мразя да ме карат да се чувствам безпомощен. Мразя и да съм застрашен, а Маб би могла да ме хване за гушата и да измъкне от мен дори парите ми за обяд.

Кралицата на феите означаваше лоши новини. Много лоши новини. Не бих могъл да се изправа срещу друг толкова могъщ като Маб, освен ако не предизвикам някой древен бог или самия Бял съвет. Бих могъл да запратя по нея някой внезапен магически удар, да се опитам да я изхвърля, но дори и да бяхме в еднакво добра кондиция, се съмнявам, че бих успял дори да разроша косата ѝ. А тя притежаваше магическа власт над мен. Би могла да запрати каквото си поиска през защитата ми и аз не бих могъл да ѝ противодействам по никакъв начин.

Заплахите ме вбесяват — а е добре известно, че когато съм ядосан, мога да направя големи глупости.

— Забравете — казах аз разпалено. — Няма сделка. Да приключваме, ако щете, ме разкъсайте. И не забравяйте да заключите вратата, като излизате.

Изглежда, отговорът ми изобщо не я смути. Тя скръсти ръце и рече:

— Каква ярост. Каква пламенност. Да. Наблюдавах как доведохте до задънена улица кръстницата си Лийнанший миналата есен. Малцина от смъртните са успявали да направят нещо подобно. Смело. Нагло. Приветствам подобни прояви на сила, магьоснико. Нуждая се от такава сила.

Отново се порових в бюрото, намерих бинт и се заех да омотавам раната си.

— Изобщо не ми пука от какво се нуждаете — казах ѝ. — Нямам намерение да ставам ваш емисар или нещо подобно, освен ако не искате да ме принудите, но се съмнявам, че в този случай ще има голяма полза от мен. Така че правете каквото смятате да правите или се разкарайте от офиса ми.

— А трябва да ви пука, господин Дрезден — отвърна тя. — Това ви засяга пряко. Откупих дълга ви, за да ви направя предложение. За да ви дам възможност да се освободите от задълженията си.

— Да, сигурно. Спестете си това. Не съм заинтересуван.

— Можете да служите, магьоснико, или да послужите. За храна. Нима не искате да се освободите?

Погледнах я внимателно, представяйки си живо как лежа печен на масата с ябълка в устата.

— Какво имате предвид под „да се освободя“?

— Да се освободите — рече тя, извивайки устните с цвят на замръзнали ягоди. — Да се освободите от влиянието на Ший, от ангажиментите си първо към Лийнанший, а после — и към мен.

— И всичко приключва? Всеки си тръгва по пътя?

— Точно така.

Погледнах надолу към ранената си ръка и се намръщих.

— Не съм сигурен, че сте наясно със свободата като концепция, Маб.

— Можете да не се съмнявате, магьоснико. Обожавам свободата. Всеки, който не я притежава, се стреми към нея.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да овладее сърцебиенето си. Не можех да си позволя моят страх или моят гняв да решават вместо мен. Инстинктите ми крещяха да вдигна пистолета си отново и да я гръмна, но трябваше да помисля. Това е единственият начин за отървяване от феи.

Маб беше честна относно предложението си. Чувствах това толкова ясно, че не оставаше място за никакво съмнение. Тя щеше да ме освободи, ако изпълня условията на сделката ни. Разбира се, цената й можеше да се окаже твърде висока. Още не бяхме стигнали до това, какво иска. А феите имат навика следващите сделки с тях да те завличат още по-надълбоко, вместо да те улесняват. Точно като кредитните компании или онези типове, които спонсорират студентите. Накратко — не очаквай нищо добро.

Усещах как Маб ме гледа, както котаракът Силвестър — птичето Туити. Тази мисъл ме ободри — все пак накрая Туити винаги сритва задника на Силвестър.

— Добре — казах аз. — Слушам ви.

— Три задачи — рече Маб, вдигайки трите си пръста във въздуха за по-голяма нагледност. — От време на време ще се обръщам към вас с поръчение. Когато изпълните три от поръченията ми, задълженията ви към мен ще приключат.

В стаята настана тишина и аз примигнах.

— Какво? И това е всичко?

Маб кимна.

— Които и да е три задачи? Които и да е три поръчения?

Маб кимна отново.

— Толкова просто? Имам предвид, казвате ги просто така и мога да ви подам три пъти солта на масата — и готово?

Очите й, синьо-зелени, продължаваха да ме гледат, без да мигат.

— Съгласен ли сте?

Бавно потърквах устата си с пръст, опитвайки се да го проумея. Това беше проста сделка. А би могла и да е много по-сложна, с договори и така нататък. Маб ми предлагаше голям пакет, сладък, спретнат и съблазнителен като бонбони на Хелюин.

Което означаваше, че трябва да съм голям идиот, за да не проверя за скрити бръсначи и цианид.

— И аз решавам кои поръчения да изпълня и кои не?

— Може и така.

— И ако откажа, няма да последват никакви компенсации или наказания?

Тя наклони глава и бавно примигна.

— Съгласна. Вие, не аз, ще изберете кои поръчения да изпълните.

Е, поне един от капаните бях усетил.

— И никакви нови препродавания на задълженията ми. И никакви действия срещу мен от ваши лакеи или заместници. Това си остава между нас двамата.

Тя се засмя и смехът й прозвуча радостно, чисто и красиво като камбана — която някой бе притиснал към зъбите ми, докато още звъни.

— Както направи кръстницата ви. Срамота ще е да ви прекарат два пъти по един и същ начин, а, магьоснико? Съгласна съм.

Облизах устните си, размишлявайки трескаво. Бях ли й оставил някакви вратички? Можеше да ме изработи по някакъв друг начин?

— Е, магьоснико? — попита Маб. — Имаме ли сделка?

Позволих си за секунда да съжаля, че съм толкова уморен. И че изпитвам такава болка. Събитията от този ден и предстоящото събиране на Съвета довечера явно не спомагаха да се намирам в добро състояние за преговори. Но едно нещо знаех със сигурност. Ако не се освободя от властта на Маб, ще умра или ще стане още по-лошо за мен, и то много скоро. По-добре да действам и да сгреща, отколкото да не предприема нищо и да чакам да ме смачкат.

— Добре — казах аз. — Договорихме се.

Щом изрекох тези думи, отзад на врата ми пробяга лек хлад и се спусна надолу по гърба ми. Ранената ми ръка потрепери от внезапен прилив на болка.

Маб затвори очи, изви тънките си устни в котешка усмивка и наклони глава.

— Добре. Да.

Помните ли изражението на Уили Койота от анимационното филмче, когато скача на пълна скорост през ръба на скалата и осъзнава какво е направил? Той още не поглежда надолу, а първо опипва наоколо с едната лапа, после с другата и преди да полети надолу, лицето му се изпълва с първичен ужас.

Сигурно така съм изглеждал и аз. Или поне определено така се усещах. Но вече не можех да направя нищо. Може би ако не се бях спрял да опипам земята с крака, така и щях да продължа да си летя напред с пълна скорост. Извърнах се от Маб и се опитах да се погрижа за ранената си ръка. Тя продължаваше да ме боли, а инфекцията щеше да добави нови нюанси към болката. Но реших, че раната не се нуждае от шевове. Все пак някакво утешение.

Върху бюрото ми се стовари пакет в кафява опаковка. Вдигнах поглед и видях как Маб си слага ръкавиците.

— Какво е това? — попитах.

— Моето поръчение — отвърна тя. — В плика са изложени обстоятелствата около смъртта на един човек. Искам от вас да ме оневините, като откриете самоличността на убиеца, и да върнете онова, което е откраднал.

Отворих плика. Вътре имаше гланцова снимка, осем на десет инча. На нея имаше труп. Възрастен мъж лежеше в подножието на стълбище, шията му беше извита в остър ъгъл спрямо раменете. Косата му беше къдрава и бяла, носеше сако от туид. Снимката беше

придружена от статия от „Трибюн“ със заглавие „Местен художник загива в среднощен инцидент“.

— Роналд Руел^[1] — обадох се аз, преглеждайки статията. — Чувал съм за него. Мисля, че имаше студио в „Бъктаун“.

Маб кимна.

— Почитан е като визионер на американската култура. Макар да подозирам, че този термин се използва доста свободно.

— Творец на въображаеми светове, така пише тук. Предполагам, че сега, когато вече е мъртъв, ще пишат за него само хубави неща. — Дочетох статията. — Полицията е определила станалото като нещастен случай.

— Но не е — отговори Маб.

Вдигнах поглед към нея.

— Откъде знаете?

Тя се усмихна.

— А и защо това трябва да ви засяга? — попитах аз. — Не изглежда ченгетата да ви подозират.

— Има сили на правосъдието и извън света на смъртните. Достатъчно ви е да знаете, че искам справедливостта да възтържествува — каза тя. — Това е всичко.

— Хм, хм — казах аз, намръщвайки се. — Казахте, че от него е откраднато нещо. Какво?

— Сам ще откриете това.

Прибрах снимката обратно в плика и го оставих върху бюрото.

— Ще си помисля.

— Вие ще приемете това поръчение, магьоснико Дрезден — увери ме Маб.

Погледнах я намръщено и стиснах челюсти.

— Казах, че ще си помисля.

Котешките очи на Маб проблеснаха и тя се усмихна, показвайки снежнобелите си зъби. Извади от джоба на самото си слънчеви очила.

— Не е ли учтиво да се изпрати клиентът до вратата?

Изгледах я навъсено, но станах и тръгнах към вратата; тежкия парфюм на кралицата на феите, наркотичният ѝ мирис беше достатъчен, за да ме замае леко. Опитах се да не му обръщам внимание и да запазя навъсеното си изражение, отваряйки вратата с рязко движение.

— Още ли ви боли ръката? — попита тя.

— А вие как мислите?

Маб положи облечената си в ръкавица длан върху ранената ми ръка и внезапен мраз прободя раната ми като леден скалпел, после се плъзна нагоре по ръката ми и по-нататък — право към сърцето. Дъхът ми спря и почувствах как сърцето ми замря за една-две секунди, преди да заработи отново в същия ритъм. Изпъшках и се олюлях, и не паднах на земята само защото се облегнах на вратата.

— По дяволите — промърморих, опитвайки се да звуча спокойно. — Имахме сделка.

— Обещах да не ви наказвам, ако ми откажете, магьоснико. Съгласих се да не ви наказвам лично или чрез някой друг. — Маб се усмихна. — Но това не беше наказание, направих го просто за удоволствие.

Изсумтях.

— Това не увеличава вероятността да се заема с поръчението ви.

— Ще се заемете, емисарю — изрече Маб уверено. — Очаквайте да срещнете опонента си тази вечер.

— Какъв опонент?

— След като сте емисар на Зимата в тази история, Лятото също е намерило някой, който да представлява неговите интереси.

— Имам планове за тази вечер — изръмжах аз. — И не съм поел случая.

Маб свали очилата си и ме погледна с котешките си очи.

— Магьоснико, чували ли сте притчата за лисицата и скорпиона? Поклатих глава, отклонявайки поглед встрани.

— Веднъж лисицата и скорпионът се приближили към една река — заразказва Маб тихо и спокойно. — Водата била дълбока. Скорпионът помолил лисицата да го пренесе от другата страна. „Нали няма да ме ужилиш?“, попитала лисицата. „Ако го направя, това ще означава да умрем и двамата“, отговорил скорпионът. Лисицата се съгласила и скорпионът се покатерил на гърба ѝ. Лисицата заплувала, но когато стигнала до средата на реката, скорпионът я ужил с мъртоносно. „Глупако, обрече на смърт и двамата — изпъшкала лисицата. — Защо?“ „Защото съм скорпион. Такава ми е природата.“

— Това ли беше притчата? — попитах аз. — Е, да не ви задържам повече.

Маб се засмя кадифено и ледено, от което отново ме побиха тръпки.

— Вие ще поемете този случай, магьоснико. Защото сте такъв. Такава ви е природата.

Тя се обърна и се отдалечи от мен по коридора — сдържана, резервирана, студена. Гледах известно време навъсено подир нея, после затворих вратата.

Може би наистина се бях заседял твърде дълго в лабораторията си, но и Спенсър никъде не споменава, че кралицата на феите има страхотен задник.

Да, забелязвам ги тези неща. Ако искате, ме съдете.

[1] Името на Руел съвпада със средните имена на Джон Толкин. Като се има предвид по-нататъшното описание на Руел, явно не става въпрос за случайно съвпадение. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Облегнах се на вратата със затворени очи и се опитах да осмисля случилото се. Страхувах се. Не онзи приятен страх, когато си изпълнен с адреналин, а „чист“ страх. Както когато чакаш резултатите от медицински изследвания. Рационален вид страх, който те кара да си мечтаеш за шезлонг, до който има хладилна чанта с напитки.

Работех за кралицата на проклетите феи — е, добре де, кралицата на Зимата, на Тъмните феи. Тъмните феи не са абсолютно покварени и зли, така както Светлите, Летните феи, не са абсолютно добри и мъдри. Те много приличат на сезона, чието име носят — студени, красиви, безмилостни и лишени от всякакви угризения. Само един глупак може да си сътрудничи доброволно с тях.

Не че Маб ми беше оставила голям избор, но технически все пак ми оставаше някаква свобода. Можех да отхвърля това, което ми предлага, и да приема онова, което ще дойде после.

Прехапах устни. Като се има предвид професията ми, и по-рано нямаше особен смисъл да кроя големи планове за спокойно пенсиониране. Случва се понякога и магьосници да живеят много, много дълго, но повечето от тях са склонни да прекарват времето си вкъщи, в лабораториите си. Малцина от тях настъпват по мазолите толкова много хора, колкото аз.

Няколко пъти бях проявил благоразумие, няколко пъти бях извадил късмет, така че засега успях да отърва кожата, но рано или късно, щях да хвърля със заровете две единици. Всичко беше много просто и аз го знаех.

Страхът. Може би заради него се бях съгласил на сделката с Маб. Животът на Сюзан беше ужасно осакатен и вината за това беше моя. Искях да ѝ помогна, преди в края на краищата да ми видят сметката.

И все пак някакво слабо гласче в дълбините на съзнанието ми ме убеждаваше, че съм не толкова благороден, колкото съм се огънал, когато ножът е опрял до кокала. Слабото гласче твърдеше, че си търся извинения. Някаква част от мен не ми вярваше и смяташе, че просто

съм се изплашил да откажа на онази, която вероятно би ме накарала да се моля да умра, ако не ѝ угодя.

Така или иначе, вече беше твърде късно да се терзая. За добро или за лошо, бях сключил сделката. И ако не исках нещата да приключат зле за мен, беше най-добре да потърся начин да се измъкна от тази ситуация, без да се забърквам в политиката на феите. Но бях адски сигурен, че нямаше да успея да го направя, ако се захвана със случая „Роналд Руел“. Маб не би ми предложила този случай, ако не смяташе, че ще затъна още по-надълбоко, отколкото до момента. Може би ми беше надянала метафизични белезници, но това не означаваше, че ще подскачам всеки път, когато тя плесне с ръце. Можех да измисля все нещо. Освен това на главата ми висяха и други проблеми.

Не оставаше много време до заседанието на Съвета тази вечер, така че си събрах нещата и се приготвих за тръгване. Спрях се при вратата, изпълнен с неприятното усещане, че забравям за нещо. Погледът ми падна върху масата, върху купчината неплатени сметки и аз си спомних.

Парите. Бях дошъл тук, за да получа работа. Да заработя някакви пари. За да си платя сметките. А сега бях затънал до гушата в неприятности, без да съм спечелил и пукнат грош.

Изругах и хлопнах вратата зад себе си.

Човек би предположил, че след като залогът е душата ми, би трябвало да се сетя да поискам на Маб петдесет долара на час плюс разходите.

Тръгнах да си върша работата. Трафикът в Чикаго не се отличаваше от кошмарния трафик във всеки друг голям американски град, но този следобед беше особено отвратителен. В заседналата в задръстването костенурка стана горещо като в пещ, аз плувах в пот и съжалих, че способностите ми на магьосник нямаше да позволят на някой приличен климатик да оцелее в близост до мен. Това е един от рисковете на магьосническия талант. Техниката не работи добре при наличието на голяма магическа енергия. Всичко, изработено от Втората световна война насам, излиза от строя, когато наблизко се появи магьосник. Най-големи проблеми имат микросхемите, електронните прибори и подобни джаджи, но и по-прости устройства, като климатика на костенурката ми, също не изтрайват дълго покрай мен.

Когато се добрах до къщи, времето вече беше доста напреднало и аз се заех да ровя сред безпорядъка, за да намеря необходимите ми за събранието неща. Не успях да намеря всичко и не ми остана време да си взема душ. Хладилникът беше празен и единственото нещо за ядене, което открих, беше наполовина изяден шоколад. Пъхнах го в джоба си и потеглих към събранието на магьосниците от Белия съвет.

Където със сигурност щях да предизвикам фурор със своите външност, хигиена и елегантност.

Свърнах на паркинга срещу комплекса „Макормик Плейс“, един от най-големите конферентни центрове в света. Белият съвет беше наел за събранието една от по-малките сгради на комплекса. Слънцето, вече голямо и червено, висеше ниско над хоризонта.

Паркирах костенурката в относително прохладното най-ниско равнище на паркинга, излязох от колата и минах пред нея, за да отворя багажника. Тъкмо намъквах мантията си, когато дочух да се приближава някаква кола с боботещ и тракащ двигател. На свободното съседно място се вмъкна черен форд пикап, модел 1937 година, със закръглени калници и дървени парапети на каросерията. Върху старата кола нямаше нито едно петънце ръжда и тя лъщеше, наскоро боядисана. На дървения стелаж до задната стена на кабината имаше очукана пушка, а на долния рафт лежеше изтърган стар магьоснически жезъл. Спирачките изскърцаха и миг по-късно колата спря.

Шофьорът, нисък и набит мъж с бяла тениска и син дънков гащеризон, отвори вратата и скочи на земята с отсечените движения на енергичен човек. Имаше плешиво кубе, оградено с бели кичурчета косми, а устните и бузите му бяха покрити с четинеста брада. Той хлопна нехайно вратата на форда, ухили ми се и избоботи:

— Хос^[1]! Радвам се да те видя отново.

— Ебенизър — отговорих аз, макар и не толкова гръмогласно. Усетих как му се усмихвам и пристъпих към него, за да се здрависаме. Стиснах дланта му много силно, просто за самозащита. Той спокойно може да строши консерва от спанак с лапата си. — По-добре скрийте пушката. Чикагската полиция е недоверчива към хората с оръжие.

Ебенизър изсумтя.

— Твърде стар съм, за да ме притесняват такива глупости.

— Какво правите толкова далеч от Мисури, сър? Не съм очаквал да ви видя на събрание на Съвета.

Той избухна в смях, който прозвуча като ръмжене.

— Последния път, когато пропуснах едно от събранията, ми натресоха безполезен чирак тийнейджър. И вече не смея да не идвам. Кой знае какво ще измислят следващия път.

Аз също се разсмях.

— Нима бях чак толкова зле?

— Ти запали хамбара ми, Хос — изсумтя той. — И никога повече не видях онзи котарак. Той просто офейка и не се върна след онова, което ти направи с прането.

Усмихнах се. Много отдавна, когато бях глупав шестнайсетгодишен сирак, бях убил предишния си учител в нещо, което може да се нарече магически дуел. Бях извадил късмет — вместо стария Джъстин, спокойно изпепеленият можех да се окажа аз. Съветът спазва Седемте закона на магията, първият от които е „Не убивай“. Всеки нарушител бива екзекутиран без никакви обяснения.

Но някои от останалите магьосници смятаха, че заслужавам снизходителност, а имаше и прецеденти за използване на смъртоносна магия при самозащита срещу черни изкуства. Така че ме осъдиха на ужасна пробация, при която всяко следващо нарушение на закона щеше да доведе до незабавно сумарно наказание. На всичкото отгоре бях само на шестнайсет, непълнолетен според законите, което означаваше, че трябва да живея някъде — за предпочитане, където Съветът да може да ме наглежда и където да мога да се науча да контролирам по-добре способностите си.

Ебенизър Маккой живееше в Хог Холоу, щата Мисури, от толкова отдавна, че никой не можеше да си спомни точно колко — поне от двеста години. След процеса Съветът ме изпрати в неговата ферма, възлагайки му задачата да поеме по-нататъшното ми образование. Според Ебенизър обучението се състоеше в тежка работа по фермата през деня, учене вечерта и здрав сън нощем.

Не научих много за магията от него, но получих някои много по-важни знания. Научих повече за търпението. За създаване на стойностни неща и извън пределите на лабораторията ми. И намерих покой, доколкото това изобщо е възможно за един тийнейджър. Фермата му беше хубаво място за мен и той се отнасяше към мен с уважение и ми даваше свободата, от която се нуждаех. Винаги щях да съм му благодарен за това.

Ебенизър погледна навъсен някъде зад гърба ми, в посока на костенурката ми. Проследих погледа му и осъзнах, че колата ми изглежда така, сякаш е била бомбардирана от кървава градушка. Жабешката кръв се беше спекла до тъмно карамеленокафяво навсякъде извън обсега на чистачките ми. Ебенизър ме изгледа с повдигнати вежди.

— Дъжд от жаби — обясних аз.

— А! — Той се почеса по брадичката и изгледа накриво бинтованата ми ръка. — А това?

— Инцидент в офиса ми. Имах тежък ден.

— Аха. Знаеш ли, не изглеждаш много добре, Хос. — Той ме оглеждаше намръщено. Извърнах поглед. Преди години вече бяхме надзървали в душите си, така че не се боях от това. Просто не ми се искаше да виждам разочарованието върху лицето на възрастния човек. — Дочух, че си имал някакви неприятности.

— Има нещо такова — признах аз.

— Наред ли е всичко с теб?

— Ще се оправя.

— Аха. Дочух, че старейшините на Съвета са доста обезпокоени — рече той. — Може да си имаш проблеми, Хос.

— Да, досещам се.

Той въздъхна и поклати глава, оглеждайки ме още веднъж от главата до петите със смръщен сос.

— Не изглеждаш точно като пример за младите магьосници. И определено няма да направиш особено добро впечатление с тази дреха.

Намръщих се обидено и омотах около главата си ивица тъмносиня коприна.

— Хей, длъжен съм да бъда с мантия. Не само аз, а всички.

Ебенизър ме изгледа накриво и се обърна към пикапа си. Извади от каросерията пътна чанта за костюми, измъкна от нея пищна черна мантия и я преметна през ръката си.

— С мантия — да, но не и с кариран вълнен халат.

Завързах колана на стария си халат и се опитах да накарам тюрбана ми да изглежда нормално.

— Котката ми използва официалната ми мантия за котешка тоалетна. А и както казах, имах тежък ден, сър.

Той измърмори нещо и взе стария си къс жезъл. После извади червена ивица плат и я праметна през рамото си.

— Твърде горещо е, за да обличам това проклето нещо тук. Ще си го сложа вътре.

Той вдигна глава. Бледите му сини очи искряха, докато оглеждаше паркинга.

Намръщих се и наклоних глава.

— Закъсняваме. Дали да не побързаме?

— След минута. Някои хора искат да поговорят, преди да сме затворили кръга. — Той ме погледна накриво и добави по-тихо: — Старейшините на Съвета.

Рязко си поех дъх.

— Но за какво искат да говорят с нас?

— Не с нас. С теб. Защото аз ги помолих за това, момче. Хората са уплашени. Ако старейшините на Съвета позволят да се стигне до открито гласуване на всички членове на Съвета, тази работа може да приключи зле за теб. Така че исках някои от тях да имат шанса да се срещнат лично с теб, преди да вземат решения, които може да ти навредят.

Ебенизър се облегна назад на пикапа си, скръсти ръце през корема си и присви очи. Не каза нищо повече. Нищо във вида му не издаваше напрегнатост — като се започне от биволския му врат и масивните рамене и се стигне до жилестите му мускулести ръце. Но аз я усещах в него.

— Поставили сте се в трудно положение заради мен, нали? — попитах аз тихо.

Той сви рамене.

— Може би донякъде.

Почувствах как във вътрешностите ми кипва гняв и стиснах зъби. Но положих усилия да не повишавам глас. Ебенизър ми беше нещо повече от учител. Той ми беше станал ментор в момент, в който бях изгубил всичко. Помогна ми тогава, когато останалите хора искаха да ме ритат, докато съм паднал, или по-точно казано, искаха да ме обезглавят, докато съм паднал. Дължах му живота си — и в пряк, и в преносен смисъл.

Затова нямаше да е добре да избухна, колкото и уморен или наранен да се чувствах. Освен това старецът навярно можеше да ми

срита задника. Така че успях да заговоря със спокоен тон:

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите, сър? Вече не съм ви чирак. Мога да се грижа сам за себе си.

Той не пропусна да забележи гнева ми. Предполагам, че не съм много добър играч на покер.

— Опитвам се да ти помогна, момче — каза той, поглеждайки ме.

— Вече получих цялата помощ, която мога да понеса — отвърнах аз. — Вампирите ми дишат във врата, от небето ваят жаби, на път съм да ме изгонят почти отвсякъде, закъснявам за събранието на Съвета и нямам намерение да вися тук и да се подмазвам на старейшините на Съвета, за да повлияя на вота им.

Ебенизър издаде челюст напред и заговори, удряйки в земята с жезъла си за по-голяма убедителност.

— Хари, това не е игра. Пазителите и Мерлин са настроени решително против теб. Те ще предприемат нещо. Без подкрепата на старейшините ще си имаш ядове, Хос.

Поклатих глава, спомняйки си за ледения поглед на Маб.

— Не може да стане кой знае колко по-лошо, отколкото е сега.

— Друг път не може. Способни са да направят от теб жертвено агне.

— Може и да са, а може и да не са. Във всеки случай нямам намерение да се умилквам на старейшините, на Съвета или на който и да било друг.

— Хари, не ти казвам да паднеш на колене и да се молиш, но можеш просто...

Завъртях очи.

— Какво? Да им предложи някоя и друга услуга? Да продам гласа си на някоя от фракциите? Майната му на всичко това. Извинявайте за грубия език. Имам си достатъчно проблеми и без... — Млъкнах и присвих очи. — Вие сте последният, от когото съм очаквал да ме забърка в политическите интриги на Съвета.

Ебенизър ме изгледа навъсено.

— А?

— Аха. Всъщност последния път, когато проверих, смятахте, че ако зависи от вас, цялата смрадлива шайка безделници най-добре да се превърнат взаимно в миди.

— Не съм казвал такова нещо.

— Казахте го, и още как.

Лицето на Ебенизър почервения.

— Момче, за тези думи би трябвало да...

— Спестете си го — казах аз. — Направо елате да ме зашлевите или каквото там смятате да правите, но заплахите изобщо не ми влияят.

Ебенизър изсумтя и удари още веднъж с жезъла си по бетона, преди да се извърне и да се отдалечи с няколко крачки. Постоя там известно време, мърморейки си нещо. Звукът скоро премина в сподавен смях.

Вторачих се навъсено в гърба му.

— Какво? — попитах. — Защо ми се смеете?

Ебенизър се обърна към свободното място на паркинга през един ред от мен и каза:

— Ето. Доволен ли си?

Не почувствах ни най-малък полъх на енергия, дори и нищожно магическо раздвижване около себе си. Какъвто и воал да използвах, той превъзхождаше всичко, което бях успявал да постигна. Разбира се, аз далеч не съм неврохирург, когато става въпрос за магия. Имам си своите номера, но общо взето, правя заклинанията си с помощта на много натрупана енергия, като не обръщам голямо внимание на това, дали половината от нея няма да бъде похабена напразно. От магическа гледна точка действам като як дървосекач, и то адски шумен.

Този воал беше хубав, почти съвършен, напълно безшумен. Много по-добър от всички, които бих успял да създам през следващите двайсетина години. Наблюдавах смаяно как воалът падна и пред мен се появиха двама души, за чието присъствие до момента не бях подозирал.

Първият беше жена, висока повече от шест фута. Косите ѝ бяха обхванати с мрежичка на тила. Тя вече беше облякла официалната си мантия от черна коприна — почти същият цвят като кожата ѝ — а аленият ѝ тюрбан отразяваше отблясъците на скъпоценните камъни на врата ѝ. Тя повдигна едната си черна вежда, докато оглеждаше с напълно незаинтересувано изражение първо Ебенизър, а после и мен. Когато заговори, гласът ѝ се оказа нисък и плътен.

— Смрадлива шайка безделници?

— Мати — заговори Ебенизър, все още подхилквайки се. — Нали знаеш как се впрягам, когато говоря за политиката на Съвета.

— Не съм ти никаква „Мати“, Ебенизър Маккой — изръмжа тя и погледна покрай стария ми учител в посока към мен. — Магьосник Дрезден, не мога да кажа, че ми е забавна липсата ви на уважение към Белия съвет.

Вирнах брадичка и я погледнах, като избягвах очите ѝ. Този номер не е лесен за научаване, но ако човек е мотивиран, не е невъзможен.

— Какво съвпадение. И на мен не ми е забавно, че ме шпионирате.

Очите на тъмнокожата дама припламнаха, но Ебенизър се намеси, преди да се разпалим още повече.

— Хари Дрезден — каза той сухо, — запознай се с Марта Либърти.

Тя ме изгледа накриво и изрече рязко:

— Той е арогантен, Ебенизър. Опасен.

Аз изсумтях.

— Като всеки друг магьосник.

Марта продължи, сякаш изобщо не съм се обаждал.

— Язвителен. Гневен. Вманиачен.

Ебенизър се намръщи.

— Изглежда, той има основателни причини да е такъв. Ти и останалите старейшини сте се постарали за това.

Марта поклати глава.

— Ти знаеш какъв трябваше да стане. Той представлява твърде голям риск.

Щракнах два пъти с пръсти и тикнах палец в гърдите си.

— Ей, госпожо. „Той“ също е тук.

Тя ме стрелна с поглед.

— Виж го само, Ебенизър. Той е развалина. Виж разрушенията, които е предизвикал.

Ебенизър направи две бързи гневни крачки към Марта.

— Като предизвика Червения двор, когато те се канеха да убият онази млада жена? Не, Мати. Хос не е виновен за онова, което се случи после. Те са виновни. Четох доклада му. Той се е изправил срещу тях, когато е трябвало да бъдат спрени.

Марта скръсти ръцете си, които изглеждаха силни и кафяви на фона на мантията ѝ.

— Мерлин казва...

— Знам какво казва — промърмори Ебенизър. — Дори не ми трябва да го слушам. Както обикновено, той е наполовина прав, наполовина грешен и е напълно безсърдечен.

Марта го гледа навъсено един продължителен момент, после се обърна към мен и попита:

— Помните ли ме, господин Дрезден?

Поклатих глава.

— През цялото време на процеса бях със завързани очи и пропуснах събранието, което пазителят Морган свика преди две години. През това време вадеха куршума от бедрото ми.

— Знам. До днес не бях виждала лицето ви. — Тя тръгна към мен, като при всяка крачка почукваше по бетона с тъмния си жезъл, направен от някакво тъмночервено дърво. Наложих си да я погледна, но тя избягна очите ми. Известно време изучаваше лицето ми, после каза много тихо: — Имате очите на майка ви.

Старата болка се размърда в мен. Едва успях да прошепна в отговор:

— Аз никога не съм я познавал.

— Не. Не сте. — Тя повдигна широката си тежка длан и я прекара във въздуха от едната страна на главата ми, после от другата, сякаш приглаждаше косата ми, без да я докосва. После отново ме обходи с поглед от главата до петите, като го задържа върху бинтованата ми ръка. — Вие сте наранен. Изпитвате голяма болка.

— Не е толкова страшно. Ще зарасне след няколко дни.

— Не говоря за ръката ви, момче. — Тя затвори очи и наклони глава. Когато заговори отново, гласът ѝ беше станал тежък, бавен, сякаш устните с неохота пропускаха думите през себе си. — Много добре, Ебенизър. Ще те подкрепя.

Тя пристъпи назад към втората фигура, която се беше появила заедно с нея. Почти бях забравил за него и когато го погледнах, започнах да разбирам защо. Той сякаш беше обкръжен от тишина, която почти можех да усетя — нещо лесно за забелязване, но трудно за обяснение. Неговите черти, поведението му, всичко, което го

отличаваше, беше погълнато от тази тишина, търпелива и спокойна като камък под слънчева или лунна светлина.

Беше среден на ръст — някъде малко под шест фута. Тъмната му коса беше вързана в дълга плитка, въпреки възрастта, която беше набръчкала лицето му като изпечена под палещите лъчи на слънцето кожа. Очите под сребристите му вежди бяха тъмни, непроницаеми, напрегнати. Косата му беше украсена с няколко орлови пера, на врата му висеше огърлица с нанизани парчета от кости, а на едната му китка имаше украсена с мъниста гривна, която се подаваше изпод черната му мантия. Другата му ръка държеше обикновен, неукрасен с резба жезъл.

— Хос — каза Ебенизър, — позволи ми да ти представя Слушания вятъра. Но това име винаги е било твърде дълго за произнасяне от мен, макар и да съм коренен илинойски лечител. Така че го наричам просто Индианеца Джо.

— Здравейте, как... — започнах аз.

Може би във въпроса „как сте?“ се криеше известна ирония, но нещо се отърка в крака ми и аз не успях да се доизкажа. Ахнах и отскочих от топката козина в краката ми, без да си направя труда да видя какво представлява. Просто такъв беше денят.

Спънах се в собствения си жезъл и паднах. Успях да се обърна по гръб и да се извъртя с крака към ръмжащата твар, която може би идваше към мен, и вдигнах единия си крак, готов да я изритам.

Нямаше нужда да си правя труда. Енотът, още съвсем мъничък, стоеше изправен на задните си крачета и възмутено вресеше, а сивата му козина беше настръхнала, както би подхождало на животно с няколкократно по-големи размери. Той ме изгледа с нещо, което можеш да се закълна, че е досада, очичките му проблеснаха сред маската от тъмна козина, после той изтича към краката на Индианеца Джо и ловко се изкатери по жезъла му, а после и по ръката му. Настани се върху рамото на възрастния човек, като продължаваше да вресци и писука.

— Уф — въздъхнах аз. — Как сте?

Енотчето изписука отново, Индианеца Джо наклони глава, вслушвайки се, и кимна.

— Добре. Но Малкия брат е недоволен от теб. Мисли, че всеки, който има толкова много храна, би трябвало да я сподели с останалите.

Намръщих се, но веднага си спомних за недоядения шоколад в джоба ми.

— А, да. — Извадих шоколада, разделих го на две и приклеках, предлагайки половината на енота. — Мир?

Малкия брат изписука радостно, стрелна се надолу по ръката и по жезъла на Индианеца Джо и достигна до дланта ми. Грабна шоколада, отдалечи се на няколко фута и се зае да го яде.

Когато вдигнах поглед, Индианеца Джо стоеше над мен, протегнал ръка.

— Малкия брат ти благодари. Ти също му хареса. Как си, магьоснико Дрезден?

Поех ръката му и се изправих.

— Благодаря, въъ... Слушащи вятъра.

— Индианецо Джо — поправи ме Ебенизър.

Индианеца Джо ми намигна.

— Клетият селянин не може да чете. Иначе щеше да знае, че сега трябва да бъда Коренния американец Джо.

Не бях сигурен дали трябва да се разсмея, но го направих. Индианеца Джо кимна, в тъмните му очи припламнаха искрици. После каза:

— Тази, която познаваш като Тера Уест, ти изпраща поздрави.

Опулих се.

Индианеца Джо се обърна към Ебенизър и кимна, след което отстъпи бавно до Марта.

Ебенизър изсумтя доволно.

— Добре. Но къде е руснакът? Не можем да чакаме цял ден.

Изражението на Марта се вкамени. Лицето на Индианеца Джо не се промени, но той погледна към по-високата си спътничка. Никой не каза нищо, но тишината така се сгъсти, че човек можеше да се задуши.

Лицето на Ебенизър пребледня и той внезапно се облегна тежко на бастуна си.

— Семьон — прошепна той. — О, не.

Пристъпих до Ебенизър.

— Какво се е случило?

Марта поклати глава.

— Семьон Петрович. Един от старейшините. Нашият експерт по вампирите. Беше убит преди по-малко от два дни. Целият лагер в

Архангелск. До един. Съжалявам.

Ебенизър бавно поклати глава. Гласът му беше бледо подобие на обичайния.

— Бил съм в неговата кула. Истинска крепост. Как са успели да го направят?

— Пазителите казаха, че не са сигурни, но изглежда, някой е пуснал убийците да минат през защитата. Те не са се измъкнали невредими. На мястото бяха открити останките на половин дузина благородници от Червения двор. Мнозина от воините им. Но те са убили Семьон и останалите.

— Пуснали са ги вътре? — въздъхна Ебенизър. — Предателство? Но дори и да е така, трябва да го е направил някой, който познава добре вътрешната и външната защита.

Марта погледна към мен, после отново към Ебенизър. Нещо премина между тях с този поглед, но не можех да кажа какво точно.

— Не — каза Ебенизър. — Това е безумие.

— Наставник и ученик. Знаеш какво ще кажат пазителите.

— Как ли пък не! Това изобщо няма да мине пред старейшините.

— Еб — каза Марта меко, — двамата с Джоузеф и аз имаме само два гласа сега. Семьон го няма.

Ебенизър извади от джоба си синя носна кърпичка и избърса потта от главата си.

— Проклятие! — промърмори той. — Черва и гадости!

Погледнах към Ебенизър, после към Марта.

— Какво? — попитах. — Какво означава всичко това?

— Означава, магьоснико Дрезден — отвърна тя, — че Мерлин и останалите от Съвета се готвят да те обвинят в това, че си провокирал войната с Червения двор, и да стоварят отговорността за куп убийства върху твоята глава. И тъй като двамата с Джоузеф вече сме лишени от подкрепата на Семьон, не можем да попречим на Мерлин да подложи този въпрос на общо гласуване.

Индианеца Джо кимна, разсеяно галейки с пръсти козината на Малкия брат.

— Мнозина от членовете на Съвета са изплашени, Хос Дрезден. Твоите врагове няма да пропуснат тази възможност да ти нанесат удар чрез тях. Страхът ще ги накара да гласуват против теб.

Спогледах се с Ебенизър. Старият ми ментор издържа погледа ми дълго време, но забелязах в очите му неувереност.

— По дяволите — прошепнах. — Здравата съм загазил.

[1] Ебенизър нарича Хари Хос, на името на Хос Картрайт от сериала „Бонанза“ (сапунена опера, която някога си е оспорвала с „Далас“ първенството в жанра) — заради едрото му телосложение и добродушния характер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Настана потискащо мълчание, докато накрая Ебенизър изпука кокалчетата на едната си ръка.

— Кой ще замести Семьон?

Марта поклати глава.

— Предполагам, че Мерлин ще иска да е някой от германците.

Ебенизър изръмжа.

— Аз съм с петдесет години по-стар от всеки от тези кучи синове.

— Това нищо не значи — рече Марта. — Според Мерлин сред старейшините вече има твърде много американци.

Индианеца Джо почеса Малкия брат по гърдите и каза:

— Типично. Единственият истински американец сред старейшините съм аз. Всички останали Джонита сте дошли по-късно.

Ебенизър отговори на Индианеца Джо с уморена усмивка.

— Мерлин едва ли ще се зарадва, ако решиш да предявиш правата си сега — каза Марта.

— И още как — изсумтя Ебенизър. — Не мога да ти опиша как ми се къса сърцето по този случай.

Марта се намръщи и стисна устни.

— Ние най-добре да влизаме, Ебенизър. Ще им кажа да ви изчакат.

— Добре — каза старият ми учител уморено. — Влизайте.

Без да кажат нито дума повече, Марта и Индианеца Джо си тръгнаха, шумолейки с черните си мантии. Ебенизър също си сложи мантията и завърза аления си тюрбан. После взе жезъла си и закрачи решително към конгресния център. Последвах го безмълвно, изпълнен с тревога.

— Как си с латинския, Хос? — попита изненадващо Ебенизър. — Имаш ли нужда да ти превеждам?

Изкашлях се.

— Не. Мисля, че ще се оправя.

— Добре. Когато влезем, се опитай да се владееш. Поради някаква причина имаш репутацията на луда глава.

Погледнах го навъсено.

— Не съм такъв.

— А също се говори, че си инат и заядливец.

— Не съм.

За момент върху лицето на Ебенизър се появи уморена усмивка, но точно тогава стигнахме до сградата, в която се беше събрал Съветът. Аз се спрях, а Ебенизър се обърна и погледна към мен.

— Не искам да влизам заедно с вас — обясних аз. — Ако нещата тръгнат зле, може би ще е по-добре да стоите далеч от мен.

Ебенизър се намръщи и за миг ми се стори, че смята да спори с мен. Но той само кимна и влезе в сградата. Изчаках две-три минути, изкачих се по стълбите и влязох.

Сградата изглеждаше като старовремски театър — високи сводести тавани, подове от полиран камък с продълговати килими и няколко двукрили врати, които водеха към самия театър. Вероятно климатиците доскоро бяха работили на пълна мощност, но сега нито чувах жуженето на вентилатори, нито усещах полъха на свеж въздух и в сградата беше станало по-топло, отколкото би трябвало. Не светеше и нито една от лампите. В сграда, пълна с магьосници, не може да се очакват дори такива прости неща като осветление и климатици.

Всички врати, водещи към театъра, бяха затворени, освен една от тях, до която стояха двама мъже с черните мантии на съвета, алените тюрбани и сивите наметала на пазители.

Не разпознах единия от тях, но другият беше Морган. Той беше висок горе-долу колкото мен, но може би с около стотина фута по-тежък — само мускулна маса. Беше с къса сивкаво-кафява брада, а косата му беше завързана на дълга конска опашка. Лицето му беше кисело, по същия начин звучеше и гласът му.

— Най-накрая — измърмори той, когато ме видя. — Откога го чакам това, Дрезден. Най-накрая ще се изправиш пред правосъдието.

— Някой май е изпил голяма чаша с фанатизъм тази сутрин — казах аз. — Знам, че това няма да ти хареса, Морган, но всичките обвинения срещу мен бяха свалени. Благодарение на теб всъщност.

Физиономията му стана още по-кисела.

— Аз само докладвах за действията ти пред Съвета. Не мислех, че ще бъдат толкова... — той изплю думата така, сякаш е проклятие — ... снизходителни.

Спрях се пред двамата пазители и им протегнах жезъла си. Колегата на Морган свали кристалния медальон от врата си и го прекара първо през жезъла, а после и над главата ми, покрай слепоочията и надолу по тялото. Кристалът пулсираше с мека светлина при преминаването край всяка от чакрите. Пазителят кимна на Морган и аз пристъпих напред, за да вляза в театъра.

Морган протегна плоската си длан и ми прегради пътя.

— Не — каза той. — Още не. — После се обърна към колегата си. — Доведи кучетата.

Вторият пазител се намръщи, но не каза нищо. Той се обърна и влезе в театъра, а след малко се върна, водейки със себе си две от хрътките на пазителите.

Неволно преглътнах и отстъпих назад.

— О, стига, Морган. Не съм под въздействието на заклинание и не мъкна със себе си бомба. Не съм склонен към самоубийство.

— Значи, няма да имаш нищо против една кратка проверка — рече Морган, усмихвайки се мрачно, и пристъпи напред.

Хрътките го последваха. Те всъщност не са кучета. Аз обичам кучетата. А тези са статуи, изсечени от някакъв сиво-зелен камък, и раменете им стигат до кръста ми. Те имат бездънна паст и твърде големи очи, като на китайските храмови кучета, освен това са с къдрави бради и гриви. Макар че нямат плът, се придвижват с тежка, плавна грациозност и каменните „мускули“ играят под повърхността на кожата им така, сякаш са наистина живи същества. Морган докосна двете по главите и им прошепна нещо, твърде неясно, за да го чуя. Обаче хрътките го чуха, насочиха вниманието си към мен и започнаха да ме обикалят в кръг, навели глави към пода, който потрепваше под тежестта им.

Знаех, че са омагьосани да откриват всякакви заплахи към участниците в събранието на Съвета. Но те не бяха мислеци същества — само устройства, програмирани с малък брой реакции на определени стимули. Макар че хрътките по-рано неведнъж са спасявали човешки живот, е имало и нещастни случаи — а аз не бях

сигурен дали свадата ми с Маб не е оставила никакви следи, способни да подразнят хрътките.

Кучетата застинаха и едното от тях нададе ръмжене, наподобяващо хрущенето на чакъл под подкова. Напрегнах се и погледнах надолу към кучето, застанало от дясната ми страна. То показва лъскавите си тъмни зъби и пустите му очи се фокусираха върху лявата ми ръка — тази, която Маб беше наранила, докато ми правеше демонстрацията си.

Преглътнах и се постарях да не помръдвам и да си мисля за нещо безобидно.

— Нещо в теб не им харесва, Дрезден — каза Морган. Стори ми се, че долових радостни нотки в гласа му. — Може би не трябва да те допускам, просто за всеки случай.

Вторият пазител пристъпи напред, положил длан върху късия жезъл, висящ на колана му.

— По всяка вероятност е заради раната му. Магьосническата кръв може да оказва силно въздействие. И да предава настроение. Кучето реагира на гнева или страха, предавани чрез кръвта.

— Може би — рече Морган сопнато. — Или той се опитва да вкара скришом нещо вътре. Свали си бинта, Дрезден.

— Не искам отново да започна да кървя — възразих аз.

— Чудесно. В такъв случай ти забранявам да влезеш, в съответствие с...

— По дяволите, Морган — процедих аз.

Едва не метнах жезъла си по него. Той го улови и го задържа, докато смъквах намотания несръчно върху ръката ми бинт. Адски ме болеше, но успях да го смъкна и показах отеклата и окървавена рана.

Хрътката изръмжа още веднъж и изглежда, изгуби всякакъв интерес към мен, отстъпи назад, седна до другаря си и изведнъж отново застина.

Вторахих се в Морган.

— Доволен ли си? — попитах.

За миг ми се стори, че той ще срещне погледа ми. Вместо това сложи жезъла в ръката ми и се извърна.

— Ти си позор, Дрезден. Виж се само. Заради теб загинаха свестни мъже и жени. Днес ще се наложи да отговаряш за това.

Оправих криво-ляво превръзката си и стиснах зъби, за да не кажа на Морган да ходи да се хвърли отнякъде. После минах покрай пазителите и пристъпих в театъра.

Морган ме наблюдаваше как влизам, и после каза на колегата си:
— Затвори кръга.

Той ме последва в залата, като затвори вратата след себе си, и в същия миг аз почувствах внезапно, безшумно напрежение — пазителите затваряха кръга около сградата, отрязвайки всякакъв свръхестествен достъп до нея.

Никога досега не бях присъствал на събрания на Съвета — поне не и на такива. Големината и многообразието на тълпата бяха зашеметяващи и аз се спрях за известно време, за да възприема гледката.

По-рано помещението е било кабаре със средни размери, осветявано единствено с по няколко свещи на всяка маса. Залата не беше претърпана като за вечерно представление, но като за събрание на магьосници бе доста пълна. Масите на партера на театъра бяха заети от магьосници с черни мантии и най-различни тюрбани — сини, златисти и алени. Чираците с тъмнокафяви наметала стояха покрай стените или седяха на пода, в краката на менторите си.

Това, което поразяваше най-много, беше човешкото разнообразие в залата. Хора с дръпнати азиатски очи, тъмнокожи африканци, бледи европейци, мъже и жени, млади и стари, подстригани и дългокоси, с бради, достатъчно дълги, че да се запашат в пояса, или толкова рехави, че се раздвижват от въздушното течение. Театърът се огласяше от десетки езици, от които можех да разпозная само нищожна част. Магьосниците се смееха и се мръщеа, усмихваха се и гледаха безизразно, пиеха от манерки, от пластмасови бутилки или от чаши или просто седяха със затворени очи и медитираха. Миризмите на благоухания, парфюми и химикали се бяха слели в единен аромат, който непрекъснато се променяше, а аурите на толкова много хора, практикуващи магическото изкуство, изглеждаха, сякаш водят свой социален живот, като се докосваха помежду си и обменяха енергия, достатъчно осезаемо, за да ги почувства човек, без да полага усилия за това. Сякаш вървах през рееци се паяжини, които постоянно докосваха бузите и миглите ми — не опасни, но дразнещи, и всяка една от тях уникална, напълно различна от останалите.

Единственото общо нещо между тези магьосници беше, че никой от тях не изглеждаше толкова мърляво като мен.

Оградена с въже секция в далечния край на залата беше предназначена за пратеници на различни организации от съюзници или изследователи на свръхестественото, за повечето от които бях чувал само бегло. Тук-там, на места, от които имаше добра видимост към тълпата, стояха пазители; сивите им наметала се открояваха сред черните и тъмнокафявите мантии, но се съмнявах, че са толкова отблъскващи като моя собствен протрит синьо-бял халат. Всички, покрай които минавах — предимно стари белокуси магьосници — ме поглеждаха раздразнено. Един-двама чираци, горе-долу на моята възраст, покриха устата си с длани, докато минавах покрай тях, за да не видя усмивките им. Огледах се в търсене на свободен стол, но не видях нито един, докато не зърнах Ебенизър да ми маха с ръка от маса на първия ред, близо до сцената. Той кимна към стола до себе си. Това беше единственото свободно място, така че реших да седна там.

На сцената се издигаха седем подиума, на шест от които стояха старейшините, с черни мантии и алени тюрбани. Индианеца Джо — Слушания вятъра — и Марта Либърти заемаха два от тях.

На централния подиум стоеше Мерлин от Белия съвет — висок, широкоплещест мъж със сини очи, спускаща се до раменете светла коса и дълга и вълниста сребриста брада. Мерлин говореше нещо с плътния си басов глас — фразите на латински се лееха толкова плавно от устата му, сякаш бе някакъв римски сенатор.

— ... et, quae cum ita sint, censeo iam nos dimittere rees cottidianas et de magna re gravi deliberate — id est, illud bellum contra comitatum rubrum. — И като се имат предвид обстоятелствата, предлагам да пропуснем обичайните формалности, за да обсъдим най-важния за нас въпрос — войната с Червения двор. — Consensum habemus? — Всички ли са „за“?

Магьосниците в залата възкликнаха заедно в знак на съгласие. Аз не чувствах никаква нужда да се присъединя към хора им. Опитах се да стигна незабелязано до мястото при Ебенизър, но яркосините очи на Мерлин ме забелязаха и веднага охладнях.

Мерлин заговори и макар да знаех, че говори напълно разбираем английски, той се обърна към мен на латински, бързо и плавно. Ала

съвършеното му познаване на езика се обърна срещу него. Лесно успях да го разбера.

— Ahhh, Magus Dresdenus. Prudenter ades nobis dum de bello quod inciperis diceamus. Ex omni parte ratio tua pro hoc comitatu nobis placet. — А, магьосник Дрезден. Колко разумно от ваша страна да вземете участие в дискусиата за войната, която вие предизвикахте. Добре е да знаем, че изпитвате такова уважение към този Съвет.

Мерлин съпроводи последните си думи с изразителен поглед към стария ми халат, за да се увери, че в залата не е останал никой, който не е забелязал облеклото ми. Задник. Той направи пауза, предоставяйки ми възможността да отговоря. Естествено, също на латински. Противен дебел задник.

От друга страна, това беше първото ми участие в заседание на Съвета като пълноправен магьосник. И изглеждах наистина зле. Освен това Ебенизър ме изгледа предупредително. Така че сдържах пиперливия отговор и се опитах да подходя дипломатично.

— Тъъ... — започнах аз. — Ego sum miser, Magus Merlinus. Dolor diei longi me tenet. Opus es mihi altera, тъъ... vestiplicia. — Моля за извинение, Мерлин. Имах тежък ден. Трябваше да облека друга мантия.

Или поне се надявах да съм казал това. Сигурно не бях спрегнал нещо както трябва, защото, когато приключих, Мерлин ме изгледа опулено.

— Quod est? — поинтересува се той.

Ебенизър се намръщи и ме попита шепнешком:

— Хос? Сигурен ли си, че не искаш да ти превеждам?

Махнах с ръка.

— Мога да се справя.

Намръщих се, търсейки точните думи, и отново заговорих.

— Excusationem vobis pro vestitu meo atique etiam tarditate facio.

— Моля да ме извините за закъснението и облеклото ми.

Мерлин ме изгледа с безстрастно хладно изражение, явно доволен, че ме е оставил да говоря. Ебенизър си покри очите с ръка.

— Какво? — прошепнах му аз свирепо.

Ебенизър ме погледна накриво.

— Е, добре. Първо му каза: „Съжалявам, че се извинявам, Мерлин, имаше ме тежък ден. Трябвах на друга мантия“.

Примигнах.

— Какво?

— Това го каза Мерлин. А ти отговори: „Извинете ме, че съм облечен, и то късно“.

Почувствах как лицето ми пламва. По-голямата част от залата ме гледаше така, сякаш съм някаква бълнуваща откачалка, и накрая осъзнах, че много от присъстващите в залата магьосници вероятно не знаят английски. Така че вероятно съм им прозвучал точно като такава.

— Проклетият задочен курс — казах. — Може би е най-добре да ми превеждате.

В очите на Ебенизър проблеснаха искри, но той кимна със сериозно изражение.

— С удоволствие.

Седнах на мястото си, а Ебенизър стана и се извини от мое име. Латинският му беше безупречен, а гласът му отекна в цялата зала. Забелязах, че докато говореше, израженията на събралите се магьосници, повече или по-малко, се смекчиха.

Мерлин кимна и продължи на своя идеален като от учебник латински.

— Благодаря за помощта, магьосник Маккой. Първата ни работа във връзка с кризата, пред която сме изправени, е да възстановим старейшините в пълния им състав. Както някои от вас със сигурност са чули, членът на старейшините Петрович беше убит преди два дни при нападение на Червения двор.

Из театъра се разнесоха възгласи и тихо мърморене. Мерлин изчака малко глъчката да утихне.

— Предишните сблъсъци с Червения двор не са се отличавали с подобна жестокост и това може да означава промяна в обичайната им стратегия. Като следствие от това ние трябва да сме в състояние да реагираме бързо на по-нататъшно ескалиране на конфликта — което изисква дееспособно ръководство в лицето на старейшините в пълния им състав.

Мерлин продължи да говори, но аз се обърнах към Ебенизър.

— Нека да позная — прошепнах. — Той иска да запълни свободното място при старейшините по такъв начин, че да има преимущество при гласуванията?

Ебенизър кимна.

— Той ще има три гласа със сигурност, а в повечето случаи — и четири.

— И какво можем да направим по въпроса?

— Ти — нищо. Поне засега. — Той ме погледна изпитателно. — Сдържай си нервите, Хос. Сериозно ти говоря. Мерлин има три плана да те отстрани.

Поклатих глава.

— Какво? Откъде знаете?

— Той винаги постъпва така — промърмори Ебенизър. Очите му проблеснаха лошо. — План А, резервен план и асо в ръкава. Ще се справя с първия и ще ти помогна да се справиш с втория. Но третият е изцяло твоя грижа.

— Какво имате предвид? Какви планове?

— Тихо, Хос. Опитвам се да слушам.

Седналият от другата страна на масата плешив магьосник с гъсти бели вежди, рунтава синя брада и покрит със синя татуировка скалп се обърна към мен и ми изшътка.

Ебенизър му кимна и двамата се обърнахме към сцената.

— Поради тази причина — продължаваше Мерлин — ще помоля Клаус Шнайдер, като дългогодишен магьосник с безупречна репутация, да поеме отговорността да стане член на старейшините. Всички ли са „за“?

Марта погледна към Ебенизър и се обади:

— Момент, почитаеми Мерлин. Струва ми се, че протоколът изисква да се предостави време за дебати.

Мерлин въздъхна.

— При нормални обстоятелства — да, магьосник Либърти. Но ние нямаме време да следваме обичайните процедури. Става въпрос за оцеляването ни. Така че всички ли...

— Магьосник Шнайдер — прекъсна го Индианеца Джо — е чудесен магьосник и има репутацията на способен и честен човек. Но е твърде млад за такава отговорност. В залата присъстват магьосници, които го превъзхождат по опит и майсторство. Те заслужават да бъдат обсъдени от Съвета.

Мерлин изгледа индианеца навъсено.

— Благодаря за забележката, магьосник Слушашц вятъра. Но макар че тя е добре дошла, не беше необходима. Тук не присъства нито

един по-стар от Шнайдер магьосник, който да не е отказвал да се присъедини към старейшините, и за да избегнем безсмислени номинации и повторни откази, смятах да...

— Смяташе — намеси се Ебенизър на английски, тихо, но достатъчно силно, че да го чуе Мерлин — да пробуташ любимеца си незабелязано сред старейшините, докато всички са прекалено разтревожени, за да забележат?

Мерлин млъкна и се вторачи в Ебенизър сред внезапно настъпилата пълна тишина. После заговори — също толкова тихо, на английски с британски акцент:

— Върни се обратно в планините си, Ебенизър. Върни се при овцете си. Ти не си добре дошъл тук и никога не си бил.

Ебенизър се усмихна на Мерлин, показвайки зъбите си, и заговори, този път с шотландски акцент:

— Аха, Алфред, знам, момко. — Той отново премина на латински и повиши тон. — Всеки член на Съвета има правото да си каже мнението по този повод. Всички вие знаете колко важно е назначаването на всеки от старейшините. Колко от вас смятат, че това е достатъчно важен въпрос, за да бъде поставен на гласуване? Кажете!

Залата отговори почти единодушно с одобрителен възглас, към който аз прибавих и своя глас. Ебенизър огледа залата и се вторачи с повдигната вежда към Мерлин.

Видях върху лицето на възрастния човек зле прикрито раздражение. Почти усещах желанието му да удари с юмрук върху подиума, но той се овладя и кимна.

— Много добре. Тогава, съобразно установената процедура, ще предложим поста на най-възрастния сред присъстващите магьосници. — Той погледна настрани, към спретнат магьосник със слабо лице, който седеше с перо в ръката пред шише с мастило и купища пергаменти. — Магьосник Пийбоди, ще прочетете ли списъка?

Пийбоди посегна под масата си и извади издута чанта. Мърморейки си нещо, той потърка с пръст носа си, оставяйки по него мастило, и отвори чантата си, която също беше пълна с пергаменти. Хвърли им бегъл поглед и извади сякаш първия му попаднал лист. Сложи го на масата пред себе си, кимна доволно и прочете с писклив глас:

— Магьосник Монтждой.

— На изследователска експедиция в Юкатан е — обади се Марта Либърти.

Пийбоди кимна.

— Магьосник Гомез.

— Все още не се е събудил, след като изпи онзи еликсир — съобщи застанал до стената пазител със сиво наметало.

Пийбоди кимна.

— Магьосник Лукоци.

— В академичен отпуск — каза магьосникът със синята брада и татуировката от нашата маса.

Ебенизър се намръщи и едната му буза нервно потрепна.

Това продължи около четвърт час. Някои от най-интересните причини за отсъствие включваха „склучи граждански брак“, „живее под полярната ледена шапка“ и „седи върху пирамида“, каквото и да означаваше това.

Най-накрая Пийбоди прочете, поглеждайки накриво Мерлин:

— Магьосник Маккой.

Ебенизър изсумтя и стана. Пийбоди прочете още половин дузина имена, преди да обяви:

— Магьосник Шнайдер.

Дребен мъж с кръгло лице, плешиво кубе, оградено от редки бели косми, и кръгъл корем, изпълващ мантията му, се изправи и леко кимна на Ебенизър. После се обърна към Мерлин и изрече на латински със силен немски акцент:

— Благодарен съм ви за предложението, почитаеми Мерлин, но с цялото си уважение се отказвам от номинацията в полза на магьосник Маккой. Той ще послужи на Съвета много по-добре, отколкото аз.

Мерлин изглеждаше така, сякаш някой е пъхнал в устата му резен лимон.

— Много добре — каза той. — Не желае ли някой друг от по-старите магьосници да предложи своята кандидатура като алтернатива на магьосник Маккой?

Бях убеден, че няма да се намери такъв, особено като се имаха предвид израженията на насядалите наблизко магьосници. Самият Ебенизър не отместваше очи от Мерлин. Стоеше с широко разтворени крака и със спокоен, уверен поглед. В залата настана тишина.

Мерлин огледа залата, стиснал плътно устни. Най-накрая вдигна поглед и съвсем леко кимна.

— Всички ли са „за“?

В залата прогърмя второ, по-утвърдително „Да“.

— Много добре — каза Мерлин, макар горната му устна да потрепваше, придавайки на думите язвителен оттенък. — Магьосник Маккой, заемете мястото си сред старейшините.

Откъм залата се разнесе мърморене, изпълнено като че ли с облекчение. Ебенизър се обърна към мен и ми намигна.

— Първият отметнат. Остават още два — промърмори той. — Бъди нащрек. — След което запретна мантията си и се качи на подиума, отправяйки се към празното място между Марта Либърти и Индианеца Джо. — По-малко приказки, повече работа — каза той достатъчно силно, че да бъде чуто от цялата зала. — Вихри се война.

— Точно каквото си мислех и аз — каза Мерлин, кимайки настрани. — Да се заемем с военните дела. Пазителю Морган, бъдете така добър да излезете отпред и да изложите пред Съвета тактическата оценка на Червения двор?

В залата се възцари тягостна тишина и аз можех да чуя всяко потропване на Моргановите ботуши, докато той се качваше на сцената. Мерлин се отмести встрани и Морган постави на подиума някакъв блещукащ скъпоценен камък или кристал. Зад него сложи една свещ и я запали, промърморвайки някакво заклинание. След това закри пламъка с шепите си и отново прошепна нещо.

От свещта към кристала се устреми сияещ поток светлина, пречупи се в него и се разпръсна над сцената във формата на конус с ширина от няколко ярда. Във вътрешността на светлинния конус се появи въртящо се земно кълбо. Очертанията на континентите бяха смътно променени, сякаш бяха нарисувани няколко века по-рано.

Из залата се разнесе шепот и Синята брада, който седеше на моята маса, промърмори на латински:

— Впечатляващо.

— Пфу — отвърнах на английски. — Откраднал го е от „Завръщането на джедаите“.

Синята брада ме погледна с недоумение. За момент се зачудих дали да не превода „Междузвездни войни“ на латински, но веднага се отказах. Виждате ли, понякога проявявам здрав разум. Морган

забоботи с ниския си глас на латински — грапаво, но разбираемо. Което означаваше, че владее латинския по-добре от мен. Задник.

— Мигащите червени точки на картата обозначават известните ни места, атакувани от Червения двор и техните съюзници. Голяма част от тези атаки са довели до жертви в един или друг смисъл. — Докато той говореше, върху глобуса започнаха да примигват червени точки, които го накараха да прилича на коледна елха. — Както виждате, неприятелят проявява най-голяма активност в Западна Европа.

През залата отново премина глъчка. Старият свят си оставаше царството на старата магьосническа школа, която се придържаше към максимата „бъди потаен и не привличай внимание“. Предполагам, че си имат своите основания, предвид Инквизицията и всичко останало. Аз не принадлежа към старата школа. Телефонът ми е в Жълтите страници, в графата „Магьосници“. За моя голяма изненада аз съм единственият там. Е, трябва по някакъв начин да си плащам сметките, нали?

Морган продължаваше да бърбори монотонно.

— Отдавна ни е известно, че основният център на Червения двор е разположен някъде в Южна Америка. Нашите агенти там работят под голям натиск, така че е много трудно да получим каквато и да е полезна информация от този район. Предупредиха ни за няколко готвени атаки и пазителите успяха да сведат жертвите до минимум, като се изключи нападението в Архангелск. — Земното кълбо спря да се върти и погледът ми бързо се премести върху точките светлина в северозападната част на Русия. — Макар и да се предполага, че смъртта на магьосник Петрович е струвала скъпо на нападателите му, никой в лагера не е оцелял. Не ни е известно по какъв начин нападателите са минали през защитата. Изглежда, Червеният двор е получил достъп до информация или познания за магическото изкуство, с които по-рано не е разполагал.

Мерлин се върна на мястото си, а Морган прибра кристала и земното кълбо изчезна.

— Благодаря, пазителю — рече Мерлин. — Предполагаме, че обичайните ни пътища през Небивалото вече не са безопасни. Честно казано, дами и господа, Червеният двор ни държи в неизгодно положение в света на смъртните. Съвременната техника често отказва

да работи в наше присъствие, така че движението ни тук също е затруднено дори и при нормални обстоятелства, а в условията на военен конфликт изобщо не може да се разчита на него. Жизненонеобходимите са ни пътища през Небивалото, иначе рискуваме да загубим на всички фронтове от неприятеля, който е способен да се прегрупира много по-бързо от нас. Във връзка с това изпратихме послания до двете кралици на Ший. Давам думата на Древната Мей.

Погледнах към подиума вляво от Мерлин, където стоеше друг от старейшините, очевидно Древната Мей. Тя беше дребна жена с източен произход, кожата ѝ беше гладка и бледа, косата ѝ с цвят на гранит беше сплетена на дълга плетка, която беше завита на кок на главата ѝ, прикрепена с чифт нефритени гребени. Мей имаше деликатни черти, почти недокоснати от годините, макар тъмните ѝ очи да съляха. Тя разгъна едно писмо, написано на пергамент, и се обърна към Съвета със скрибуцащ, но твърд глас.

— От Лято получихме следния отговор: „Кралица Титания нито е запозната, нито желае да избира страна в споровете между смъртните и антропофагите. Тя нарежда на Двора и Съвета да водят войната си далеч от владенията на Лятото. Ще запази неутралитет“.

Ебенизър се намръщи и се наведе напред, за да попита:

— А Зимата?

Потрепнах.

Древната леко наведе главата си настрани и изгледа безмълвно Ебенизър, успявайки по някакъв начин да изрази неудоволствието си от това, че е била прекъсната.

— Куриерът ни не се завърна. След като се консултирахме с архивите от предишни конфликти, можем да заявим с увереност, че кралица Маб ще вземе страна в конфликта, но сама ще избере под каква форма и по кое време.

Отново потрепнах. На масата имаше кана с вода и няколко чаши. Сипах си малко. Каната леко се удари в ръба на чашата. Погледнах към Синята брада и го видях, че ме наблюдава замислено.

Ебенизър се намръщи.

— И какво би трябвало да означава това?

— Това означава — намеси се Мерлин, — че трябва да продължим дипломатическата игра със Зимата. На всяка цена трябва да си осигурим съдействието на някоя от кралиците на Ший — или

поне да попречим на Червения двор да постигне някакво съглашение, докато този конфликт не бъде разрешен.

Марта Либърти повдигна и двете си вежди.

— Разрешен? — попита тя с рязък тон. — Самата аз бих избрала дума като „приключен“.

Мерлин поклати глава.

— Магьосник Либърти, не е необходимо този спор да ескалира до още по-унищожителен конфликт. Ако съществува дори най-малкият шанс да бъде договорено примирие...

— Попитайте Семьон Петрович доколко са заинтересувани вампирите от мирно споразумение.

Студеният и рязък глас на чернокожата магьосница сякаш се стоварваше като бич върху Мерлин.

— Сдържайте емоциите си, магьоснице — отвърна Мерлин със спокоен глас. — Загубата на Петрович порази всеки един от нас, но ние не можем да ѝ позволим да ни заслепява в търсенето на потенциални разрешения на проблема.

— Семьон ги познаваше, Мерлин — рече Марта с безизразен глас. — Познаваше ги по-добре от всеки от нас и те го убиха. Наистина ли смятате, че ще са склонни да се съгласят на мир с нас, след като вече са унищожили магьосника, който можеше най-добре да се защити от тях? За какво им е този мир, Мерлин? Те печелят.

Мерлин махна с ръка.

— Гневът замъглява преценката ви. Ще се съгласят на мир, защото победата ще им струва твърде скъпо.

— Не бъдете такъв глупак — рече Марта. — Те никога няма да приемат мира.

— Всъщност — отвърна Мерлин — вече го приеха.

Той посочи втория подиум вляво от него. Магьосник Лафортие.

Лафортие беше изпит мъж със средно телосложение. Скулите му изпъкваха гротескно на изпитото му лице, а изпъкналите му очи изглеждаха като взети от някой два пъти по-едър. Той беше напълно плешив, нямаше дори вежди, което му придаваше доста усуйчен вид. Когато заговори, от устата му излезе дълбок, топъл и гладък бас.

— Благодаря ви, Мерлин. — В слабите си пръсти стискаше един плик. — Разполагам с официално писмо от херцог Ортега, военният лидер на Червения двор, което получих тази сутрин. В него са

изложени мотивите на Червения двор за започването на този конфликт и условията им за сключването на мир. Освен това ни предлага в знак на добра воля временно прекъсване на враждебните действия, в сила от тази сутрин, с цел да осигури на Съвета време да обмисли предложенията им.

— Глупости! — Думата се изтърси от устата ми, преди умът ми да осъзнае, че съм я произнесъл. В залата се разнесе смях, най-вече от страна на чираците в кафяви мантии, и аз чух шумоленето на тъкани, когато всички събрани магьосници се обърнаха към мен. Усетих как лицето ми отново пламва и се прокашлях. — Ами вярно си е — обърнах се към залата. Ебенизър ми превеждаше. — Само преди няколко часа бях нападнат от ударен отряд на Червения двор.

Лафортие ми се усмихна. Устните му се разтеглиха, оголвайки зъбите му като на изсушеното лице на хилядолетна мумия.

— Дори да не лъжете, магьосник Дрезден, не бих могъл да очаквам пълен контрол на Червения двор над всичките му подчинени, като се има предвид ролята ви в провокирането на тази война.

— Провокирането й? — възкликнах аз. — Имате ли представа какво направиха те?

Лафортие сви рамене.

— Защищавали са се срещу нападение над суверенна територия, магьоснико. Вие, в ролята си на представител на този Съвет, сте нападнали благородничка от техния двор, нанесли сте щети върху собствеността ѝ и сте убили членове на домакинството на споменатата благородничка, както и самата нея. В допълнение към това архивите на местните преса и власти разкриват, че са били убити и няколко млади мъже и жени, намиращи се във фаза на преобразяване — изгорели са в пожар, ако не се лъжа. Това да ви звучи познато, магьосник Дрезден?

Стиснах зъби, връхлетян от толкова силна ярост, че не можех да виждам от гняв, камо ли да се осмеля да заговоря. За пръв път ме бяха изправили пред Съвета, когато ме съдеха за нарушаването на Първия закон на магията: Не убивай. Бях изпепелил стария ми наставник Джъстин. Когато преди една година се сблъсках с Бианка, приета по-късно в Червения двор, предизвиках огнената буря с мисълта, че никой от мен или от спътниците ми няма да оцелее. Много вампири изгоряха. По-късно бяха намерени телата и на няколко хора. Нямахше как да се каже със сигурност кой от тях е станал жертва на вампирите и вече е

бил мъртъв, когато огънят е стигнал до него, и кой, ако е имало такъв, е бил жив, преди да се появя. Все още сънувам кошмари за онази нощ. Може да съм много неща, но не съм хладнокръвен убиец.

За мой ужас, почувствах как в мен се натрупа сила, готова да се излее срещу Лафортие и неговата озъбена усмивка. Ебенизър улови погледа ми, очите му се разшириха и той бързо поклати глава. Вместо да взривя някой с магия, аз стиснах ръцете си в юмруци и се насилих да седна обратно на стола си, преди да заговоря отново. Абсолютна самодисциплина, това съм аз.

— Вече описах подробно спомените ми от това събитие в доклада ми до Белия съвет. Заставам зад думите си. Всеки, който е казал нещо, различно от написаното там, лъже.

Лафортие завъртя очи.

— Колко ли е удобно да живеете в такъв праволинеен свят, магьосник Дрезден. Но ние не изчисляваме вредите от вашите действия в пари или изгубени часове — изчисляваме ги в кръв. Магьосници умират заради онова, което сторихте като представител на Белия съвет. — Лафортие обърна поглед към останалите магьосници в залата; изражението му беше сурово, овладяно. — Честно казано, според мен ще е по-разумно Съветът да реши, че е заел погрешна позиция в този конфликт и че си заслужава да проучи по-добре мирните условия, които ни предлага Червеният двор.

— И какво искат те? — изръмжах му аз, а Ебенизър преведе на латински думите ми за останалите членове на Съвета. — По пинта кръв месечно от всеки един от нас? Правото да ловуват свободно когото пожелаят? Амулети, с които да се предпазват от слънчевата светлина?

Лафортие ми се усмихна и се облегна със скръстени ръце на катедрата си.

— Нищо чак толкова драматично, Дрезден. Те просто желаят онова, което би поискал всеки в подобна ситуация. Искат правосъдие. — Той се наведе към мен и изпъкналите му очи проблеснаха. — Искат вас.

ГЛАВА 6

Задавих се.

— Мен? — попитах.

На ти, Лафортие. Почувствай остротата на красноречието ми.

— Да. Херцог Ортега пише, че Червеният двор ви смята за престъпник, магьосник Дрезден. Като условие за прекратяване на конфликта те изискват екстрадирането ви на посочено от тях място, за да бъдете съден. Този изход от ситуацията може би не е особено приятен, но не е изключено да е единственият.

Още не беше успял да довърши тези думи, когато няколко десетки магьосници в аудиторията скочиха на крака и се развикаха възмутено. Други се заеха да крещят срещу тях и още повече наскочаха срещу вторите. Залата се взриви в какофония от крясъци, заплахи и ругатни (но не и проклетия, между магьосниците те са съвсем различна работа) на десетки езици.

Мерлин ги остави да се горещят известно време, след което звънко ги призова към тишина. Никой не му обърна и най-малко внимание. Той направи още един опит, след което вдигна жезъла си и удари с него по сцената.

Последва светкавица, грохот и разтърсване на залата, от което водата в чашата ми се разплиска и изпръска халата ми. Някои от покрехките магьосници изпопадаха на земята. Във всеки случай виковете престанаха.

— Тишина! — призова Мерлин със същия тон като преди малко. — Прекрасно осъзнавам сложността на създалата се ситуация. Но са заложили животи. Вашите животи и моят собствен. Трябва да обмислим най-сериозно възможностите.

— Какви възможности? — възмути се Ебенизър. — Ние сме магьосници, а не стадо подплашени овце. Нима ще предадем един от нас на вампирите и ще се правим, че нищо не е станало?

— Вие сте чели доклада на Дрезден — озъби се Лафортие. — По собственото му признание всичко, в което го обвинява Червеният двор,

е истина. Те са просто потърпевши.

— Очевидно ситуацията е манипулирана, с цел да се провокира Дрезден да извърши тези действия и после да бъде убит.

— Значи, е трябвало да действа по-умно — възрази хладнокръвно Лафортие. — Политиката не е детска игра. Дрезден се е заиграл и е загубил. Сега е време да си плати за това, за да можем останалите да живеем в мир.

Индианеца Джо хвана ръката на Ебенизър и заговори тихо:

— Мирът не може да се купи, Алерон — каза той на Лафортие. — Този урок ни го е преподала историята. Аз съм го научил. Би трябвало и ти да го направиш.

— Не знам какво имаш предвид — подхвърли саркастично Лафортие, — обаче...

Завъртях очи и отново се изправих.

— Той има предвид коренните жители на Америка, които са изгубили земите си от белите заселници, тъпако. — Предположих, че Ебенизър не е превел обидата ми, но това не попречи да се разнесе сумтене откъм кафявите мантии в залата. — И опитите на Европа да успокои Хитлер преди Втората световна война. И едните, и другите са се опитали да купят мир чрез отстъпки и са били изядени хапка по хапка.

Мерлин ме изгледа свирепо.

— Не мога да ви позная, магьосник Дрезден. Докато не ви дадат думата, се въздържайте от подобни изказвания, или ще ви отстраня от заседанието.

Стиснах зъби и седнах.

— Моля за извинение. Мислех, че задължението ми е да защитавам хората. Или съм грешал?

— Няма да можем да защитим никого, ако сме мъртви, магьосник Дрезден — отсече Мерлин. — Мълчете или напуснете.

Марта Либърти поклати глава.

— Мерлин, изглежда абсолютно ясно, че не можем просто да предадем един от нашите на Червения двор по тяхно искане. Въпреки различията му с политиката на Съвета в миналото, Дрезден е абсолютно пълноценен магьосник — и като се има предвид дейността му през последните години, той напълно е заслужил тази титла.

— Не поставям под съмнение способностите му в Изкуството — вметна Лафортие. — Оспорвам само неговата преценка, неговите избори. Той многократно е демонстрирал прекалени разхайтеност и безразсъдство за статуса си на магьосник в годините след смъртта на Джъстин. — Плешивецът обърна опулените си очи към магьосниците в залата. — Магьосник Хари Дрезден. Чирак на магьосник Джъстин Дюморн, който е бил чирак на магьосник Семьон Петрович. Чудя се как Червеният двор е научил достатъчно за отбраната на Петрович, че да я преодолее без никакви проблеми, Дрезден?

За миг изгледах смаяно Лафортие. Нима наистина вярваше, че бих могъл да науча нещо за защитата на Петрович от Джъстин? И след това да продам старейшина от Белия съвет на вампирите? Не прекарах особено дълго време с Джъстин. А преди процеса срещу мен дори не знаех, че изобщо има Бял съвет, и като е станало дума за това — и че изобщо има други магьосници. Така че отговорих по единствения възможен начин. Изсмях му се. Тих, хриплив смях. И поклатих глава.

Лицето на Лафортие се изкриви от ярост.

— Виждате ли? — изкрещя той към залата. — Виждате ли колко уважава той Съвета? И статуса си на магьосник? Дрезден постоянно излага на опасност всички нас със своето неблагоразумие и с безразсъдното пренебрежение към изискванията за пазене на тайна, към мерките за безопасност. Дори и някой друг да е предал Петрович и учениците му на Червения двор, Дрезден е не по-малко виновен за убийствата им, отколкото ако сам им беше прерязал гърлата. Нека си носи последствията от решенията, които е взел.

Скочих и се обърнах към Лафортие, но се усетих и погледнах към Мерлин за разрешение да говоря. Той ми даде думата с неохотно кимане.

— Невъзможно — казах аз. — Или най-малкото непрактично. В тази история не съм нарушил нито един от Законите на магията, от което следва, че имам правото на процес. Аз съм пълноправен магьосник. По правилата на Съвета подлежа на задълбочено разследване и съдебен процес — но нито едното, нито другото няма да ни донесе скорошно решение на настоящите ни проблеми.

Когато Ебенизър преведе думите ми, залата зашумя в знак на съгласие. Е, това не беше голяма изненада. Ако Съветът ме осъдеше и ме хвърлеше на вълците, то би създадо опасен прецедент, който би

застрашил всеки от останалите магьосници в залата, и те го знаеха много добре.

Лафортие насочи показалец към мен и каза:

— Напълно вярно. При условие че наистина сте пълноправен магьосник. Във връзка с това искам незабавно да поставя на гласуване въпроса дали Дрезден все още е пълноправен магьосник. Напомням на Съвета, че този статус му е даден де факто въз основа на косвени улики. Той никога не е подлаган на изпитание, способностите му не са оценявани от колегите му.

— Друг път не съм подлаган — възразих аз. — Победих Джъстин Дюморн в дуел до смърт. Това изпитание не ви ли е достатъчно?

— Магьосник Дюморн наистина загина — съгласи се Лафортие. — Друг е въпросът дали е станало в честен двубой, или е бил изгорен, докато спи. Мерлин, чухте моето искане. Нека Съветът да гласува относно статуса на този безумец. Да приключваме с тази глупост и да се връщаме към нормалния живот.

Ох. Не бях очаквал такъв обрат. Ако ме лишаха от тюрбана ми, щеше да е все едно средновековен дворянин да го лишат от титла. От политическа гледна точка вече нямаше да съм магьосник и тогава, според законите на Съвета и според Споразумението, подписано между свръхестествените фракции, Съветът щеше да е задължен да ме предаде като убиец беглец на Червения двор. Което би означавало, ако извадя късмет, ужасна смърт. А ако нямам късмет — и нещо значително по-лошо.

Като си дадох сметка как се развива денят ми до момента, сърцето ми започна да препуска в гърдите ми.

Мерлин се навъси и кимна.

— Много добре, в такъв случай. Подлагам на гласуване въпроса за статуса на въпросния Хари Дрезден. Нека онези, които смятат, че трябва да запази тюрбана си, да гласуват „за“, а онези, които мислят, че трябва да бъде понижен до чирак, да гласуват „против“. Всички онези, които...

— Момент — прекъсна го Ебенизър. — Като старейшина се възползвам от правото си да огранича гласуването само сред старейшините.

Мерлин изгледа гневно Ебенизър.

— На какво основание?

— На основание, че по случая има много информация, която не е известна на Съвета. А мисля, че е непрактично да се обяснява тепърва всичко.

— Подкрепям — промърмори Индианеца Джо.

— И аз — добави Марта Либърти. — Три гласа „за“, почитаеми Мерлин. Нека старейшините да вземат това решение.

Сърцето ми отново заби в нормален ритъм. Ебенизър се беше намесил точно навреме. В залата, пълна с изплашени мъже и жени, никакви молитви нямаше да ми помогнат да си запазя тюрбана. При гласуване сред старейшините може би щях да имам някакви шансове.

Явно беше, че на Мерлин му се иска да върне старата ситуация, но законите на Съвета са категорични по този въпрос. Старейшините винаги могат да постигнат закрито гласуване, ако трима от тях са за това.

— Много добре — каза Мерлин. В залата оживено се шепнеше. — Моите интереси са да защитя живота и здравето на участниците в този Съвет и на човечеството като цяло. Гласувам против запазването на статуса на магьосник на Дрезден.

Лафортие скочи на крака, присвивайки изпъкналите си очи.

— Аз също, поради същите причини.

Следващият беше Ебенизър.

— Аз съм живял с този младеж. Познавам го. Той е магьосник. Гласувам да се запази статусът му.

Малкия брат изписука нещо от мястото си на рамото на Индианеца Джо и старият магьосник го погали по опашката с едната си ръка.

— Инстинктите ми подсказват, че той се държи както подобава на един магьосник. — Той изгледа кротко Лафортие. — Гласувам за запазване на статуса му.

— Както и аз — добави Марта Либърти. — Това не е решение на проблема. Това е просто разчистване на сметки.

Три на две за Хари срещу лошите. Обърнах поглед към Древната Мей.

Дребната жена постоя за момент със затворени очи и наклонена настрани глава. Най-накрая се обади:

— Един магьосник не може да се отнася толкова лекомислено към статуса си като член на този Съвет. И не може да се държи толкова безотговорно при използването на Изкуството. Гласувам против запазването на магьосническия му статус.

Три на три. Облизах пресъхналите си устни и съобразих, че при всичките си вълнения бях забравил за седмия член на старейшините. Той седеше в далечния ляв край на сцената. Подобно на другите магьосници носеше черна мантия, но неговият тъмнолилав, почти черен тюрбан, в допълнение с качулката му, закриваше почти изцяло лицето му, а онова, което оставаше открито, попадеше в сянката, хвърляна от свещта. Той беше висок на ръст. По-висок от мен. Седем фута, но не беше пълен. Ръцете му бяха скръстени в широките ръкави на мантията му. Всички наоколо насочиха погледи към седмия от старейшините и в залата настъпи пълна тишина.

Тя продължи дълго време и накрая Мерлин тихо се обади:

— Пазителю на портала, какво ще кажеш ти?

Наведох се напред в стола си; устата ми беше пресъхнала. Ако той гласуваше против мен, обзалагам се, че пазителите щяха да ме повалят в несвяст, преди да утихне ехото от гласа му.

След няколко безумни удара на сърцето ми Пазителят на портала се обади със звучен и мек глас:

— Тази сутрин валяха жаби.

Настъпи объркано мълчание, което миг по-късно беше сменено от объркан шепот.

— Пазителю на портала — рече Мерлин, този път по-настойчиво, — как ще гласуваш?

— Разумно — отвърна Пазителят на портала. — Тази сутрин валя дъжд от жаби. Това трябва да се обмисли. За целта трябва да чуя какво ще каже посланикът, като се върне.

Лафортие погледна нетърпеливо към Пазителя на портала и попита:

— Какъв посланик? За какво говорите?

Задната врата на театъра се отвори с трясък и в залата влязоха двама пазители със сиви плащове. Те държаха под ръка младеж с кафява мантия. Лицето му беше подуто и подпухнало и дланите му изглеждаха като развалени наденици, готови да се пръснат. Косите му бяха покрити от дебела ледена кора, а мантията му изглеждаше, сякаш

е била потопена във вода, а после теглена с шейна от Анкърдж до Ноум. Устните му бяха посинели, а очите му примигваха и се въртяха несъгласувано. Пазителите го домъкнаха пред сцената и старейшините се събраха на края ѝ, загледани надолу.

— Това е моят куриер до Зимната кралица — заяви Древната Мей.

— Той настояваше — каза единият от пазителите. — Опитвахме се да го отведем първо да го прегледат, но той така започна да буйства, че се изплаших да не се нарани, така че го доведохме при теб, Древна.

— Къде го намерихте? — попита Мерлин.

— Отвън. Някой го изхвърли от кола и отпътува. Не можахме да видим кой беше.

— И даже не записахте номера? — попитах аз. Двамата пазители ме изгледаха накриво и се обърнаха пак към Мерлин. Явно не се бяха сетили. Може би номерата на колите бяха твърде нова концепция за тях. Бяха почти на по сто години в края на краищата. — Гръм и мълния! — промърморих. — Аз щях да се сетя.

Древната Мей внимателно се спусна от сцената и се приближи към младежа. Тя го докосна по челото и заговори с него на някакъв непознат език, който предположих, че е китайски. Момчето отвори очи и промърмори нещо накъсано, със запъване.

Древната Мей се намръщи. Тя попита още нещо, младежът направи опит да отговори, но явно му беше твърде трудно. Той залитна, очите му се завъртяха и после напълно се отпусна.

Древната докосна косата му и каза на латински:

— Отнесете го. Погрижете се за него.

Четирима пазители положиха момчето в един плащ и бързо го изнесоха.

— Какво каза той? — попита Ебенизър, изпреварвайки ме.

— Каза, че кралица Маб му е наредила да предаде на Съвета, че ще се съгласи да ни пропуска да минаваме през владенията ѝ, ако една нейна молба бъде изпълнена.

Мерлин вдигна вежди и замислено се почеса по брадата.

— А каква е тази молба?

— Не му е казала това — промърмори Древната Мей. — Казала е само, че вече е уведомила за желанието си един от членовете на Белия съвет.

Старейшините се оттеглиха на едната страна и заговориха тихо.

Не им обръщах никакво внимание. Думите на посланика, преведени от Древната Мей, толкова ме шокираха, че аз едва успявах да дишам, камо ли да говоря. Когато най-накрая отново можех да се движа, се върнах обратно на масата си, наведох се и чукнах глава в дървената повърхност. Няколко пъти.

— По дяволите! — шепнех при всеки удар. — По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Нечия ръка докосна рамото ми, погледнах нагоре и видях хвърлящата сянка качулка на Пазителя на портала, който се беше отделил от останалите старейшини. Ръката му беше в черна кожена ръкавица. Не можех да видя нито частица от кожата му.

— Ти знаеш какво означава дъждът от жаби — каза той много тихо.

Английският му имаше съвсем лек акцент, отчасти британски, отчасти някакъв друг. Индия? Близкият изток?

Кимнах.

— Неприятности.

— Неприятности. — Въпреки че не можех да видя лицето му, заподозрях, че думата е съпроводена със съвсем лека усмивка. Той кимна към останалите старейшини и прошепна: — Нямаме много време. Ще ми отговориш ли честно на един въпрос, Дрезден?

Погледнах Синята брада, за да проверя дали слуша. Той се беше навел към кръглолика възрастна магьосница от съседната маса и явно вниманието му беше погълнато от нея. Кимнах на Пазителя на портала.

Той махна с ръка. Нямаше нито думи, нито пауза за подготовка, нищо. Докато правеше движението си, глъчката от гласове внезапно се отдели от нас и стана неразбираема.

— Както разбирам, ти също умееш да слушаш. Не бих искал никой друг да ни чуе.

Гласът му достигаше до мен изкривен, някои думи изглеждаха неестествено високи, други — неестествено ниски, странно приглушени.

Предпазливо кимнах.

— И какъв е въпросът?

Той вдигна ръка и черната ръкавица леко отмести тюрбана така, че видях отблясък от тъмно око и неравно остригана сива брада на фона на загоряла кожа. Не можех да видя второто око. Лицето му изглеждаше някак изкривено в сенките и ми се стори, че е обезобразено, може би изгорено. На мястото на липсващото му око видях нещо сребристо, огледално.

Той се наведе и прошепна близо до ухото ми:

— Маб вече избра ли емисаря си?

Постарах се да не покажа изненадата си, но не съм много добър в прикриването на чувствата си. Видях блясъка на разбиране в засенченото око на Пазителя на портала.

По дяволите. Сега разбирах защо Маб беше толкова уверена. Тя от самото начало е знаела, че ще ме подмами да приема задачата ѝ. При това го беше направила, без да нарушава сделката ни. Маб искаше да поема случая ѝ и изглежда, смяташе за напълно нормално да се забърка във война между свръхестествени сили, за да получи това, което иска.

Тя просто си беше играла с мен в офиса ми, а аз ѝ се бях вързал. Искане ми се да можех да се изритам. Бях се проявил като абсолютния селски идиот.

Така или иначе, не виждах смисъл да лъжа човека, от чийто вот зависеше съдбата ми.

— Да.

Той поклати глава.

— Несигурно равновесие. Съветът не може да си позволи нито да те остави, нито да те изключи.

— Не разбрах.

— Ще разбереш. — Той върна тюрбана си обратно на лицето си. — Не мога да предотвратя съдбата ти, магьоснико. Мога само да ти дам шанс да я избегнеш сам.

— Какво имате предвид?

— Нима не виждаш какво става?

Намръщих се.

— Опасен дисбаланс. Белият съвет е в града. Маб се бърка в делата ни.

— Или може би ние — в нейните. Защо тя си е назначила смъртен за емисар, млади магьоснико?

— Понеже на някой горе му е забавно да гледа страданията ми?

— Равновесието — подсказа ми Пазителят на портала. — Цялата работа е в равновесието. Възстанови го, млади магьоснико. Докажи категорично стойността си.

— Значи, смятате, че трябва да работя за Маб? — Гласът ми звучеше приглушено и металически, сякаш бе захлупен с тенекиена кутия за кафе.

— Коя дата сме днес? — попита Пазителят на портала.

— Осемнайсети юни — отговорих аз.

— А! Разбира се.

Шумът отново стана нормален, Пазителят на портала се извърна и отиде при останалите старейшини. Всички се върнаха по своите подиуми. Podii. Podia. Както и да е. Проклетият задочен курс по латински.

— Тишина! — извика Мерлин отново и в залата постепенно се възцари ред.

— Пазителю на портала — попита Мерлин, — как гласуваш?

Пазителят на портала безмълвно вдигна едната си ръка.

— Стъпили сме на пътека, водеща към мрака — промърмори той. — И по пътя ще ни дебнат все повече и повече опасности. Първите ни стъпки ще бъдат решаващи. Трябва да ги направим предпазливо.

Качулката му се обърна към Ебенизър и Пазителят на портала каза:

— Ти обичаш това момче, магьосник Маккой. Готов си да се сражаваш за него. И собствената ти преданост към делото ни не е маловажна. Уважавам избора ти.

Той се обърна към Лафортие.

— Ти се съмняваш в предаността на Дрезден и неговите способности. Загатваш, че на лоша пръст може да поникне единствено лошо семе. Твоите тревоги са разбираеми — и ако си прав, Дрезден представлява голяма заплаха за Съвета.

Обърна се към Древната Мей и леко наведе глава. Древната също му отговори с лек поклон.

— Древна Мей — каза Пазителят на портала, — ти се съмняваш в способността му да използва мъдро силата си. Боиш се, че

обучението на Дюморн може да го е извратило по начин, който не можем да забележим. Твоите страхове също са оправдани.

И най-накрая се обърна към Мерлин.

— Почитаеми Мерлин. Ти знаеш, че Дрезден е донесъл на Съвета смърт и опасност. Смяташ, че ако отстраниш Дрезден, ще отстраниш опасността. Твоите опасения са разбираеми, но не и основателни. Независимо от това, какво ще се случи с Дрезден, Червеният двор ни нанесе твърде болезнен удар, за да се правим, че нищо не е станало. Прекратяването на настоящата вражда ще е затишие пред буря.

— Достатъчно, човече — настоя Ебенизър. — Как гласуваш — „за“ или „против“?

— Ще гласувам в зависимост от изхода на изпитанието. Проверка, която ще докаже или страховете ни, или необоснованото ни доверие.

— Какво изпитание? — попита Мерлин.

— Маб — каза Пазителят на портала. — Нека Дрезден изпълни искането на кралица Маб. Нека да ни осигури помощта на Зимата. Ако го направи, ще опровергае съмненията ти в способностите му, Лафортие.

Лафортие се намръщи, но кимна.

Пазителят на портала отново се обърна към Древната Мей.

— Ако той изпълни тази задача, ще покаже, че е готов да поеме отговорност за своите грешки и да работи за благото на Съвета — дори против собствените си интереси. Това ще успокои опасенията ти — не е престъпление да се допускат грешките на младостта, престъпление е да не се вадят поуки от тях. Съгласна ли си?

Древната Мей присви възпалените си очи, но кимна.

— И ти, почитаеми Мерлин. Неговият успех в голяма степен ще облекчи задачата ни в предстоящата война. Сигурните пътища през Небивалото ще премахнат предимството на Червения двор, може дори да успеем напълно да избягваме нападенията им. Това несъмнено ще докаже предаността на Дрезден към Съвета.

— Всичко това е много хубаво — намеси се Ебенизър. — А какво ще стане, ако се провали?

Пазителят на портала сви рамене.

— Тогава може би тревогите им имат повече основания, отколкото твоето доверие, магьосник Маккой. В такъв случай ще заключим, че произвеждането му в пълноправен магьосник е било преждевременно.

— Всичко или нищо? — възмути се Ебенизър. — Така ли излиза? Очакваш от най-младия магьосник в Съвета по някакъв начин да се справи с Маб. Маб? Та това не е изпитание. Това е проклета екзекуция. Та той даже не знае какво е нейното искане.

Изправих се. Краката ми трепереха.

— Ебенизър — казах.

— Откъде, по дяволите, момчето да знае какво иска тя?

— Ебенизър...

— Нямам намерение да стоя със скръстени ръце, докато вие...

Той се сепна и погледна към мен. Всички останали — също.

— Знам какво иска Маб — казах. — Тя идва при мен по-рано днес, сър. Помоли ме да разследвам нещо за нея. Отказах ѝ.

— Гръм и мълния — въздъхна Ебенизър. Извади синя носна кърпичка от джоба си и избърса лъскавото си чело. — Хос, това е твърде дълбоко за теб.

— Изглежда, единственият ми избор е да плувам или да потъна — рекох аз.

— Значи, ще се заемеш с това, магьосник Дрезден? — попита Пазителят на портала на английски.

Наведох глава. Гърлото ми беше пресъхнало. Преглътнах и се опитах да си напомня, че нямам никакъв избор. Ако откажех да играя с феите и не спечелех, Съветът щеше да ме сервира на вампирите върху сребърен поднос. В първия случай имах добри шансове да гушна букета. Във втория случай това ми беше сигурно, ако не и нещо по-лошо.

Зле отвсякъде. И все пак някаква малка част от мен — тази, която не можеше да ми позволи да забравя разрушенията и може би дори смъртта, предизвикани от мен миналата година, танцуваше радостно заради заслуженото ми възмездие. Освен това нямаше никакви други забавления в града. Стиснах по-здраво жезъла си, докато произнасях колкото можех по-ясно:

— Да. Ще се заема.

ГЛАВА 7

Останалата част от събранието на Съвета мина значително безинтересно — поне за мен.

Мерлин нареди на магьосниците да се оттеглят незабавно след края на събранието по предварително подготвени, сигурни маршрути. Той също така разпреди да ни бъдат раздадени списъци с пазители, живеещи в близост до всеки от нас, на които да се обаждаме, ако имаме нужда от помощ, и ни каза да се свързваме с тях веднъж на няколко дни, като мярка за безопасност.

После някаква възрастна пазителка с прошарена коса се впусна в теоретични обяснения, предназначени предимно за няколко наскоро назначени нейни колеги, относно това, как да се справят по-добре с вампирите. Представителите на съюзниците на Белия съвет — предимно разни окултни ордени — изнесоха речи, обещавайки ни подкрепа във войната.

Към края на събранието в залата се появили пазители, които да ескортират магьосниците до началото на маршрутите им към къщи. Доколкото разбрах, старейшините щяха да останат в града още няколко дни, за да се уверят дали ще загина в опитите си да докажа, че съм един от добрите. Както ми се стори, никой не залагаше на мен.

Изчаках около три секунди, след като Мерлин обяви края на събранието, и се насочих към вратата. Ебенизър се опита да срещне погледа ми, но аз не бях в настроение да говоря с никого. Отворих вратата малко по-решително, отколкото беше нужно, забързах се към Синята костенурка и я подкарах с максималната скорост, която можеше да осигури древният четирицилиндров двигател. Пазете се от разярения магьосник с раздрънканата кола!

Чувствах мозъка си като нещо, състоящо се от стара зърнена закуска, утайка от кафе и студена пица. Мислите ми кръжаха насамнатам без конкретна цел, ако не се смята ядосването от това, как бях влязъл в капана на Маб и бях станал неин шпионин. Ако работите

тръгнаха на зло, даже можех да повлека няколко невинни свидетели със себе си.

— Стига си хленчил, Хари — изръмжах на себе си твърдо и гръмогласно. — Какво от това, че си уморен? Какво от това, че си ранен? Какво от това, че вониш така, сякаш вече си мъртъв? Ти си магьосник. Имаш работа за вършене. Тази война в голяма степен е по твоя вина и ако не си напрегнеш силите, ще пострадат още повече хора. Затова вирни брадичка и така нататък. И си размърдай задника.

Кимнах при последния съвет и хвърлих поглед встрани, към плика, който Маб ми беше дала — той лежеше на предната седалка. Разполагах с име, адрес и престъпление. Трябваше да тръгна по следите на убиеца. Което означаваше, че се нуждая от информация — а хората, притежаващи информация за дадено събитие два-три дни след като се случи, би трябвало да са в чикагската полиция.

Подкарах към дома на Мърфи.

Лейтенант Карин Мърфи възглавяваше Специалния отдел на чикагската полиция. Специалният отдел беше отговорът на градските власти на всякакви странни събития. Тук идваха всички необичайни престъпления — тези, които не се вписваха в нормалните категории. Специалният отдел се занимаваше с всичко, като се започне от алигаторите в канализацията и се стигне до ограбването на гробовете в някое от многобройните градски гробища. Страшно забавно. Но им се случваше и да си имат работа с истински свръхестествени истории — неща, за които никой не споменава в официалните доклади, но които все пак успяват да се случват по някакъв начин. Тролове, вампири, призоваване на демони — каквото си изберете. Градските власти бяха създали Специалния отдел, за да са сигурни, че официалната документация ще остане чиста и спретната, без да се споменават в нея никакви нелепи фантазии, които не биха могли да съществуват. Това беше неблагоприятна работа и ръководителите на Специалния отдел обикновено излитаха от креслото си след месец, през който се отказваха да повярват, че си имат работа с наистина необясними неща. След това не се задържаха дълго и в самата полиция.

Мърфи не излетя. Тя се задържа. Отнесе се към работата си сериозно и се ползваше от услугите на единствения професионален магьосник в Чикаго (познайте кой) като консултант в по-сложните

случаи. Двамата с Мърфи бяхме преживели какво ли не заедно. Тя беше приятел. Щеше да ми помогне.

Мърфи живееше в „Бъктаун“, както и много други ченгета. Къщата ѝ беше малка, но затова пък нейна собствена. Беше ѝ наследство от баба ѝ. В двора имаше спретната морава.

Пристигнах там с костенурката, когато вече се беше мръкнало, но преди полунощ. Знаех, че си е вкъщи, но не бях сигурен дали не си е легнала. Направих всичко възможно да не изглежда, че се промъквам незабележимо. Хлопнах здравата вратата на костенурката, отидох шумно до вратата, после почуках по-тихичко.

Секунда по-късно завесата на снабдения с решетка прозорец до входа леко се повдигна и после се върна на мястото си. Отключи се ключалка, после друга, накрая издрънча верижката на вратата. През това време успях да забележа, че вратата на Мърфи е стоманена, като моята. Макар че се съмнявам при нея да има такъв наплив от демони и обикновени убийци, както при мен.

Мърфи открехна леко вратата и се вторачи в мен. Изобщо не приличаше на шеф на ловците на чудовища в чикагската полиция. Светлосините ѝ очи бяха уморени, а под тях имаше тъмни кръгове. На бос крак беше висока пет фута. Златистата ѝ коса беше по-дълга по средата, отколкото отстрани, и къдриците падаха върху очите ѝ. Носеше светлооранжев хавлиен халат, който стигаше почти до петите ѝ.

В дясната си ръка държеше автоматичния си пистолет, а от лявата висеше малък кръст на верижка. Гледаше ме.

— Здравсти, Мърф — казах. Не изпусках от поглед пистолета и кръстчето и се опитвах да звуча спокойно. — Извинявай, че минавам толкова късно. Нуждая се от помощта ти.

Мърфи ме наблюдава безмълвно повече от минута. После каза:

— Почакай тук.

Тя затвори вратата, върна се след малко и я отвори цялата. Без да отпуска пистолета, отстъпи назад и ме погледна.

— Тъъ... — обадох се аз. — Мърф, наред ли е всичко с теб?

Тя кимна.

— Добре — казах. — Мога ли да вляза?

— Сега ще разберем — отвърна Мърфи.

Тогава осъзнах какво става. Мърфи нямаше да ме покани. В мрака бродят какви ли не чудовища и те не могат да прекрачат прага на дома, ако не бъдат поканени. Едно такова едва не я беше убило преди година и се беше добрало до нея, маскирано с моето лице. Нищо чудно, че не изпадна в бурна радост при вида ми.

— Мърф — казах. — Успокой се. Това съм аз. Гръм и мълния, не знам такава твар, която да е способна да имитира този ми вид. Дори демоните от най-забутаните кътчета на ада имат някакъв вкус.

Прекрачих през прага. Нещо се съпротивляваше срещу мен — някаква невидима, почти недоловима енергия. Тя леко ме забави и трябваше да положа усилие, за да я преодоля. Така и трябва да е на прага. Подобно поле обкръжава всеки дом и прегражда пътя на нежеланите магически сили. Разбира се, има силни прагове, има и по-слаби. В моя апартамент например не е много силен — но това е ергенска бърлога, а енергията, отговорна за тези неща, изглежда, не е много организирана на местата, които се дават под наем или където живеят самотници. Къщата на Мърфи беше обградена от силно поле. Този дом живееше свой собствен живот; имаше история. Това беше истински дом, а не просто място за живеене.

Пристъпих през прага неканен, като оставих на входа голяма част от силите си. Щеше да ми се наложи доста да се понапъна, за да направя вътре дори и най-слабото заклинание. Пристъпих напред и разперих ръце.

— Е, издържах ли проверката?

Мърфи не каза нищо. Тя прекоси стаята и прибра пистолета обратно в кобура му върху едно бюро при отсрещната стена.

Домът на Мърфи беше... бих се осмелил да кажа спретнат. В стаята преобладаваха меки зелени и жълти тонове. И имаше волани. Завесите имаха волани, диванът също, и онези малки изплетени неща (не им ли викат мильо?) по облегалките на креслата, масичката за кафе и изобщо по почти всяка повърхност, на която можеше да се сложи или окачи някаква тъкан. Изглеждаха стари, красиви и добре поддържани. Бях готов да се обзаложа, че бабата на Мърфи ги е плела сама.

Приносът на Мърфи в декорирането се ограничаваше до комплект за чистене на огнестрелно оръжие, поставен на бюрото до автоматичния пистолет в кобура, а също така и до дървена стойка над камината, на която висяха един над друг два самурайски меча, дълъг и

къс. Ето това беше онази Мърфи, която познавах и обичах. Оръжие, приготвено и подръка. До мечовете висяха няколко снимки в рамки — може би семейството ѝ. На масичката за кафе до шишенце с лекарство и гарафа с някакъв алкохол — джин? — стоеше отворен дебел албум със снимки, подвързан като че ли с естествена кожа. Гарафата беше наполовина празна. Чашата до нея беше напълно празна.

Погледнах към Мърфи — тя се беше настанила на края на дивана в несъразмерно големия си халат; изражението ѝ си оставаше отнесено. Тя не погледна към мен. Разтревожих се. Мърфи не се държеше като Мърфи. Тя рядко пропускаше момента да се заяде с мен. Никога не я бях виждал толкова тиха и необщителна.

По дяволите, и това точно в момент, в който се нуждаех от бърза и решителна помощ. Нещо се беше случило с Мърфи, а аз точно в момента няхах време да си играя на психолог и да се опитвам да ѝ помогна. Нуждаех се от каквато и да е информация, която тя можеше да ми предостави. Но трябваше и да ѝ помогна с онова, което я беше докарало до такова състояние, каквото и да беше то. В едно бях сигурен — нямаше да добия нищо от тези неща, ако не се опитам да разговарям с нея.

— Хубаво местенце имаш, Мърф — казах. — Не бях го виждал досега.

Тя едва забележимо помръдна с рамо. Намръщих се.

— Знаеш ли, ако разговорът ти идва в повече, тогава можем да играем на отгатване. Аз ще съм пръв. — Вдигнах длан с разперени пръсти. Мърфи не каза нищо, така че я заместих в нейната част от диалога. — Пет думи. — Подръпнах ухото си. — Звучи ми като... Какво Ти Се Е Случило?

Тя поклати глава. Видях, че стрелва с поглед албума.

Наведох се и обърнах албума към себе си. Беше отворен на страница със сватбени снимки. Момичето на снимките трябва да беше Мърфи, някога отдавна. Косата ѝ беше по-дълга и по-светла и в шията и китките ѝ имаше някаква юношеска гъвкавост. Носеше бяла сватбена рокля, а до нея стоеше облечен в смокинг мъж, който изглеждаше десетина години по-голям. На другите снимки тя пъхаше торта в устата му, двамата пиеха шампанско с преплетени ръце, обичайните сватбени истории. На една от снимките я носеше на ръце към колата и лицето на Мърфи грейше от щастие и радост.

— Първият ти съпруг? — попитах.

Това достигна до нея. Тя ме погледна за секунда, после кимна.

— Тук си съвсем дете. Може би на осемнайсет.

Тя поклати глава.

— Седемнайсет?

Тя кимна. Поне получавах някаква реакция от нея.

— Колко дълго беше омъжена за него?

Мълчание. Отново се намръщих.

— Мърф, не съм гений в тези неща. Но ако се чувстваш виновна за нещо, не си ли малко сурова към себе си?

Без да каже нито дума, тя се наведе и отмести албума встрани. Под него имаше брой на „Трибюн“, отворен на страницата на некролозите. Тя го вдигна и ми го подаде.

Прочетох първия от некролозите на глас:

— Грегъри Тагард, четирийсет и три годишен, почина снощи сред продължителна борба с рака... — Замълчах и погледнах снимката във вестника, после отместих очи към албума на Мърфи. Това беше същият човек — като се вземат предвид изминалите години и болестта. Потреперих и оставих вестника. — О, господи, Мърф. Съжалявам. Толкова съжалявам.

Тя примигна няколко пъти. И се обади тихо и напрегнато:

— Дори не ми беше казал, че е болен.

Като е станало дума за неприятни изненади...

— Мърф, виж. Аз съм сигурен, че... че тези неща ще се оправят. Разбирам колко те боли, как се чувстваш сега, но...

— Разбираш? — попита тя все още много тихо. — Разбираш какво чувствам сега? Губил ли си първата си любов?

Помълчах цяла минута, преди да кажа:

— Да. Губил съм.

— Как се казваше?

Беше ми болезнено дори да си помисля за името, да не говорим да го произнеса. Но ако това можеше да ми помогне да се доближа до Мърфи, не можех да си позволя да съм чувствителен.

— Елейн. Ние бяхме... и двамата бяхме сираци. Осинови ни един и същи човек, когато бяхме на десет.

Мърфи примигна и ме погледна.

— Била ти е сестра?

— Нямам никакви роднини. Двамата бяхме осиновени от един и същи човек, това е всичко. Живеехме заедно, правехме си номера, пораснахме заедно. Прави си изводите.

Тя кимна.

— Колко дълго бяхте заедно?

— А? Докато не станахме на по около шестнайсет.

— И какво се случи? Как тя...

Свих рамене.

— Приемният ми баща се опита да ме увлече по черната магия. Човешки жертвоприношения.

Мърфи се намръщи.

— Той магьосник ли беше?

— Силен — кимнах аз. — Тя също.

— И той какво, опита се да се добере и до нея?

— Добра се — отвърнах. — Тя му помагаше.

— Какво се случи? — попита тя тихо.

Опитах се да говоря с равен и спокоен глас, но не съм сигурен, че ми се удаде.

— Избягах. Той изпрати демон подире ми. Победих го и се върнах, за да спася Елейн. Тя ме обездвижи със заклинание, когато не очаквах такова нещо, а той се опита да проникне в съзнанието ми. Да ме накара да правя каквото поиска. Успях да се освободя от заклинанието на Елейн и се заех с Джъстин. Извадих късмет. Той загуби. Всичко изгоря.

Мърфи преглътна.

— Какво се случи с Елейн?

— Изгоря — казах тихо със свито гърло. — Умря.

— Господи, Хари. — Мърфи помълча малко. — Грег ме напусна.

Опитахме се да поговорим няколко пъти и винаги приключвахме със скандал. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — По дяволите, можеха поне да ми позволят да се сбогувам с него!

Оставих вестника обратно на масата и затворих албума, стараяйки се да не поглеждам към Мърфи. Знаех, че не би искала да я видя как плаче. Тя издиша рязко.

— Извинявай, Хари — каза. — Натоварвам те с проблемите си. Не бива да го правя. Не знам защо това ми се отрази толкова тежко.

Погледнах към гарафата и хапчетата върху масата.

— Няма нищо. Всеки има такива дни понякога.

— Аз не мога да си го позволя. — Тя се загърна по-плътно с халата и добави: — Извинявай, Хари. За пистолета. — Звучеше леко завалено. — Трябваше да съм сигурна, че си наистина ти.

— Разбирам — казах.

Тя ме погледна и в очите ѝ се мярна нещо като признателност. После стана рязко от дивана, тръгна към вратата и подхвърли през рамо:

— Ще отида да облека нещо друго.

— Да, разбира се — казах аз след нея, мръщейки се.

После се обърнах към масата и вдигнах шишенцето, което стоеше до гарафата и до празната чаша. Валиум. Нищо чудно, че на Мърфи ѝ се заплиташе езикът. Валиум и джин. Гръм и мълния.

Все още държах хапчетата в ръка, когато тя се върна, облечена с шорти и тениска. Беше сресала косата си и бе наплискала лицето си вода, и вече почти не си личеше, че е плакала. Спря се пред мен и ме погледна. Не казах нищо. Тя прехапа устната си.

— Мърф — казах аз най-накрая. — Добре ли си? Има ли... Искам да кажа, нужно ли е...

— Успокой се, Дрезден — каза тя и скръсти ръце. — Не съм самоубийца.

— Интересно, че го казваш. Смесването на алкохол и сънотворни е чудесен начин да го направиш.

Тя пристъпи към мен, изтръгна шишенцето с хапчета от ръката ми и взе гарафата от масата.

— Това не ти влиза в работата — каза тя. Отиде в кухнята, остави там нещата, които носеше, и се върна. — Добре съм. Всичко е наред.

— Мърф, никога не съм те виждал да пиеш алкохол. И валиум? Тревожа се за теб.

— Дрезден, ако си дошъл да ми четеш лекции, по-добре направо си тръгвай.

Зарових пръсти в разрошената ми коса.

— Карин, кълна се, че не ти чета лекции. Просто се опитвам да разбера.

Тя се извърна от мен за малко, нервно потривайки единия си крак в прасеца на другия. В този момент осъзнах колко дребна

изглежда. Колко крехка. И очите ѝ бяха не само уморени, сега виждах това. Те бяха уплашени. Пристъпих към нея и сложих ръка на рамото ѝ. Кожата под памучната ѝ тениска беше топла.

— Поговори си с мен, Мърф. Моля те.

Тя издърпа рамото си изпод ръката ми.

— Не е кой знае какво. Просто това е единственият начин, по който мога да заспя.

— Какво имаш предвид?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Имам предвид, че не мога да заспя без това. Алкохолът не ми помага. Хапчетата също. Единственият начин да си почивам, е да ги вземам и двете.

— И все пак не разбирам. Защо не можеш да заспиш? Заради Грег?

Мърфи поклати глава, после се отдалечи от мен, седна в далечния край на дивана и се сви, обхващайки коленете си с ръце.

— Измъчват ме кошмари. Нощни ужаси — така казват лекарите. Твърдят, че е по-различно от обикновените лоши сънища.

Усетих как бузата ми потрепва от напрежение.

— И постоянно се будиш?

Тя кимна.

— Будя се с викове. — Видях как стиска юмруци. — По дяволите, Дрезден. Няма никакви причини за това. Не би трябвало да ме стреснат няколко лоши сънища. И не би трябвало да рухна при новината за смъртта на човек, с когото не съм говорила от години. Не знам какво ми става.

Затворих очи.

— Сънуваш събитията от миналата година, нали? Това, което ти стори Кравос?

Тя настръхна при споменаването на името, но кимна.

— Не мога да спра да мисля за това задълго. Опитвам се да разбера къде съм сбъркала. Как той успя да се добере до мен.

Чувствах как изгарям отвътре.

— Мърф, нищо не си можела да направиш.

— Мислиш ли, че не знам това? — рече тя тихо. — Не можех да знам, че това не си ти. Дори и да знаех, нямаше как да го спра. Не бих могла да се защитя по никакъв начин. Да спра т-това, което ми

направи, когато се озова в съзнанието ми. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя замижа, пропъждайки ги, и стисна зъби. — Нищо не можех да направя. Точно това ме плаши, Хари. Ето защо съм ужасена.

— Мърф, той е мъртъв. Вече го няма. Видяхме как го погребват.

— Знам това — изръмжа Мърфи. — Знам го, Хари. Знам, че го няма и че вече не може да ме нарани, знам, че никога няма да нарани някой друг. — Тя вдигна очи за момент и срещна погледа ми. Беше насълзена. — Въпреки това сънувам кошмари. Знам всички тези неща, но това не променя нищо.

Божичко. Горката Мърфи. Тя беше изтърпяла огромна душевна болка, преди да се появи, за да я спася. Тварта, която я беше нападнала, беше дух, който я разкъсваше отвътре, без да оставя дори белег върху кожата ѝ. В известен смисъл това беше нещо като изнасилване. Всичката ѝ сила беше отнета и тя беше използвана за развлечение на някой друг. Нищо чудно, че това беше оставило белези у нея. А неочакваният шок от лошата новина беше изиграл ролята на искра над купчина сухи дърва, залети с керосин.

— Хари — продължи тя тихо, — ти ме познаваш. Господи, аз не съм ревла. Мразя това. Но нещата, които тази твар ми направи, нещата, които ме накара да видя, които ме накара да почувствам... — Тя отново погледна към мен; в крайчеца на очите ѝ имаше болка, предвещаваща нови сълзи. — И това не отминава. Опитвам се да се отърся от него, но не успявам. И то изяжда всяко късче от живота ми.

Тя се извърна и сграбчи пакетче с носни кърпички. Пристъпих към камината и се заех да разглеждам мечовете, за да не усеща тя погледа ми върху себе си.

След малко тя заговори и тонът ѝ беше променен, посъсредоточен.

— А ти какво правиш тук толкова късно?

Обърнах се към нея.

— Имам нужда от помощ. От информация.

Подадох ѝ плика, който ми беше дала Маб. Мърфи го отвори, погледна част от снимките и се намръщи.

— Това са снимки от доклада за смъртта на Роналд Руел. Откъде ги взе?

— Не съм ги вземал — казах. — Даде ми ги клиент. Не знам откъде ги има тя.

Мърфи потри очите си и попита:

— Какво искаше тя от теб?

— Иска да намеря убиеца.

— Мисля, че това е било нещастен случай — поклати глава тя.

— А аз чух, че не е така.

— Откъде го чу?

Въздъгнах.

— Каза ми го една вълшебна фея.

Мърфи ме изгледа с подозрение и се намръщи.

— Господи, имаш предвид в буквален смисъл, нали?

— Аха.

Мърфи поклати глава и се усмихна уморено с крайчеца на устата си.

— С какво мога да помогна?

— Иска ми се да хвърля поглед на материалите по делото. Не мога да огледам местопрестъплението, но може криминалистите да са открили нещо, за което не знаят, че е улика. Това би ми подсказало поне откъде да започна.

Мърфи кимна, без да ме поглежда.

— Добре. При едно условие.

— Разбира се. Какво?

— Ако това е убийство, ще ме включиш в разследването.

— Мърф — възразих аз, — стига. Не искам да те замесвам в нищо, което...

— По дяволите, Хари — изсъска Мърфи. — Ако някой убива хора в Чикаго, трябва да участвам. Това ми е работата. Случилото се с мен не променя този факт.

— Работата ти е да се бориш с лошите хора — казах аз. — Но това може изобщо да не е човек. Мисля, че ще е по-безопасно...

— Майната ѝ на безопасността — озъби се Мърфи. — Това е моята работа, Хари. Ако откриеш, че е убийство, ще ме включиш.

Поколебах се, опитвайки се да не показвам разочарованието си. Не исках да забърквам Мърфи с Маб и компанията ѝ. Тя и без това беше достатъчно наранена, а феите имат навика да се бъркат в живота на хората. Не исках Мърфи да бъде изложена на това, особено като се има предвид настоящата ѝ уязвимост.

Но същевременно не можех да я лъжа. Това беше най-малкото, което ѝ дължах.

Мърфи беше наранена. Беше уплашена и ако не можеше да се насили да се изправи срещу този страх, той можеше да я погълне изцяло. Тя знаеше това. И колкото и ужасена да беше, разбираше, че трябва да продължи напред или никога няма да може да се оправи.

Колкото и да ми се искаше да не я излагам на опасност, особено сега, разбирах, че това няма да ѝ помогне. Не и в дългосрочен план. В известен смисъл залогът беше животът ѝ.

— Договорихме се — казах тихо.

Тя кимна и се изправи.

— Изчакай ме тук. Трябва да вляза в компютъра и да видя какво мога да намеря за теб.

— Мога да почакам, ако така ще ти е по-удобно.

Тя поклати глава.

— Вече съм взела валиум. Ако изчакам, ще стана твърде замаяна, за да мисля ясно. Просто ме изчакай. Налей си едно. Само гледай да не взривяваш нищо.

Тя излезе от стаята, пристъпвайки безшумно.

Седнах в едно от креслата, изпънах крака, отпуснах глава напред и леко задряхах. Денят беше дълъг, и още не беше свършил. Събудих се, когато видях Мърфи да се връща в стаята с натежали очи. Носеше картонена папка.

— Ето — каза тя, — това е всичко, което успях да принтирам. Снимките не са толкова ясни, колкото биха могли да бъдат, но не са и съвсем зле.

Надигнах се във фотьойла, взех папката и я разтворих. Мърфи седна в креслото срещу мен и сви крака под себе си. Заех се да разглеждам материалите в папката, макар че чувствах мозъка си като смес от каша и желе.

— Какво се е случило с ръката ти? — попита тя.

— Фейта — отвърнах. — Фейта и нож за писма.

— Не изглежда добре. И превръзката не е хубава. Прегледа ли те някой?

Поклатих глава.

— Нямаше време.

— Хари, ти си идиот.

Тя стана, отиде в кухнята и се върна с аптечка за първа помощ. Донесе от кухнята и стол и сложи ръката ми на облегалката.

— Опитвам се да чета, Мърф.

— Все още ти тече кръв. Прободните рани продължават да си кървят, ако не се превържат както трябва.

— Да, опитах се да обясня това, но пак ме накараха да сваля бинта.

— Кой те накара?

— Дълга история. Значи, портиерът не е видял никого да влиза в сградата?

С решително движение тя махна превръзката ми. Болеше. После извади от кутията нещо дезинфекционно.

— Камерите също не са хванали нищо подозрително, не са засечени и статическите смущения, съпътстващи употребата на магия. Проверих.

Подсвирих.

— Не е зле, Мърф.

— Е, понякога използвам главата си вместо пистолет. Това ще боли.

Тя щедро обля раната ми с дезинфектанта. Щипеше.

— Ох!

— Ревльо.

— А други входове и изходи на сградата?

— Няма, освен ако някой не умее да лети или да минава през стени. Останалите врати са противопожарни изходи с аларма, която се задейства, ако някой ги отвори.

Продължих да разлиствам страниците.

— Тук пише: строшен врат вследствие на падане. Намерили са го пред стълбите.

— Точно така. — Мърфи избърса с носна кърпичка двете страни на дланта ми, после сложи отново от дезинфектанта. Този път болеше по-малко. — Натъртванията му съответстват на версията за падане, освен това е възрастен човек. Никой не е засечен от охранителната система да влиза или излиза, така че, естествено...

— ... никой не е търсил убиец — довърших аз. — И не е доложил нищо, което може да намеква за убийство. О, чакай, не е така. Ето тук пише, че първият, пристигнал при повикването, е открил нещо слузесто на площадката, откъдето Руел е паднал.

— Но никой от пристигналите по-късно детективи не е видял подобно нещо — каза Мърфи. Тя сложи тампони от двете страни на дланта и се зае да ги омотава с бинт. — Първият полицаи е бил новак. Всички са решили, че вижда убийство там, където го няма, за да му възложат воденето на разследването.

Намръщих се, въртейки в ръце распечатките на снимките.

— Виждаш ли тук? Ръкавите на самото на Руел са мокри. Цветът е друг.

— Възможно е — призна тя, след като се вгледа. — Но не е споменато в доклада.

— „Нещо слузесто.“ Много прилича на ектоплазма.

— Нали не е твърде стегнато? Екто-какво?

Изпънах леко пръсти, пробвайки превръзката.

— Добре е. Ектоплазма. Вещество от Небивалото.

— Това е светът на духовете, нали? Страната на феите?

— И това също, освен другите неща.

— И тамошната материя е слузеста?

— Става слузеста, когато магията, вдъхваща ѝ живот, изчезне. Но докато магията я има, по нищо не се отличава от нормалната материя. Като тялото, което Кравос си беше направил, когато те преследваше — то по нищо не се отличаваше от моето.

Мърфи потрепери и се зае да прибира аптечката.

— Значи, когато онзи, дето превръща тази ектослуз в материя, си отиде, тя се превръща...

— В слуз — потвърдих аз. — Тя е мокра и прозрачна и след няколко минути се изпарява.

— Значи, Руел може да е убит от нещо от Небивалото? — попита Мърфи.

— Да — отвърнах аз. — Или някой може да е отворил портал право в апартамента. В такива случаи обикновено остават някакви лепкави частици. Прах, попаднала тук от Небивалото. Някой може да е отворил портал, а после да си е отишъл по същия начин.

— Чакай малко! Мислех, че в страната на феите има само чудовища. Хората могат ли да ходят в Небивалото?

— Ако знаят необходимите заклинания — да. Обаче там е пълно с наистина опасни неща. Не е точно като пикник през уикенда.

— Господи — промърмори Мърфи. — Значи, някой...

— Или нещо — вметнах аз.

— ... или нещо би могло да влезе в сградата и да излезе. Като нищо. Да премине през всички ключалки, охранители и камери. Това е толкова плашещо!

— Би могло, да. Да пристъпи, да бутне дядото по стълбите и да отстъпи.

— Господи. Горкият човек!

— Не мисля, че е бил чак толкова безпомощен, Мърф. Руел е имал вземане-даване с феите. Нещо не ми се вярва, че е бил кристалночист.

Тя кимна.

— Добре. Може ли да е имал някакви свръхестествени врагове?

Вгледах се в снимката.

— Така изглежда.

Мърфи поклати глава. Тя леко се олюля, след което седна до мен и облегна глава в ъгъла на дивана.

— И каква е следващата стъпка?

— Ще се поровя. Ще опипам почвата.

— Не изглеждаш много добре. Първо си почини малко. Вземи душ. Похапни. Може и да се подстрижеш.

Потърках очи със здравата си ръка.

— Аха — отвърнах.

— И ми кажи, ако научиш нещо.

— Мърф, ако това е нещо от Небивалото, сигурно няма да е от твоята... — едва не казах „категория“ — ... юрисдикция.

Тя сви рамене.

— Ако нещо идва в града и наранява хора, аз съм отговорна за защитата им и искам да разнищя случая. — Тя затвори очи. — Както и ти. Освен това ти ми обеща.

Е, нямаше какво да възразя.

— Е, добре, Мърф. Ако науча нещо, ще ти се обадя.

— Хубаво — рече тя. Отново се сви в ъгъла на дивана, натежалите ѝ очи се затваряха. Облегна глава назад, изпъвайки шията си. След малко попита: — Чувал ли си се със Сюзан?

Поклатих глава.

— Не.

— Но статиите ѝ в „Аркейн“ продължават да излизат. Значи, е добре.

Кимнах.

— Надявам се, че е така.

— Намери ли нещо, което би могло да ѝ помогне?

Въздъгнах и поклатих глава.

— Засега не. Това е, като да си биеш главата в стената.

Тя леко се усмихна.

— С глава като твоята стената ще се счупи първа. Ти си най-упоритият човек, когото съм срещала някога.

— Казваш много мили неща.

Мърфи кимна.

— Ти си добър човек, Хари. Ако някой може да ѝ помогне, това ще си ти.

Наведох глава, за да не види тя сълзите в очите ми, и се заех да събирам книгата в папката.

— Благодаря, Мърф. Думите ти значат много за мен.

Тя не отговори. Вдигнах глава и видях, че устата ѝ е леко отворена, тялото ѝ е напълно отпуснато, а бузата ѝ лежи върху облегалката на дивана.

— Мърф? — попитах.

Тя не помръдна. Станах, сложих папката на масата, после намерих одеяло и я завих. Тя тихо въздъхна и сгуши лице в дивана.

— Лека нощ, Мърф — казах и се насочих към вратата.

Заклучих всичко, което можах, върнах се при костенурката и подкарах към къщи.

Всичко ме болеше — не само от напрегането на мускулите, но и просто от изтощение. Е, и усещах ранената си ръка като облята с бензин и после запалена.

Но още повече ме болеше отвътре. Горката Мърфи страдаше много. Беше ужасена от нещата, срещу които може да се изправи, но това не намаляваше решителността ѝ да го направи. Това беше

смелост, по-голяма от моята. Аз поне знаех как да се отбранявам, ако някое от чудовищата е по петите ми. Мърфи нямаше подобна увереност.

Мърфи ми беше приятел. Беше ми спасявала живота. Бяхме се сражавали рамо до рамо. Сега тя отново се нуждаеше от помощта ми. Трябваше да се изправи срещу страховете си. Разбихах това. Имаше нужда от мен да ѝ помогна това да се случи, независимо дали тази работа ми харесва, или не. В сегашното си състояние щеше да бъде много по-уязвима за нападения като миналогодишното на Кравос. И ако това се случеше, преди да успее да се вземе в ръце, тя можеше не просто да бъде наранена, но и пречупена завинаги.

Съмнявах се, че бих могъл да живея в мир със себе си, ако се случи такова нещо.

— По дяволите — промърморих. — Честна дума, Мърф, ще направя всичко възможно да се измъкнеш невредима от тази история.

Постарах се засега да оставя настрана тревогите си за Мърфи. Най-добрият начин да я защитя щеше да бъде да се съсредоточа върху случая, да постигна някакво развитие. Но чувствах мозъка си така, сякаш нещо е изпъзляло в него и е умряло там. Най-вероятното развитие за момента водеше към стая с мека тапицерия на стените и усмирителна риза.

Имах нужда да похапна. Да поспя. Да взема душ. Ако не отделях известно време да се взема в ръце, можех да попадна на нещо, което да ме убие, и да го забележа, когато вече е станало твърде късно.

Спрях колата пред квартирата ми, която се намираще на сутерена в стара жилищна сграда, построена преди повече от век. Излязох от костенурката, като взех пръчката и жезъла си с мен. Разстоянието от колата до квартирата е нищо и никакво, но вече ме бяха нападали тук. Вампирите не са много придирчиви в това отношение.

Спуснах се надолу по стъпалата, отключих вратата и промърморих фразата, обезвреждаща защитите ми за времето, достатъчно, за да премина. Пристъпих вътре и инстинктите ми изкрещяха, че не съм сам.

Вдигнах стрелящата пръчка и я заредих с усилие на волята си, така че краят ѝ засия в пурпурен цвят, осветявайки помещението.

И я видях — стройна жена, застанала до изгасналата ми камина; с изящно тяло и излъчваща сдържаност. Дългите ѝ крака бяха обути

със сини дънки, отгоре носеше обикновена червена тениска. Над извивката на благоприличните ѝ гърди висеше сребърен пентаграм, който отразяваше светлината на пръчката ми. Кожата ѝ беше бледа като вътрешната кора на дъб, косата ѝ беше кафеникавозлатиста като зряла пшеница, очите ѝ бяха сиви като буреносни облаци. Деликатните ѝ устни потрепнаха, първо в усмивка, после се смръщиха, и тя вдигна елегантните си длани с дълги пръсти, за да ми покаже, че не държи нищо.

— Позволих си да вляза — промълви тя. — Надявам се, че нямаш нищо против. Трябва да сменяш паролите си по-често.

Отпуснах пръчката си, твърде зашеметен, за да говоря; сърцето беше застинало в гърдите ми. Тя отпусна ръце и се приближи към мен. Повдигна се на пръсти, но с нейния ръст не ѝ костваше много усилия, за да достигне до бузата ми. Ухаеше на горски цветя и слънчев летен следобед. После се отдръпна, за да ме погледне в очите. Изражението ѝ беше нежно и загрижено.

— Здравей, Хари.

Отговорих шепнешком, опитвайки се да се преборя с шока:

— Здравей, Елейн.

ГЛАВА 8

Елейн мина покрай мен и се зае да обходи апартамента. Това не й отне много време. Местенцето ми се състои от гостна и малка спалня. Кухнята е по-скоро ниша с мивка и хладилник. Подът е от гладък сив камък, но аз съм го застлал с множество черги. Всичките ми мебели са купени втора ръка, но са удобни. Изобщо не си подхождат. По-голямата част от стените е заета от рафтове, а на останалото място има гоблени плюс плакат на „Междузвездни войни“, който Били ми подари за Коледа. Беше стар плакат, онзи, на който принцеса Лея се е долепила до крака на Люк.

Както и да е, такъв беше апартаментът ми в нормален ден. Но напоследък малко го бях позанемарил. Миризмата не беше особено приятна и кутиите от пица и празните кутии от кола отдавна бяха препълнили кошчето за боклук и бяха заели значителна част от пода на кухнята. Беше трудно да се върви, без да се настъпи някоя дреха, нуждаеща се от пране. Мебелите бяха покрити с изписани листчета и захвърлени моливи и химикалки.

Елейн премина през всичко това като сътрудник на Червения кръст през зона на военни действия и поклати глава.

— Знам, че не си ме очаквал, Хари, но не предполагам, че ще излезе, все едно съм официално облечена. И ти живееш в това?

— Елейн — задавих се аз, — ти си жива?

— Това не е най-добрият от комплиментите, които очаквах, но предполагам, че можеше да е и по-зле. — Тя ме наблюдаваше, застанала близо до кухнята. — Жива съм, Хари. — Върху лицето й се изписа разбиране. — Как се чувстваш?

Отпуснах се върху дивана, хартиите наоколо изхрущяха. Изтеглих енергията, вкарана в пръчката, и нажеженият й край угасна, оставяйки стаята да потъне в мрак. Образът й продължаваше да стои пред очите ми.

— Шокиран — казах аз най-накрая. — Това не може да бъде. Гръм и мълния, сигурно е някакъв номер.

— Не. Това съм аз. Ако бях нещо от Небивалото, как бих могла да прекрача прага ти без покана? А и има ли някой друг, който знае как слагаш защитите си?

— Всеки би могъл да ги изчисли, рано или късно — отвърнах.

— Добре. А знае ли някой друг как те скъсаха на шофьорски изпит пет пъти за една седмица? Или как си изкълчи рамото, докато се опитваше да ме впечатлиш с футболните си умения, когато бяхме в първи курс? Или как погледнахме в душите си в първата ни нощ заедно? Ако поискаш, мисля, че все още мога да си спомня комбинацията на ключалката на нашето шкафче.

— Господи, Елейн — поклатих глава аз. Елейн, жива. Мозъкът ми отказваше да повярва, че това е възможно. — Защо не се свърза с мен?

Виждах я — размит силует, облеган на стената. Тя помълча малко, сякаш грижливо подбираше думите си.

— В началото — защото дори не знаех дали си оцелял. А после... — Тя поклати глава. — Не бях сигурна, че искам това. Не бях сигурна дали ти искаш това. Толкова много неща се случиха.

Шокът и неспособността да повярвам се смениха с внезапна болка и стар гняв.

— Това е твърде меко казано — възразих аз. — Ти опита да ме унищожиш.

— Не — отвърна тя. — Господи, не, Хари! Ти не разбираш. Никога не съм искала това.

Гласът ми придоби твърдост.

— О, да. Сигурно затова ме скова с онова заклинание и ме държеше, докато Джъстин се опитваше да ме унищожи.

— Той никога не е желаел смъртта ти...

— Не, само искаше да влезе в съзнанието ми. Да ме контролира. Да ме превърне в някакъв вид... някакъв вид...

Толкова бях разстроен, че дори не можех да подбера точната дума.

— Роб — рече тихо Елейн. — Той щеше да ти направи заклинания, които да гарантират предаността ти. Да те превърне в роб.

— И това е още по-лошо от смъртта. А ти му помагаше.

Нейният глас също стана гневен.

— Да, Хари. Помагах му. Така правят робите.

Яростта ми моментално се стопи.

— Какво... какво каза?

Видях в тъмнината как главата ѝ се навежда.

— Джъстин ме хвана около две седмици преди да пусне онзи демон подир теб. Помниш ли деня, в който ми стана лошо и си останах вкъщи? Когато ти се върна от училище, той вече си беше свършил работата. Опитах се да се боря с него, но бях още дете. Нямах достатъчно опит, за да му окажа съпротива. А след като ме омагьоса, вече не виждах повод за съпротива.

Гледах я и мълчах дълго време.

— Значи, искаш да кажеш, че не си имала никакъв избор? — въздъхнах най-накрая. — Той те е накарал да го направиш със сила. Заставил те е да му помагаш.

— Да.

— А защо трябва да ти вярвам, по дяволите?

— Не очаквам да ми повярваш.

Станах и започнах неспокойно да обикалям напред-назад из стаята.

— Не мога да повярвам, че се опитваш да ме убедиш, че дяволът те е накарал да направиш това. Имаш ли представа колко невероятно звучи това оправдание?

Елейн ме гледаше внимателно, сивите ѝ очи бяха замислени и тъжни.

— Това не е оправдание, Хари. Нищо не може да оправдае болката, която ти причиних.

Спрях се и я изгледах навъсено.

— Тогава защо ми казваш всичко това?

— Защото трябваше да ти го кажа — прошепна тя. — Защото точно това се случи. Имаш правото да го знаеш.

Мълчахме дълго време и най-накрая попитах:

— Наистина ли те беше омагьосал?

Елейн потрепери и кимна.

— Какво беше усещането?

Тя прехапа долната си устна.

— Не знаех, че се е случило. Поне не и в момента. Изобщо не бях способна да мисля ясно. Джъстин ми каза, че просто трябва да ти се покаже какво да правиш и че ако успея да те задържа достатъчно

дълго, за да може той да ти обясни нещата, всичко ще бъде наред. Повярвах му. Доверих му се. — Тя поклати глава. — Никога не съм искала да те нараня, Хари. Никога. Съжалявам.

Седнах и потрих лицето си с ръце. Емоциите ми отново излизаха от контрол. След като гнева ми вече го нямаше да ме подкрепя, беше останала само болката. Бях си мислел, че отдавна съм се справил със загубата на Елейн и предателството ѝ. Грешах. Раните отново се бяха отворили и боляха както преди. Може би дори още по-силно. Трябваше да полагам усилие, за да контролирам дишането и тона си.

Бях я обичал. Ужасно ми се искаше да ѝ повярвам.

— Аз... аз те търсих — казах тихо. — В огън и вода. Накарах духове да претърсят целия свят за следи от теб. С надеждата, че си оцеляла.

Тя се отлепи от стената и отиде при камината. Чух как сложи вътре няколко дървета, после промърмори нещо тихичко. Пламъкът бързо обхвана клоните, първо с ниски сини езичета, а после лумна в тъмнорозово. Наблюдавах профила ѝ, докато тя се вглеждаше в огъня.

— Измъкнах се от дома, преди схватката ти с Джъстин да е приключила — каза тя най-накрая. — Заклинанията му започнаха да губят силата си и вече можех да им се противопоставя. Бях объркана и ужасена. Сигурно съм бягала. Дори не помня какво стана.

— Но къде си била? — попитах. — Елейн, търсих те години наред. Години.

— На място, където не би ме намерил, Хари. Нито ти, нито някой друг. Намерих си убежище. Място, където да се крия. Но това си имаше своята цена, ето защо съм тук. — Тя ме погледна и макар че лицето ѝ си оставаше спокойно, видях в очите ѝ страх, долових го и в гласа ѝ. — В беда съм.

Отговорих ѝ веднага. Според мен рицарството още не е изчезнало; то е нещо като рефлекс. Може би на всяка друга жена бих отговорил по същия начин — вероятно щеше да ми отнеме секунда или две повече, но отговорът ми би бил същият. За Елейн не беше необходимо и да мисля чак толкова много.

— Ще ти помогна.

Раменете ѝ се отпуснаха и тя кимна, стискайки устни.

— Благодаря. Благодаря ти, Хари. Не ми се искаше да правя това — да те забърквам в тази история след толкова години. Но просто не знам към кого другико да се обърна.

— Не — казах, — всичко е наред. Наистина. Какво става? Защо мислиш, че си в беда? И какво означава, че скриването ти си е имало своята цена?

— Сложно е — отвърна тя. — Но накратко казано, дадох ми убежище в Летния двор на Ший.

Стомахът ми пропадна с около двацет фута.

— Получи се така, че съм в дълг пред Титания, Лятната кралица, в замяна на нейната защита. И сега е време да си платя. — Тя тежко въздъхна. — Във владенията на Ший беше извършено убийство.

Потърках очите си.

— И Титания иска да станеш неин емисар. Искане да намериш убиеца и да докажеш, че вината е на Зимния двор. Казала ти е, че тази вечер с теб ще се свърже емисарят на Маб, но не ти е казала кой ще бъде той.

Очите на Елейн смаяно се разшириха, но тя не каза нищо. Мълчахме дълго време, преди тя накрая да прошепне:

— Звезди и камъни! — Отметна с ръка косата от лицето си — знаех, че това е нервен жест, въпреки че не изглеждаше като такъв. — Хари, ако не успея да го направя, ако не отработя дълга си към нея... това ще приключи много зле за мен.

— Ха — промърморих, — на мен ли го казваш. Моята ситуация с Маб е горе-долу същата.

Елейн тихичко изруга.

— И какво ще правим?

— Уф — промърморих аз.

Тя ме погледна с очакване.

Намръщих се.

— Мисля. Мисля. Уф.

Тя се изправи и започна нервно да крачи из стаята.

— Трябва да има нещо... някакъв изход от тази ситуация. Господи, понякога ми става лошо от чувството им за хумор. Сигурно Маб и Титания ни се смеят сега.

Ако ми беше останала някаква енергия, сигурно и аз щях да закрача из стаята. Затворих очи и се опитах да помисля. Ако не ми се

уладеше да направя онова, което искаше от мен Маб, тя нямаше да разреши на Съвета да преминава през територията ѝ. Съветът щеше да реши, че не съм се справил с изпитанието, и щеше да ме опакова и да ме изпрати на вампирите. Не знаех особеностите на ситуацията, в която е попаднала Елейн, но не се съмнявах, че и условията на нейната сделка са с не по-малко фатални последици. Главата ме болеше.

Елейн продължаваше да крачи ядосано.

— Е, Хари? Какво мислиш?

— Мисля, че ако на тази дилема ѝ пораснат още рога, ще я застрелям и ще я окача на стената.

— Знаем, че това никога няма да го проумееш, но сега не е време за шегички. Трябва да измислим нещо.

— Добре, разбрах — казах. — Събери си нещата и тръгвай с мен.

Елейн се протегна към сенките край камината и измъкна от там изящен жезъл от светло дърво, украсен със засукани абстрактни фигури.

— Къде отиваме?

Изправих се с усилие.

— Да поговорим със Съвета и да поискаме помощ от тях.

Елейн повдигна вежди.

— Не ме разбирай погрешно, Хари, но да не си откачил?

— Изслушай ме.

Тя стисна устни, но все пак кимна.

— Всичко е много просто. Затънали сме до гушата. Нуждаем се от помощ. Освен това ти при всички случаи трябва да се изправиш пред Съвета.

— От къде на къде?

— О, стига, Елейн. Ти си човек и си магьосник. Това е най-важното за тях. Те ще застанат на наша страна срещу феите, ще ни помогнат да намерим изход от тази каша.

Елейн потрепна и инстинктивно се огледа.

— Чувала съм съвсем различни неща за този Съвет.

— Възможно е тези, които са ти ги казали, да са били предубедени — предположих.

Елейн кимна.

— Възможно е. Според нещата, които съм чувала, този Съвет едва не те е езекутирал, задето си се защитил срещу Джъстин.

— Е, да, но...

— Назначили са ти пробация и ти едва не си загинал, за да изчистиш името си.

— Да, но и без това имаше опасност да загина. Имам предвид, не направих това, за да може Съветът...

Тя поклати глава.

— Господи, Хари. Ти не можеш да разбереш, нали? Съветът не го е грижа за теб. Те нямат намерение да те защитават. Те само те търпят — докато горе-долу спазваш правилата им и докато не си станал неудобен.

— Аз вече съм неудобен.

— В такъв случай — докато не станеш пречка — каза Елейн.

— Виж, някои от членовете на Съвета наистина са задници. Но там има и добри хора.

Елейн скръсти ръце и поклати глава.

— И колко от тези добри хора не искат да си имат нищо общо със Съвета?

— Елейн...

— Не, Хари. Сериозно говоря. Не искам да си имам нищо общо с тях. Живяла съм дълго време без така наречената „подкрепа“ на Съвета. Мисля, че мога да издържа още малко.

— Елейн, когато научат за теб, е хубаво да бъде от твоята уста. Ако се изправиш срещу тях, това може да намали подозренията, които вероятно имат към теб.

— Подозрения? — възмути се Елейн. — Хари, аз не съм престъпник.

— Ти само си търсиш белята, Елейн.

— И интересно как ще научат за мен? А? Или планираш ти да им кажеш?

— Не, разбира се — отвърнах аз. Но се замислих за това, какви неприятности ще си имам, ако някой от пазителите надуши, че си имам нещо общо с вероятна нарушителка на Първия закон, която при това е един от чираците на Джъстин Дюморн. При положение че вече и без това съм в немилост, този факт би бил достатъчен, за да ме повлече към дъното, независимо от насоката, в която поеме разследването. Направо ми върви страхотно. — Няма да кажа нищо — обадох се най-накрая. — Изборът си е твой, Елейн. И все пак те моля да ми

повярваш. Да ми се довериш. Имам и приятели в Съвета. Те ще помогнат.

Изржението на Елейн се смекчи.

— Сигурен ли си?

— Да — отвърнах аз. — Заклевам се.

Тя се облегна на странно украсения си жезъл и се намръщи. После понечи да каже нещо и в този момент стоманената ми врата се разтърси от тежък удар.

— Дрезден — изрева отвън Морган, — отваряй, изменнико. Искам да ми отговориш на някои въпроси.

ГЛАВА 9

Елейн ме погледна с широко отворени очи и прошепна:

— Съветът?

Кимнах и посочих към ъгъла, където беше жезълът ми, до бастуна сабя. Елейн го хвана безмълвно и ми го подхвърли. После премина безшумно през вратата на тъмната ми спалня и се скри вътре.

Вратата отново се разтърси.

— Дрезден! — изръмжа Морган. — Знам, че си вътре. Отваряй!

Отворих, преди той да успее да продължи.

— Или ще се разбеснееш, ще се разфучиш и така нататък?

Морган ме изгледа заплашително — висок, кисел и намусен както винаги. Беше успял да смени мантията и плаща си с тъмни панталони, сива копринена риза и спортно сако. На рамото му висеше чанта за голф и повечето хора не биха забелязали дръжката на меч, стърчаща между стиковете. Той се наведе напред и огледа апартамента зад гърба ми.

— Прекъснах ли нещо, Дрезден?

— Ами тъкмо смятах да се настаня пред телевизора на порнофилм с бутилка бебешко олио, но нямам достатъчно за двама.

Лицето на Морган се изкриви от погнуса и аз почувствах нелеп прилив на отмъстително удоволствие.

— Отвращаваш ме, Дрезден.

— Да, аз съм лош. Аз съм един много, много лош човек. Радвам се, че сме на едно мнение по въпроса. Довиждане, Морган.

Направих опит да затворя вратата пред лицето му, но той я подпря с длан. Морган е доста по-силен от мен. Вратата остана отворена.

— Не съм приключил, Дрезден.

— А аз приключих. Имах ужасен ден, ако имаш нещо да казваш — казвай го.

Лицето на Морган се изкриви в сурова усмивка.

— Обикновено приветствам подобна прямота. Но не и от твоя страна.

— Ясно, не ме приветстваш. Ще си поплача, преди да заспя.

Морган почука с палец ремъка на торбата за голф.

— Искам да знам, Дрезден, как се получи така, че Маб дойде точно при теб с проблема си. Единственото нещо, което може да съхрани статуса ти в Съвета, изведнъж ти пада право в ръцете.

— Заради порядъчния ми начин на живот — казах аз. — Плюс луксозната ми кола и убийствената ми ергенска квартира.

Морган ме изгледа безизразно.

— Мислиш си, че това е забавно?

— О, аз знам, че е забавно. Недооценено, но забавно.

Морган поклати глава.

— Знаеш ли какво си мисля, Дрезден?

— Ти мислиш?

Морган не се усмихна. Както казах, недооценен съм.

— Мисля си, че си планирал всичко това. Мисля си, че си заедно с вампирите и Зимния двор. Мисля си, че това е част от по-дълбок замисъл.

Зяпнах го. Положих усилия да не се засмея. Наистина.

Е, може би не чак толкова големи.

Като че ли смехът ми най-накрая успя да засегне Морган. Той сви юмрук и със замах го заби в корема ми. Залитнах назад и едва не паднах на колене.

— Не — каза той. — Това няма да ти е смешно, изменнико. — Той пристъпи в апартамента ми. Прагът не го накара дори да трепне. Шест инча по-нататък защитите ми се задействаха, но те в основната си част не бяха предназначени за човешки същества. Морган изсумтя, каза няколко думи на някакъв гърлен език, вероятно старогермански, и махна с ръка пред себе си. Въздухът изсъска и запраця, зареден със статично електричество; от върховете на пръстите му припламнаха искри. Той тръсна гнусливо пръсти и влезе.

Огледа се и отново поклати глава.

— Дрезден, ти може и да не си лош човек в края на краищата. Но мисля, че си компрометиран. Дори и да не работиш с Червения двор, съм сигурен, че те използват. И в двата случая представляваш заплаха

за Съвета. И най-лесният начин да се отстрани тази заплаха е да бъдеш отстранен ти.

Опитах се да си поема дъх и най-накрая успях да кажа:

— За какво говориш, по дяволите?

— Сюзан Родригес — каза Морган. — Твоята любовница, вампирката.

От ярост ми изскочиха червени кръгове пред очите.

— Тя не е вампир — изръмжах аз.

— Те я превърнаха, Дрезден. Оттам няма обратен път. Това е завинаги.

— Не успяха. Тя не е вампир.

Морган сви рамене.

— Точно това би казал, ако тя беше пристрастила и теб към вампирската отрова. Би говорил и правил всичко, което им е изгодно.

Озъбих му се.

— Измитай се от дома ми!

Той се приближи до камината и хвана в ръка покрита с прах картичка. Прочете я и изсумтя. После взе в ръка снимката на Сюзан.

— Красива е — каза той. — Но това нищо не значи. Има голяма вероятност тя да е била тяхна пешка още в деня, в който те е срещнала.

Стиснах юмруци.

— Затваряй си устата! — изсъсках. — Просто не казвай нищо за нея. Нещата не са такива, каквито ги изкарваш.

— Ти си глупак, Дрезден. Млад глупак. Наистина ли си мислиш, че една нормална смъртна жена може да иска да си има нещо общо с някой като теб? Не можеш да приемеш, че е била само инструмент. Една от техните курви.

Хвърлих се към ъгъла, пускайки жезъла си, и вдигнах бастуна сабя. Измъкнах острието със стържене и се обърнах към Морган. Той вече беше успял да извади от торбата за голф сребърния си меч на пазител.

Всяка уморена, натъртена, разгневена кост в тялото ми жадуваше да го прободете. Аз не че съм много мускулест, но не съм никак бавен и ръцете и краката ми са доста дълги. Мушкам бързо и умея да го правя от голямо разстояние. Морган беше опитен боец, но в толкова тясно пространство можеше да си има проблеми с рефлексите. Преимуществото му беше под голям въпрос.

В този момент бях сигурен, че ще мога да го убия. Може би той щеше да ме отнесе със себе си, но определено можех да го направя. И отчаяно го исках. Не с разума си, а с онази част от мозъка, която първо действа, а после мисли. Бях вбесен до крайност и исках да си го изкарам на Морган.

Но сред целия тестостерон една-единствена мисъл беше достатъчна, за да охлади гнева ми. Спрях се. Олюлявах се и кокалчетата върху дръжката на меча ми бяха побелели, но успях да се изпъна. И казах много тихо:

— Значи, това е номер три.

Морган смръщи вежди и ме погледна, без да отпуска меча.

— За какво говориш, Дрезден?

— За третия план. За асото в ръкава на Мерлин. Той те е изпратил, за да провокираш бой с мен. На отворена врата. Отвън има още един пазител, който слуша, нали? Свидетел, който да свали от теб всякакви подозрения в убийство. После предавате тялото ми на вампирите — и проблемът е решен, нали?

Очите на Морган се опулиха. Той каза със запъване:

— Не разбирам за какво говориш.

Вдигнах от пода бастуна и прибрах сабята в него.

— Естествено, че не разбираш. Махай се, Морган. Освен ако не предпочиташ да убиеш невъоръжен човек, който не представлява никаква заплаха за теб.

Морган стоя и ме гледа известно време. После върна меча си в торбата за голф, нея метна обратно на рамото си и се насочи към вратата.

Почти беше излязъл, когато в спалнята ми нещо изтропа.

Морган се спря. Погледна към мен, а после към спалнята ми. Очите му проблеснаха по начин, който не предвещаваше нищо добро.

— Кой е в спалнята ти, Дрезден? Твоята вампирка, предполагам?

— Няма никой — промърморих. — Разкарай се.

— Я да видим — рече Морган. Обърна се и пристъпи към вратата на спалнята, с ръка все още върху меча. — Ти и съучастниците ти много скоро ще се наложи да отговаряте. Очаквам с нетърпение този момент.

Сърцето ми отново се разтуптя. Ако Морган откриеше Елейн, можеха да се случат милион неща, и едва ли някое от тях щеше да е

приятно. Но не виждах какво мога да направя. Не можех да я предупредя, не успях и да измисля начин да разкарам Морган побързо от квартирата ми.

Морган надникна в стаята и се огледа, после внезапно нададе дрезгав вик и отскочи назад. В същото време се разнесе рязък котешки вой и от спалнята излетя Мистър, сивият ми безопашат котарак. Той се стрелна между краката на Морган и изхвърча навън в лятната вечер.

— Ха, Морган — казах, — имай предвид, че котаракът ми може да е опасен конспиратор. Най-добре ще е да го разпиташ.

Морган се изпъна, лицето му почервения. Той се изкашля и отново се насочи към изхода.

— Старейшините ми казаха да ти предам, че ще наблюдават как преминава изпитанието ти, но няма да се намесват или да ти помагат по никакъв начин. — Той измъкна от джоба на ризата си визитна картичка и я хвърли на пода. — На този телефонен номер можеш да се свържеш със старейшините. Използвай го, когато се провалиш на изпитанието.

— Внимавай вратата да не те удари на излизане — посъветвах го аз.

Морган ме изгледа свирепо, тръшна вратата след себе си и се изкачи по стълбите.

Започнах да треперя може би половин минута след като той си тръгна — реакция на стреса. Добре поне, че не се случи пред него. Обърнах се, облегнах се на вратата със затворени очи и скръстих ръце на гърдите си. Така треперенето се усещаше по-слабо.

След още минута или две Елейн влезе тихо в стаята. Огънят се разпращя отново.

— Отидоха ли си? — попита Елейн.

Старяеше се да звучи спокойно.

— Да. Макар че може да се очаква, че наблюдават дома ми.

Усетих пръстите ѝ да докосват рамото ми.

— Хари, ти трепериш.

— Ще се оправя.

— Можеш да го убиеш — отбеляза тя. — Когато пръв извади сабята.

— Да.

— Наистина ли всичко е такова, каквото го описа?

Погледнах я. Лицето ѝ беше разтревожено.

— Аха — отвърнах.

— Господи, Хари. — Тя поклати глава. — Това е по-лошо и от параноя. И ти искаш да се предам на тези хора?

Сложих длан върху нейната.

— Не на тях — отговорих. — Не всички в Съвета са такива.

Тя ме погледна за миг в очите. После внимателно издърпа дланта си от моята.

— Не. Нямам намерение да ставам зависима от подобни хора. Не и отново.

— Елейн! — възразих аз.

Тя поклати глава.

— Тръгвам си, Хари. — Тя отметна косата от лицето си. — Ще им кажеш ли за мен?

Въздъгнах дълбоко. Ако пазителите узнаеха, че Елейн е все още жива и ги отбягва, щяха да спретнат същински лов на вещици. Пазителите никога не са се отличавали с особена толерантност и съпричастност. Морган беше крачещо и говорещо доказателство за това. Всеки, оказал ѝ помощ, автоматично щеше да бъде сметнат за неин съучастник. Нямах ли достатъчно проблеми и без това?

— Не — отвърнах. — Разбира се, че не.

Елейн ме дари с напрегната усмивка.

— Благодаря, Хари. — Тя хвана жезъла с двете си ръце и го приближи до тялото си. — Ще ме пуснеш ли?

— Със сигурност са оставили някой да ме наблюдава.

— Ще се прикрия с воал. Няма да ме видят.

— Те са добри в работата си.

Тя сви рамене и каза небрежно:

— Аз съм по-добра. Имам голям опит.

Поклатих глава.

— Какво ще правим с феите?

— Не знам — отвърна тя. — Ще държа връзка теб.

— А аз как мога да се свържа с теб?

Тя кимна към вратата. Отворих я. Тя пристъпи към мен и отново целуна бузата ми с топлите си устни.

— Ти си този, който има офис и телефонен секретар. Аз ще се свържа с теб.

После тя пристъпи към вратата и тихичко промълви нещо. Около нея се появи сребристо сияние, което ме накара да примига. Когато отворих очи, вече я нямаше.

Задържах вратата отворена за момент — и добре, че го направих. След миг Мистър се спусна по стълбите и погледна към мен с жално мяукане. Той се прокрадна обратно в квартирата, потърка се в краката ми и измърка като дизелов локомотив. Мистър тежи около трийсет фунта — подозирам, че някой от родителите му е бил саблезъб тигър.

— Точно навреме, между другото — похвалих го, след което затворих и заключих вратата.

Постоях малко в полутъмната стая, осветена само от камината. Още усещах върху бузата си целувката на Елейн. Във въздуха още се носеше ароматът на парфюма ѝ, който отключи в паметта ми полузабравени спомени. Това ме накара да се почувствам стар, уморен и много самотен.

Приближих се до камината и наместих на полицата картичката, която Сюзан ми беше изпратила миналата Коледа. После погледнах снимката ѝ, стояща в съседство. В онзи уикенд бяхме в парка — тя носеше синя тениска без ръкави и изрязани шорти. Зъбите ѝ изглеждаха невъзможно бели на фона на загорялата ѝ кожа и черната ѝ като въглен коса. Бях я снимал в момент, в който се смееше и тъмните ѝ очи искряха.

Поклатих глава.

— Уморен съм, Мистър — казах. — Страшно съм уморен.

Мистър ми измяука.

— Е, най-разумно би било да отпочина, макар че кой съм аз, че да кажа кое е разумно? Та аз разговарям с котката си. — Потърках брадичката и си кимнах. — Само минутка на дивана. И после се захващам за работа.

Спомням си още как се отпускам на дивана и всичко потъва в тъмнина.

Тъкмо навреме. На следващия ден нещата се усложниха още повече.

ГЛАВА 10

Бях твърде уморен, за да сънувам. Явно подсъзнанието ми — познаваме се добре, то е голям задник — си е било наумило нещо, тъй като сънят ми се превърна в поредната вариация на темата, която сънувах всеки път от последната ни среща със Сюзан.

Сънят започна с целувка.

Сюзан има великолепно устни. Нито твърде тънки, нито твърде пълни. Винаги меки, винаги топли. Когато ме целуваше, сякаш светът изчезваше. Нищо нямаше значение, освен докосването на устните ни. Целувах тази Сюзан от съня и тя сякаш се сливаше с мен, обгръщайки ме с тялото си, изпълнена с желание. Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите ми и ноктите ѝ се впиха в кожата ми.

Най-накрая се откъснах от целувката ѝ, но усещах очите си твърде тежки, за да мога да ги отворя. Устните ми бяха изтръпнали и трепереха в очакване на нови целувки. Тя ме гледаше с премежени очи. Косата ѝ беше завързана в дълга опашка, която се спускаше между лопатките ѝ. В сънищата косата ѝ беше много по-дълга, отколкото е наистина. Лицето ѝ се наведе към моето.

— Добре ли си? — попитах я аз. Винаги я питах това. И както винаги, тя ми се усмихна тъжно и не отговори. Прехапах устната си. — Продължавам да търся. Не съм се предал.

Тя поклати глава и се отдръпна от мен. Имах достатъчно самообладание, за да се огледам. Този път бяхме в тъмна уличка и близката стена вибрираше от силна музика — от другата ѝ страна имаше някакъв денсклуб. Сюзан носеше черни чорапогащи и блуза без ръкави и беше наметнала на раменете си черния ми кожен шлифер, който се спускаше надолу край краката ѝ. Тя ме погледна съсредоточено, а после се обърна към входа на клуба.

— Почакай — казах.

Сюзан отиде до вратата, обърна се към мен и протегна ръка. Вратата се отвори и върху лицето ѝ падна слаба червеникава светлина, която странно го преобрази. Тъмните ѝ очи се уголемиха.

Не, не беше точно така — зениците ѝ се увеличиха, бялото на очите ѝ изчезна, заменено от чернота. Това бяха очите на вампир — огромни и нечовешки.

— Не мога — казах. — Не мога да вляза там, Сюзан.

Лицето ѝ се изкриви от гняв. Тя пак протегна ръка към мен, още по-настойчиво.

От тъмния отвор се подадоха ръце — тънки, бледи, безполови. Те бавно и нежно се плъзнаха по тялото на Сюзан. Тя затвори очи за миг, тялото ѝ се напрегна и бавно се отмести към вратата.

За миг ме обхвана желание — внезапно, безумно, остро като скалпел. Глад, примитивна и почти яростна нужда да я докосна, да бъда докоснат. Изгубих способност да мисля.

— Не бива — казах и пристъпих към нея.

Усетих как ръката ѝ хваща моята. Усетих как тя със стон се притиска към мен, как ме целува хищно по устните и аз ѝ отговорих със същата целувка, забравил за всичките си съмнения. Усетих как целувката ѝ става отровна, когато наркотичната слюнка нахлу в устата ми и се спусна надолу по тялото. Но това вече нямаше никакво значение. Целувах я, разкъсвах дрехите ѝ, а тя разкъсваше моите. Чуждите ръце ни помагаха, но аз вече не им обръщах внимание. Тя бяха само някакъв далечен фон в сравнение с устните на Сюзан, ръцете ѝ, копринената ѝ кожа и топлината под пръстите ми.

В това нямаше никаква романтика, а единствено животинска страст. Блъснах я към обляната в бледа червена светлина стена, а тя ме обгърна с тялото си. Притиснах се към нея, внезапно ме изпълни усещането за коприна и мед и трябваше да се боря, за да запазя контрол върху себе си. Отметнах главата си назад...

Тя потрепери и както винаги, ме ухапа. Зъбите ѝ се склучиха върху гърлото ми, а болката от ухапването беше последвана от наркотично блаженство, подобно на онова след целувката ѝ, но по-пълно. По тялото ми се разля блажена отпуснатост и аз почувствах как тялото ми реагира, изгубих всякакви остатъци от самоконтрол, притиснах се още по-силно към нея. Изпълваше ме все по-голям екстаз, бавно се плъзнах надолу по стената. Вече не можех да управлявам тялото си, мускулите ми станаха меки като желатин. Сюзан ме възседна, жадно притиснала устни към шията ми, и започна да се движи в ритъм.

Удоволствието от вампирската отрова размекна мислите ми и те се освободиха от плътта ми, понесоха се нагоре. Погледнах надолу към тялото ми, което се намираше под Сюзан, все още облежнато на стената, с празен поглед. Видях как нейното тяло започва да се променя, да се усуква и опъва. Видях как кожата ѝ се къса и се разделя на две, и отвътре изпълзява нещо черно и ужасяващо, с изпъкнали черни очи и хлъзгава черна кожа. Устата му беше омазана с кръв — моята кръв.

Твартата застина объркано, гледайки надолу към трупа ми. И когато съзнанието ми започна да се отдалечава, твартата отметна назад главата си върху тънката змийска шия и нададе нечовешки стон, изпълнен с болка, ярост и копнеж.

Извиках и се събудих, облян в студена пот. Мускулите ми бяха вкочанени и ме боляха.

Дишайки тежко, огледах стаята. Устните ми все още бяха изтръпнали от целувките, а кожата — настръхнала от сънуваните ласки.

Заставих се да се надигна със стон и да се дотъртя до душа. Понякога се радвам, че спрях топлата вода, защото по този начин сигурно съм предотвратил някой нещастен случай. Е, това превръща къпането през зимата в мъчение, но понякога нищо не може да помогне повече от един студен душ.

Съблякох се и постоях известно време под ледената вода, треперейки. И то не само от студ. Имаше много причини да треперя. Първо, от неудържима и глупава похот. Душът успя да я смекчи. Не ме разбирайте погрешно. Не съм никакъв сексманиак. И това, което ме убива, съвсем не е липсата на секс със Сюзан, а самото ѝ отсъствие. Но в редките моменти по време на проклетите сънища хормоните ми — независимо от моите желания — се държат така, сякаш искат да наваксат всичко пропуснато.

На второ място, треперех от страх. Кошмарите ми, от една страна, може да са само похотливи сънища, но от друга страна, са и предупреждение. Проклятието на Сюзан можеше да я убие и да унищожи мен. Не можех да забравя това.

И най-накрая, треперех от чувство за вина. Ако не я бях подвел, може би тя нямаше да се забърка в тази каша. А сега тя си беше

отишла и аз нямах ни най-малка представа къде е. Трябваше да направя повече, когато имах възможност.

Пъхнах глава под водата и прогоних тези мисли, като се измих с един тон сапун и последните капки шампоан от тубичката. Потърках брадата си и най-накрая се реших да взема бръснача си. След това няколко минути много внимателно се борих с нея, докато я премахна. Тъмната твърда четина падаше долу и усещах приятно щипене по лицето си, което си поемаше дъх за пръв път от няколко месеца. Но най-хубавото беше, че заедно с почистването ми започваха да се проясняват и мислите ми.

Намерих в шкафа си някакви чисти дрехи, върнах се в дневната и дръпнах настрана чергите, покриващи люка към мазето, където беше лабораторията ми. Отворих люка, запали свещ и слязох долу по подвижната стълба.

В контраст с царящия горе хаос, лабораторията ми изглеждаше така, сякаш за нея се грижи някакъв особено изпълнителен военен писар. В средата на помещението имаше дълга маса, а до стените — още две; между тях имаше само тесни проходи. По стените бяха заковани бели стоманени рафтове — на тях държах магическите материали, които използвах при изследванията си. Те бяха наслагани в буркани, бутилки, кутии и пластмасови контейнери, повечето от които с етикети, описващи съдържанието, какво количество е останало и кога съм се сдобил със съответната субстанция. Масите бяха чисти, ако не се броят купчините с бележки и бурканите с моливи и химикалки, а също и многобройните свещи. Запалих няколко от тях и отидох в другия край на лабораторията, за да проверя медния призоваващ кръг на пода на лабораторията и да се уверя, че нищо не лежи върху него. Никога не знаеш кога може да ти потрябва един магически кръг.

Само едно място в лабораторията беше останало в същия безпорядък, който цареше тук, преди на практика да се заселя в помещението миналата година. Един рафт — стар и дървен — си беше останал непроменен. На двата му края имаше две свещи, затънали в потоци разтекъл се восък. Между тях имаше няколко различни предмета: няколко смачкани евтени романа, няколко каталога на „Виктория Сикрет“, вързана на панделка червена копринена лента, която някога бе служила за единствено облекло на млада жена, на име

Джъстин, едната гривна на счупени белезници, а също и избелял стар човешки череп.

— Боб, събуди се — казах аз, докато палех свещите. — Имам нужда да си напрегнеш мозъка.

Дълбоко в празните очни кухни пламнаха оранжеви огънчета. Черепът леко потрепна върху рафта и после раззина зъбестите си челюсти в подобие на прозявка.

— Значи, хлапето се оказа право? Наистина е имало някакъв вид знамение?

— Дъжд от жаби — отвърнах аз.

— Истински?

— Аха.

— Леле! — възкликна Боб Черепа.

Всъщност Боб не беше череп. Черепът служеше само за обиталище на разумен дух, който ми помагаше да съм в крачка с постоянно развиващите се метафизични закони, на които се подчинява магията. Но „Боб Черепа“ беше по-лесно за произнасяне от „Боб, разумен дух и асистент в лабораторията“.

Кимнах, отмествайки бензиновата горелка и лабораторните съдове.

— На мен ли го казваш. Виж, Боб, попаднах в сложна ситуация и...

— Няма да успееш, Хари. Няма лек за вампиризма. Аз също харесвам много Сюзан, но няма какво да се направи. Мислиш ли, че хората не са се опитвали вече да намерят лек?

— Знам, че аз не съм се опитвал досега — отвърнах. — И имам няколко идеи, които искам да проуча.

— Слушам и изпълнявам, капитан Ахаб! Ще хванем този бял дявол, сър!

— Дяволски си прав, че ще го направим. Но първо трябва да свършим нещо друго.

Очните кухни на Боб отново припламнаха.

— Имаш предвид нещо друго, а не тези безнадеждни, безсмислени вампирски изследвания? Вече съм заинтригуван. Това свързано ли е с дъжда от жаби?

Намръщих се, намерих чист лист хартия и химикалка и се захех да нахвърлям последните събития. Понякога това ми помага да ги

обмисля.

— Може би. Това е разследване на убийство.

— Ясно. Кой е трупът?

— Художник. Роналд Руел.

В очните кухни на Боб светнаха две малки точки.

— Аха. Кой те помоли да откриеш убиеца?

— Не сме сигурни, че е убийство. Ченгетата казват, че е нещастен случай.

— Но ти имаш друго мнение по въпроса.

Поклатих глава.

— Не знам нищо за това, но Маб казва, че е бил убит. Тя иска да намеря убиеца и да докажа, че не го е извършила тя.

Боб потъна в смаяно мълчание за почти минута. Химикалката ми скърцаше по хартията. Накрая Боб изтърси:

— Маб? Маб ли, Хари?

— Да.

— Кралицата на въздуха и мрака. Тази Маб?

— Да — повторих аз раздразнено.

— И тя е твой клиент?

— Да, Боб.

— И тук е моментът да те попитам защо не посветиш времето си на нещо по-безопасно, макар и по-сучно. Като слагането на супозитории на бесни гори.

— Обичам предизвикателствата — отвърнах аз.

— А може би не обичаш, поне не и в конкретния случай — отбеляза доброжелателно Боб. — Хари, казвал съм ти го хиляди пъти. Не се забърквай с Ший. Това винаги се оказва по-сложно, отколкото предполагаш.

— Благодаря ти за съвета, черепче. Нямах особен избор. Лий й е продала дълга ми.

— Тогава е трябвало да й предложиш нещо в замяна на свободата си — настоя Боб. — Сещаш се, да откраднеш някое бебе за нея или нещо подобно...

— Да открадна бебе? И без това си имам достатъчно неприятности.

— Ами ако не се правеше постоянно на толкова примерен...

Потърках носа си с палец. Разговорът се очертаваше да бъде от онези, които ми докарват главоболие.

— Виж, Боб, нека да не се отклоняваме от темата, а? Нямаме много време, така че нека да се хващаме за работа. Трябва да знам защо му е на някого да бута Руел по стълбите.

— Не е трудно да се предположи, Хари — отвърна Боб. — Може би защото той беше Летен рицар?

Химикалката падна от пръстите ми и се търкулна по масата.

— Ха! — възкликнах аз. — Сигурен ли си?

— А ти как мислиш? — отговори Боб саркастично.

— Хм — казах аз. — Това означава неприятности. Това означава...

— Това означава, че нещата при Ший са много по-сложни, отколкото си предполагал. Ех, да беше те предупредил някой да не бъдеш идиот и да внимаваш, като сключваш сделки с тях.

Погледнах навъсено черепа и взех химикалката си.

— Как мислиш, колко съм загазил?

— Доста — отговори Боб. — Дворовете на Ший дават голяма власт на рицарите. Те са корави типове.

— Не знам много за тях — признах си аз. — Те са един вид представители на феите, нали?

— Не казвай това пред тях, Хари. Това ще им се хареса не повече, отколкото ако ги наречеш маймуни.

— Просто ми кажи с какво си имам работа.

Светлинките в очните кухни на Боб се стесниха, докато почти не изчезнаха, после пак припламнаха и черепът заговори.

— Рицарят на Ший е смъртен — каза Боб. — Той е шампион на един от дворовете на Ший. Притежава властта на благородник в своя двор и е единственият, на когото му е позволено да се намесва в дела, които не са директно свързани с Ший.

— Тоест?

— Тоест ако някоя от кралиците желае смъртта на някой външен, го постига чрез рицаря си.

Намръщих се.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че кралиците не могат да убият лично никой, който не е от техния двор?

— Е, разбира се, не и в случай че жертвата направи нещо глупаво като например сключване на публична сделка, без дори да се опита да замени откраднатото бебе за...

— Отклоняваш се от темата, Боб. Кажи ми трябва ли да се опасявам, че този път може да бъда убит?

— Разбира се, че трябва — отговори Боб бодро. — Това означава просто, че на кралиците не им е позволено лично да ти отнемат живота. Но нищо не им пречи например да те подмамат в плаващи пясъци и да те гледат как потъваш или да те превърнат в елен и да насъскат кучетата против теб, или да те приспят за няколкостотин години, такива неща.

— Знаех си, че е твърде хубаво, за да е истина. Обаче ако Руел е бил Летен рицар, Маб не би могла да го убие, нали? Тогава защо е заподозряна?

— Защото може да го е направила индиректно. Освен това, Хари, има вероятност убийството на Руел изобщо да не безпокои Ший. Те си сменят рицарите като картонени чашки. Подозирам, че може да ги притеснява нещо друго. Единственото, за което ги е грижа.

— Силата — предположих.

— Виждаш ли, когато поискаш, можеш да си използваш мозъка.

Поклатих глава.

— Маб каза, че нещо е било откраднато и че аз ще разбера какво е това нещо — промърморих. — Предполагам, че то е същественото. За каква сила говорим?

— Един рицар на Ший не е лесен противник, Хари — изрече Боб със сериозен тон.

— Значи, говорим за голямо количество безследно изчезнала магия. Огромна кражба на сила. — Почуках с химикалката по масата. — Откъде идва тази сила?

— От кралиците.

Намръщих се.

— Кажи ми, ако се отклоня от следата. Ако силата идва от кралиците, значи, е част от тях, нали? Ако рицарят умре, тя би трябвало да се върне при своята кралица като опънат ластик.

— Точно така.

— Но това не се е случило. Значи, Лятната кралица е загубила много сила. И е отслабнала.

— Ако всичко, което казваш, е вярно, тогава да — съгласи се Боб.

— Балансът между Лятото и Зимата е нарушен. По дяволите, това може да обяснява и дъжда от жаби. Става въпрос за сериозна игра на сили, нали?

Светлинките в очните кухни на Боб се завъртяха.

— Смяната на сезоните ли имаш предвид? Това е, Хари. Ший са по-близо до смъртните, отколкото всякакви други създания от Небивалото. Досега Лятото имаше леко предимство, но изглежда, са го изгубили.

— А аз си мислех, че глобалното затопляне е заради пърденето на кравите. — Поклатих глава. — Значи, Титания е загубила куп енергия и е естествено подозрението да падне върху вечния ѝ враг Маб.

— Аха. И трябва да признаеш, че това е нещо, което може да се очаква от един вечен враг.

— Предполагам. — Погледнах намръщено към бележките ми. — Боб, а какво ще се случи, ако балансът между дворовете не се възстанови?

— Нищо добро — отвърна Боб. — Това ще се отрази на климата, ще предизвика отклонения в поведението на растенията и животните и рано или късно, ще доведе до война между дворовете на Ший.

— Защо?

— Защото, Хари, когато равновесието е нарушено, единственото нещо, което кралиците могат да направят, е да разбият всичко на пух и прах и да го оставят да се създаде отново по естествен път.

— А как ще засегне това мен? — попитах.

— Зависи кой ще има предимство, когато нещата се успокоят — отвърна Боб. — Войната може да породи нов ледников период или да предизвика бурно размножаване.

— Последното не звучи толкова зле.

— Не, ако си вирусът ебола. Ще имаш много приятели.

— Ох. Тогава нещата са зле.

— Аха — съгласи се Боб. — Но имай предвид, че това е само теория. Аз не съм го виждал да се случва. Не съм съществувал толкова дълго. Но това е нещо, което кралиците ще се опитат да избегнат, ако могат.

— Което обяснява интереса на Маб към тази история, ако тя не е виновна.

— А също и ако е виновна — поправи ме Боб. — Казала ли ти е тя някога пряко, че е невинна?

Замислих се за момент.

— Не — отвърнах най-накрая. — Само усукваше.

— Значи, е възможно и тя да го е направила. Или да го е уредила по някакъв начин.

— Така е — съгласих се аз. — Значи, за да установя дали го е направила някоя от кралиците, трябва да намеря нейното оръдие. Колко трудно може да бъде да се убие един от тези рицари?

— Падане по стъпалата не би могло да го направи. Може би ако пътуваше в асансьор заедно с теб...

— Много смешно — намръщих се аз и отново почуках с химикалката по масата. — И така, премахването на Руел не е толкова проста работа. Кой би могъл да го направи?

— И обикновен човек би могъл да го направи. Но не би могъл да се справи без горящи сгради, пушещи кратери и подобни неща. А да го убие така, че да изглежда като нещастен случай? Вероятно друг рицар би могъл. Ако е някой от Ший, трябва да е или Зимният рицар, или някоя от кралиците.

— А може ли да е някой магьосник?

— Несъмнено. Но трябва да е някой много кадърен магьосник, който се е подготвял продължително и е имал добра възможност да наблюдава жертвата. Дори и в този случай димящият кратер ще е много по-лесен от нещастен случай.

— Магьосниците в последно време са подозрително тихи. Но те са твърде много, за да се стесни кръгът на заподозрените. Нека засега да приемем, че това е вътрешна работа на феите. Това ограничава заподозрените до трима.

— Трима?

— Тримата, които биха могли да го направят. Лятната кралица, Зимната кралица и Зимният рицар. Трима.

— Хари, казах, че би могла да е една от кралиците.

Погледнах към черепа и примигнах.

— А те повече от две ли са?

— Фактически са три.

— Три?

— Във всеки от дворовете.

— Три кралици във всеки двор? Шест? Това е нелепо.

— Не и ако се замислиш. Всеки двор има три кралици: Кралицата, Която е Била, Кралицата, Която Е, и Кралицата, Която Ще Бъде.

— Страхотно. За коя от тях работи рицарят?

— За всички. Това е нещо като групировка. Той има различни задължения към всяка от кралиците.

Усетих как зародилото се в основата на врата ми главоболие се разпространява из цялата глава.

— Добре, Боб. Искам да знам повече за тези кралици.

— За кои именно? За тези, Които Са, Които Са Били или Които Ще Бъдат?

Погледах известно време черепа, докато болката се наместваше по-удобно в главата ми.

— Тази работа трябва да има по-лесно обяснение.

— Толкова типично за теб. Не можеш да откраднеш дори бебе, но си твърде мързелив, за да конюгираш.

— Хей — възмутих се, — сексуалният ми живот няма нищо общо с...

— Да свързваш фактите, Хари. Ох, защо ли си правя труда. Кралицата е просто Кралицата. Кралица Титания. Кралица Маб. Кралицата, Която Е Била, се нарича още Майката. Кралицата, Която Ще Бъде, е позната като Дамата. В момента Зимната дама е Мейв. Лятната дама е Аврора.

— Дама, Кралица, Майка — ясно. — Взех химикалката и написах всичко, включително имената. — Значи, имаме шестима, способни да го направят?

— Плюс Зимния рицар — напомни Боб. — На теория.

— Правилно — съгласих се аз. — Седем. — Почуках замислено с химикалката по бележката и казах: — Осем.

— Осем? — попита Боб.

Поех си дълбоко дъх и поясних:

— Елейн е жива. Тя разследва случая от страна на Лятото.

— Охо — рече Боб. — И за това те предупреждавах.

— Знам, знам.

— Мислиш ли, че тя може да е видяла сметката на Руел?

— Не — отвърнах. — Но аз изобщо не можах да разбера откъде ми дойде, когато двамата с Джъстин ме спипаха. Трябва само да помисля дали ѝ е било по силите да го направи. Тоест ако мислиш, че би било трудно за мен, може би тя изобщо не е способна да го направи. Винаги съм бил доста по-силен от нея.

— Да — отвърна Боб, — но пък тя беше по-добра от теб. Тя имаше доста качества, които ти липсват. Грациозност. Стил. Елегантност. Бюст.

Завъртях очи.

— Значи, тя остава в списъка, докато не намеря основания да я махна.

— Каква логика от твоя страна, Хари. Почти се гордея с теб.

Протегнах се към папката, която ми беше дала Маб, и прегледах още веднъж изрезките от вестници.

— Имаш ли някаква представа кой е Зимният рицар?

— Никаква, съжалявам — призна си Боб. — Контактите ми със Зимата са малко ограничени.

— Хубаво тогава. — Въздъхнах и прибрах записките си. — Знаем какво да направя.

— Това е добре — отбеляза Боб сухо.

— Я се разкарай. Искам да открия повече за този Руал. Кой е бил близък с него. Може би някой е видял нещо. Ако полицията го е приела за нещастен случай, съмнявам се, че се е водило някакво разследване.

Боб кимна и по някакъв начин успя да си придаде замислен вид.

— Значи, смяташ да пуснеш обява във вестника или нещо такова?

Тръгнах да обикалям масата, духайки свещите.

— Мисля да започна с някои незаконни прониквания. После ще отида на погребението му, да видим кой ще се появи.

— Страхотно! Мога ли да правя и аз същите забавни неща като теб, когато порасна?

Изсумтях и се обърнах към стълбата, като взех последната горяща свещ със себе си.

— Хари? — подвикна Боб тъкмо преди да започна да се изкачвам.

Спрях се и погледнах към него.

— Ще внимаваш, нали? — Ако не познавах Боб по-добре, щях да реша, че черепът почти трепери. — Ти си абсолютен идиот по отношение на жените. Нямах си никаква представа на какво е способна Маб.

Постоях и го погледах малко. Оранжевите му очи бяха единствената светлина в тъмната ми лаборатория. От това леко ме побиха тръпки.

Обърнах се отново към стълбата, качих се горе и затворих люка.

ГЛАВА 11

Проведох няколко телефонни разговора, пъхнах няколко неща в раницата си и отидох да проникна незаконно в апартамента на Роналд Руел.

Руел живееше в южната част на деловия център на Чикаго, в сграда, която изглеждаше сякаш някога е била театър. Огромното фойе с висок таван ме накара да се огледам за копиринени мантии и да се вслушам в очакване да чуя нестройната какофония на оркестър, настройващ инструментите си.

Влязох във фойето с шапка с логото на фирма за доставка на цветя по домовете, като съответно стисках под мишница дълга бяла кутия за цветя. Кимнах небрежно на възрастния охранител на гишето и тръгнах решително към стълбището. Ще се изненадате колко далеч можете да стигнете с шапка, кутия и уверена крачка.

Тръгнах по стълбите към третия етаж, където беше апартаментът на Руел. Придвижвах се бавно, с изострени магьоснически сетива — първо ме интересувахе дали на мястото, където е починал възрастният човек, са останали някакви енергийни следи. За по-сигурно постоях за момент там, където са намерили тялото на Руел, но не усетих нищо. Ако бяха използвали масивна магия за убийството му, много добре си бяха заличили следите.

Продължих изкачването си към третия етаж, но чак когато отворих вратата към коридора между апартаментите, инстинктите ми ме предупредиха, че не съм сам. Застинах до откренатата врата и се вслушах.

Слушането не е нещо кой знае колко трудно. Даже не съм сигурен дали е напълно магическа способност. Не мога да го обясня по-добре по друг начин, освен да кажа, че съм способен да блокирам всичко, освен онова, което слушам, и да доловя неща, които бих пропуснал в нормалното ми състояние. Това е умение, което в наши дни малцина притежават и което ми е било полезно неведнъж.

Този път чух тихо басово проклятие и шумолене на хартия някъде по-нататък в коридора.

Отворих кутията за цветя и извадих от там стрелящата ми пръчка, после проверих защитната гривна на китката ми. По принцип в подобни затворени пространства бих предпочел пистолет пред стрелящата пръчка, но нямах време за обяснения на охраната или на полицията, ако ме хванеха да се промъквам в апартамента на мъртвец. Стиснах здраво пръчката и се плъзнах безшумно по коридора, надявайки се, че няма да ми се наложи да я използвам. Не знам дали ще ми повярват, но невинаги първият ми инстинкт е да изпепеля всичко.

Вратата на апартамента на Руел беше полуотворена и по нападалите трески си личеше, че току-що е била разбита. Сърцето ми се разтуптя. Явно някой ме беше изпреварил. От това следваше, че съм на вярна следа.

И от това следваше още, че който и да беше дошлият преди мен, едва ли щеше да ми се зарадва, като ме види.

Прокраднах се до вратата и надникнах вътре.

Тази част от апартамента, която виждах, изглеждаше като пренесена от Бейкър Стрийт 429-Б^[1]. Тъмно дърво, изящна резба и дрехи, по-шарени от облеклото на гримирана девойка на концерт на „Кис“, изпълваха всеки инч от пространството с викторианско великолепие. По-точно, го бяха изпълвали. Сега помещението изглеждаше разнищено. Всички чекмеджета бяха извадени и изпразнени на пода. Един стар корабен сандък лежеше странично, с изтръгнат капак, а съдържанието му беше пръснато по килима. През отворената врата на спалнята се виждаше, че и в нея са действали по същия груб начин. Там целият под беше застлан с дрехи и парчета от изпочупена декорация.

Мъжът в апартамента на Руел изглеждаше като модел от обложката на рапърски албум. Издигаше се на една педя над мен и не можех да определя къде свършват раменете му и започва вратът му. Носеше стари оръфани панталони, пуловер с дупки на лактите и шапка, която изглеждаше като онези, които са носели клошарите по време на Великата депресия — кръгло бомбе, украсено с тъмносива лента. В едната си огромна ръка стискаше кожена чанта, а с другата пъхаше вътре малки хартийки, вероятно каталожни картички, които

вземаше от поставена на старо бюро кутия за обувки. Торбата вече беше претърпана, но той продължаваше да натиква вътре хартийките с резки, нервни движения. Промърмори още нещо под нос, взе ролодекса от бюрото и също го напъха в торбата.

Отдръпнах се от вратата и облегнах гърба си на стената. Нямах време за губене, но трябваше и да обмисля какво да правя. Ако някой беше влязъл в апартамента на Руел, за да задигне някакви книжа, това означаваше, че Руел е криел някакво важно доказателство. Следователно трябваше да проверя какво беше прибрал Кинг Конг в торбата си.

Някак се съмнявах, че той ще ми го покаже, ако го помоля учтиво, но не ми харесваше и алтернативата. В толкова тясно пространство и при наличието на други обитатели наблизо не смеех да използвам моята буммагия. Буммагията, или призоваването, е много трудна за усъвършенстване и аз не съм много добър в нея. Дори и използвайки стрелящата си пръчка за фокусиране, предишния път бях успял да причиня големи поражения на множество сгради. Имах късмет, че изобщо останах жив. Не исках да рискувам отново, освен ако не бъда принуден.

Естествено, можех просто да се хвърля върху горилата и да се опитам да му взема торбата. Подозирах, че това щеше да ми разкрие цяла нова реалност на физически дискомфорт, но нищо не ми пречеше да опитам.

Хвърлих още един поглед на главореза. Той беше вдигнал небрежно с едната си ръка дивана, тежащ поне двеста фунта, и гледаше под него. Отново се отдръпнах от вратата. Не, идеята не беше добра. Определено не беше добра.

Подъвках още известно време устните си, после пъхнах стрелящата пръчка обратно в кутията, оправих фирмената шапка върху главата си, отстъпих от стената и почуках на полуотворената врата.

Главата на горилата се обърна към мен заедно с раменете му. Той ми се озъби ядосано.

— Доставка на цветя по домовете — казах, опитвайки се да звуча непринудено. — Имам пратка за господин Руел. Ще се подпишете ли за получаването ѝ?

Главорезът ме изгледа свирепо изпод навеса на огромните му вежди.

— Цветя? — попита той около минута по-късно.

— Да, приятел — потвърдих аз. — Цветя. — Влязох в стаята и тикнах бележника с фактурите под носа му, и лениво съжалих, че не съм си купил някаква дъвка. — Подпиши се тук, долу.

Той ми хвърли още един навъсен поглед, но взе бележника.

— Руел го няма.

— А мен какво ме интересува. — Подадох му химикалка с другата си ръка. — Ти само се подпиши и изчезвам.

Този път той изгледа свирепо първо химикалката, после мен. След това остави торбата си на масичката за кафе.

— Е, добре.

— Страхотно.

Пристъпих покрай него и оставих кутията на масичката. Той стисна химикалката в юмука си и се наведе над бележника. През това време аз бръкнах в чантата, напипах първата ми попаднала хартийка, малко по-голяма от карта за игра, и я стиснах в юмука си. Успях да прибера ръката си, преди той да приключи с подписа, да изръмжи и да се обърне, подавайки ми бележника.

— А сега се разкарай — нареди той.

— Можеш да си сигурен, че ще го направя — уверих го аз. — Благодаря.

Обърнах се и понечих да си тръгна, но ръката му се стрелна към мен и пръстите му стиснаха китката ми като стоманени окови. Погледнах назад. Главорезът беше присвил очи, а ноздрите му бяха разширени.

— Не надушвам цветя — изръмжа той.

Стомахът ми се сви, но направих последен опит да блъфирам.

— Какви ги говорите, господин тъъ... — Погледнах надолу към бележника. — ... Грум?

Господин Грум?

Той се наведе към мен и отново наду ноздрите си, този път шумно поемайки си въздух.

— Надушвам магия. Надушвам магьосник.

Усмивката започна да се изтрива от лицето ми.

— Тъъ...

Грум ме хвана с ръката за гърлото и ме повдигна от земята с нечовешка сила. Полезрението ми се стесни до замъглен тунел и

бележникът изпадна от пръстите ми. Направих безполезен опит да се съпротивлявам. Очите му отново се стесниха и той бавно изви устни, показвайки зъбите си.

— Не трябваше да се забъркваш в неща, които не ти влизат в работата. Който и да си ти. — Пръстите му започнаха да притискат гърлото ми и мисля, че чух как нещо изпуква. Надявах се, че са ставите му, а не моята трахея. — Който и да си бил.

Беше твърде късно да използвам защитната си гривна, а стрелящата ми пръчка лежеше в кутията на масичката за кафе, извън досега ми. Вече започваше да ми тъмнее пред очите, когато бръкнах в джоба си, в търсене на единственото ми останало оръжие. Молех се предположението ми да е правилно.

Напипах в джоба си стария железен пирон, стиснах го колкото можех по-здраво и го забих в ръката на Грум, под лакътя. Пиронът проникна в плътта му.

Той изрева гърлено — от басовото мучене стените се разтресоха. Олюля се и ме отхвърли от себе си. Врязах се във вратата на спалнята на Руел, отворих я и отлетях нататък. Провървя ми — приземих се върху леглото, вместо върху дървените колони от двете му страни. Ако бях уцелил някоя от тях, сигурно щях да си строша гръбнака. Отскочих, ударих се здравата в стената и пак паднах върху леглото.

Вдигнах поглед и видях, че Грум изглежда много по-различно, отколкото преди малко.

За разлика от горилите в криминалните филми, той сега носеше единствено кожена превръзка около бедрата си — и нищо друго. Кожата му беше придобила тъмночервен оттенък и се беше покрила с гъста козина. Ушите му стърчаха от двете страни на главата му като сателитни чинии, а лицето му се беше сплескало, наистина като на горила. Височината му се беше увеличила и сега беше поне дванайсет фута. Налагаше му се да стои приведен и въпреки това раменете му опираха в десетфуртовия таван.

Той изрева още веднъж, изтръгна пилона от ръката си и го захвърли настрана. Пиронът проби стената, оставяйки отвор с дебелина колкото палеца ми. Грум се обърна към мен, показва зъбите си, които сега бяха огромни и остри, и пристъпи към мен. Паркетът изскърца под тежестта му.

— Огре! — изпъшках аз. — Мамка му! — Протегнах ръка към стрелящата си пръчка и напрегнах волята си. — *Ventus servitas!*^[2]

Внезапно извилият се вихър изтръгна кутията за цветя от масичката и я запрати към мен. Тя се удари болезнено в гърдите ми, но аз я грабнах, измъкнах стрелящата си пръчка и я насочих към приближаващия се Грум. Заредих солидно пръчката с волята си и върхът ѝ засия в алено.

— *Fuego!*^[3] — изревах, освобождавайки енергията.

Огнена колона с дебелината на юмука ми се устреми към Грум и го удари право в гърдите.

Това не го забави дори за секунда. Кожата му изобщо не гореше — дори козината му не започна да дими. Огънят ми се разля по тялото му и не му причини абсолютно никаква вреда.

Грум с усилие се вмъкна през тясната врата на спалнята, като при това откачи касата, и вдигна юмука си. Стовари го върху леглото, но аз не останах да го изчакам. Претърколих се и се метнах в процепа между леглото и стената. Той се протегна към мен, но аз се отблъснах с крака от стената, врязах се с чело в краката му и запълзах към вратата.

Почти успях. В последния момент нещо тежко и твърдо ме удари в краката и ме повали на пода. Едва успях да съобразя, че Грум е запратил по мен антикварно викторианско кресло, наподобяващо трон.

Секунда по-късно почувствах и болката от удара, но възобнових пълзенето си към вратата. Подът се тресеше под стъпките на настигащото ме огре.

— Каква е тази врява? — разнесе се възмутен женски глас от коридора. — Вече се обадох на полицията, да знаете! Омитайте се, ако не искате да ви приберат!

Грум се спря. Видях как върху маймунската му физиономия се изписват разочарование и гняв. Той изрева, прескочи ме и взе торбата си от масичката. Когато се насочи към вратата, аз се изтърколих встрани от пътя му. Беше достатъчно грамаден, за да ми строши гърдния кош, ако ме настъпи, и нямах никакво намерение да го улеснявам.

— Извади късмет — изръмжа огрето. — Но пак ще се срещнем.

Очертанията на тялото му се размиха, той се смали и се превърна в обикновения бандит, какъвто беше преди малко. Намести бомбето на главата си и тръгна към вратата, като понечи да ме ритне на

прощаване. Изгъркалях се още по-надалече и когато погледнах назад, той вече беше изчезнал.

— Е? — настоя същият глас. — Какво ще правите, хулигани? Махайте се от тук!

Някъде навън изви полицейска сирена. Изправих се, олюлях се и се облегнах на стената, за да не падна. С другата си ръка измъкнах от джоба си смачканата хартийка, която бях откраднал от торбата на Грум.

Не беше хартийка. Беше снимка. Нищо особено — обикновена моментна снимка. Прошареният Руел стоеше пред Магическия замък в един от диснилендите.

Бяха го наобиколили няколко млади хора — усмихнати, загорели от слънцето и явно щастливи. Сред тях имаше висока девойка с широк врат, протрити дънки и коса, боядисана в мътнозелено. Върху грубото ѝ грозновато лице се беше разляла широка усмивка. До нея стоеше девойка от онези, които ги снимат в каталозите за долно бельо — дългокрака, с всички съблазнителни извивки по тялото си. Носеше къси шорти и блузка. И нейните коси имаха зелен оттенък, но понаситено зелено, като пролетна трева. От другата страна на Руел стояха двама младежи. Единият беше нисък, набит тип с козя брадичка и слънчеви очила. Беше направил заешки ушички на спътника си — дребен, слаб човек с бронзов тен и почти избелели руси коси.

Кои бяха те? Какво правеше Руел с тях? И защо Грум толкова беше бързал да махне снимката им от апартамента на Руел?

Сирените се приближаваха и ако не исках да бъда арестуван от някой добронамерен служител на чикагската полиция, трябваше да изчезвам. Потърках продължаващото да ме боли гърло, намръщих се на режещата болка в гърба ми и си тръгнах, продължавайки да се чудя за снимката.

[1] Неточна препратка към апартамента на Шерлок Холмс, който се намира на Бейкър Стрийт 221-Б. — Б.пр. ↑

[2] *Ventus servitas* — заклинание на Хари Дрезден, с което се призовават силите на ветровете. — Б.пр. ↑

[3] Заклинание на Хари Дрезден, което предизвиква унищожителна огнена атака. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Измъкнах се от стария жилищен блок и се върнах при Синята костенурка, необезпокояван от никакви нападатели — нито хора, нито не-хора. Когато потеглях, покрай мен премина патрулна кола с пуснатата сигнализация. Подкарах с умерена скорост, стараейки се треперенето на ръцете ми да не се отразява на посоката на движение. Сигурно съм се справил добре, защото никой не се впусна да ме преследва. Още една точка в полза на добрите момчета.

Сега вече имах време да помисля, макар и да не бях сигурен, че ми се иска. Бях отишъл в апартамента на Руел за всеки случай, без да разчитам да намеря нещо важно, ако изобщо намеря нещо. Но ми беше провървяло. Бях се оказал не само на нужното място, но и в точния момент. Явно някой искаше да скрие нещо оттук — или снимки като тази, която бях намерил, или някакви документи. Сега трябваше да изясня какво точно беше събирал там Грум или — което беше не по-малко важно — за какво му е трябвало да унищожава някакви останали у Руел улики. Без да узная това, нямаше и как да науча за кого е работил — огретата не се отличават с инициативност. И като се имаше предвид случилото се, би било наивно да предполагам, че главорезът тежка категория от Страната на феите е действал самостоятелно в дома на покойния.

Огретата се смятаха за диви феи — можеха да работят и за Зимата, и за Лятото и по темперамент варираха между добродушни главорези и зловни главорези. Грум не изглеждаше да е от първия тип, но определено не му липсваха нито решителност, нито сдържаност. Една обикновена ходеща планина от мускули от Небивалото едва ли би се удържала от изкушението да ме направи на кайма, независимо от това, какво подвикват съседите. Това означаваше, че Грум е нещо повече от един обикновен мечок, от което следваше, че е опасен, дори и ако не се вземе под внимание с каква лекота беше преодолял заклинанието, което му направих.

Всички огрета имат вродената способност, повече или по-малко, да неутрализират магическите сили. Заклинанието ми беше оказало върху Грум не по-голям ефект, отколкото ако се бях опитал да го поразя с електрически заряд, като преди това си потъркам крака от килима. Това означаваше, че е силен и опитен. Кое се потвърждаваше и от скоростта, с която променяше вида си. Един обикновен бияч, ходеща торба с мускули, не би могъл да приеме човешка форма, и то заедно с дрехите, с такава лекота.

Ум плюс сила, плюс бързина означава гаден кучи син. Най-вероятно беше нечий доверен телохранител или много ценен наемник.

Но за кого работеше?

Когато спрях на светофара, погледнах още веднъж снимката, която бях взел от Грум.

— По дяволите — промърморих. — Кой са тези хора?

Добавих това към списък от въпроси, които се множаха като плесен в мазе.

Когато пристигнах, погребението на Роналд Руел вече беше започнало. Погребално бюро „Фланъри“ в Ривър Норт допреди няколко години беше семейна фирма. Сградата беше стара, но винаги спретната и подредена. Сега грижливо порязаните храсти бяха заменени с големи камъни, които несъмнено бяха по-лесни за поддържане. Паркингът се беше напукал и само около половината от уличните лампи работеха. Над предната врата имаше светеща в синьо-зелено фирмена табела, на която пишеше: ПОГРЕБАЛНА КЪЩА „ВЕЧЕН ПОКОЙ“.

Паркирах костенурката, пъхнах снимката в джоба си и излязох от колата. Нямах как да взема жезъла или стрелящата си пръчка в погребалната къща. Хората, които не вярват в магията, те гледат странно, когато влезеш в помещението с голяма тояга, украсена с руни и магически знаци. А хората, които знаят какъв съм, реагират така, сякаш съм окичен с боеприпаси и нося във всяка от ръцете си едрокалибрани картечници в стила на Джон Уейн. В залата можеше да има мнозина и от двата вида, така че се ограничих само с неща, които не бият на очи: пръстенът ми, почти изпразнен, защитната ми гривна и сребърният амулет пентаграм на майка ми. Видът на отражението ми в стъклената врата потвърди, че не съм подходящо облечен за събитието,

но не бях тук, за да пишат за мен в светската хроника. Влязох и се насочих в залата, където се прощавах с Роналд Руел.

Възрастният човек беше облечен в сив копrienен костюм с металически отблясък. Явно беше предназначен за по-млад и доста по-едър човек. Щеше да изглежда много по-добре в костюм от туид. Собственикът на погребалното бюро беше порботил отгоре-отгоре и по привездането в ред на Руел. Бузите му изглеждаха твърде червени, а устните му си бяха останали твърде сини. На бузите се виждаха ямички на местата, където са ги шили, за да не се отваря устата. Никой не би направил грешката да вземе Руел за възрастен мъж, потънал в дрямка — личеше си, че това е просто един труп. Залата беше наполовина празна — хората разговаряха на малки групички или се разхождаха напред-назад пред ковчега.

Никой не стоеше в сянка, пушейки цигара или оглеждайки с подозрение събралите се. Не виждах и никого, опитващ се бързо да скрие окървавен нож зад гърба си или мъчещ се да оправи разлепени си мустак. Това означаваше, че подходът на Доблестния Дъдли не може да се приложи за разкриване на убиеца. Може би той или тя, или те просто не бяха тук.

Разбира се, беше напълно възможно някоя фея да се бе скрила зад воал или илюзия, преди да влезе, но дори най-опитните от тях имат затруднения с това в света на смъртните. Наистина, Маб изглеждаше добре, но в никакъв случай не бих нарекъл външността ѝ нормална. Същото се отнасяше и за Грум. Тоест той изглеждаше като човек, разбира се, но в същото време приличаше на статист от „Недосегаемите“. Феите умеят да правят доста неща наистина добре, но уменията да останат незабелязани сред множество хора не е едно от тях.

Във всеки случай тълпата ми се струваше съставена предимно от роднини и делови партньори на покойния. Никой не приличаше на хората от снимката, никой не изглеждаше като фея в лош костюм на смъртен и ако инстинктите ми не ми изневеряваха, никой не се криеше зад воал или илюзия. Едно на нула за лошите срещу героя.

Измъкнах се от залата и веднага чух нечий шепот по-нататък в коридора. Това веднага привлече вниманието ми. Положих усилия да

стъпвам безшумно и се приближих, вкарвайки в действие слушането.

— Не знам — изсъска мъжки глас. — Търсих я през целия ден. Никога не е отсъствала толкова дълго.

— Точно и аз това казвам — промърмори женски глас. — Никога не е отсъствала толкова дълго. Знаеш, че не може да се грижи за себе си.

— Господи — намеси се трети глас, тенор на млад човек. — Той го направи. Този път наистина го направи.

— Още не сме сигурни в това — отвърна първият мъж. — Може би тя най-накрая е използвала главата си и се е измъкнала от града.

— Не, Ейс. — Женският глас звучеше уморено. — Тя не би си тръгнала просто така. Не и по собствена воля. Трябва да направим нещо.

— Какво можем да направим? — попита вторият мъж.

— Нещо — отговори жената. — Каквото и да е.

— Е, това е доста конкретно — каза сухо и напрегнато първият мъж, явно Ейс. — Каквото и да смяташ да направиш, е добре да побързаш. Магьосникът е тук.

Усетих мускулите на врата ми напрегнато да се стягат. За кратко в стаята по-нататък в коридора настана тишина.

— Тук? — повтори панически вторият мъж. — Сега? Защо не ни каза?

— Току-що го направих, тъпако — рече Ейс.

— Какво да правим? — попита вторият мъж. — Какво да правим, какво да правим?

— Млъквай! — отсече женският глас. — Млъквай, Фикс!

— Маб го държи в ръцете си — каза Ейс. — Знаеш това. Тя дойде днес от Страната на феите.

— Няма начин — възрази вторият глас, вероятно Фикс. — За него се предполага, че е свестен, нали така?

— Зависи от кого си чул това — рече Ейс. — Хората, които му се изпречват на пътя, имат навика да умират.

— Господи — изрече Фикс задъхано. — Господи, господи, господи!

— Вижте — каза жената, — ако той е тук, ние не трябва да сме тук. Не и докато не узнаем какво означава това. — Някаква мебел, вероятно дървен стол, изскърца. — Хайде.

Промъкнах се обратно към началото на коридора и се скрих зад ъгъла, и тогава откъм малката странична стаичка се разнесоха стъпки. Те не поеха към мен. Вместо това се отдалечиха нататък по коридора, в посока, обратна на фоайето. Вероятно към задния вход. Задъвках устни, преценявайки възможностите. Трима доста чувствителни типове — може би смъртни, може би не — се насочваха по тъмния коридор към задния вход, който несъмнено водеше към не по-малко тъмна уличка. Звучеше като рецепта за нови неприятности.

Но не можех и да измисля никакъв друг вариант. Броих до пет и последвах стъпките.

Видях само неясна сянка в далечния край на коридора. Когато минавах край стаичката, от която бяха излезли, надзърнах вътре — оказа се малка чакалня с няколко тапицирани кресла. Поколебах се за миг на ъгъла и чух тихото изщракване от отварянето на метална врата, а после и от затварянето ѝ. Когато завих, видях врата с избледнял надпис ИЗХОД.

Приближих се до нея и я отворих възможно най-тихо, после подадох глава в уличката и се огледах.

Те стояха на по-малко от пет фута разстояние — трима от младите хора от снимката на Руел. Дребният, слаб мъж с бяло-русата коса и тъмния тен беше с лице към мен. Носеше кафяв костюм, сякаш взет под наем, и защипваща се найлонова вратовръзка. Очите му се опулиха почти комично, а устата му се отвори смаяно. Той възкликна и това беше достатъчно, за да разпозная в него Фикс.

До него беше другият млад мъж, Ейс — той беше онзи с тъмната къдрава коса и козята брадичка. Носеше сиво спортно сако, бяла риза и тъмни панталони. Когато се обърна да ме погледне, видях, че е със същите слънчеви очила. Ръката му веднага посегна към джоба на сакото.

Третият се оказа мускулестата грозновата млада жена с мътнозелените коси и тежките вежди. Носеше дънки, които бяха достатъчно тесни, за да подчертават мускулите на бедрата ѝ, и светлокафява блуза. Тя изобщо не се поколеба. Дори не се огледа. Просто се обърна и ръбът на дланта ѝ се вряза като лопата в бузата ми. В последния момент успях леко да се отдръпна, но въпреки това ударът ме засегна достатъчно, за да ме изхвърли през вратата и да ме просне върху уличката. Пред очите ми изскочиха звезди и

анимационни птичета и аз се изгърколих по-надалече от нея, преди да ме удари отново.

Ейс вече беше извадил от джоба си малокалибрен полуавтоматичен пистолет, но жената му изръмжа:

— Не ставай глупав! Ще ни убият всичките.

— Дравейте, ора — казах аз, в опит да поздравя. Устата ми беше изтръпнала, а езикът ми сякаш беше станал по-тежък от олово. — Почаайте амо екунда.

Фикс подскочи, посочи ме и изписка:

— Опитва се да ни омагьоса!

Жената ме изрита в ребрата достатъчно силно, че да ми изкара въздуха. После ме хвана за колана, изпъхтя от усилие и ме вдигна във въздуха. Приземих се на десет фута от нея в един контейнер за боклук, сред хрущящи картонени кутии и вонящи отпадъци.

— Да бягаме! — изръмжа жената. — По-живо!

Полежах една минута в боклука, опитвайки се да си поема дъх. Звукът от трите чифта тичащи крака постепенно заглъхна нататък по уличката.

Вече почти бях успял да седна, когато иззад ръба на контейнера се подаде нечия глава, неясна в сенките. Сепнах се и изстрелях напред лявата си ръка, същевременно зареждайки с енергия защитната гривна. Щитът се получи твърде голям и там, където докосна стената на контейнера, се разлетяха искри, но под светлината им видях чия е главата.

— Хари? — обади се Били Върколака. — Какво правиш тук?

Свалих щита и му подадох ръка.

— Търся заподозрени.

Той се намръщи и ме издърпа от боклука. Постоях няколко секунди, олюлявайки се, докато световъртежът ми намали скорост. Били ме придържаше с едната си ръка.

— И намери ли?

— Май да.

Били кимна и ме огледа.

— Кога го реши — преди да те ударят в лицето и да те хвърлят в боклука, или след това?

Аз изгупвах утайката от кафе от дънките си.

— Аз казвам ли ти как да си вършиш работата?

— Всъщност да, постоянно.

— Добре, добре — промърморих аз. — Донесе ли пица?

— Да — отвърна Били. — В колата е. Защо?

Изгупах разрошената си коса, с надеждата да махна от нея утайката от кафе. После тръгнах обратно към сградата.

— Защото трябва да подкупя някого — поясних, поглеждайки през рамо към Били. — Ти вярваш ли във феите?

ГЛАВА 13

Били държеше пицата в ръце, докато аз рисувах с тебешир кръг върху асфалта.

— Хари — каза той, — какво би трябвало да направи това?

— Почакай малко — казах. Не бях довършил кръга, но взех кутията с пицата. Отворих я, взех едно парче и го сложих в центъра на кръга, върху салфетка. После намазах пицата с кръв от сцепената си устна, след което довърших кръга, без да го затварям със заклинание. — Много просто — обясних. — Подмамвам фея по-близо до пицата. Той я помирисва, нахвърля ѝ се и започва да яде. Докато го прави, ще погълне малко от кръвта ми, което ще даде достатъчно енергия, за да се затвори кръгът около него.

— Аха — рече Боб със скептично изражение. Той взе друго парче от пицата и го поднесе към устата си. — И тогава ще измъкнеш от него информация?

Взех парчето от ръката му, сложих го обратно в кутията и я затворих.

— А после ще го подкупя за информацията. Не хаби пицата.

Били ме изгледа навъсено, но остави пицата на мира.

— А аз какво да правя?

— Ще седиш тихо и ще внимаваш да не ме удари още някой по главата, докато разговарям с Тут-тут.

— Тут-тут? — попита Били, повдигайки вежда.

— Гръм и мълния, Били, не им избирам аз имената. Просто стой тихо. Ако заподозре, че наблизко има и други смъртни, може да се изнерви и да избяга, преди да успея да го хвана.

— Е, щом така казваш... — въздъхна Били. — Просто се надявах, че мога да помогна с нещо повече от доставката на пица.

Прекарах пръсти през косата си.

— Още не знам за какво друго може да потрябва помощта ти.

— Бих могъл да проследя онези тримата от снимката, която ми показва.

Поклатих глава.

— Най-вероятно просто са се качили на колата и са отпътували.

— Аха — каза той, опитвайки се да звучи търпеливо. — Но ако засека миризмата им сега, това може да ми помогне да ги намеря покъсно.

— А! — казах аз, чувствайки се пълен глупак. Е, добре, не бях погледнал на нещата от този ъгъл. — Добре, ако искаш. Само ще внимаваш, нали? Не знам какво друго може да дебне наоколо.

— Добре, мамо — отвърна Били.

Остави кутията с пицата върху един затворен контейнер за боклук, тръгна нататък по уличката и се скри зад ъгъла.

Аз изчаках да изчезне от погледа ми и си намерих място в сенките, където да се скрия. После затворих очи за малко, концентрирайки се, и прошепнах името на нужния ми фея.

Всяко разумно същество си има име — специфичен набор от звуци, свързани с неговата същност. Ако владеец магията знае името на някого, той може да използва това име, за да отвори магически канал към притежателя му. Така например призовават демоните в света на смъртните. Назовете името на някого — и ще се свържете с него; ако сте магьосник, ще придобиете власт над него, без значение къде по света се намира.

Контролирането на не-човек чрез името му е раздел от магията със съмнителна репутация; оттам има само една крачка до овладяването на волята на друго смъртно същество. Според Седемте закона на магията на Белия съвет това е углавно престъпление, което се наказва максимално строго, без никаква снизходителност.

Имайки предвид колко много ме обича Съветът, аз съм направо параноик относно нарушаването на който и да е от Законите на магията, така че, докато произнасях името на фея, добавих само трошица принуда — точно толкова, колкото ненатрапливо да привлече вниманието му, да го накарам да се интересува от това, какво може да има в тази уличка. Прошепнах името на фея и зачах в сенките.

След около десет минути от небето по спирала се спусна нещо средно между колибри и метеорит — блестящо кълбо от синьо-бяла светлина. То кацна на земята и светлината помръкна дотолкова, че вече се виждаше дребната фигура на фея Тут-тут.

Тут беше висок около шест инча. Косата му наподобяваше пухчетата на глухарче, а от раменете му се издигаха две полупрозрачни крилца като на водно конче. Във всичко останало той приличаше на човек, а в чертите му се забелязваше отглас от красотата на повелителите на Страната на феите, Ший. На главата си носеше шлем, наподобяващ пластмасова кутия от кока-кола. Той се държеше на мястото си благодарение на връвчица, прекарана под брадичката на фея. Светловиолетовата му коса, подаваща се изпод шапката, почти закриваше очите му. В ръката си държеше копие, направено от стар жълт молив втори размер и игла от карфица. На кръста му, мушната под друга връвчица, висеше синя пластмасова коктейлна сабичка.

Тут се приземи предпазливо край пицата, сякаш блуждаещата светлинка не беше предупредила всеки наоколо за присъствието му. После я обиколи отдалече, като се оглеждаше, заслони очите си с ръка, за да ги предпази от светлината. След това вдигна ръка във въздуха, стисна дребния си юмрук и няколко пъти го свали и вдигна отново.

Веднага още половин дузина подобни кълбенца се спуснаха на земята, всяко светещо в различен цвят и носещо фея в центъра си. Те се придържаха повече или по-малко заедно и носеха оръжия, взети от някоя ученическа чанта.

— Кап'тан! — изписка Тут-тут. — Преброй се!

Най-близката до Тут фея зае стойка мирно, плесна се с ръка по челото, после се завъртя рязко наляво и извика:

— Лей Тнант, тук!

Осветена в пурпурно фея също застана в стойка мирно, плесна се по челото, после се обърна към съседната фея и изръмжа:

— Сър Жант, тук!

Продължиха нататък по редицата, през „Къ Прал“, „Първи Рет Ник“ и накрая — до „Втори Рет Ник“, който измарширува до Тут-тут и докладва:

— Всички са тук, Генерален, и са гладни!

— Много добре — излая Тут-тут. — Атака!

Всички феи нададоха радостни писъци, нахвърляха оръжията си и скочиха към парчето пица.

Веднага щом започнаха да ядат, магическият кръг се затвори около тях с едно едва доловимо „пук“. Реакцията беше незабавна.

Феите нададоха пронизващи викове и се издигнаха с бръмчене във въздуха. Заудряха се в невидимата стена, изхвърляйки фонтани от искри. Продължиха да се мятат във въздуха, докато Тут-тут не се приземи. Погледна към останалите феи и започна да вика:

— Мирно! — изрева той. — Мирно!

Останалите феи застинаха във въздуха. Явно не можеха да останат там, без малките им крилца да продължат да пърхат, защото всички просто изпопадаха на земята, надавайки охкания и вдигайки облачета от светец фейски пращец.

Тут-тут вдигна своето копие молив и се приближи до самия край на кръга, гледайки към уличката.

— Хари Дрезден? Ти ли си?

Излязох от скривалището си и кимнах.

— Аз съм. Как си, Тут?

Очаквах порой от жестоки, но напразни закани. Във всеки случай така се държеше Тут обикновено. Вместо това той изсъска и се наведе, приготвил копието. Останалите феи също намериха оръжията си и се наредиха до Тут.

— Не можеш да ни вземеш — заяви Тут. — Още не сме призовани и докато това не стане, не принадлежим на никого.

Опулих се.

— Призовани? Тут, за какво говориш?

— Ние не сме глупаци, емисарю — каза Тут-тут. — Знам какъв си. Мога да усетя миризмата на Студената кралица по теб.

Зачудих се дали правят дезодоранти с такава миризма. Вдигнах ръка в успокоителен жест.

— Тут, в момента работя за Маб, но тя е само поредният клиент, ясно? Не съм тук, за да те вземам някъде или да те карам да правиш нещо.

Тут опря гумения край на копието си в асфалта и ме изгледа недоверчиво.

— Наистина ли? — попита той.

— Наистина — отвърнах.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се.

— Да пукнеш, ако лъжеш?

— Да пукна, ако лъжа — кимнах аз със сериозен вид.

— Изплюй се — настоя той.

Изплюх се на земята.

— Е, добре тогава — каза Тут.

Той хвърли копието и се метна обратно към пицата, за смайване на останалите дребни феи, които изразиха протеста си с раздразнени писъци и го последваха. Парчето пица не изтрая дълго. Зрелището приличаше на онези научно-популярни филми, в които пираните се разправят с някаква клета твар, попаднала във водата — с тази разлика, че тук проблясваха крилца и навсякъде се носеше светещ прах.

Наблюдавах намръщено, докато Тут-тут не се отдели от пицата с понадутото коремче. Той въздъхна доволно и изчака останалите феи да го последват.

— Е, Хари — каза Тут, — как мислиш, кой ще спечели войната?

— Белият съвет — отвърнах. — Червеният двор не е добре подготвен и няма никого на резервната скамейка.

Тут изсумтя и свали пластмасовия шлем от главата си. Вятърът разроши косата му.

— Това, че нямат подкрепления, не означава, че ще изгубят. Но аз нямах предвид тази война.

Намръщих се.

— Имаше предвид войната между дворовете.

— Да — кимна Тут.

— Ясно. Защо с оръжие и доспехи, Тут?

Феят се усмихна доволно.

— Яко, а?

— Доста е плашещо — казах аз със сериозен вид. — Но защо ти е всичко това?

Тут скръсти ръце на гърдите си и зае възможно най-важната за шестинчовия си ръст поза.

— Задават се беди — обяви той.

— Аха. Чух, че дворовете са разтревожени.

— Не просто разтревожени, Хари Дрезден. Започна призоваване на диви феи. Видях няколко дриади заедно с Летния рицар на Ший и една nereida се измъкна от канал през два квартала отгук и влезе в сградата на Зимата.

— Призоваване на диви феи, казваш. Такива като вас?

Тут кимна и опря стъпало в краката на Сър Жант, който издаде изненадващо басово оригване.

— Не всички играят с дворовете. Обикновено си вършим своята работа и не им обръщаме много внимание. Но по време на война дивите феи ги призовават от едната или другата страна.

— И кой избира на чия страна да застанете?

Тут сви рамене.

— Обикновено добрите диви феи отиват при Топлата кралица, а лошите — при Студената. Предполагам, че има нещо общо с това, какви ги вършиш.

— Аха. А ти какви си ги вършил — топли или студени неща?

Тут гръмко се разсмя.

— Как мога да помня всички тези работи? — Той се потупа по корема и скочи на крака с блуждаещ поглед. — Кутия с пица ли имаш там, Хари?

Взех кутията и я отворих, показвайки остатъка от пицата. Феите нададоха хорово „Оооо“ и всички се струпяха на самия край на кръга, допирайки нослета в невидимата бариера, и се вторачиха лакомо в пицата.

— Ти си ни давал много пица през последните няколко години, Хари — отбеляза Тут, преглъщайки.

Не откъсваше поглед от кутията в ръцете ми.

— Е, и ти си ми протягал ръка, когато съм имал нужда от помощ — отвърнах аз. — Всичко е честно, нали?

— Просто честно? — промърмори Тут, напрягайки се. — Това е... това е... това е пица, Хари.

— Искам да свършиш още нещо за мен — казах. — Трябва ми информация.

— И ще платиш с пица? — попита Тут с надежда в гласа.

— Да — отвърнах.

— Уха! — извика Тут и излетя във въздуха във възторжена спирала.

Останалите феи го последваха с подобни изблици на емоции и фойерверкът от светлини ме замая.

— Дай ни пицата! — извика Тут.

— Пицата, пицата, пицата — пискаха в хор останалите феи.

— Първо искам да ми отговорите на някои въпроси — казах.

— Добре, добре, добре — извика Тут. — Хайде де, питай!

— Трябва да поговоря със Зимната дама — рекох аз. — Къде мога да я намеря, Тут?

Тут задърпа светлолилавата си коса.

— И това е всичко, което искаш да научиш? Под града! Там, където магазините са под земята, и тротоарите.

Намръщих се.

— В пешеходните тунели?

— Да, да, да! Дълбоко, в частта, която смъртните не могат да видят, можеш да намериш пътя към Подземния град. Студената дама се премести в Подземния град. Нейният двор е в Подземния град.

— Какво? — изненадах се аз. — От кога?

Тут нетърпеливо описа осморка във въздуха.

— От миналата есен.

Почесах се по косата. В това имаше логика. Миналата есен една отмъстителна вампирка и нейните съюзници бяха раздвижили всички видове свръхестествени вредители, създавайки хаос на границата между реалния свят и Небивалото, светът на духовете. Скоро след това беше започнала войната между магьосниците и вампирите.

Тези събития вероятно бяха привлекли вниманието на всички видове същества.

Поклатих глава.

— А Лятната дама? Тя също ли е в града?

Тут облегна юмруци на хълбоците си.

— Е, очевидно, Хари. Ако Зимата дойде тук, Лятото трябва също да го направи, нали?

— Очевидно — съгласих се аз, усещайки, че схващам малко бавничко. Не бях във форма. — Къде мога да я намеря?

— Тя е на върха на една от високите сгради.

Въздъгнах.

— Тут, това е Чикаго. Тук високите сгради са доста.

Тут примигна към мен, после се намръщи за малко и отново грейна.

— Онази, която е точно до една пицария.

Главата ме заболя още повече.

— А какво ще кажеш да ме отведеш дотам?

Тут вирна малката си брадичка и се нацупи.

— И да изпусна пицата? Няма начин.

Стиснах зъби.

— Тогава накарай някой друг да ме отведе. Сигурно познаваш някой подходящ.

Тут смръщи лице. Подръпна едното си ухо, но това явно не му помогна да си спомни, защото той започна да трие единия си крак в прасеца на другия, после пообикаля малко в кръг, преди отново да се върне пред мен с по-ярък нимб от светлинки.

— Аха! — пропя той. — Да! Мога да ти дам водач! — Насочи пръст към мен. — Но само ако няма повече въпроси, Хари. Пица, пица, пица!

— Първо водачът — настоях аз. — После пицата.

Тут размаха ръце и крака така, сякаш искаше да ги изтръска от себе си.

— Да, да, да!

— Договорихме се — казах.

Отворих кутията с пицата и я оставих върху затворения контейнер за боклук. После пристъпих към кръга, наведох се и със замах на ръката ми и усилие на волята го отворих.

Феите нададоха възторжени писъци и няколко варианта на „ура“ и профучаха край мен толкова бързо, че оставиха след себе си конус от бушуващ въздух, който ми разроши косата още повече и помете боклука по уличката. Нахвърлиха се върху пицата със същото удоволствие, както и при първото парче, но сега изяждането им отне доста повече време.

Най-накрая Тут се издигна във въздуха пред лицето ми и протегна към мен малката си длан. След миг в нея падна нещо, което изглеждаше като изхвъркнала от лагерен огън искра. Тут изрече нещо на непознат за мен език и светлинката запулсира и затрептя в отговор.

— Точно така — кимна Тут на светлинката. Вгледах се поотблизо и видях, че това всъщност е много дребна фигурка с размерите на мравка. Още една фея. Светлинката пак запулсира и затрептя, Тут кимна и се обърна към мен. — Хари Дрезден — рече Тут-тут, повдигайки дланта си по-високо, — това е Елидий. Тя ще ми върне една услуга и ще те отведе първо до Зимната дама, а после и до Лятната. Доволен ли си?

Погледнах намръщено мъничката фея.

— Тя разбира ли ме?

Елидий тропна с мъничкото си краче. Светлината около нея проблесна яростно два пъти.

— Да — преведе Тут-тут. — Две припламвания означават „да“, а едно — „не“.

— Две за „да“, едно — за „не“ — промърморих аз.

Тут се намръщи.

— Или едно за „да“ и две за „не“? Все не успявам да го запомня.

При тези думи той се обърна и се метна отново в купчината светлинки, унищожаващи пицата.

На Елидий ѝ трябваша няколко секунди, за да възстанови равновесието си, нарушено от миниатюрния циклон, останал след отлитането на Тут-тут, след което тя полетя надолу в спирала и кацна върху носа ми. Събрах поглед, за да я погледна.

— Хей — казах, — да ти приличам на диван?

Две припламвания.

Въздъгнах.

— Добре, Елидий. Искаш ли пица, преди да тръгнем?

Отново две припламвания, по-ярки. Мъничката фея излетя във въздуха и се присъедини към облака около пицата.

Откъм уличката се чува стъпки и от тъмнината се показва Били, който тъкмо придърпваше суитшърта си надолу върху мускулестия си корем. Почувствах лек прилив на глупава завист. Аз нямам мускулест корем. Не че имам шкембе или нещо такова, но нямам и стоманени мускули. Нямам дори бронзови, а може би и пластмасови.

Били зяпна пицата за момент и каза:

— Леле! Зрелището си го бива. Като в „Челюсти“ е.

— Аха — съгласих се аз. — Не ги гледай твърде дълго. Светлинките на феите могат да действат дезориентиращо на човешката психика.

— Схванах — рече Били и обърна поглед към мен. — Какво стана? Постигна ли каквото искаше?

— Да — отвърнах аз. — А ти?

Той сви рамене.

— Една градска уличка не е най-доброто място, за да проследиш миризма, но мога да ги разпознавя, ако съм в другия си облик. Миризмата им не е съвсем обичайна.

— Виж ти, няма?

Зъбите на Били проблеснаха в тъмнината.

— Ха-ха. И какво чакаме сега?

Елидий се откъсна от останалите и отново кацна на носа ми. Били се опули.

— Какво е това, по дяволите? — попита той.

— Това е нашият водач — отговорих. — Елидий, този е Били.

Елидий присветна два пъти. Били отново се опули.

— Ъъъ, очарован съм. — Той поклати глава. — И? Какъв е планът?

— Ще посетим Зимната дама в подземното ѝ убежище. Аз ще говоря. Ти ще стоиш нащрек и ще ми пазиш гърба.

— Добре — кимна той. — Схванах.

Хвърлих поглед назад, тъкмо навреме, за да видя как лакомите феи повдигат последното парче пица. Те го обкръжиха, разкъсаха го и след секунди приключиха с него. После се издигнаха във въздуха като ескадрила от закръглени комети и се скриха от погледа ми.

Елидий скочи от носа ми и полетя по уличката в противоположна посока. Тръгнах след нея.

— Хари? — попита Били с надежда в гласа. — Очакваш ли неприятности?

Въздъгнах и потърках основата на носа си.

Определено имах главоболие. Очертаваше се нощта да е дълга.

ГЛАВА 14

Елидий водеше мен и Били по уличките, после се изкачихме по една пожарна стълба на покрива на някаква сграда, спуснахме се от другата ѝ страна, преминахме през запустял район със струпани вехтории и стигнахме района на Педуей^[1]. Следвахме малката фея повече от половин час в жегата и започнах да съжалявам, че не казах на Тут-тут да ни намери някой, който може да разчита карти, за да можем да се придвижим с колата.

Пешеходните тунели на Чикаго са скорошна конструкция, поне в сравнение с останалата част от града. За хората, които не ги познават, те са истински лабиринт — дълги пасажи с еднакви лампи на тавана, сиви стени с петна от рекламни плакати и кръстопътища с указателни знаци, които невинаги са от полза. След края на работния ден достъпът до тунелите се преустановява и се възобновява чак в шест часа на следващата сутрин, но Елидий ни доведе до една недостроена сграда на пресечката между „Рандолф“ и „Уобаш“. Тя увисна пред вратата на сервизен вход, която се оказа незаключена; зад нея имаше още една подобна врата, водеща до тъмен участък на Педуей, който явно е бил изоставен, след като сградата е останала недостроена.

Тук цареше пълна тъмнина, така че свалих от шията сребърния пентаграм, за да го накарам да засвети с усилие на волята. Петолъчката от векове беше магически символ, олицетворяващ четирите природни стихии и силата на духа, свързани в кръг от волята — първична сила, контролирана от човешките мисли. Вдигнах пентаграма пред себе си, концентрирах се и той започна да излъчва мека синя светлина, достатъчна, за да се ориентираме през тъмните безмълвни тунели. Малката фея се отдалечаваше нататък по тунела и ние мълчаливо я последвахме. Тя ни доведе до кръстовище между два от главните тунели в Педуей и след кратка разходка по пресечния тунел стигнахме до участък, преграден с метална врата с надпис: ОПАСНА ЗОНА, НЕ ВЛИЗАЙ. Вратата се оказа незаключена и продължихме нататък по

тунела. Носеше се миризма на плесен, което определено не беше характерно за Педуей.

След още петдесет или шейсет фута стените на тунела станаха неравни и дори светлината на пентаграма ми не можеше да разсее сгъстилата се около нас тъмнина.

Елидий долетя до особено тъмен участък от стената и описа малък кръг във въздуха.

— Добре — казах. — Предполагам, че трябва да влезем там.

— Как да влезем? — попита скептично Били. — Къде да влезем?

— В Подземния град — отвърнах, опипвайки с длани стената. На допир приличаше на груб бетон, но при по-силен натиск усетих нестабилност. Това не беше каменен зид. — Тук някъде трябва да има ключалка. Бутон или нещо такова.

— Какъв е този Подземен град? Никога не съм чувал за него.

— Аз работих тук пет или шест години, преди да науча — отговорих. — Нужно е да се знае историята на Чикаго. Как се е строил.

Били скръсти ръце на гърдите си.

— Слушам те.

— Градът се е изграждал върху блата — казах, продължавайки да опипвам стената с пръсти. — Земята тук е горе-долу на едно ниво с езерото Мичиган. Когато са започнали да строят, градът е започнал да потъва в блатото. Постепенно, от година на година. Започнали да слагат дървени греди върху улиците, а после върху тях правели нови улици, и други улици над тях, вземайки предвид бавното потъване. Започнали да планират сградите по същия начин. На втория етаж слагали по още една врата — наричали я „Чикагски вход“. Когато къщата потънала, този вход се оказвал на равнището на улицата.

— А когато улицата потънала?

— Построявали нова отгоре. Общо взето, под познатите ни улици има цял един град. Имали са големи проблеми с плъховете и бездомниците, криеци се там.

— Но вече нямат? — попита Били.

— Плъховете и бездомниците са били прогонени от други създания. Може да се каже, че тук, долу, има цяла една миниатюрна цивилизация. И тъй като тук никога не попада слънчев лъч, това е идеално място за всякакви нощни твари.

— Затова е Подземен град? — попита Били.

— Точно така — кимнах аз. — Под Чикаго е пълно с тунели. По време на Втората световна война тук са поместили „Проект Манхатън“ — тук са разработили атомната бомба.

— Звучи ободряващо. Много ли си идвал тук?

— Бога ми, не — поклатих глава. — Тук живеят всякакви гадости.

Били се намръщи.

— Като например?

— Най-различни. Такива, каквито няма да срещнеш често на повърхността. Твари, за които дори магьосниците не знаят почти нищо. Гоблини, земни духове, уирми, твари, които даже нямат имена. Плюс обичайната сган. Вампирите понякога се укриват тук през деня. Тролите също. Плесени и гъби, които не се срещат в нормалния свят. И какво ли още не.

Били замислено прехапа устни.

— Значи, ни водиш в лишен от светлина лабиринт, пълен със зловни феи и чудовища?

Кимнах.

— Може да има и остатъчна радиация.

— Господи, ти си много забавен тип, Хари.

— Ти си този, който напираше да помага. — Пръстите ми напипаха малка вдлъбнатина в стената и когато я натиснах, част от стената с изщракване се отмести. Зад нея се откри проход към още по-голяма тъмнина. — Ха — казах доволно аз. — Ето го.

Били понечи да прекрачи прага, но аз сложих ръка на рамото му и го спрях.

— Почакай. Има още нещо, което трябва да узнаеш.

Били се намръщи, но спря.

— Имаме си работа с феи. Може би ще се срещнем с много Ший — тяхната аристокрация, начело със Зимната дама. Имай предвид, че те са опасни и вероятно ще се опитат да те вкарат в капан.

— Какво значи, че ще се опитат да ме вкарат в капан? — попита Били.

— Сделка — казах. — Договорка. Ще се опитат да ти предложат нещо в замяна на друго.

— Защо?

— Не знам — поклатих глава аз. — Такава им е природата. Концепцията за задължението оказва голямо влияние върху поведението им.

Били повдигна вежди.

— Затова онзи дребен тип ти помогна, нали? Защото ти беше задължен заради пицата?

— Точно така — казах аз. — Но това важи и в обратната посока. Ако дължиш нещо на него, те получават власт над теб и могат да използват магия. Основното правило при общуването с тях е да не приемаш никакви подаръци — и за бога, не им предлагай и ти никакви подаръци. Всяко нещо, освен чистата размяна може да бъде прието като подкуп или обида. С дребосъци като Тут това не е опасно, но срещу аристократ на Ший може да ти струва главата.

— Добре — сви рамене Били. — Никакви подаръци. Феите са опасни. Схванах.

— Не съм приключил. Те няма да ти предлагат кутии в красиви опаковки, човече. Те са Ший. Едни от най-красивите създания. Ще се опитат да те изкарат от равновесие и да те съблазнят.

— Да ме съблазнят? Както със секс, това ли имаш предвид?

— Имам предвид всякакво задоволяване на потребности. Секс, храна, красота, музика, аромати. Каквото и да ти предложат, не го приемай, или ще станеш уязвим.

— Добре — кимна Били. — Схванах. Тръгваме ли вече?

Изгледах го внимателно. В изражението му имаше нетърпение. Поклатих глава. Не мислех, че съм успял да намеря достатъчно убедителни думи, за да опиша опасностите, които вероятно ни очакваха. Поех си дълбоко дъх и кимнах на Елидий.

— Добре, Тинкърбел, да вървим.

Малката алена светлинка подскочи раздражено и се понесе към тъмнината отвъд вратата. Били присви очи и я последва, след него тръгнах и аз. Озовахме се в тунел, едната страна на който изглеждаше направена от стари, рушащи се тухли, а втората беше смесица от полуизгнили дървени греди, почва и преплетени корени. Светлината от амулета ми едва достигаше до стените на тунела. Водачката ни продължаваше да се носи напред и на нас не ни оставаше нищо, освен да я следваме, крачейки близо един до друг.

Тунелът ни отведе до подобие на пещера с нисък свод, опиращ се на разположени на произволни места колони, купчини от срутила се почва и греди, които изглеждаха като добавени допълнително от жителите на Подземния град. Елидий направи няколко неуверени кръга във въздуха, след което се насочи надясно.

Не можах да я последвам веднага, защото внезапно на кожата на врата ми ѝ се прииска да се плъзне през главата ми и да се скрие в устата ми. Спрях се и сигурно при това съм издал някакъв звук, защото Били погледна назад към мен и попита:

— Хари? Какво има?

Вдигнах ръка, за да го накарам да замълчи, и се огледах в тъмнината наоколо.

— Дръж си очите отворени — прошепнах. — Струва ми се, че не сме сами.

От сенките извън кръга от светлина се чу тихо съскане. Сега ме побиха тръпки по цялото тяло и дръпнах нагоре ръкава, закриващ защитната ми гривна.

— Аз съм магьосник Дрезден, емисар на Зимната кралица, и трябва да говоря със Зимната дама. Нямам нито време, нито желание за битки. Покажете се и ме пуснете да мина.

В отговор се чу глас — сигурно така би звучала изтезавана котка, ако можеше да говори:

— Знаем кой си, магьоснико — изрече гласът.

Интонацията му беше някак неправилна; звукът идваше някъде отдясно, ниско над земята. Елидий изписука ужасено, стрелна се назад към мен и се скри в косата ми. Усетих топлината от светлината на мъничката фея като слънчев лъч върху кожата ми.

Спогледах се с Били и се обърнах към източника на гласа.

— Кой си ти?

— Слуга на Зимната дама — отговори гласът, този път иззад гърба ми. — Изпратен съм да те преведа безопасно през владенията ѝ, до нейния двор.

Обърнах се рязко и се вгледах напрегнато в посоката, откъдето беше дошъл гласът. Слабият блясък на амулета ми внезапно освети две животински очи, разположени на двајсет фута от мен и на няколко инча над пода. Погледнах към Били. Той също беше забелязал очите и

беше застанал с гръб към мен, взирайки се в тъмнината. Обърнах се обратно към говорещия и рекох:

— Питам те пак: кой си ти?

Очите леко се помръднаха и гласът отговори ядосано, с ръмжене:

— Наричат ме с много имена и съм извървял много пътища. Ловец съм бил и наблюдател, и водач. Милейди ме изпрати да те отведа при нея цял и невредим.

— Не ме прави на глупак, Чарли — изръмжах аз. — Знаеш правилата не по-зле от мен. Питам те за трети и последен път: Кой си ти?

Гласът вече звучеше съвсем грубо и сърдито, едва разбираемо.

— Грималкин ме нарича Студената дама, която ми нареди да отведа емисаря на своята майка в нейния двор, при нейния трон.

Издишах и казах:

— Добре. Води ни тогава.

Очите се поместиха, сякаш в малък поклон, и после Грималкин измяука отново. Нещо се раздвижи в сенките и внезапно на пода се появи зеленикаво петно от мътна светлина. Пристъпих към него и видях, че е светец отпечатък от лапа — много подобна на котешка, но с удължени и тънки пръсти. Щом се озовах до нея, на няколко фута по-нататък засвети нова следа.

— Забързай се, магьоснико — измяука Грималкин. — Забързай се. Дамата чака. Сезонът свършва. Няма време.

Приближих се към втората следа, в мрака пред нас просветна трета, и така нататък.

— За какво беше всичко това? — прошепна Били. — Тоест да го питаш три пъти едно и също нещо?

— Това задължава — прошепнах в отговор. — На феите не им е позволено да лъжат и ако един фей повтори нещо три пъти, е сигурно, че то е истина. Задължен е да изпълни обещание, дадено три пъти.

— А! — отвърна Били. — Значи, дори и тази твар да не са я изпратили да ни преведе безопасно, ти го накара да повтори три пъти нещо, което ще е задължен да направи. Схванах.

Поклатих глава.

— Просто исках да се убедя, че Грималкин е честен. Но те мразят да ги обвързват по този начин.

Някъде отпред за момент просветнаха две очи и ново мяукане накара гърба ми да изстине.

— О! — каза Били. Той също не изглеждаше особено спокоен. Лицето му беше леко преbledняло, а пръстите му бяха свити в юмруци. — Значи, ако Грималкин поначало е имал добри намерения, ненужният ти опит да го обвържеш го е разгневил?

Свих рамене.

— Не съм тук, за да завързвам приятелства, Били. Тук съм, за да намеря убиеца.

— А не си ли чувал някога за дипломацията?

Вървахме още двадесетина минути подир светещата следа из влажните тунели, дълги понякога само по няколко фута. Все по-често срещяхме следи от скорошно строителство — ако може да се нарекат строителство неравните слоеве камъни, вкарани в стената като в мек сладолед. Някои от тунелите изглеждаха съвсем нови. Който и да живееше тук, долу, явно не се притесняваше да разширява територията си.

— Още много ли има? — попитах.

Грималкин отговори с ново мяукане някъде отблизо — и то не от посоката на следващата следа.

— Много близо, благородни емисарю. Вече е съвсем близо.

И невидимият фей водач не лъжеше. Следващата светеща следа се оказа последната. След нея ни чакаше двукрила врата със сложна резба. Беше направена от някакво черно дърво, чийто вид не успях да определя, и бе висока осем или девет фута. В първия момент ми се стори, че орнаментите от резбата са на градинска тема — листа, лиани, цветя, плодове, такива неща. Но когато се приближих, успях да видя повече подробности под светлината на амулета си. Сред лианите лежаха хора. Те се прегръщаха сладострастно, от други бяха останали само скелетите, между чиито кости бяха пораснали рози, трети бяха трупове с незрими очи, проснати в легла от макове. Тук-там в градината си личеше присъствието на Ший — чифт очи, скрита във воал фигура, както и техните хрантутници: дребни феи като Тут-тут, облечени с листа дриади, свирещи на флейти сатири и много други танцуващи същества, скрити от погледите на смъртните.

— Хубава резба — отбеляза Били. — Пристигнахме ли?

Огледах се в търсене на водача ни, но не видях повече следи или котешки очи.

— Така изглежда.

— Те не са особено деликатни, нали?

— Лятото е по-добре в това отношение от Зимата. Но когато се налага, могат да бъдат на ниво.

— Аха. Знаеш ли какво ме безпокои, Хари?

— Какво?

— Грималкин не каза нито веднъж, че ще ни отведе обратно.

Погледнах към Били. От тъмнината, неясно от коя посока, се дочу тих, съскащ смях. Поех си дълбоко дъх. Спокойно, Хари. Не показвай на хлапето, че си нервен. Обърнах се към вратата и почуках уверено три пъти с юмрук.

Ударите отекнаха приглушено в пещерата. После в тунелите задълго настана тишина, докато най-накрая вратите бавно не се разтвориха, пропускайки поток от светлина, звуци и цветове.

Трудно е да се каже какво бях очаквал от Зимния двор, но определено не беше музикален бигбанд. Духовата секция беше разположена някъде зад стените, а барабаните гърмяха със силата, която може да се постигне само от истинска кожа. Светлината беше разноцветна и мека, сякаш помещението се осветяваше от коледни лампички, и се забелязваха носещи се и извиващи се фигури — танцьори.

— Внимавай — промърморих. — Не се оставяй музиката да те увлече.

Прекрачих през прага.

Залата, в която се озовахме, сякаш беше дошла от двайсетте години на миналия век. По дяволите, сигурно точно така е станало, ако хотелът е потънал в земята, и е бил украсен не според човешките естетически схващания. Но за каквото и да беше служило помещението по-рано, сега явно беше предназначено за танци. Подът беше застлан с розови мраморни плочки и на места се спускаше с едно ниво надолу чрез ниски стъпала. И върху тези плочки танцуваха Зимните Ший.

Да се нарече зрелището красиво, би било меко казано. Много меко казано. Мъжете и жените танцьори бяха облечени с разкошни дрехи от четирийсетте години. Чорапогащи, поли до коленете, съвсем

автентично изглеждащи армейски и флотски униформи от онези години. Прическите явно бяха в същия стил, ако не се обръща внимание на цвета на косите. Първото момиче Ший, което видях, имаше сапфиреносини коси, а останалите бяха боядисани в сребристо, златисто и какви ли не още цветове. Тук-там светлината се отразяваше от украшения, сложени в ушите, на веждите или на устните, а около всеки танцьор се носеха разноцветни светлини, пленителни нимби, корони от енергия, с които всеки от танцуващите Ший демонстрираше магическата си сила.

Но дори и без тези аури имаше нещо хипнотично и в самия начин, по който се движеха, и аз с усилие се заставих да откъсна поглед от разголените вратове и бюстове, от отразяващите светлината коси и от безупречните бедра, които се показваха при завъртанията на жените, направлявани от силни мъжки ръце. Сред танцьорите не се забелязваше нито един, на фона на който моделите от кориците на списанията не биха изглеждали твърде грозни.

Били не беше такъв параноик като мен, така че той спокойно си наблюдаваше дансинга с опулени очи. Бутнах го с бедро със сила, достатъчна, за да му изтракат зъбите. Той се сепна и ме погледна виновно.

Полагайки усилия да не поглеждам отново към танцуващите — може би двайсетина двойки — се заех да изучавам останалата част от балната зала.

От едната страна на залата се издигаше сцена, на която свиреха облечените в смокинги членове на оркестъра. Те бяха смъртни, нормално изглеждащи хора, което означаваше почти уродливи в сравнение с танцьорите, на които свиреха. Имаше както мъже, така и жени, и никой от тях не изглеждаше отпочинал или добре нахранен. Смокингите им бяха пропити с пот, косите им висяха изтощени и немити и на глезените на всичките имаше сребърни белезници, свързани помежду си с верига, която се виеше около тях на сцената. Те не изглеждаха притеснени от това, даже напротив. Всеки от тях беше увлечен от музиката, лицата им изглеждаха напрегнати и съсредоточени. И бяха добри, на равнището на най-прочутите оркестри.

Което не отменяше факта, че са затворници на феите. Но това явно не беше проблем за тях. Музиката изпълваше огромната каменна

зала, издухвайки прахта от скрития в сенките таван над дансинга.

В страната на залата срещу сцената имаше басейн с вода — или поне ми изглеждаше като вода. Само дето беше черна и неестествено неподвижна. Докато я наблюдавах, тя се размърда, сякаш отдолу нещо се движеше. Върху тъмната повърхност заиграха разноцветни отблясъци и изпитах силното усещане, че това не е вода. Или не само вода. По гърба отново ме полазиха тръпки.

Зад дансинга, в онази част на залата, която беше срещу мен, се издигаха платформи, всяка от които си имаше своя собствена маса с три или четири места, снабдена със слаба, зеленикаво светеща лампа. Всяка маса беше разположена по-високо от предишната, а на най-горната платформа седеше едно-единствено кресло, сребърно на вид. Блещукащата му облегалка беше изваяна във формата на снежинка. Креслото беше празно.

Барабанистът изсвири кратко соло и после всички инструменти, освен един утихнаха. Музикантите с облекчение се облегнаха назад в столовете, някои от тях просто се стовариха на пода, но тромпетистът продължи да свири, докато Зимните Ший танцуваха. Това беше мъж на средна възраст, малко пълнен и лицето му ставаше все по-румено с напредването на солото.

А после всички Ший спряха да танцуват едновременно и се обърнаха към сцената, наблюдавайки със светнали очи свирнята на тромпетиста.

Мъжът продължаваше да свири, но ми се стори, че нещо не е наред. Червенината на лицето му продължаваше да се сгъстява, а вените на челото и гърлото му започнаха да пулсират. Очите му се опулиха и той започна да се тресе. Миг по-късно музиката секна. Мъжът откъсна устни от тромпета и видях как се опитва да си поеме въздух. Безуспешно. След секунда потрепери, после застина и очите му се завъртяха. Тромпетът се изплъзна от пръстите му и той падна — първо на колене, после настрани, върху сцената. Очите му останаха отворени, но нефокусирани. Той потрепна още веднъж, изхъхри и застина.

Сред Ший се разнесе шепот и аз се огледах. Те отстъпваха настрани с поклони и реверанси, правейки път на някого. Към музиканта бавно се приближи една висока девойка. Чертите ѝ бяха

бледи, сияйни и съвършени — и изглеждаше като юношеско копие на Маб. Но с това приликата приключваше.

Тя изглеждаше млада. Достатъчно млада, за да накара един мъж да се почувства виновен заради непристойните си мисли, но и достатъчно голяма, за да направи трудно отхвърлянето на тези мисли. Косата ѝ беше сплетена в няколко дълги плитки, всяка от които беше боядисана в различен цвят — от тъмнолилаво през бледосиньо и зелено до чисто бяло, така че се създаваше впечатлението, че косите ѝ са изваяни от лед. Носеше тъмносини кожени панталони с цепки от прасеца до бедрото. Ботушите ѝ бяха в същия цвят. Носеше бяла тениска, достатъчно тясна, за да си личат зърната на гърдите ѝ под тънкия плат, върху който пишеше: ОТРЕЖЕТЕ МУ ГЛАВАТА. Беше завързала тениската си над пъпа, в който блестеше някаква сребърна дрънкулка.

Тя се приближи към падналия музикант плавно и грациозно, с небрежна чувственост, от която по гърба ми се спусна вълна на възбуда. Тя прекрачи през бедрата му, възседна го и лениво прекара дългите си, блестящи нокти през гърдите му. Той не помръдна. Не въздъхна.

Девојката облиза устните си, изви ги в ленива усмивка, после се наведе и целуна трупа по неговите мъртви устни. Видях, че по тялото ѝ премина тръпка на несъмнено удоволствие.

— Ето — промърмори тя, — виждаш ли? Никой не може да каже, че лейди Мейв не изпълнява обещанията си. Нали сам каза, че би умрял, за да ги изспириш добре, клето създание. Точно така и стана.

Събралите се Ший въздъхнаха в хор и започнаха ентузиазно да ръкопляскаат. С все същата ленива усмивка Мейв ги погледна през рамо, след което се изправи и се поклони наляво и надясно в отговор на аплодисментите. Ръкоплясканията утихнаха, когато тя се отдалечи от трупа, изкачи се по редиците с маси и достигна до сребърния трон. Настани се върху него, извъртя се настрани и праметна крака през облегалката. Облегна се назад и се протегна с все същата ленива усмивка.

— Лордове и дами, нека да дадем на клетите ни музиканти малко време за почивка, за да възстановят силите си. Имаме посетител.

Ший започнаха да се разотиват по масите си. Аз останах на мястото си и продължавах да мълча, макар че усещах върху себе си все

повече погледи, когато безсмъртните сядаха по масите си и вдигаха искрящите си очи.

Изчаках всичките да насядат и тръгнах напред. Прекосих дансинга, стигнах до подножието на редовете и леко се поклоних.

— Зимната дама, предполагам?

Мейв ми се усмихна, при което ѝ излязоха трапчинки, и помръдна по момичешки единия си крак.

— Точно така.

— Знаете ли като какъв идвам тук, лейди?

— Естествено.

Кимнах. Значи, никакви фронтални атаки.

— Вие ли организирахте убийството на Летния рицар?

В залата настана тишина. Погледите на Зимните Ший станаха напрегнати, враждебни.

Устните на Мейв се разтеглиха бавно в усмивка, която премина в тих, но бурен смях. Тя отметна глава назад, и останалите Ший се присъединиха към нея. Те се хилиха така поне половин минута и аз усетих, че лицето ми започна да се изчервява от раздразнение. Едва тогава Мейв махна небрежно с ръка и смехът послушно утихна.

— Звезди! — промърмори тя. — Направо обожавам смъртните.

Стиснах зъби.

— Това е чудесно — рекох. — Та вие ли организирахте убийството на Летния рицар?

— А ако бях аз, мислиш ли, че щях да ти кажа?

— Отклонявате се от отговора. Отговорете на въпроса ми.

Мейв вдигна пръст към устните си, сякаш за да предотврати нова вълна от смях. После се усмихна и каза:

— Не мога да ти дам просто така такава информация, магьосник Дрезден. Тя е твърде ценна.

— Какво трябва да означава това?

Тя седна напред в трона, прекръсти крак върху крак с проскърцване на кожата и се облегна назад.

— Това означава, че ако искаш да отговоря на въпроса ти, ще се наложи да платиш за това. Колко е ценен този отговор за теб?

Скръстих ръце на гърдите си.

— Предполагам, че вече имате нещо предвид. Иначе защо ще пращате някого да ни доведе невредими тук?

— Бързо схващаш — промърмори тя. — Това ми харесва. Да, магьоснико. — Тя махна ръка към един свободен стол на масата от дясната страна на трона, на по-долното ниво. — Моля, седни — каза тя и зъбите ѝ блеснаха ослепително. — Нека да сключим сделка.

[1] Система от пешеходни пътеки в подземни тунели и надземни съоръжения и мостове в деловата част на Чикаго с обща дължина над 5 мили. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— Искате да склуча още една сделка с Ший — казах аз. Не си направих труда да прикрия изумлението си. — Ако сега избухна в смях, нали няма да се обидите?

— И защо намирате думите ми за забавни?

Завъртях очи.

— Бога ми, лейди, нали точно заради това се забърках в тая бъркотия.

По устните на Мейв се плъзна лека усмивка; ръката ѝ остана протегната към креслото, което стоеше до нейното.

— Не забравяйте, магьоснико, че сте дошли да искате нещо от мен. Няма да ви навреди да изслушате предложението ми.

— Това съм го чувал и преди. Обикновено, преди да ме прецакат.

Мейв докосна зъбите си с върха на езика си.

— Всяко нещо с времето си, господин Дрезден.

Изсумтях.

— Да речем, че не ми се слуша.

В очите ѝ се появи нещо, което внезапно направи лицето ѝ студено и неприятно.

— Мисля, че ще е разумно от ваша страна да не ми се противопоставяте. Направо побеснявам, когато някой развали настроението на някое хубаво парти.

— Хари — промърмори Били, — тези хора ме карат да настръхвам. Ако тя смята да си играе игрички с теб, по-добре да си вървим.

Намръщих се.

— Да, така ще е най-разумно. Но това няма да ми даде никакви отговори. Ела.

Пристъпих напред и се изкачих по стъпалата към масата, която ми сочеше Мейв. Били ме следваше плътно. Мейв ме наблюдаваше през цялото време с проблясващи очи.

— Така — каза тя, след като се настаних. — Не е чак толкова опърничав, колкото твърдеше той.

Стиснах зъби, докато Били седнаше до мен. Към нас бързо се приближиха три ярки цветни светлини, които носеха сребърен поднос с кристална кана с вода и две чаши.

— Кой го е твърдял?

Мейв махна безгрижно с ръка.

— Няма значение.

Погледнах я с неприязън, но това като че ли не ѝ направи впечатление.

— Добре, лейди — казах аз — Говорете.

Мейв протегна лениво ръка. Между пръстите ѝ се появи бокал с някаква златиста течност и докато я гледах, бързо се покри със скреж. Тя отпи от питието, каквото и да беше то, и каза:

— Първо ще ви назова цената си.

— Добре ще е да е с намаление. Предвид обстоятелствата не мога да ви предложа кой знае какво в замяна.

— Вярно е. Не мога да поискам правото над вас, защото кралица Маб вече го притежава. Но да видим. — Тя започна да потупва с пръст по устните си и каза: — Вашият потомък.

— А? — отвърнах находчиво аз.

— Потомъкът ви, магьоснико — повтори тя, усуквайки около пръста си един виолетов кичур. — Поколението ви. Първородното ви дете. И в замяна ще ви кажа онова, което искате.

— Пресни новини, златокоске. Нямам деца.

Мейв се засмя.

— Естествено, че не. Но това може да се уреди.

Това очевидно беше някакъв условен знак. Тъмният басейн с нещото като вода се развълнува, привличайки погледа ми. Вълничките шептяха, докато се плискаха в стените му.

— Какво е това? — прошепна ми Били.

Водата се раздели на две и от басейна се надигна едно момиче Ший. Тя беше висока и слаба, по бледите, голи, гъвкави извивки на тялото ѝ се стичаше вода. Косата ѝ беше в най-тъмните отсенки на изумруденозелено и докато тя постепенно се издигаше над басейна, очевидно изкачвайки се по някакви скрити стъпала, аз успях да се уверя, че не е боядисана. Лицето ѝ притежаваше някаква ангелска

сладникавост, като на момичето от съседната къща. Косите ѝ прилепваха към лицето, шията и раменете ѝ, а капките вода проблясваха и хвърляха наоколо пъстроцветни светлини. Тя протегна ръце и веднага половин дузина малки светлинки, пиксита, се появиха сякаш отникъде, носейки наметало от изумруденозелена коприна. Те го надиплиха над протегнатите ръце, но платът като че ли подчерта, вместо да прикрие голотата ѝ. Тя погледна към масата с котешките си очи и леко наклони глава към Мейв. След това погледът ѝ се обърна към мен.

Внезапно почувствах привличане — нещо толкова просто и трудно за противопоставяне като гравитацията. Изпитах силното желание да стана и да отида при нея, да сваля копринената ѝ дреха и да я понеса към водата. Искях да видя как косата ѝ се разперва като ветрило по повърхността ѝ, да почувствам как голите ѝ крайници обвиват тялото ми. Искях да почувствам тясното ѝ кръстче под ръцете ми, да се въртя и извивам заедно с нея в топлата безтегловна тъмнина на басейна.

Седналият до мен Били преглътна шумно.

— Само аз ли го усещам, или тук наистина стана доста горещо?

— Тя ти го внушава — отвърнах тихо аз. Устните ми бяха леко изтръпнали. — Това е магия. Не е истинско.

— Добре — отвърна Били, но не прозвуча особено убедено. — Не е истинско.

Той се пресегна към чашата и каната с вода, но аз го хванах за ръката.

— Не. Никаква храна. Никакви питиета. Опасно е.

Били се прокашля и отново се отпусна в стола си.

— О! Добре. Извинявай.

Момичето се плъзна изящно между масите, заобиколено от блещукащи пиксита, които се стрелкаха около нея, разчесваха косата ѝ с украсени гребени, слагаха блестящи бижута на ушите ѝ и окачаха други на шията, китките, глезените ѝ. Следях като хипнотизиран движението на светлинките, които ме поведоха на подробна обиколка около тялото ѝ. Копнежът да отида при нея се засили с приближаването ѝ, защото усетих парфюма ѝ, свеж като мъглата над езеро при пълнолуние.

Зеленокосата жена се усмихна, без да разтваря устни, поклони се дълбоко на Мейв и произнесе:

— Милейди.

Мейв протегна ръка и улови нейната.

— Джен — промърмори тя. — Познаваш ли прочутия Хари Дрезден?

Джен се усмихна и зъбите ѝ проблеснаха. Те бяха зелени като водорасли, спанак и прясно попарени броколи.

— Само по репутацията му.

Тя се обърна към мен и протегна ръка, повдигайки едната си зелена вежда.

Погледнах предупредително Били и се изправих, за да поема ръката на дамата Ший. Сритах го с крак и той също се изправи.

Поклоних се почтително над ръката на Джен. Пръстите ѝ бяха хладни и мокри. Мислех си, че кожата ѝ ще е набръчкана, но не беше. Наложих се да се преборя с желанието да целуна ръката ѝ, да вкуся хладната плът. Успях да произнеса с равен глас:

— Добър вечер.

Дамата Ший ми се усмихна, показвайки отново зелените си зъби, и каза:

— Колко е галантен. Не го очаквах. — Тя издърпа ръката си. — И висок. — Погледът ѝ пробяга преценяващо по тялото ми. — Харесвам високи мъже.

Почувствах как бузите ми пламват. Същата топлина плъзна и по други части на тялото ми.

— Достатъчно красива ли е за теб, магьоснико? — попита Мейв. — Нямах представа колко много смъртни мъже са копнели да я притежават. И колко малко са почувствали прегръдката ѝ.

Джен се засмя тихо.

— За не повече от три минути според мен.

Мейв придърпа Джен надолу, докато полуголата дама Ший коленичи до трона ѝ. Кралицата се заигра с един от къдравите ѝ зеленикави кичури.

— Защо не приемеш предложението ми, магьоснико? Прекарай нощта в компанията на моята дама. Не е ли това приятна изненада?

Гласът ми прозвуча по-тихо, отколкото възнамерявах.

— Искате да ѝ направя дете. Дете, което да задържите.

Очите на Мейв проблеснаха. Тя се наведе към мен и каза съвсем тихо:

— Не позволявай това да те тревожи. Мога да усетя глада ти, смъртни човече. Копнежа ти. Горещ като треска. Позволи ѝ да го утоли. Нито една смъртна не може да те задоволи като нея.

Погледът ми бе привлечен от жената Ший и се плъзна по бледата плът, която се виждаше между гънките на изумруденозелената коприна, проследявайки очертанията на краката ѝ. Онзи глад отново се надигна в мен в първичен и неосъзнат копнеж. Мирисът ѝ ме заливаше на вълни, аромат на вятър и мъгла, на гореща плът. Той събуди нови фантомни усещания на копринено докосване от деликатни ръце, галещи кожата ми, сладостно възбуждащо драскане на нокти, опияняваща сила на крайници, обвиващи моите.

Очите на Мейв проблеснаха.

— А може би тя не ти е достатъчна? Може би желаш още една. Дори самата мен. — Докато я гледах, Джен притисна бузата си към бедрото на Мейв и леко целуна кожата ѝ. Мейв раздвижи бавно и чувствено хълбоците и гърба си и промърмори: — Ммм. Или повече, ако жаждата ти е достатъчно силна. Предлагам ти изгодна сделка, магьоснико. На всички ще ни хареса.

Копнежът и болезнената нужда се удвоиха. Двете феи бяха прекрасни. Повече от прекрасни. Чувствени. Жадуващи. Абсолютно невъздържани, изпълнени със страст. Можех да го усетя в тях, чувствах излъчването им. Ако се съгласях на сделката, те щяха да ми подарят една нощ, изпълнена с удоволствие, чувственост, насита и наслада. Мейв и нейната родственица щяха да направят с мен нещо, за които можете да прочетете само в списанията.

— Мили „Пентхаус“ — промърморих аз, — никога не съм предполагал, че нещо такова ще се случи и с мен...

— Магьоснико — промърмори Мейв, — по очите ти разбирам, че преценяваш последствията. Твърде много мислиш. Това те лишава от сили. Спри с мисленето. Спусни се с нас в земята.

Някаква математическа, безстрастна част от ума ми, натикана някъде отзад в главата ми, ми напомни, че наистина имам нужда от тази информация. Едно просто изявление от Мейв щеше да ми покаже дали е убийца, или не. Давай, каза ми тя. Изобщо няма да боли да платиш цената. Нима не си заслужил малко удоволствия след всичко,

което ти се случи? Сключи сделката. Получи информацията. Потопи се в целувките, удоволствието и меката кожа. Поживей си малко — преди да е изтекло взетото назаем време.

Протегнах треперещата си ръка към кристалната кана на масата. Стиснах я здраво. Тя звънтеше и потракваше по чашата, докато си наливах студената, искряща вода.

Усмивката на Мейв стана по-язвителна.

— Хари — рече Били неуверено. — Не ми ли каза току-що, че ще се случи нещо лошо, ако, нали се сещаш, взема храна или вода от фе... от тези хора?

Оставих каната на масата и вдигнах чашата с вода.

Джен потърка бузата си в бедрото на Мейв и промърмори:

— Те никога няма да се променят, нали?

— Не — отвърна Мейв. — Мъжките винаги се хващат на едно и също нещо. Не е ли великолепно?

Разкопчах копчето на дънките си, дръпнах ципа надолу и излях студената вода директно в панталона ми.

Някои внезапни усещания са приятни. Това не беше от тях. Водата беше толкова студена, че в нея се бяха образували малки ледени кристали, сякаш тя се опитваше да замръзне отвътре навън. Студенината стигна точно там, където исках, и всичко, което се намираше в дънките ми, се опита в панически, хипотермичен ужас да се свие в корема ми. Нададох тих вик и кожата ми веднага настръхна.

Постъпката ми постигна желания ефект. Онзи непреодолим, почти животински глад повехна и изчезна. Вече можех да отместя очите си от Зимната дама и нейната родственица и да проясня главата си до нещо, наподобяващо трезво мислене. Тръснах още веднъж глава за всеки случай и отново погледнах към Мейв. Бях изпълнен с гняв и стисках здраво зъби, но положих усилие думите ми да прозвучат поне донякъде учтиво.

— Извинявай, скъпа, но откривам някои проблеми в предложението ти.

Мейв сви устни.

— И какви са те?

— Първо, няма да ти дам детето си. Нито моето, нито което и да е друго, никога. Ако имаш капчица разум в главата си, би трябвало да го знаеш.

И без това бледото лице на Мейв преbledня още повече и тя скочи от трона си.

— Как се осмеляваш...

— Млъквай — изръмжах аз с такава сила, че думата накара стените на балната зала да зазвънят. — Не съм свършил.

Мейв потрепна така, сякаш ѝ бях ударил шамар. Зяпна от изненада и примигна.

— Дойдох тук по твоя покана и под твоя защита. Аз съм твой гост. И въпреки това ти се опита да ме омагьосаш. — Изправих се, опрях ръце на масата и се наведох напред, за да подчертая думите си. — Нямам време за тези глупости. Не можеш да ме уплашиш, лейди — казах аз. — Дойдох тук, за да получа отговори — но ако продължаваш да ме притискаш, ще отвърна на удара. Силно.

Привидният гняв на Мейв се изпари. Тя се облегна на трона си със свити устни и спокойно, загадъчно изражение на лицето.

— Я виж ти. Очевидно не се хваща толкова лесно.

В тишината се разнесе нов глас, спокоен, с отчетлива мъжка дрезгавост.

— Казах ти, Мейв. Трябваше да се държиш учтиво. Всеки, който е обявил война на Червения двор, не би реагирал миролюбиво на натиск.

Говорещият влезе в балната зала през двукрилата врата и спокойно се приближи до банкетните маси и трона на Мейв.

Това беше мъж на около трийсет години, със средно телосложение, с височина около метър и осемдесет. Носеше тъмни дънки, бяла тениска и кожено сако. Тъмни, червеникави петна бяха опръскали тениската и половината му лице. Главата му беше покрита с едва набола тъмна коса.

Когато се приближи, успях да различа и други подробности. На гърлото му имаше клеймо. Белият белег във форма на снежинка изпъкваше ясно. Кожата на половината му лице беше червена и леко подпухнала, от същата страна липсваше половината вежда, а на скалпа му се виждаше петно във формата на полумесец, което бе напълно плешиво — беше обгорял, и то наскоро. Той стигна до трона, отпусна се на едно коляно, излъчвайки някаква спокойна дързост, и подаде една кутия на Мейв.

— Готово ли е? — попита Мейв с почти детинска нетърпеливост.
— Защо се забави толкова?

— Не беше толкова лесно, както твърдеше ти. Но го направих.

Зимната дама грабна гравираната кутия от ръката му и очите ѝ
грейнаха алчно.

— Магьоснико, това е моят рицар, Лойд от дома Слейт.

Слейт ми кимна.

— Как сте?

— Нетърпелив — отвърнах аз, но му кимнах предпазливо. —
Вие сте Зимният рицар?

— Засега да. Предполагам, че вие сте емисарят на Зимата.
Задавате въпроси, разследвате и така нататък.

— Да. Вие ли убихте Роналд Руел?

Слейт едва не избухна в смях.

— Бога ми, Дрезден, не си губите времето, нали?

— Днес изпълних дневната си квота за неискрени любезности —
отвърнах аз. — Вие ли го убихте?

Слейт сви рамене и отвърна:

— Не. Честно да ви кажа, не съм сигурен, че щях да успея да го
убия. Той е в бизнеса по-дълго от мен.

— Той беше възрастен човек — отвърнах аз.

— Както и много други магьосници — посочи Слейт. — Можех
да го притисна, да. Но да го убия, е нещо съвсем различно.

Мейв изсъска ядосано и звукът отекна със зловеща сила. Тя
вдигна крак и изрита Слейт в рамото. Нещо изпука и силата на
ритника запрати Зимния рицар надолу по стъпалата, към маса със
седящи около нея Ший. Масата се преобърна и Ший, столовете и
рицарят се изтъркаляха на всички страни.

Мейв се изправи на крака, отблъсквайки зеленозъбата Джен.
После извади от гравираната кутия нещо, което приличаше на военен
боен нож. Той беше покрит с някаква черна желатинова субстанция,
наподобяваща изгорял сос за барбекю.

— Ти, глупаво животно — изръмжа тя. — Безполезно. Това е
безполезно за мен.

Мейв запрати ножа по Слейт. Дръжката го удари в бицепса на
лявата му ръка точно когато той успя да се надигне до седнало
положение. Лицето му се изкриви от внезапна ярост. Слейт вдигна

ножа, изправи се на крака и закрачи към Мейв с убийствен блясък в очите.

Мейв се изпъна и лицето ѝ засия с внезапна ужасяваща красота. Тя вдигна лявата си ръка, сгъна безименния пръст и палеца си и промърмори нещо на някакъв бълбукащ, непознат език. Около пръстите ѝ се появи синя светлина и температурата в стаята падна с около четирийсет градуса. Тя заговори отново, направи жест с китката си и запрати блещукащи синкави частици срещу Слейт.

Белегът във формата на снежинка внезапно засия и Слейт застина вцепенено на място. Кожата около клеймото посиня, после стана лилава и почерня, разширявайки се като гангрена, заснета на забавен каданс. От устните на Слейт се отрони глухо ръмжене и аз виждах как тялото му трепери в опитите си да продължи наред към Мейв. Той потръпна и направи още една крачка.

Мейв вдигна и другата си ръка, сгъна всичките си пръсти, с изключение на показалеца, и край мен профуча внезапен вятър, който беше толкова студен, че ми секна дъхът. Вятърът се завихри бясно около Слейт, развявайки пешовете на коженото му сако. По миглите и веждите му започна да се образува скреж. Лицето му, което освен гняв вече изразяваше и страдание, посърна и той отново застина на място.

— Успокойте го — промърмори Мейв.

Джен се плъзна зад Слейт, обви шията му с ръце и приближи устата си до ухото му. За миг в погледа му проблесна пламтяща омраза, след което клепачите му натежаха. Джен бавно прокара длан по ръкава на сакото му, пръстите ѝ погалиха китката му. Пред очите ми ръката му бавно се отпусна. Миг по-късно Джен свали сакото от раменете му. Тениската му беше без ръкави; ръцете на Слейт изглеждаха здрави и мускулести — и обсипани със следи от игли. Джен протегна ръка, едно от пикситата се стрелна и ѝ подаде хиподермична игла. Джен я заби в сгъвката на ръката му и без да спира да му шепне, натисна бавно буталото.

Очите на Слейт се обърнаха навътре и той се свлече на колене. Джен коленичи заедно с него, увита около тялото му като водорасли около плувец, без да се отдръпва от ухото му.

Мейв свали ръцете си и студеният вятър утихна. Тя притисна треперееща длан към лицето си и отстъпи назад към трона; отпусна се вдървено в него, без да отмества присвитите си очи от все по-

размекващата се фигура на Слейт. Скулите ѝ изпъкваха повече от всякога, очите ѝ изглеждаха още по-хлътнали. Тя се вкопчи в облегалките на трона с потрепващи пръсти.

— Какво беше това, по дяволите? — прошепна Били.

— Вероятно нещо, което тук минава за учтив спор — промърморих аз. — Ставай. Тръгваме си.

Изправих се. Погледът на Мейв се стрелна към мен. Гласът ѝ прозвуча сухо, дрезгаво.

— Сделката ни не е завършила, магьоснико.

— Но този разговор е.

— Все още не съм отговорила на въпроса ти.

— Запази отговора за себе си. Вече не ми е нужен.

— Не ти е нужен? — изненада се Мейв.

— Не ни е нужен? — попита Били.

Кимнах към Слейт и Джен.

— Наложих се да впрегнеш всичките си сили, за да го удържиш. Погледни се. Горивото ти почти се изчерпа от сблъсъка ти със собствения ти рицар. — Тръгнах да слизам по стълбите, последван от Били. — Освен това си немарлива, скъпа. Безразсъдна. Чисто убийство като това на Руел изисква план, а това не е в твоя стил.

Усетих как погледът ѝ се забива в гърба ми като ледени игли. Не ѝ обърнах внимание.

— Не съм ти дала позволение да си тръгваш, магьоснико — изрече тя с леден глас.

— Не съм го искал.

— Няма да забравя наглостта ти.

— Аз сигурно ще я забравя. Не е нищо особено. Хайде, Били.

Стигнах до двукрилата врата и излязох. Веднага щом и двамата се озовахме отвън, вратата се хлопна със силен трясък, който ме накара да подскоча. Възцари се внезапна, пълна тъмнина и аз започнах да се опипвам за амулета ми, докато сърцето ми подскачаше паникьосано.

Спектралната светлина от амулета ми показва първо изопнатото лице на Били, а след това и мястото непосредствено около нас. Двукрилата врата беше изчезнала. На мястото ѝ се виждаше само сива каменна стена.

Били издаде звук, имитиращ преглъщане. Поклати глава, зашеметен.

— Къде изчезнаха?

Допрях пръстите си върху каменната стена и я изследвах с магьосническите си сетива. Нищо. Просто скала, не илюзия.

— Да пукна, ако знам. Сигурно вратата е водела до някакво далечно място.

— Нещо като телепорт?

— По-скоро като временен вход до Небивалото — отвърнах аз. — Или пряк път през Небивалото към някое друго място на Земята.

— Доста напрегнато стана там вътре. Когато тя направи студа. Никога не съм виждал нещо такова.

— Немарлива работа — отвърнах аз. — Опитвайки се да озапти Слейт, тя вложи всичките си сили в играта с температурата. Дори дете щеше да се справи по-добре.

Били се засмя тихо.

— След всичко, което видяхме току-що, друг на наше място щеше още да трепери. А ти я оценяваш като руски съдия.

— Ами съди ме. — Свих рамене. — Тя е силна. Силата не е всичко.

Били ме погледна.

— Можеш ли да направиш същото като нея?

— Сигурно ще използвам огън.

Веждите му се изстреляха нагоре и на лицето му се изписа уважение.

— Наистина ли смяташ, че Мейв не е убийцата?

— Наистина — отвърнах аз. — Това убийство е направено така, че да изглежда като нещастен случай. Мейв очевидно има проблеми с контролирането на импулсивността си. Което не я прави точно методичен убиец.

— А Слейт?

Поклатих глава и сбърчих вежди.

— За него не съм уверен. Той е смъртен. Няма как да сме сигурни, че не ни е излъгал. Но аз намерих онова, което търсех, плюс още няколко неща в допълнение.

— Тогава защо се мръщиш?

— Защото получих само още повече въпроси. Всички ме карат да бързам. Феите не постъпват така. Те са практически безсмъртни и никога не бързат. Но и Маб, и Грималкин се опитаха да ме пришпорят.

Мейв също се опита да ми приложи тактиката със сделката под натиск, сякаш нямаше време за нещо по-изтънчено.

— И защо така?

Въздъгнах.

— Нещо става. Ако не намеря убиеца, двата двора ще започнат война един срещу друг.

— Това обяснява всичките мотиви от Втората световна война в дрехите им.

— Да, но не и защо времето е от такова значение. — Поклатих глава. — Ако бяхме останали по-дълго, може би щях да науча повече, но обстановката там стана много изнервена.

— Предпазливост, храброст — кимна Били. — Сега си тръгваме, нали?

— Елидий? — казах аз. Почувствах размърдване в косата ми и мъничкото пикси изскочи и започна да кръжи във въздуха пред мен. — Можеш ли да ни отведеш до колата ми?

Пиксито присветна утвърдително и се стрелна напред. Вдигнах амулета си и го последвах.

Двамата с Били мълчахме, докато нашата водачка не ни изведе от подземния лабиринт недалече от мястото, където бях паркирал Синята костенурка. Минахме направо по една тясна улица.

Някъде по средата ѝ Били ме сграбчи за ръката и ме дръпна зад гърба си.

— Хари, назад! — извика той, засили се и изрита металната кофа за отпадъци.

Тя полетя във въздуха и се стовари върху нещо, скрито зад нея, което не бях забелязал. Някой изпръхтя и изохка от болка. Били пристъпи напред и вдигна металния капак, който беше паднал на земята. Засили се и го стовари върху фигурата. Разнесе се силно дрънчене.

Отстъпих назад, за да съм сигурен, че имам пространство за действие, и отново посегнах към амулета си.

— Били — казах аз, — какво става, по дяволите?

Усетих внезапното присъствие зад гърба си твърде късно, за да успея да се отдръпна. Една ръка с размера на чиния ме стисна за врата като менгеме и ме вдигна във въздуха. Почувствах как петите ми се

повдигат, докато накрая само пръстите ми едва успяваха да достигнат земята.

— Пусни амулета и го повикай обратно, магьоснико — изръмжа нечий глас, женски контраалт. — Извикай го обратно, преди да съм ти строшила врата.

ГЛАВА 16

Да те държат за врата, боли. Повярвайте ми. Вдигнах ръце в опит да покажа, че се подчинявам, и казах:

— Били, махни се от него.

Били се отдръпна от бледокосия млад мъж, когото беше съборил на земята. Фикс проскимтя и бързо се изниза по задник, отгласквайки се с ръце. Взетият му под наем кафяв костюм беше изцапан и разпран, а жълтата му найлонова вратовръзка висеше от яката, закопчана само с едната си щипка. Той се облегна с гръб на стената на алеята, ококорил ужасено очи под бялата си, наподобяваща глухарче коса.

Очите на Били прескачаха от моята нападателка към Фикс и обратно. Погледът му се спря за миг върху нея и той стисна решително зъби.

— Хари? Искаш ли да я разкарам?

— Чакай малко — успях да промълвя. — Добре, извиках го. Сега ме пусни.

Хватката на врата ми се отпусна и когато краката ми отново се озоваха на земята, аз отстъпих към Били, обръщайки се с лице към жената, която ме беше държала.

Както бях очаквал, това беше високата мускулеста жена от погребалната агенция; сплесканата ѝ зелена коса падаше над очите и едната ѝ буза. Тя скръсти ръце и пристъпи от крак на крак.

— Фикс? Добре ли си?

Дребничкият мъж изпъшка:

— Устната ми е разцепена. Не е чак толкова зле.

Жената кимна и ме погледна отново.

— Добре — казах аз. — Кои сте вие, по дяволите?

— Казвам се Мерил — отвърна тя. Гласът ѝ беше изненадващо тих, в пълен контраст с телосложението ѝ. — Искам да ви се извиня, господин Дрезден. Заради това, че ви ударих и ви хвърлих в контейнера.

Повдигнах вежди.

— Сигурна ли си, че си намерила правилния човек, Мерил? На мен никой никога не ми се извинява за нищо.

Тя отметна коса с едната си ръка. Кичурите отново паднаха пред лицето ѝ.

— Съжалявам. Бях се уплашила и действах, без да мисля.

Двамата с Били се спогледахме.

— Ами добре. Сигурен съм, че промъкването в тъмна уличка и нападането в гръб не е обичайният ти начин на извинение. Но аз не съм чел онази книга за Марс и Венера, така че кой знае.

Устните ѝ потрепнаха и тя леко се отпусна.

— Не знаех къде другаде да ви намеря, затова просто изчаках до колата ви.

— Добре. — Вратът ми все още пулсираше на местата, където пръстите ѝ се бяха впили в плътта ми. Обзалагам се, че утре там щеше да има красиви синини. Кимнах и се обърнах. — Извинението е прието. Сега, ако ме извините, имам да свърша някои неща.

— Почакайте, моля ви.

В гласа ѝ се промъкваше паника.

Спрях се и отново се извърнах към нея.

— Трябва да поговоря с вас. Само за минутка. — Тя си пое дълбоко дъх. — Имам нужда от помощта ви.

Естествено, че имаше.

— Много е важно.

Естествено, че беше.

Главата ми отново запулсира.

— Виж какво, Мерил, и без това чинията ми вече е пълна.

— Знам — отвърна тя. — Разследвате смъртта на Рон. Мисля, че мога да ви помогна.

Свих устни.

— Бяхте ли близки с Руел?

Тя кимна.

— Аз. Фикс. Ейс. И Лили.

Спомних си снимката на Руел и четиримата младежи.

— Зеленокосото момиче? Много сладко?

— Да.

— Къде е Ейс?

— Трябваше да се върне на работа веднага след погребението. Но искам да поговорим заради Лили. Тя изчезна. Мисля, че е загазила.

Започнах да проумявам за какво говореха, когато ги бях подслушал.

— Коя си ти?

— Нали ви казах. Името ми е Мерил.

— Да, добре. Какво си ти, Мерил?

Въпросът ми я накара да потрепне.

— О. Съжалявам. Не разбрах какво имате предвид. — Тя отново отметна косата си. — Аз съм нечистокръвна. Всички сме такива.

— Какво си? — попита Били.

Кимнах с разбиране.

— Нечистокръвна — казах му аз. — Тя е наполовина смъртна, наполовина фея.

— Аха — рече Били. — Което означава какво?

Свих рамене.

— Означава, че тя трябва да избере дали да остане смъртна, или да се превърне изцяло във фея.

— Да — обади се тя. — И дотогава се намирам под властта на двора на моя баща фей. Зимата. Останалите също. Затова сме винаги заедно. Така е по-безопасно.

Били кимна.

— Аха.

— Мерил — казах аз, — защо смяташ, че приятелката ти е в опасност?

— Тя не е много независима, господин Дрезден. Четиримата делим един апартамент. Тя не знае как да се грижи за себе си и много се изнервя, когато дълго време се намира извън апартамента.

— И според теб какво ѝ се е случило?

— Зимният рицар.

Били се намръщи.

— Защо му е да наранява хората от собствения си двор?

Мерил се изсмя.

— Защото може. Той си пада по Лили. Обича да я наранява, да я плаши. Това го възбужда. Направо побесня, когато Мейв му каза да я остави на мира. А след като Рон вече го няма...

Гласът ѝ секна и тя погледна настрани.

— Какво общо има Руел с това? — попитах аз.

— Той ни защитаваше. Мейв ни измъчваше за развлечение и ние не знаехме към кого да се обърнем. Рон ни прие. Постави ни под своя защита, а никой от Зимата не смее да му се опъне.

— А твоят баща фей? — попита Били. — Той не се ли грижи за теб?

Мерил го изгледа безизразно.

— Майка ми е била изнасилена от трол. Дори да е достатъчно силен, за да попречи на Мейв да ни наранява, пак не би го направил. Смята, че е направил достатъчно, като още тогава не е излял майка ми.

— О — каза Били. — Съжалявам.

Намръщих се.

— И след като Летния рицар вече го няма, мислиш, че Слейт е отмъкнал момичето.

— Някой е влизал в апартамента — отвърна Мерил. — Като че ли е имало борба.

Въздъгнах.

— Свързахте ли се с полицията?

Тя ме погледна.

— О, да, разбира се. Обадих им се и им казах, че смъртният шампион на феите е дошъл и е отмъкнал в Страната на феите една полусмъртна, полуфея, професионална гола моделка. Веднага ще хукнат да я търсят.

Не можах да не се възхитя на уместната саркастична забележка.

— На красиво момиче в този град може да му се случат неприятности и без появата на някой свръхестествен сексуален маниак. Обичайните похитители и убийци биха свършили същата работа.

Тя поклати глава.

— И в двата случая го е загазила.

Вдигнах ръка.

— Какво искаш от мен?

— Помогнете ми да я намеря. Моля ви, господин Дрезден.

Затворих очи. Не разполагах с излишно време, енергия или умствени сили, които да пожертвам за това. Най-разумно щеше да ѝ

откажа веднага или да ѝ обеща, че ще направя нещо, и веднага да забравя за това.

— Не е подходящо време за такова нещо. — В момента, в който произнесох думите, се почувствах като пълен негодник. Не я погледнах в очите. Просто не можех. — И без това имам достатъчно неприятности. Не знам дали ще успея да помогна на самия себе си, камо ли на твоята приятелка. Съжалявам.

Обърнах се да си вървя, но Мерил застана пред мен.

— Почакайте.

— Казах ти вече: нищо не мога...

— Ще ви платя — каза Мерил.

А, да. Пари.

Бях на път да изгубя офиса и апартаментата си, а не печелех нищо от тези фейски работи. Трябваше да платя някои сметки. Да отида да напазарувам. Не можех да кажа, че устата ми се напълни със слюнка, но беше на път.

Отново поклатих глава.

— Виж, Мерил, ще ми се да можех...

— Двоен хонорар — прекъсна ме тя с напрегнат глас.

Двоен. Хонорар. Отново се поколебах.

— Троен — каза тя. Посегна към вътрешния си джоб и извади един плик. — Плюс хилядарка в брой предварително, още сега.

Погледнах към Фикс, който все още трепереше, облегат на стената, притиснал кърпичка към устата си. Мерил продължи да пристъпва от крак на крак, забила поглед в земята.

Опитах се да погледна обективно на нещата. Хиляда долара нямаше да могат сами да се похарчат, ако ме убиеха, докато се занимавах със странични дела. От друга страна, ако оцелеех в тази каша, парите щяха да са добре дошли. Коремът ми изкурка и остра болка от глад накара мускулите му да се свият.

Имах нужда от работата — но най-вече трябваше да намеря начин да живея със себе си. Не бях сигурен, че ми харесваше мисълта да си спомням точно този момент и да виждам как изоставям безпомощно момиче, нечистокръвна или не, на метафоричните вълци. Хората не ме молят за помощ, освен ако не са отчаяни. Допреди няколко часа тези нечистокръвни бяха ужасени от мен. Щом сега ме търсеха за помощ, значи, нямаха друг изход.

Освен това имаха пари.

— Проклятие, проклятие, проклятие — промърморих аз и грабнах плика. — Добре. Ще огледам и ще направя каквото мога — но не обещавам нищо.

Мерил въздъхна треперливо.

— Благодаря. Благодаря ви, господин Дрезден.

— Да — въздъхнах аз. Бръкнах в джоба си и извадих една поомачкана визитка. — Ето ти номера в офиса ми. Обади се и ми остави съобщение как да се свържа с теб.

Тя взе визитката и кимна.

— Не знам дали ще успея да платя целия ви хонорар наведнъж. Но ще се издължа, дори да отнеме малко повече време.

— Ще се притесняваме за това по-късно, когато всички са в безопасност — отвърнах аз.

После кимнах на нея и на Фикс и тръгнах по уличката. Били ме последва, без да ги изпуска от поглед.

Няколко минути по-късно стигнахме до паркинга пред погребалната агенция. Вътре беше тъмно и синята костенурка бе единствената кола на паркинга. Никой не си беше направил труда да я открадне. Какъв шок.

— И сега какво? — попита Били.

— Ще се обадя на Мърфи. Да видим какво може да ми каже за Лойд Слейт.

Били кимна.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Всъщност да — отвърнах аз. — Вземи телефонния указател и се обади в болниците. Виж дали в моргите няма някоя зеленокоса Джейн Доу.

— Значи, мислиш, че е мъртва?

— Мисля, така ще е много по-просто.

Той се намръщи.

— Да се обадя в моргите? В Чикаго и района сигурно има милиони. Не мога ли да направя нещо друго?

— Добре дошъл в очарователния свят на частните детективи. Искаш ли да помогнеш, или не?

— Добре де, добре — рече той. — Колата ми е паркирана през една пресечка. Ще се свържа с теб веднага след като приключа с

обажданията.

— Хубаво. Сигурно ще си бъда вкъщи, но ако ме няма, знаеш какво да правиш.

Били кимна.

— Пази се.

След това бързо се отдалечи по улицата, без да поглежда назад.

Измъкнах ключовете си и тръгнах към костенурката.

Не подуших кръвта, докато не се приближих достатъчно, че да мога да докосна колата. През прозореца видях една фигура, повече или по-малко човешка, свита на пасажерското място. Заобиколих предпазливо от другата страна на колата и рязко отворих вратата.

Елейн се свлече на асфалта. Беше омазана в кръв, която се бе просмукала в тениската ѝ, беше изцапала златистокестенявата ѝ коса от едната страна и се беше стекла надолу по дънките до средата на бедрото ѝ. Сребристият ѝ пентаграм сияеше с алена светлина. Голата кожа на ръцете ѝ беше покрита с кръв и дълги разрези, а лицето ѝ изглеждаше напълно бяло. Мъртва.

Сърцето ми се разтуптя в гърдите и аз се наведох към нея, притискайки пръсти към гърлото ѝ. Усетих съвсем бавен пулс, но кожата ѝ беше хладна и суха. Тя започна да трепери и прошепна:

— Хари?

— Тук съм. Тук съм, Елейн.

— Моля те — промълви тя. — О, боже, моля те, помогни ми.

ГЛАВА 17

Положих Елейн на земята и се опитах да определя състоянието на нараняванията ѝ. Ръцете ѝ под лактите бяха нарязани на няколко места, но най-лошата рана беше на гърба, точно под лявата ключица — гадна прободна рана. Ръбовете ѝ се бяха свили навътре, но тя не беше спряла съвсем да кърви, а ако кървеше и вътрешно, с Елейн беше свършено.

Налагаше се да притисна раната и с двете си ръце. Не можех да разчитам на ничия помощ. Не можех да направя почти нищо за нея, затова я вдигнах, сложих я обратно в костенурката, скочих зад волана и посегнах да запаля двигателя.

— Дръж се, Елейн — казах аз. — Ще те откарам в болницата. Всичко ще бъде наред.

Тя поклати глава.

— Не. Не, твърде е опасно.

— Ранена си много лошо и не мога сам да се справя с това — отвърнах аз. — Успокой се. С теб съм.

Тя отвори очи и изрече с изненадваща настойчивост:

— Никакви болници. Там ще ме намерят.

Запалих двигателя.

— По дяволите, Елейн. Какво очакваш да направя?

Тя отново затвори очи. С всяка дума гласът ѝ отслабваше все повече.

— Аврора. Лятото. Хотел „Ротшилд“. Отзад има асансьор. Тя ще помогне.

— Лятната дама? — попитах настоятелно. — Шегуваш се, нали?

Тя не ми отговори. Погледнах я и сърцето ми едва не спря, когато видях как главата ѝ се люшна настрани и тялото ѝ се отпусна. Превключих на скорост и подкарах към пътя.

— Хотел „Ротшилд“ — промърморих аз. — Още феи. Страхотно.

Стигнах до хотела, едно от най-хубавите места по бреговете на езерото Мичиган. Профучах по голямата алея пред входа и завих към

задния паркинг, оглеждайки се за някаква сервизна алея или асансьор, а може би просто врата, на която да виси табела с надпис: ВХОД КЪМ ЛЕТНИЯ ДВОР НА ФЕИТЕ.

Почувствах лека топлина в ухото ми; внезапно пред лицето ми изскочи Елидий и се засили към прозореца. Свалих го и мъничката фея излетя пред колата ми, повеждайки ме към дъното на паркинга. После спря и започна да кръжи пред един незабележим, неосветен проход между сградите. След това отлетя нанякъде, очевидно изпълнила задачата си.

Бързо паркирах колата и дръпнах ръчната спирачка. Елейн може и да беше слаба, но бе достатъчно мускулиста, за да тежи доста. Винаги бе имала структурата на бегач на дълги разстояния, висока, слаба и силна. Свести се достатъчно, че да облекчи поне донякъде усилията ми да я нося, като обви ръцете си около шията ми и облегна глава на рамото ми. Трепереше и беше студена. Изпълнен със съмнения, я внесох в прохода. Може би все пак трябваше да пренебрегна исканията ѝ и да я отнеса в болница.

Продължих да вървя, докато не стана толкова тъмно, че вече не виждах нищо. Наканих се да оставя Елейн на земята, за да извадя амулета си и да осветя. Точно тогава се отвори врата към някакъв асансьор, разпръсвайки светлина и музика в прохода.

Пред вратите стоеше момиче. Беше висока около метър и петдесет и слънчевата ѝ коса беше заплетена на плитка. Носеше синя тениска и бял гащеризон и беше цялата оплескана с нещо, което приличаше на глина. Когато ме видя да стоя там с Елейн, розовите ѝ устни се отвориха изненадано.

— О, не! — възкликна тя и бързо ми махна с ръка да вляза. — Хайде, вкарай я вътре. Дамата ще се погрижи за нея.

Ръцете и раменете ми бяха започнали да болят от усилията да държа Елейн, затова не губих повече време в приказки. Затътрих се в асансьора и с пъшкане се облегнах на стената. Момичето затвори вратите, извади един ключ от джоба на гащеризона и го пхна в единичната ключалка на мястото, където обикновено има една камара бутони. Асансьорът леко потрепна и започна да се издига нагоре.

— Какво се е случило с Ела? — попита ме момичето.

Погледът ѝ се отмести от мен към Елейн и тя прехапа долната си устна.

Ела?

— Нямам представа. Намерих я в това състояние в колата ми. Тя ми каза да я доведа тук.

— Ох. О, боже — рече момичето и отново ме погледна. — Ти си от Зимата, нали?

Намръщих се.

— Откъде знаеш?

Тя сви рамене.

— Личи си.

— Засега съм от Зимата. Но това е единична сделка. Мисли за мен като за свободен агент.

— Може би. Но агент на Зимата е все същото. Сигурен ли си, че искаш да си тук?

— Не — отвърнах аз. — Но съм сигурен, че няма да изоставя Елейн, докато не се убедя, че се намира в добри ръце.

Момичето се намръщи.

— Аха.

— Това нещо не може ли да се движи по-бързо?

Раменете ми пареха, гърбът ме болеше, натъртванията ми протестираха и аз усещах как дишането на Елейн става все по-леко. Едва се сдържах да не се разкреця от раздразнение. Искаше ми се да има някакви бутони, които да натискам, за да мога да ударя няколко пъти по правилния бутон в безсмислено усилие да накарам асансьора да върви по-бързо.

Цяла вечност по-късно вратите на асансьора се отвориха и пред очите ми се разкри картина, която беше толкова нелепа, колкото горила с жартиери.

Асансьорът ни беше откарал до нещо, което сигурно беше покривът на хотела с прехвърлена на него част от джунглата на Борнео. Имаше толкова много дървета и зеленина, че ръбът на покрива не се виждаше, и макар да чувах нощните звуци на Чикаго, те идваха толкова отдалече, че едва ги различавах сред жуженето на скакалците и цвърченето на някакво животно, което не можах да разпозная. Вятърът шумолеше в обграждащата ме гора и невъзможно ярката лунна светлина придаваше на всичко зловеща, неестествена красота.

— Толкова се радвам, задето реших да сляза за още глина. Насам — каза момичето и тръгна по една пътека, която водеше навътре в

гората.

Последвах я толкова бързо, колкото можех, пъшкайки тежко под тежестта на Елейн. Не вървахме дълго. Пътеката криволичи известно време и ни отведе на една тревиста поляна.

Спрях и се огледах. Не, не беше поляна. По-скоро градина. В центъра ѝ имаше басейн, неподвижната му вода отразяваше луната. Наоколо бяха пръснати пейки и големи камъни за сядане. Тук-там имаше статуи, най-вече от мрамор, изобразяващи човешки фигури, често обградени от цветни лехи или просто разположени между млади дървета. От другата страна на басейна се извисяваше нещо, което на пръв поглед определих като чворесто дърво. Но всъщност не беше. Това бе трон, трон от живо дърво, чието стебло бе израснало в подходящата форма, клоните и листата му се бяха разперили над него във величествена елегантност, а корените му се бяха впили в земята.

Наоколо се виждаха хора. Опръскан с боя млад мъж рисуваше в яростна съсредоточеност някакъв портрет. Висок мъж, чиято неостаряваща красота и бледа коса го разкриваха като един от Ший, стоеше в поза на учител до едно стройно момиче, което изпъваше лък, целейки се в мишена от сплетени клони. В другия край на поляната, над камъни, струпани във формата на огнище, се издигаше дим и един широкоплещест мъж, гол до кръста, брадат, с гъсти вежди и свирепо изражение на лицето, стоеше до него и размахваше ковашки чук в равномерен ритъм. Той отстъпи встрани от огнището, стиснал в клещи пламтящо острие, и го потопи в кофа със сребриста вода.

Когато успях да го огледам по-добре, разбрах какво представлява той. Облак пара се издигна над силните му конски крака и човешките корем и гърди; кентавърът тупна нетърпеливо с предното си копито и промърмори нещо под носа си, докато във водата танцуваха пъстроцветни светлини. Красива, печална мелодия се носеше над поляната откъм млада смъртна жена, седнала пред няколко езичкови тръби, на които свиреше със затворени очи.

— Къде е тя? — попитах настоятелно аз. — Къде е Дамата?

Главата на кентавъра рязко се обърна и той нададе неочаквано басов рев. После отново се хвана за чука, развъртя го над главата си и препусна в бавен кариер към мен; тежките му копита глухо трополяха по земята.

— Зимен? Тук? Не мога да го понеса.

Напрегнах се, притискайки Елейн към тялото ми, и сърцето ми заби по-бързо. Кентавърът изглеждаше огромен и готов да убива.

— Леле, чакай малко, здравеняко. Не търся неприятности.

Кентавърът оголи зъби и заговори с дълбокия си глас, изпълнен с ярост.

— Стоиш тук с ръце, изцапани с кръвта на нашия емисар, и очакваш да ти повярваме?

— Корик, почакай! — излая високият Ший.

Кентавърът се отдръпна, изправяйки се на задните си крака, и зарита с предните във въздуха.

— Милорд Талос — изръмжа раздражено той. — Подобна арогантност не бива да се толерира.

— Успокой се — нареди му лордът на Ший.

— Но, милорд...

Лордът застана пред кентавъра, с гръб към мен. Той носеше прилепнали тъмнозелени панталони и широка риза от бял лен. Не каза нищо, а и аз не можех да видя изражението му, но лицето на кентавъра почервения, после преbledня. Той наведе вдървено глава, след което се върна при огнището си, потропвайки ядосано с копита.

Високият Ший — Талос, очевидно — се обърна към мен и ме изгледа със спокойните си котешки очи с цвят на лятно небе. Бледата му коса стигаше до раменете. В чертите му се долавяше спокойна увереност и съдържана сила, а излъчването му не бе толкова чуждо, както при повечето Ший, с които се бях сблъсквал.

— Надявам се, че няма да съдите твърде сурово Корик, сър. Да разбирам ли, че вие сте Хари Дрезден?

— Ако не съм, той ще бъде много разстроен, когато ме хване да тичам наоколо с неговото бельо.

Талос се усмихна. Това очевидно му беше присъщо.

— В такъв случай ви давам паспорт и лиценз в съответствие със Споразумението. Аз съм Талос, лорд-маршал на Летния двор.

— Да, това е страхотно, радвам се да се запознаем — отвърнах аз. — Хей, а сега смятате ли, че можете да помогнете да спасим живота на тази жена?

Усмивката на Ший избледня.

— Ще направя каквото мога.

Той погледна встрани и направи жест с ръка.

Градината веднага се оживи. Облак пиксита се стрелнаха във въздуха, носейки стръкове зелени растения и широки меки листа. Те ги струпяха върху меката могила до басейна. Талос ме погледна, искайки разрешение, след което внимателно пое Елейн от ръцете ми. Раменете и бицепсите ми изстенаха с облекчение. Лордът на Ший отнесе Елейн до леглото от листа и я положи върху него. Докосна гърлото и веждата ѝ с едната си ръка, затворил очи.

— Слаба — рече тихо той. — И студена. Но все пак в нея е останала сила. За известно време ще бъде добре.

— Не се обиждайте, но вие, хора, имате доста странни разбирания за времето. Доведете вашата Дама. Тя трябва веднага да види Елейн.

Талос ме погледна със същото спокойно, непроницаемо изражение.

— Тя ще дойде, когато дойде. Не мога да забързам нито изгрева, нито Дамата.

Наканих се да му кажа къде може да завре изгрева си, но преглътнах думите и се опитах да излея раздразнението си в свиване на юмруци. Кокалчетата ми изпукаха.

Една ръка докосна рамото ми и момичето, скулпторката от асансьора, каза:

— Моля ви, сър. Позволете ми да ви донеса нещо за пиене или малко храна. Храна за смъртни, имам предвид. Не бих ви предложила от другия вид.

— Как ли пък не — отвърнах аз. — Не и докато не се погрижите за Елейн.

Талос, който беше коленичил до Елейн, повдигна вежди, но сви рамене.

— Както желаете. — Той притисна дланите си от двете страни на лицето ѝ и наведе глава. — Уменията ми са доста ограничени. Но поне мога да се погрижа състоянието ѝ да не се влошава повече.

Почувствах лек прилив на енергия, нещо нежно и силно, като вълна, която ви повдига нагоре. Елейн внезапно си пое дълбоко дъх и бузите ѝ възвърнаха цвета си. За миг отвори очи, после въздъхна и ги затвори отново.

— Талос ще я поддържа засега — рече момичето. — Докато Дамата не вземе решение. Той е пазител и приятел на Ела от няколко

години. — Тя ме хвана за ръката. — Моля ви, хапнете нещо. В противен случай ще изглеждаме като лоши домакини.

Коремът ми отново изкурка и гърлото ми започна да се оплаква след продължителното тежко дишане. Издишах през носа и кимнах на момичето, което ме поведе към една от близките пейки и измъкна пластмасова хладилна чанта изпод нея. Порови вътре и ми подхвърли студена кутийка кола, малко пликче картофен чипс и дълъг сандвич. В нито едно от тях не се усещаше скритата съблазън на фейската храна.

— Най-доброто, което мога да ви предложа засега — каза тя. — Сандвич със студено пуешко добре ли е?

— Омъжи се за мен — отвърнах аз, сграбчих с жар храната и за няколко минути се насладих на едно от най-първичните удоволствия.

Храненето. Храната никога не е толкова вкусна, колкото когато умираш от глад, а Талос ми беше издал паспорт за безопасност според Споразумението, така че нямаше защо да се притеснявам дали в нея има някаква дрога.

Докато се хранех, момичето си донесе един малък статив, на който стоеше глинен бюст на млада жена, все още незавършен, със забелязващи се следи от пръстите ѝ. Тя ги топна в купичката с вода, прикрепена към статива, и започна да работи върху бюста.

— Какво се е случило с нея? — попита тя.

— Откъде да знам? — отвърнах между хапките. — Намерих я в това състояние в колата ми. Поиска да я доведе тук.

— И защо го направихте? — Тя се изчерви. — Искам да кажа, че вие работите за враговете на Лятото. Нали?

— Да. Но това не означава, че сме приятели с тях. — Пок-латих глава и прокарах полусдъвканото зальче с глътка кола. Божествено. Продължих да се храня още известно време, след което погледнах намръщено бюста, върху който работеше тя. Лицето ми изглеждаше познато. Огледах го известно време и попитах: — Това Лили ли е?

Момичето ме погледна и примигна.

— Познавате ли я?

— Чувал съм за нея — отвърнах аз. — Тя е нечистокръвна, нали?

Момичето кимна.

— На Зимата, но все още не е избрала да се присъедини към тях. Намираше се под защитата на Роналд и от време на време ни беше

модел. — Тя махна с ръка към младия мъж, който яростно рисуваше.
— Виждате ли, има и други творби, за които е позирала.

Огледах градината и различих две статуи сред останалите. И двете бяха голи, от бял мрамор. Едната представляваше момиче, изправено на пръсти, протегнало ръце над главата си, с красиво изпънато тяло. Другата я представяше коленичила, загледана в нещо, което държеше в шепите си, с изражение на тиха тъга на лицето.

— Като че ли доста са я харесвали.

Момичето кимна.

— Тя е много нежна, много сладка.

— Много изчезнала — казах аз.

Тя се намръщи.

— Изчезнала?

— Да. Съквартирантите ѝ ме помолиха да се опитам да я намеря.
Да сте я виждали през последните два дни?

— Не е идвала да позира, а на друго място, освен тук, не съм я виждала. Съжалявам.

— Струваше си да опитам — казах аз.

— Защо я търсите?

— Нали ви казах. Съквартирантите ѝ потърсиха помощта ми. Аз се съгласих. — Което беше, общо взето, истина. Технически, предполагам, се бях продал. Притесних се, че може да се почувствам твърде виновен заради парите, които ми беше дала Мерил. — Тази седмица съм малко зает, но ще направя каквото мога.

Момичето продължи да работи върху бюста, мръщейки се.

— Вие не приличате на останалите, които работят за Зимата. Маб обикновено предпочита по-... студени агенти. По-гладни. По-жестоки.

Свих рамене.

— Искаше някой да намери един убиец; имам малко опит в това.

Тя кимна.

— И въпреки това ми изглеждате като много свестен човек.
Мисълта, че сте паднали в капана на Зимата, ме натъжава.

Спрях да дъвча и я погледнах сурово.

— О, гръм и мълния.

Тя повдигна вежди.

— Ммм?

Оставих сандвича на пейката и казах:

— Вие сте тя. Вие сте Лятната дама.

Сянка от усмивка докосна устните на момичето и тя леко наклони глава към мен. Русата ѝ коса придоби белия цвят на Ший, пръстите и крайниците ѝ внезапно се издължиха и чертите на лицето ѝ почти повториха тези на Мейв, а зениците на очите ѝ станаха вертикални, с наситено зелен цвят. Но тя все още носеше белия гащеризон и синята тениска и беше все така изцапана с глина, което остро контрастираше с нежната ѝ кожа и бялата коса.

— Наричайте ме Аврора — каза тя. — Така е по-лесно за всички.

— Ами добре — отвърнах аз. Досдъвках хапката си и казах: — И сега ще спрете ли да си играете игрички с мен и да помогнете на Елейн, Аврора?

Тя погледна към Елейн, която лежеше на земята, и на лицето ѝ се изписа тревога.

— Зависи.

Зъбите ми изскърцаха и аз изрекох с фалшиво учтив глас:

— От какво?

Тя обърна спокойните си нечовешки очи към мен.

— От вас.

— Не ми обръщайте чак такова внимание — отвърнах аз. — Няма да знам как да го понеса.

— Мислите си, че това е шега, господин Дрезден? Игра?

— Знам отлично, че не е игра.

Тя поклати глава.

— И точно тук грешите. Игра е, но различна от онези, които познавате. Не ви е позволено да знаете правилата ѝ и никога не се е изисквало да бъде честна. Знаете ли защо Маб избра вас, магьоснико?

Погледнах я с омраза.

— Не.

— Нито пък аз — рече тя. — И това е моята част в играта. Защо е избрала вас? Сигурно защото очаква да получи нещо, което друг не би могъл да ѝ осигури. Може би е очаквала точно да донесете Ела тук.

— Каква е разликата? — троснах ѝ се аз. — Елейн е ранена. Вашият емисар е бил ранен при изпълнение на дълга си. Не смятате ли, че би трябвало отново да я изправите на крака?

— Но ако Зимата очаква точно това, то ще бъде използвано срещу мен. Аз съм най-незначителната кралица на Лятото, но въпреки това трябва да внимавам как използвам силата си.

Изсумтях.

— Мейв със сигурност не мисли така.

— Естествено — отвърна тя. — Тя е Зима. Тя е избухлива, злобна, безмилостна.

— А вашият кентавър е просто добричка и отзивчива душичка.

Аврора въздъхна и отпусна омазаните си с глина пръсти.

— Надявам се, че ще простите избухливостта на Корик. Той обикновено е по-весел. Сега всички са по-изнервени заради случващото се.

— Аха. И просто, за да се изясним, това си беше истинска храна за смъртни, нали?

— Да — отвърна тя. — Нямам никакво желание да заплашвам свободата ви, господин Дрезден, нито да ви обвързвам по някакъв начин.

— Добре. — Знаех, че не може да ме излъже, затова отхапах още един залък от сандвича и си взех още малко чипс. — Вижте, не съм дошъл, за да се опитам да подкопая силата ви или да саботирам Лятото, Аврора. Просто искам да помогнете на Елейн.

— Знам — отвърна тя. — Вярвам ви. Но не ви се доверявам.

— И поради каква причина не желаете да ми се доверите?

— Наблюдавах ви — отговори тя. — Вие сте наемник. Работите за пари.

— Да. За да си плащам сметките и...

Тя вдигна ръка.

— Сключвате сделки с демони.

— Дребни услуги, нищо чак толкова...

— Договорили сте се с Лийнанший в замяна на сила.

— Когато бях млад и адски по-глупав, а и бях в беда...

Нечовешките ѝ очи пронизаха моите.

— Убивали сте.

Погледнах встрани. На това нямаше как да възразя. Стомахът ми се сви и избутах храната настрана.

Аврора кимна бавно.

— Още от самото начало сте били определен за разрушител. За убиец. Знаете ли каква е била първоначалната цел на кръстника, господин Дрезден?

— Да — отговорих ѝ аз. Чувствах се уморен. — Кръстникът е бил избран, за да се грижи за религиозното и моралното образование и напътствие на детето.

— Точно така — рече тя. — А вашият кръстник, вашият учител и наставник, е най-злото същество от Двора на Маб, равен на Мейв, втори по сила след самата Маб.

Изсмях се горчиво.

— Учител? Наставник? Смятате, че Лий е това за мен?

— Не е ли?

— Лий забелязва съществуването ми само когато смята, че може да получи нещо от мен — изплюх аз. — През останалото време не ѝ пука. Единственото нещо, на което ме е научила, е, че ако не искам да ме тъпчат, трябва да съм по-умен от нея, по-силен от нея и да съм готов да направя нещо по въпроса.

Аврора извърна красивото си лице изцяло към мен и ме изгледа с дълбоките си спокойни очи.

— Да. — Стомахът ми се сви неспокойно, когато тя продължи да говори. — Силните завладяват, а слабите са завладявани. Това е Зимата. Това сте научили и вие. — Тя се наведе към мен и изрече с тихо съчувствие: — Точно това ви прави опасен. Не разбирате ли?

Изправих се и се отдалечих на няколко крачки. Аврора не каза нищо. Чух леко плискане на вода, докато тя миеше ръцете си с малката купа.

— Ако няма да помогнете на Елейн, кажете ми. Ще я отведа в болница.

— Смятате ли, че трябва да ѝ помогна?

— Въобще не ми пука дали ще го направите — отвърнах аз. — Но по един или друг начин аз ще ѝ осигуря грижи. Решавайте.

— Вече съм решила. Остава вие да вземете решение.

Предпазливо си поех дъх, преди да отговоря.

— Което означава какво?

— От двамата души, които влязоха в тази градина, господин Дрезден, не Елейн е смъртоносно ранената. А вие.

— Как ли пък не. Получих само няколко порязвания и синини.

Аврора се изправи и тръгна към мен.

— Не става дума за тези рани.

Тя протегна ръка и притисна длан към сърцето ми. Усещах топлината на кожата ѝ дори през ризата ми и докосването ѝ бе достатъчно, за да ми донесе малка, но забележима утеха. Сюзан беше изчезнала от месеци и с изключение на случайните побои, никой друг всъщност не ме беше докосвал.

Тя ме погледна и кимна.

— Виждате ли. Вие сте били дълбоко наранен, господин Дрезден, и не сте намерили нито покой, нито временно облекчение на болката ви.

— Ще оцелея.

— Така е — рече тя. — Но от това започва всичко. Чудовищата се раждат от болка и мъка, от загуба и гняв. Вашето сърце е изпълнено с тях.

Свих рамене.

— И?

— И това ви прави уязвим. Уязвим за влиянието на Маб, на изкушенията, които в други случаи биха били немислими.

— С изкушенията се справям доста добре, благодаря.

— Но колко дълго? Трябва да се изцелите, магьоснико. Нека ви помогна.

Погледнах намръщено нея и ръката ѝ.

— Как?

Аврора ми се усмихна тъжно.

— Ще ви покажа. Ето.

Дланта ѝ се притисна малко по-силно към гърдите ми и някъде дълбоко в мен един бент се срути. Чувствата се издигнаха като бунтовна дъга. Алена ярост, тъмнолилав страх, бледосиня тъга, болезнено жълта самота, отровназелена вина. Приливът ме заля, прониза ме като мълния, изпепеляваща, болезнена и красива едновременно.

А след като приливът се отдръпна, последва една дълбока, спокойна тишина. Изпълни ме усещане за топлина, което нежно успокои всичките ми болки и синини. Разля се по кожата ми като слънчева светлина в мързелив следобед и заедно с топлината всичките ми грижи започнаха да се изпаряват. Страхът ми изчезна и докато

топлината се разпростираше, аз усетих как започнаха да се отпускат мускули, за които дори не предполагах, че са били напрегнати. Известно време се носех в топлината, изпаднал в екстаз от липсата на болка.

Когато се освестих, лежах по гръб на тревата и гледах към листата и осеяното със сребристи звезди небе. Главата ми почиваше в скута на Аврора. Тя беше коленичила до мен и ръцете ѝ лежаха леки, топли и меки от двете страни на лицето ми. Болката започна да се завръща в тялото, мислите и сърцето ми като някакъв тих, противен прилив, който изхвърля боклука от замърсеното море. Чух собственото си протестиращо хлипане.

Аврора ме погледна със загрижени очи.

— По-лошо е, отколкото очаквах. Дори не сте осъзнавали колко ви боли, нали?

Гърдите ми хлътнаха и аз тихо изстенах. Топлината се стопи съвсем и усетих как тежестта на трудностите, които ме очакваха, ме задушават.

— Моля ви, позволете ми да ви помогна — каза Аврора. — Ще сключим сделка, господин Дрезден. Спрете се. Откажете се от усилията си да помогнете на Зимата. Останете тук за известно време и ми позволете да ви подаря спокойствие.

В очите ми се появиха истински сълзи, които замъглиха зрението ми. Избърсах лицето си с длан, опитвайки се да мисля ясно. Ако приемех сделката, това сигурно щеше да ми струва главата. Отказът от предложението на Маб щеше да означава, че не помагам на Белия съвет, а това от своя страна щеше да означава, че те щяха да си купят мира с Червения двор на вампирите за изключително ниската цена от един леко повреден Хари Дрезден.

— Забравете — изрекох със слаб глас. — Имам работа.

Аврора затвори очи за миг и кимна.

— Поне държите на думата си, господин Дрезден. Възхищавам се на честността ви. Дори да е насочена в неправилната посока.

Насилих се да седна, отдалечавайки се от Аврора.

— Хайде — казах аз. — Помогнете на Елейн.

— Ще ѝ помогна — увери ме тя. — Но за момента тя не се намира в опасност, а лечението ѝ ще отнеме известно време. Първо бих искала да ви кажа нещо.

— Добре. Говорете.

— Какво ви каза Маб за смъртта на Роналд?

Поклатих глава.

— Че е мъртъв. Че обвивката от сила, която е носел, е изчезнала. Че убиецът трябва да бъде намерен.

— Каза ли ви защо?

Намръщих се.

— Не съвсем.

Аврора кимна и отпусна ръце в скута си.

— Лятото се подготвя за война със Зимата.

Продължих да се мръщя.

— Искате да кажете, че това вече не е теоретическа възможност, а е напълно реално?

— Не познавам друг вид война. Загубата на Летния рицар принуди Лятото да действа.

— Не съм сигурен, че разбирам.

Бледите й вежди леко се сбърчиха.

— Силата на нашите рицари е значителна. Тя носи тежест, каквато само един свободен смъртен може да притежава. Тази сила, това влияние е критически елемент от баланса между двата двора.

— Само че вашата я няма.

— Точно така.

— Кое то отслабва Лятото.

— Да.

Кимнах.

— Тогава защо, по дяволите, вие планирате нападение?

— Сезоните се променят — отвърна Аврора. — След два дни е лятното слънцестоене. Пикът на силата на Лятото.

Тя не каза нищо повече, оставяйки ме да си направя изводите.

— Вие смятате, че Зимата е убила вашия рицар — казах аз. — И ако изчакате, само ще отслабвате още повече, докато Зимата ще става по-силна. Така ли е?

— Правилно. И ако искаме да имаме някакви шансове за победа, трябва да нанесем удара, когато сме в кулминационната точка на силата ни. Само тогава нашият двор ще бъде почти равен на силата на Зимата. Иначе сезоните ще се сменят и когато настъпи зимното слънцестоене, Маб и нейните същества ще ни нападнат. И ще ни

унищожат, а заедно с нас и баланса в света на смъртните. — Тя отмести зелените си очи от ръцете си към моето лице. — Зима, господин Дрезден. Вечна зима. Безкрайни яростни цикли на хищник и плячка. Един такъв свят няма да е благоприятен за смъртните.

Поклатих глава.

— И защо Зимата го прави точно сега? Ако бяха изчакали още два дни, щяха да държат всички козове. Защо са ви оставили пространство за лавиране?

— Дори не мога да се преструвам, че знам какво се върти в ума на Зимата — отвърна Аврора. — Но знам, че не трябва да им се позволява да ни унищожат. За наше, както и за ваше добро.

— Леле, всички се интересуват за моето добруване.

— Магьоснико, моля ви. Обещайте ми, че ще направите всичко възможно, за да ги спрете.

— Приключих с даването на обещания. — Изправих се и тръгнах по пътеката, която водеше обратно към асансьора и навън, но част от мен копнееше да се върне към спокойствието, което ми беше предложила Аврора. Спрях се и стиснах здраво очи, събирайки всички сили. — Но ще ви кажа едно. Ще намеря убиеца и ще разплета загатката, и ще го направя преди лятното слънцестоене.

Не си направих труда да добавя: „Защото иначе все едно съм мъртъв“.

Не е необходимо да се изтъква очевидното.

ГЛАВА 18

Ометох се от „Ротшилд“ и намерих уличен телефон. Мърфи вдигна още на първото позвъняване.

— Дрезден?

— Да.

— Най-последно. Добре ли си?

— Трябва да поговорим.

Последва кратка пауза и гласът ѝ поомекна:

— Къде?

Потърках главата си с мекото на дланта ми, опитвайки се да накарам мозъка ми да превключи на скорост. Мислите ми се размърдаха лениво и хаотично.

— Знам ли. На някое обществено място, с много хора, достатъчно тихо, за да можем да разговаряме.

— В Чикаго. По това време на нощта.

— Да.

— Добре — отвърна Мърф. — Май се сещам за едно.

Тя ми го каза, двамата се разбрахме да се срещнем там след двайсет минути и ми затвори.

Докато паркирах, размишлявах, че вероятността в „Уол-Март Супер Сентър“ да се провеждат тайни срещи, включващи мистични убийства, кражба на мистериозни сили и нарушаване баланса на силите в свръхестествените кралства, е много малка. Но пък кой знае. По дяволите, мен ако питате, Хората къртици са обсъждали плановете си за световно господство с Медузите медиуми от планетата X и Безтелесните Мозъци-в-буркани от мъглявината Клаату точно в пробните. Аз със сигурност не бих ги търсил там.

След полунощ в „Уол-Март“ нямаше голяма тълпа, но и паркингът му не беше толкова пуст, колкото примерно в „Ригливил“. Магазинът беше отворен денонощно и в град като Чикаго има достатъчно хора, които предпочитат да пазаруват през нощта. Наложих се да паркирам доста далеч от входа и да повървя известно време в

хладния нощен въздух, преди да вляза в студения като хладилник огромен магазин; сигурно от спирането на огромните климатици през няколкото нощни часове не се икономисваше особено.

Охранителят на входа ми кимна сънливо и аз пренебрегнах предложението му да си взема количка. Преди да успея да вляза в залата, Мърфи ме настигна. Беше облечена с яке на „Чикаго Къбс“, дънки и маратонки, а русата ѝ коса беше прибрана под черна бейзболна шапка без емблема. Тя вървеше с ръце в джобовете с войнствено-раздразнен вид, който рядко може да се очаква от някой с толкова нисък ръст. Двамата преминахме мълчаливо покрай малките магазинчета, които бяха затворени за през нощта, и седнахме в малкото кафене до секцията за деликатеси в бакалията.

Мърфи избра такова сепаре, откъдето може да наблюдава вратата, а аз седнах срещу нея, така че да мога да виждам какво става зад гърба ѝ. Тя взе две чаши кафе, благословено да е благородното ѝ сърце. Сипах в моето щедро количество сметана и захар, разбърках го и отпих голяма глътка, която едва не ми оцави езика.

— Не изглеждаш много добре — каза Мърфи.

Кимнах.

— Искаш ли да поговорим за това?

За моя огромна изненада, исках. Оставих чашата с кафе на масата и заявих без увъртания:

— Бесен съм, Мърф. Толкова съм ядосан, че не мога да мисля като хората.

— Защо?

— Защото ме прецакаха. Затова. Каквото и да направя, все ще ми го начукат.

Между веждите ѝ се появиха бръчки.

— Какво имаш предвид?

— Последния ми случай — отвърнах аз. — Разследването на смъртта на Руел. Срецам огромна съпротива и не знам дали ще успея да я преодолея. Ако не успея преди утре вечер, всичко наистина ще отиде по дяволите.

— Клиентката не ти ли помага?

Изсмях се горчиво.

— По дяволите, според мен клиентката ми причинява всичко това, за да умра от ужасна смърт.

— Значи, не й вярваш.

— Ни най-малко. А хората, които би трябвало да работят с мен, ме подлудяват. — Поклатих глава. — Чувствам се така, сякаш са ме пъхнали в магьосническа кутия и всеки момент ще започнат да я мушкат със саби. Само че няма никакъв трик и сабите са истински, и съвсем скоро ще ме накълцат на парчета. Лошите момчета правят всичко възможно да ме очистят или да ме прецакат. Добрите си мислят, че съм някакъв психопат, който всеки момент ще откачи, и да се опитвам да измъкна някакви отговори от тях, е все едно да се опитвам им извадя насила зъбите.

— Мислиш, че си в опасност.

— Знам го — отвърнах аз. — И то в голяма опасност.

Замълчах за миг и отпих от кафето си.

— И така — рече Мърфи. — Защо искаше да ме видиш?

— Защото хората, които би трябвало да ми помагат, се канят да ме хвърлят на вълците. И единственият човек, който наистина ми помага, е толкова неопитен, че ако няма кой да го пази, набързо ще го очистят. — Оставих празната си чаша на масата. — И защото, като се замислих на кого мога да се доверя, списъкът се оказа адски късичък. Само ти си в него.

Тя се облегна назад и въздъхна дълбоко.

— Ще ми кажеш ли какво става?

— Стига да искаш — казах аз. — Знам, че съм крил доста неща от теб. Но го правех, защото си мислех, че само така ще мога да те защитя. Защото не искам да пострадаш.

— Да — отвърна тя. — Знам. И това е адски дразнещо.

Опитах се да се усмихна.

— В този случай незнанието е блаженство. Ако ти разкажа всичко, нещата ще станат много сериозни. Научиш ли го, вече ще си опасност. И от това няма измъкване, Мърф. Никога.

Тя ме изгледа сериозно.

— Защо тогава реши да ми го разкажеш точно сега?

— Защото отдавна заслужавах да научиш истината. Защото рискува живота си за мен и за да защитиш хората от всичките свръхестествени гадости. Защото това, че се въртиш около мен, ти донесе само неприятности и познанието може да ти помогне, ако се

появят нови. — Бузите ми пламнаха и аз признах: — И защото имам нужда от помощта ти. Този път е много зле. Страхувам се.

— Няма да избягам, Хари.

Усмихнах се уморено.

— Само още нещо. Захванеш ли се с това, трябва да ми обещаеш, че няма да замесваш СО или останалите полицаи. Можеш да търсиш информация, да ги използваш дискретно, но не можеш да организираш хайки на лов за демони.

Тя присви очи.

— И защо не, по дяволите?

— Защото намесата на смъртните в конфликта е като ядрен взрив в свръхестествения свят. Никой не иска подобно нещо да се случи и ако смятат, че сте готови да го направите, ще ви убият. Или ще подръпнат някои конци и ще те уволнят, или ще те натопят за нещо. Няма да позволят да се случи. Накрая ще бъдеш съсипана или наранена, или дори убита, и най-вероятно много хора ще си отидат заедно с теб. — Замълчах, за да я оставя да осъзнае думите ми, след което попитах: — Все още ли искаш да ти разкажа?

Тя затвори очите си за миг, след което кимна, веднъж.

— Давай.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Добре.

И аз разказах всичко на Мърфи. Отне ми известно време. Разказах ѝ за Джъстин и Елейн. Разказах ѝ за силите и интригите в свръхестествения свят. Разказах ѝ за войната, която бях започнал, заради онова, което Червеният двор беше сторил със Сюзан. Разказах ѝ за феите и за убийството на Руел.

Но най-вече ѝ разказах за Белия съвет.

— Тези безгръбначни, арогантни, самовлюбени кучи синове — изръмжа Мърфи. — За кого се мислят, по дяволите, че да продават собствените си хора по този начин?

Една мълчалива, поласкана част от съзнанието ми приветства думите ѝ.

Мърфи изсумтя отвратено и поклати глава.

— Да видим дали съм разбрала правилно — рече тя. — Започнал си война между Съвета и Червения двор. Съветът има нужда от

подкрепата на феите, за да може да победи. Но те няма да получат тази подкрепа, освен ако ти не намериш убиеца и не възстановиш откраднатото магическо нещо...

— Обвивка — намесих се аз.

— Все тая — рече Мърфи. — И ако не намериш магическото нещо, Съветът ще те отнесе опакован в кутия на вампирите.

— Да.

— А ако не намериш убиеца преди лятното слънцестоене, феите ще се изтрепят едни други.

— Което ще е много лошо, независимо кой ще спечели. В сравнение с него Ел Ниньо ще изглежда като топенето на снега в ранна пролет.

— И искаш помощта ми.

— И преди си разследвала убийства. По-добра си от мен.

— Няма спор — отвърна тя и устните ѝ потрепнаха в усмивка. — Виж какво, Хари. Ако искаш да откриеш кой е убиецът, най-добрият начин е първо да разбереш защо.

— Защо какво?

— Защо е извършено убийството. Защо са бутнали Руел.

— А, да.

— И защо някой се опита да те премахне вчера в парка?

— Може да е бил всеки — отвърнах аз. — А и самият опит не беше кой знае колко добре организиран.

— Грещиш — каза Мърфи. — Не беше гениален, но не беше и глупав. След като ми се обади преди, аз поразрових малко наоколо.

Намръщих се.

— Намери ли нещо?

— Да. Оказа се, че през последните три дни са били извършени два въоръжени обира, първият в едно от предградията на Кливлънд, а след това на една бензиностанция край Индианаполис, по магистралата към Чикаго.

— Това не ми се струва твърде необичайно.

— Не е — каза Мърфи. — Освен ако не знаеш, че и в двата случая някой е бил отвлечен и охранителните камери са се счупили точно в началото на обира. Очевидците в Индианаполис са определили извършителя като жена.

Подсвирих.

— Звучи като нашия гул.

Мърф кимна и сви устни.

— Има ли някаква вероятност хората, които е отвлякла, да са още живи?

Поклатих глава.

— Едва ли. Сигурно ги е изяла. Един гул може да погълне по четирийсет-петдесет паунда месо на ден. Остатъците ще ги скрие някъде, където могат да ги намерят животните; така ще прикрие следите си.

Тя кимна.

— И аз така реших. Схемата съвпада с няколко инцидента през последните двайсет години. Отне ми известно време да сглобя парчетата, но нещо подобно се е случило три пъти във връзка с операциите на някаква наемна убийца, която се нарича Тигрицата. Един приятел от ФБР ми каза, че я подозират за няколко убийства в района на Ню Орлийнс и че според Интерпол тя е приемала поръчки и в Европа и Африка.

— Наемна убийца — казах замислено. — И кой я е наел?

— Съдейки по онова, което ми разказа, бих заложила на вампирите. Те биха спечелили най-много от смъртта ти. Ако ти продупчат билета, Съветът сигурно ще предпочете мира, нали?

— Може би — отвърнах аз, но се съмнявах. — Ако това са имали предвид, значи, са подбрали кофти момент. Преди два дни са спретнали Пърл Харбър на група магьосници в Русия и Съветът здраво се ядоса.

— Добре. Тогава може да са решили, че ако разследването ти открие убиеца на Руел и Съветът спечели повече червени точки пред феите, трябва да се подготвят за истинска война. Значи, има смисъл да те убият преди това.

— Само че тогава аз още не се бях захванал с разследването.

Мърфи поклати глава.

— Ще ми се да можех да те заведа при полицейския художник, за да можеш да ми я опишеш.

— Едва ли ще помогне. Тя беше маскирана и аз не успях да я огледам добре. Когато най-после ѝ обърнах повече внимание, вече приличаше на нещо, излязло от някое хорър аниме.

Мърфи погледна към изстиналото си кафе.

— Тогава не ни остава друго, освен да чакаме. Разполагам с няколко източници, които могат да ми кажат още нещо, но не бих разчитала особено. Ще ти се обадя.

Кимнах.

— Дори да я намерим, това може да не ни помогне с фейския проблем.

— Така е — отвърна тя. — Нещо против да ти задам няколко въпроса? Може да забележа нещо, което си пропуснал.

— Добре.

— Мацката с плитките, Мейв ли каза, че ѝ е името?

— Да.

— Доколко може да се вярва на инстинктите ти? Че не тя е извършила убийството, имам предвид.

— Почти сигурно е.

— Но не съвсем.

Намръщих се замислено.

— Не. Феите са много лукави. Не съвсем.

Мърфи кимна.

— А Маб?

Потърках брадичката си, усещайки наболата брада.

— Тя никога не е отричала в прав текст, че е виновна за смъртта на Руел, но според мен не го е убила.

— Кое те кара да смяташ така?

— Не знам.

— А аз знам. Можела е да избере всеки, когото поиска, за да защитава интересите ѝ, а е избрала теб. Ако е искала да прикрие следите си, тогава би трябвало да избере някой по-некадърен, с по-малко опит. Нямаше да посочи някой толкова глупаво упорит като теб.

Намръщих се.

— Защо глупаво? Просто не обичам да оставям недовършени дела.

Мърфи изсумтя.

— Ти просто не познаваш значението на думата „отказвам се“, глупчо. Разбираш какво имам предвид.

— Аха. Не е лишено от логика.

— А това Лятно момиче?

Въздъгнах.

— Нещо не ми се връзва твърде. Не съм виждал толкова дружелюбна фея. Можеше да се държи адски неприятно с мен, но не го направи.

— А другият смъртен тогава? Зимният рицар.

— Той е избухлив, злобен наркоман. Със сигурност мога да си го представя как бута Руел по онези стълби. Но не съм сигурен, че е достатъчно умен, че да научи заклинанията, които биха му помогнали да открадне обвивката. Остава впечатлението за човек, който първо краде, а после мисли. — Поклатих глава. — Но ми остава да се срещна с още три феи.

— Лятната кралица и двете майки — кимна Мърфи. — Кога ще ги посетиш?

— Веднага щом разбере как. Дамите са най-близо до света на смъртните. Те се откриват лесно. Но кралиците и майките живеят в същинската Страна на феите. Трябва да отида там, за да си намеря водач.

Мърфи повдигна вежди.

— Водач?

Намръщих се.

— Да. Не ми се иска, но очевидно ще се наложи да посетя кръстницата ми.

— Сериозно? Имаш фея кръстница?

— Дълга история — отвърнах аз. — Добре, ще тръгвам. Ако можеш...

Изведнъж всички лампи в магазина угаснаха.

Сърцето ми спря. Секунда по-късно се включи аварийното осветление и разкри диплещ се облак от сребристосива мъгла, който нахлуваше в магазина изпод вратите. Мъглата се насочи към изненаданата касиерка; жената се свлече на земята с полуотворена уста и изцъклени очи.

— Мили боже — промълви Мърфи. — Хари, какво става?

Вече се бях измъкнал от сепарето и грабнах солниците от нашата маса и от съседната.

— Проблеми. Ела с мен.

ГЛАВА 19

Първо се опитах да заобиколя, за да стигна до изхода, но мъглата като че ли навлизаше и през него.

— Проклятие! Не можем да се измъкнем оттам.

Лицето на Мърфи пребледня още повече, когато някакъв младеж се хвърли към изхода и щом стигна мъглата, крачките му се забавиха. Той спря, отпусна рамене и започна да се оглежда с озадачено изражение на лицето.

— Мили боже — прошепна тя. — Хари, какво е това?

— Бързо, да вървим към служебния изход! — казах аз и побягнах натам. — Мисля, че това е мозъчна мъгла.

— Мислиш?

Хвърлих ѝ намръщен поглед през рамо.

— Досега никога не съм я виждал, само съм чувал за нея. Направо ти изключва главата, заличава способността ти да си спомняш разни неща, разбърква мислите ти. Незаконна е.

— Незаконна? — извика Мърфи. — Според кого?

— Според Законите на магията — промърморих аз.

— Не си ми казвал нищо за никакви Закони на магията — отвърна тя.

— Ако се измъкнем живи от тук, някой път ще ти обясня.

Двамата хукнахме по една от алеите към дъното на магазина, профучахме покрай домакинските прибори, после покрай сезонните плодове от лявата ни страна, докато отдясно се редуваха бакалските стоки. Внезапно Мърфи спря, счупи стъклото над бутона на противопожарната аларма и бързо го натисна.

Огледах се с надежда, но нищо не се случи.

— Мамка му — промърмори Мърфи.

— Заслужаваше си да опиташ. Виж какво, хората, които са попаднали в мъглата, ще се оправят, щом изчезне; онзи, който я е пуснал, няма причини да им навреди, щом нас ни няма тук. Трябва да стигнем до задния вход и да се махаме от тук.

— Къде ще отидем?

— Не знам — признах си аз и отново побягнах. — Но все ще е по-добре от мястото, където лошите са избрали да атакуват и да вземат стотици заложници, нали?

— Добре — отвърна Мърфи. — Да се махаме от тук.

— Обзалагам се, че лошите разчитат на това, опитвайки се да ни изтикат в тъмната уличка. Носиш ли оръжие?

Мърфи вече вадеше пистолета си, доста очукан колт 1911.

— Шегуваш ли се?

Забелязах, че ръцете ѝ треперят.

— Нов пистолет?

— Стар и надежден — отвърна тя. — Нали ми каза, че магията може да блокира автоматичните оръжия.

— Револвер щеше да е още по-добре.

— Като съм се хванала, защо просто не започна да хвърлям камъни и остри колове, а, Текс?

— Фанатичка. — Забелязах табелата с надпис „Само за персонала“. — Натам — казах аз, отправяйки се към нея. — Ще се опитаме да излезем отзад.

Тръгнахме към двукрилата врата под табелата. Стигнах пръв и бутнах крилата. Пред мен се разстла сивата мъгла и аз се наведох назад, опитвайки се да спра. Докоснех ли се до тая гадост, нямаше да успея дори да съжаля, че съм го направил. Спънах се на една крачка от нея и едва не политнах напред, но Мърфи ме сграбчи за ризата и рязко ме дръпна назад.

Двамата отстъпихме към магазина.

— Няма да успеем да се измъкнем така — каза Мърфи. — Може би не искат да те избутат наникъде. Може би просто искат да те обгазят и да те убият, докато си замаян.

Огледах магазина. Сивата мъгла се кълбеше бавно и сигурно във всички посоки.

— Така изглежда — отвърнах аз. Кимнах към високите тесни рафтове, върху които бяха подредени автомобилни части. — Бързо, натам.

— Какво има там? — попита Мърфи.

— Прикритие. Трябва да издигна защита срещу тази мъгла. — Стигнахме до празното пространство в края на пътеката между

рафтовете и аз кимнах на Мърфи. — Така, сега спри и застани близо до мен.

Тя го направи, но успях да забележа поклащането на главата ѝ, когато ме попита:

— Защо?

Погледнах нагоре. Мъглата беше стигнала до началото на пътеката и бавно се плъзгаше по нея.

— Ще изградя кръг, който ще ни пази от нея. Не трябва да излизаш извън него, нито да подаваш някоя част от тялото си.

— Хари, приближава се!

Гласът на Мърфи прозвуча по-пискливо и напрегнато.

Отворих двете солници и започнах да насипвам солта в кръг около нас. Когато завърших кръга, вложих в него малко количество сила и той се затвори с внезапното изщракване на нечутите, невидими енергии. Изправих се и затаих дъх, докато мъглата не го докосна миг по-късно.

Спря се пред кръга и започна да се трупа около него, сякаш ни обграждаше цилиндър от плексиглас. Двамата с Мърфи бавно въздъгнахме с облекчение.

— Леле — рече тихо тя. — Това да не е нещо като силово поле?

— Само срещу магически енергии — отвърнах аз, оглеждайки се. — Ако се появи някой с пистолет, здраво сме загазили.

— Какво ще правим?

— Мисля, че ще успея да защитя себе си, но ти ще се нуждаеш от амулет.

— От какво?

— От амулет, краткотрайна магия. — Прегледах ризата си, докато не намерих един разнищен конец, и започнах бавно да го изтеглям. — Трябва ми коса.

Мърфи ме изгледа подозрително, но бръкна под шапката си и безцеремонно откъсна няколко тъмнорозови косъма. Взех ги и ги усухах с конеца. — Подай ми лявата си ръка.

Тя я подаде. Пръстите ѝ трепереха толкова силно, че можах да го усетя, когато я хванах.

— Мърф — казах аз. Очите ѝ шареха по пътеката с лек безумен блясък. — Карин.

Тя ме погледна. Изведнъж ми се стори, че изглежда съвсем млада.

— Спомни си какво ти казах вчера — натъртих аз. — Ти си наранена. Но ще го превъзмогнеш. Всичко ще бъде наред.

Тя затвори очи и ги стисна здраво.

— Страх ме е. Толкова много, че чак ми се гади.

— Ще го преодолееш.

— А ако не успея?

Стиснах пръстите на ръката ѝ.

— Тогава аз лично ще ти се подигравам всеки ден до края на живота ти. Ще те наричам бъзла пред всички, които познаваш, ще връзвам престилки с воланчета за колата ти и ще се крия на паркинга на полицейското управление, ще ти подсвирквам и ще подвиквам „Раздрусай ги, скъпа!“. Всеки божи ден.

Дъхът на Мърфи излезе с леко съскане. Тя отвори очи; страхът в тях беше заменен със смесица от гняв и предпазливо веселие.

— Нали осъзнаваш, че в ръката си държа пистолет?

— Значи, вече си добре. Дръж ръката си неподвижно.

Макар че пръстите ѝ продължаваха да потреперват леко, дивите панически спазми бяха изчезнали. Увих усуканите косми и конца около пръста ѝ.

Мърфи продължаваше да се взира в мъглата, стискайки здраво пистолета си в ръка.

— Какво правиш?

— Заклинание като тази мъгла е доста агресивно — отвърнах аз. — То те докосва, прониква в теб. Затова ти осигурявам защита. Лявата половина от тялото е страната, която поема енергията. Така ще попреча на магията на мъглата да проникне в теб. Ще завържа конец на пръста ти, за да не забравяш.

Завързах почти целия конец на възел, така че да му остава само още едно завързване, преди да свърши. След това измъкнах ножчето си от джоба и леко убодох възглавничката на десния ми палец. После погледнах към Мърфи, опитвайки се да прочистя мислите си в подготовка за заклинанието.

Тя ме погледна с бледо, неуверено лице.

— Знаеш ли, никога не съм те виждала. Да го правиш. Досега.

— Няма проблем — отвърнах аз. Погледът ми задържа нейния за една опасна секунда. — Няма да те заболи. Знам какво правя.

Тя разтегна ъгълчетата на устата си в бърза усмивка, която накара очите ѝ да заблестят. После кимна и започна отново да оглежда мъглата.

Затворих очите си за миг и започнах да се концентрирам, за да направя заклинанието. Вече бяхме затворени в кръга, така че стана бързо. Въздухът върху кожата ми се затегна и аз усетих как косъмчетата по ръцете ми настръхват от нарастващата енергия.

— Memoratum — промърморих аз. Завързах импровизираната нишка и запечатах възела с капка кръв от палеца ми. — *Defendre memorarius.*^[1]

Енергията потече от мен, вля се в заклинанието, обливайки края, и го притисна към ръката на Мърфи. Косъмчетата на ръката ѝ настръхнаха и тя рязко си пое дъх.

— Еха.

Стрелнах я с поглед.

— Мърф, добре ли си?

Тя погледна ръката си и примигна, след което се обърна към мен.

— Леле. Да.

Кимнах и извадих пентаграма от джоба на ризата ми. Увих го около лявата ми ръка така, че петовърхата звезда да лежи върху кокалчетата на пръстите ми.

— Така, стига сме си насилвали късмета. Да се надяваме, че ще се получи и ще се разкараме от тук.

— Чакай малко, не си ли сигурен, че ще проработи?

— Би трябвало. Трябва. На теория.

— Страхотно. Няма ли да е по-добре да останем тук?

— Хе-хе, това е шега, нали?

Мърфи кимна.

— Добре. Как ще разберем, че действа?

— Ще излезем от кръга и ако не попаднем в Страната на забравата, значи, действа.

Тя стисна с омагьосаната си ръка дръжката на пистолета.

— Точно това ми харесва при работата с теб, Дрезден. Сигурността.

Разкъсах кръга с крак и усилие на волята. Той се разтвори със съскане и сивата мъгла ни връхлетя.

Тя се плъзгаше по кожата ми като студено и мазно олио, като нещо гадно и смътно познато; ужасно ми се прииска да я изчеткам. Загърчи се нагоре по ръцете ми, изпращайки тръпки на разсеяност и неориентираност по крайниците ми. Съсредоточих се върху пентаграма в лявата ми ръка, върху солидната му, хладна тежест и годините на дисциплина и практика, които представляваше той. Отблъснах напъпчилата ме мъгла далеч от сетивата ми, изключих решително достъпа ѝ до възприятията ми. По верижката на амулета ми премина вълна от синкави искри, проблесна върху пентаграма и избледня, отнасяйки със себе си забравата на мозъчната мъгла.

Мърфи ме погледна и рече тихо:

— Добре ли си? За секунда като че ли нещо те разтърси.

Кимнах.

— Вече съм добре. А ти?

— Да. Не усещам нищо.

Мамка му, колко съм добър — понякога.

— Тръгвай. Излез през градинския център.

Мърфи имаше пистолет — затова вървеше първа. Аз държах фланговете ни под око. Малко по-нататък подминахме един купувач и един от служителите, които се бяха притиснали към стената, очевидно в опит да избегнат мъглата. Сега стояха с леко озадачени физиономии, с разфокусирани погледи. Друг клиент, един възрастен мъж, стоеше наред пътеката и леко се олюляваше. Спрях до него и казах тихо:

— Сър, ето, седнете за минута — след което му помогнах да седне, преди да е паднал.

Минахме покрай друга, загледана в нищото служителка; синята ѝ престилка беше изцапана с кални петна и миришеше на тор, а тя се беше запътила към градинския център.

Паметта ми внезапно се разкрещя тревожно; хвърлих се напред, шмугвайки се покрай Мърфи навън в мъгливата вечер, и се озовах в оградения с телена мрежа градински център. Върху мен се стовари неочаквана тежест и краката ми залепнаха на пода. Миг по-късно там се озова и главата ми, придружена от въображаеми звездички пред очите и напълно истинска болка.

Претърколих се, докато служителката, която току-що бях подминал, се обърна със страховито изглеждащи градински ножици в ръка и замахна с тях към мен. Избегнах тромаво удара. Стоманените върхове на инструмента разрязаха ризата ми и малко кожа, преди да се забият в бетона. Продължих да се търкалям и изритах жената в кокалчетата. Тя успя да отскочи с плавно движение и погледът ми попадна върху човешкото лице на убиеца гул от жабешкия дъжд. Тигрицата.

Тя не беше кой знае колко красива, нито особено екзотична, нито като каквото и да е. Не приличаше на нищо определено — средна височина, средно телосложение, без апетитни извивки, без сериозни недостатъци, без нищо. Кестенява коса с обикновена прическа и дължина. Носеше дънки, фланелка с якичка, престилка на „Уол-Март“, съвсем обикновени.

Пистолетът, който извади изпод престилката, обаче привличаше вниманието — револвер с рязана цев, но очевидно доста тежък, което ме накара да си мисля, че калибърът му е голям. Опитах се да вдигна щит, но защитата, която поддържах срещу мъглата, и ударът в главата доста объркаха процеса и ме забавиха — не с много, но достатъчно, че да ме убият наистина.

Спаси ме Мърфи. Докато Тигрицата насочваше пистолета си към мен, Мърфи се приближи към нея, сграбчи ръката на гула, която държеше оръжието, и с лявата ръка направи нещо, което накара тялото на убийцата да се превие надве, а силните ѝ крака да се разкратят настрани.

Мърфи тренираше айкидо и знаеше доста хватки. Тигрицата изписка. Не познатият момичешки писък „пусни ме, боли“, а някакъв бесен, почти подсвиркващ звук, който може да се очаква от хищна птица. Последва някакво пропукване, после гръм, ехо от изстрел в затворено пространство, остра миризма на изгорял барут и револверът падна на земята.

Гулът се опита да промуши Мърфи с ножицата, но тя вече се беше отдръпнала настрани и пъшкайки от усилието, превъртя Тигрицата във въздуха и я стовари върху щанда с големи, посадени в саксии папрати.

Мърфи се завъртя с лице към гула. Зае поза за стрелба и изръмжа:

— Легни по лице на пода. Арестувана си. Имаш правото да мълчиш.

Жената се промени. Кожата в ъглите на устата ѝ се напука и устните се разпаднаха, разкривайки дълги, заострени зъби. Раменете ѝ се изкривиха, надигнаха се и станаха по-широки, а дрехите ѝ се разкъсаха от напора на наедрялото ѝ тяло. Пръстите ѝ се удължиха и от тях поникнаха дълги нокти, а ръцете ѝ достигнаха дължината на вилите, които бяха подредени зад гърба ѝ; в помещението се разнесе воня на гнилоч.

Лицето на Мърфи преbledня, докато гледаше трансформацията. Мисля, че ако трябваше да се справи с някакъв въоръжен бандит, тя нямаше да има никакви проблеми. Но това беше гул и тя трябваше да се изправи срещу него. Видях как в очите ѝ се появява страх, който си проправяше път през белезите, които лудият призрак отпреди една година беше оставил в душата ѝ. Обзе я паника и тя започна да диша накъсано, докато демонът, който изглеждаше като излязъл от кошмара на някой луд човек, се измъкна от папратите, разпери ноктите си и изсъска дрезгаво. Пистолетът на Мърфи започна да трепери, цевта му подскочаше трескаво наляво и надясно. Опитах се да се изправя на крака и да се върна в играта, но ушите ми все още звъняха, а постоянният натиск на мъглата ме държеше залепен за пода.

Тигрицата сигурно бе забелязала ужаса на Мърфи.

— Ченге, а? — изхриптя гултът; между зъбите му се събираха лиги и се стичаха по брадичката му. Той тръгна бавно към Мърфи, стържейки с нокти по пода. — Няма ли да ми кажеш, че имам право на адвокат?

Мърфи изписка ужасено и замръзна на място с ококорени очи.

Гулът ѝ се изсмя.

— Какъв голям пистолет за такова сладко момиче. Миришеш вкусно. Караш ме да изпитвам глад. — Той продължи напред, без да спира да говори; всяка дума беше пропита с подигравка, а странният му нечовешки глас произнасяше думите монотонно: — Може би трябва да ти позволя да ме арестуваш. Да изчакам, докато се качим в колата. Щом миришеш толкова добре, чудя се какъв ли ще бъде вкусът ти.

Май не трябваше да ѝ се присмива. Погледът на Мърфи се проясни и втвърди. Пистолетът спря да се тресе и тя каза:

— Опитай това, кучко.

Мърфи започна да стреля.

Гулът отново изпищя, този път от изненада и болка. Куршумите не го отблъснаха. Това го има само в комиксите и по телевизията. Истинските куршуми просто преминаваха през него като оловни тежести през тензух. На гърдите на гула не се появиха никакви зейнали кървящи дупки, но от гърба му неочаквано пръснаха алени струйки, които опръскаха папратите с кървави капки.

Гулът разпери ръце и отстъпи назад, обърна се и с писък се хвърли в папратите.

Мърфи продължи да стреля.

Гулът залитна и се строполи сред папратите, като не спираше да рита и да размахва ръце; събори няколко саксии, а други счупи, разпръсвайки зеленина и пръст по пода.

Мърфи не спираше да стреля.

Пистолетът изщрака на празно и гулът се обърна по гръб. Откраднатата синя престилка беше цялата на дупки, просмукана с кръвта му. Гулът кашляше и се давеше, от устата му пръскаше кръв. Той изсъска за последен път, от устата му избиха кървави мехурчета и той вдигна примирено ръце.

— Чакай — изхъхри той. — Почакай, моля те. Ти печелиш, предавам се.

Мърфи извади пълнителя, сложи нов и дръпна предпазителя на пистолета. След това отново зае поза за стрелба и насочи пистолета си към съществото с пресметлив, безстрастен, безмилостен поглед.

Не забеляза сянката, която се появи внезапно в мъглата от дясната ѝ страна — огромна и прегърбена, осветена отзад от аварийните светлини в дъното на градинския център. Но аз я видях и най-после успях да се изправа замаяно на крака.

— Мърф! Отдясно!

Главата ѝ рязко се завъртя и тя отскочи вляво миг преди една градинска мотика да се стовари на мястото, където бе стояла. Гулът се промъкна между папратите и се изгуби в мъглата, оставяйки кървави петна навсякъде. Мърфи отстъпи назад и стреля по фигурата в

мъглата, но после бързо се наведе, избягвайки лопатата, която профуча на косъм от главата ѝ.

От мъглата се появи Грум огрето в естествения си вид — дванайсетфутова прегърбена фигура с алена кожа, стиснал лопата в едната си ръка. Без изобщо да забави ход, той грабна една двайсетгалонова керамична саксия и я запрати като снежна топка по Мърфи. Тя се прикри зад една купчина празни дървени палети и саксията се разби в тях.

Магията е безполезна срещу огретата. Огледах се с безумен поглед и сграбчих една голяма найлонова торба, пълна с декоративни топчета от матово стъкло.

— Хей! — изкрещях аз. — Високият червен грозник!

Главата на Грум се извъртя повече, отколкото бих предположил за толкова дебел врат, и дребните му очички се присвиха още повече. Той нададе тръбен рев и тръгна към мен, шляпайки с огромните си стъпала по бетона.

Отворих торбата и я запратих по него. Синьо-зелените топчета се пръснаха на вълна по пода. Единият крак на Грум стъпи върху тях и аз стиснах палци, надявайки се да се получи. Той продължи да напредва към мен и когато вдигна другия си крак, видях малки кръгчета от направено на сол стъкло по пода.

Изръмжах едно проклятие и хукнах навътре в градинския център, чувайки тежките стъпки на Грум зад гърба ми. Мърфи стреля отново, два пъти, и аз се опитах да преброя мислено патроните ѝ. Четири, в нов пълнител? Дали имаше още някой резервен? Всъщност колко патрона има този колт?

Внезапно отекнаха по-силни и гръмотевични изстрели — от пушка. Колтът на Мърфи изляя още два пъти и тя извика:

— Хари, някой покрива изхода със стрелба!

— Малко съм зает, Мърфи! — отвърнах аз.

— Какво е това нещо, по дяволите?

— Фей! — изкрещях. Грум вече се опитваше да ме убие, така че нямаше нужда да проявявам дипломатичност. — Един голям, грозен фей!

Започнах да събарям и троша по пода разни неща от рафтовете около мен. Спечелих малко преднина пред Грум, но може би той просто набираше инерция. Чух отново ръмженето му и той замахна с

лопатата. Не успя да ме достигне, но свистенето ѝ бе достатъчно силно, за да ме накара да потрепна.

Огледах се с безумен поглед за нещо, направено от стомана, което да запратя по огрето или да използвам за защита. Мъглата ми пречеше да виждам на повече от няколко ярда пред мен и доколкото успях да разбера, навлизах все повече в отдела за продажба на растения. Миризмата на топла оранжерия, на тор и гниене изпълни носа и устата ми. Стигнах до края на пътеката и се шмугнах през една тясна врата, излязох изпод балдахина, който правеше сянка в този край на градинския център, и се озовах в откритата площ, заобиколена от телена ограда и пълна с млади дръвчета и други зеленини, подредени в прави редици.

Огледах се, обезумял, търсейки изход поне до паркинга, и когато хвърлих поглед през рамо, установих, че огрето се е приближило доста.

Грум се спря на изхода към оградената площ и с лека усмивка затръшна вратата. Докато го гледах, той уви ръката си с найлонова торба и огъна резето така, сякаш бе направено от мека глина. Металът изскърца и вратата се затвори плътно.

Сърцето ми падна в петите и аз се огледах.

Телената мрежа беше висока поне девет фута, на върха ѝ беше намотана бодлива тел, чиято цел сигурно бе да спира нахлуванията на крадците на фиданки. Втората врата, много по-голяма, беше затворена — и резето ѝ беше усукано по същия начин. Това беше един спретнат малък капан и ме бяха подмамили точно в него.

— Мамка му — казах аз.

Разнесе се дрезгавият смях на Грум, макар че едва успях да различа огромната му фигура в мъглата.

— Изгуби, магьоснико.

— Защо правиш това? — попитах настоятелно аз. — За кого работиш, по дяволите?

— Не се ли сецаш? — попита Грум. В гласа му се долавяше нотка на арогантност. — Боже, лоша работа. Май ще легнеш в гроба неосведомен.

— Ако получавах по пет цента всеки път, когато чувам тези думи — промърморих аз и се огледах.

Имах няколко възможности. Нито една от тях не ми харесваше. Можех да отворя портал към Небивалото и да се опитам да мина през страната на духовете, за да изляза на някое друго място в истинския свят — ала така не само можех да се озова в далеч по-ужасна ситуация от сегашната, но можеше да извадя и лошия късмет да попадна на място със забавено време и да изляза в моето Чикаго след часове, дори дни. Можех също така да се опитам да разтопя дупка в оградата с насочен пламък, стига да внимавам да не изпепеля самия себе си. Стрелящата пръчка не беше в мен, а без нея нямаше да успея да се съсредоточа достатъчно, така че нищо чудно и да се превърна във въглен.

Сигурно можех да натрупам камара фиданки, палети, торби с торова смес до отсрещната страна на оградата и да се изкатеря по тях. Вероятно щях да се одера на бодливата тел, но какво пък, по дяволите, пак щеше да е по-добре, отколкото да остана тук. При всички случаи нямаше време за губене в размишления. Обърнах се към най-близката групичка млади дръвчета, избрах си две и ги запратих към оградата.

— Мърфи! Заклещен съм, но мисля, че ще успея да се измъкна! Веднага се махай от тук!

Дочух гласа ѝ от мъглата.

— Къде си?

— Гръм и мълния, Мърф! Махай се от тук!

Пистолетът ѝ изгърмя още два пъти.

— Никъде не отивам без теб!

Нахвърлях още неща върху купчината.

— Аз съм голямо момче! Мога да се грижа за себе си!

Изкатерих се на купчината и протегнах ръка. Беше достатъчно, за да стигна до върха. Реших, че мога да се издърпам нагоре и да се тревожа за бодливата тел, като стигна до нея. Започнах да се изкачвам.

Тъкмо се бях озовал пред бодливата тел и пръстите на двата ми крака се бяха опрели в мрежата, когато усетих, че нещо се увива около глезените ми. Погледнах надолу и видях един клон, който се усукваше около крака ми. Изритах го раздражено.

И още докато гледах, друг клон се надигна от купчината и се присъедини към първия. После трети. След това четвърти. Клоните под краката ми се раздвижиха и аз внезапно се озовах във въздуха, увиснал с главата надолу.

Странно място за наблюдение, но оттам гледах как дърветата, растенията и пръстта, които бях натрупал на купчина, се размърдват и започват да се усукват едно в друго. Младите дървета сплетоха клоните си, докато растяха пред очите ми, издължаваха се и ставаха по-дебели, вплетени в нещо по-голямо. Останалите зелени растения, парчетата пръст, виещите се лиани и листата се присъединиха към дърветата, оформяйки грамадата, която ме държеше.

Тя придоби форма и се извиси нагоре, огромно същество със смътно човекоподобна форма, направено от пръст, корени и клони на дървета, а в главата му от виещи се лози проблясваха две ярки, изумруденозелени светлинки. Сигурно беше поне девет или десет фута високо и почти толкова широко. Краката му бяха по-дебели от тялото ми, а клоните се виеха над главата му като рога на фона на сияещата мозъчна мъгла. Съществото повдигна глава и изпищя; звукът напомняше скърцането на дърво под напора на ураганен вятър.

— Звезди и камъни, Хари — промърморих аз, докато сърцето ми блъскаше в гърдите, — кога ще се научиш да си затваряш устата?

[1] Заклинание на Хари Дрезден за защита от мозъчна мъгла. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

— Мърфи! — изкрещях аз. — Разкарай се от тук!

Чудовището растение... Не, почакайте. Не може да наричам това нещо „чудовището растение“. Ще стана за смях. Когато положението е напечено, трудно се измислят добри наименования, затова реших да използвам едно, което бях чувал от Боб.

Хлородемонът ме повдигна и ме разтърси като чифт маракаси. Съсредоточих се върху защитната ми гривна, потиснах страха си и напрегнах волята си. Усетих пощипване по кожата, когато щитът ме обгърна, и побързах да го оформя в сфера. Едва успях да свърша навреме. Хлородемонът ме запрати към един от стълбовете на оградата. Без щита гърбът ми сигурно щеше да замине. Ударих се в стълба и почувствах как щитът се стегна около мен, разнасяйки силата на удара по цялото ми тяло, вместо само на мястото на сблъсъка. Щитът преобразува част от кинетичната енергия на удара в светлина и топлина, докато останалата част се усети като рязък натиск. Общо взето, се почувствах така, сякаш ми бяха облекли костюм от някаква гореща еластична тъкан, който ми беше с три номера по-малък. Изкара ми въздуха от дробовете. По повърхността на ограждащата ме сфера проблеснаха сини и оранжеви светлини.

Сблъсъкът не ме отхвърли много назад, просто паднах на бетона. Щитът реагира и на този удар, но с по-слабички проблясвания. Изправих се и отскочих встрани от хлородемона, но той ме последва, отблъсквайки настрани стойката с колове за домати. Доближи ме с проблясващи зелени очи. Аз хукнах към оградата в дъното на парцела, хлородемонът отново замахна към мен с огромния си юмрук.

Вдигнах срещу него гривната щит, но ударът ме отхвърли на десетина фута назад и аз се стоварих върху огромните метални стелажи, върху които бяха подредени стотици петдесетфунтови торби с естествени и изкуствени торове и разсадна пръст. Останах да лежа замаян известно време, загледан в табелата, на която с големи червени букви беше написано: ПРЕПАРАТИ ПРОТИВ ПЛЕВЕЛИ САМО ЗА

2,99!!! Хванах се за нея и се изправих на крака тъкмо навреме, за да избегна поредния нацелен в главата ми юмрук.

Вместо мен той улучи металните стелажи; разнесе се скърцане на огъващ се метал, хлородемонът зави от болка, погледна димящия си юмрук и отново изпищя; очите му заблестяха още по-ярко, още по-гневно.

— Стомана — промърморих аз. — Значи, и ти си някакво фейско нещо.

Погледнах към грамадните стелажи, покрай които тичах. Секунда по-късно чух зад гърба си стъпките на хлородемона. Започнах да събирам волята си и дори свалих физическия щит, като оставих единствено едно малко защитно поле, което да не допуска мъглата до главата ми. За внезапния ми отчаян план се нуждаех от цялата сила, която успеех да събера — а ако не се получеше, щитът ми, така или иначе, нямаше да може да ме предпазва още дълго време. Рано или късно, хлородемонът щеше да разбие защитите ми и да ме разплеска на тор.

Дръпнах напред, но той отново набра инерция и започна да ме настига. Когато стигнах до края на стелажите, се обърнах с лице към него.

Гръм и мълния, това нещо беше голямо. По-високо от Грум. Можех да виждам през него на местата, където клоните и листата не бяха добре смесени с пръст, но това не го правеше по-малко масивно или опасно.

Ако планът ми се провалеше, нямаше да живея достатъчно дълго, за да имам време да съжалявам за това.

В голямата си част магията има нужда от време — да се нарисуват кръговете, да се събере енергия, да се привлекат сили. Бързата мръсна магия, призоваването, се нуждае единствено от усилие на волята и се освобождава почти неконтролируемо. Трудна е и много опасна. Хич ме няма в призоваването. Знам само две заклинания, които мога да направя както трябва, и дори те изискват точка на фокусиране, като гривната ми или стрелящата пръчка, за да мога да ги контролирам.

Но с разни прости нещица, за които трябва много енергия и не чак такъв финес, обикновено се справям добре.

Вдигнах ръце и мъглата се раздвижи от внезапния въздушен поток. Когато хлородемонът се приближи, затворих очи, изливайки още енергия, и улових вятъра.

— Vento — промърморих аз, усещайки вихрите от сила. Хлородемонът изрева така, че косъмчетата ми настръхнаха от страх, а вятърът стана още по-силен: — Vento! Vento, ventas servitas!

Магическата енергия потече по протегнатите ми ръце и се изстреля в нощта. Вятърът нададе силен вой, изви се в свистящ циклон и се устреми към тежките метални стелажи.

Хлородемонът отново изпищя и се спря на няколко ярда от мен, зашеметен от призованата от мен буря.

Огромните тежки стелажи, отрупани с тонове материали, изстенаха възмутено и се събориха върху хлородемона с гръмотевично дрънчене, което едва не ме оглуши, и разтърсиха здраво пода.

Хлородемонът беше силен, но не чак толкова. Той беше размазан като храстче под булдозер и не спря да пищи, докато рафтовете го разкъсаха и прогаряха тялото му. Над него се издигна смрадлив сивкав пушек и хлородемонът продължи с писъци да се гърчи под стоманените стелажи.

След усилията, които хвърлих в заклинанието, ме връхлетя ужасна умора и аз погледнах навъсено към падналите стелажи.

— Повален — изпъсках, — но не унищожен. По дяволите.

Погледът ми се задържа още миг върху стелажите, след което реших, че хлородемонът сигурно няма да успее да се измъкне поне още няколко минути. Тръснах глава и тръгнах към вратата. Надявах се, че Грум не е изкривил резетата така, че да не мога да се измъкна.

Напразни надежди. Металното резе на вратата беше направено на решето от ноктите му. Те бяха оставили дълбоки дупки, като от промишлен перфоратор. Отбелязах си да не се заблуждавам, че стоманата може да спре ноктите на Грум. Погледнах нагоре и реших да поема риска и да се изкатери през оградата, преминавайки през бодливата тел.

Бях стигнал някъде до средата, когато Мърфи изкуцука от мъглата, насочила пистолета си към мен.

— Хей, хей, Мърф! — казах аз. Показах ѝ празните си ръце и тутакси паднах на земята. — Това съм аз.

Тя свали пистолета и си позволи да въздъхне.

— Господи, Хари. Какво правиш?

— Двубой в клетката на смъртта. Аз спечелих. — Хлородемонът зад гърба ми нададе нов писък, размърда се и стелажите простенаха. Преглътнах шумно и погледнах назад. — Но реваншът не изглежда обещаващо. Ти къде беше?

Тя завъртя очи.

— Пазарувах.

— Къде са Грум и гултът?

— Не знам. Следите от кръвта на гула водят навън, но някой стреля по мен и аз тръгнах след него. Не съм виждала огрето. — Тя погледна към резето на вратата. — По дяволите. Май те е заключил тук, а?

— Горедолу. Простреляха ли те?

— Не, защо?

— Куцаш.

Мърфи се намръщи.

— Да. Някой от онези кучи синове сигурно е разсипал куп стъклени топчета по пода. Подхлъзнах се на едно. Ударих си коляното.

— О! — отвърнах аз. — Уф.

Мърфи примигна.

— Ти ли го направи?

— Ами тогава ми се стори добър план.

— Хари, това не е план, а нещо, излязло от „Шантавите рисунки“.

— Можеш да ме убиеш по-късно. Сега ми помогни да се измъкна от тук. — Погледнах нагоре към бодливата тел и присвих очи. — Може би ако намериш някоя вила, ще успееш да я повдигнеш нагоре, така че да мога да се провря между нея и оградата.

— Намираме се на двайсет крачки от секцията за инструменти, гений — каза Мърфи.

После се изгуби с накуцване в мъглата и половин минута по-късно се върна с клещи резачи. Проряза ми един отвор в мрежата и аз се промъкнах през него, докато хлородемонът отново раздрънкваше стелажите.

— Бих могъл да те целуна — казах аз.

Мърфи се ухили.

— Миришеш на оборски тор, Хари. — Усмивката ѝ се стопи. — Сега какво?

Заклещеното чудовище събори няколко малки рафта и аз нервно потърках тила си.

— Първата ни работа е да се измъкнем от тук. Това нещо е обезвредено за момента, но скоро ще успее да се освободи.

— Какво е то?

— Хлородемон — отвърнах аз.

— Какво?

— Растение чудовище.

— Аха, ясно.

— Трябва да се махнем от тук.

Мърфи поклати глава.

— Който варди изхода, сигурно може да вижда и другите врати. Появилата се на прага фигура е отлична мишена. Точно в обхвата му.

— Как са успели да те видят в мъглата, по дяволите?

— Това важно ли е? Просто могат, което означава, че не можем да излезем през входната врата.

— Да — отвърнах аз. — Права си. Изходите са блокирани, онова нещо е в градинския център, обзалагам се, че огрето Грум дебне отзад.

— Да, огрето. Какъв е проблемът с него?

— Куршумите отскачат от кожата му и той се отръсква от магията, както гъска отръсква вода от перата си. Силен е и доста бърз, освен това е по-умен, отколкото изглежда.

Мърфи изруга тихо.

— Значи, не можеш да го взривиш, както направи с лугару?

Поклатих глава.

— Веднъж вече го прострелях. Все едно го наплюх.

— Като че ли нямаме голям избор на изходи.

— Дори да имахме, Грум или това растително нещо ще ни подгонят, така че ни трябва кола.

— Трябва да минем през един от двамата.

— Знам — отвърнах аз и тръгнах към вътрешността на магазина.

— Къде отиваш? — извика Мърфи.

— Имам план.

Тя закуцука подир мен.

— Дано да е по-добър от предишния.

Изсумтях в отговор. Нямах смисъл да се съгласявам с нея.

И двамата осъзнавахме, че ако този план не се окажеше по-добър от предишния, ни очакваше просто „Г-т-т-това е всичко, приятели!“, както казваше Порки Пиг.

ГЛАВА 21

Три минути по-късно двамата с Мърфи излязохме през задната врата и там ни чакаше Грум.

Той се надигна от сенките иззад един голям контейнер, изрева като слон и препусна към нас. Накуцващата Мърфи, която някак отчаяно се беше увила в някакво карирано електрическо одеяло, изкрещя пронизително и се накани да побегне, но се спъна и падна на земята пред огрето.

Скрих лявата си ръка зад гърба и вдигнах дясната. Над събраните ми пръсти затанцува пламък и аз изревах:

— Грум!

Мъничките очички на огрето се обърнаха към мен, проблясвайки. Той отново изръмжа.

— Махни се от пътя ми — извиках със същия драматичен глас, — докато не съм се отегчил от теб и не съм те лишил от живота ти!

Вниманието на огрето вече беше съсредоточено изключително върху мен и то подмина треперещата фигура на Мърфи.

— Не се страхувам от силата ти, смъртни — изръмжа Грум.

Вирнах брадичка и леко размахвах стисналата ми огъня ръка.

— За последен път те предупреждавам, фейско псе!

В очичките на Грум проблесна гняв. Той рязко се изсмя, но не забави крачка.

— Жалък смъртен фокусник. Магията ти не означава нищо за мен. Само ще ти навреди.

Мърфи, която бе останала зад гърба на Грум, отметна одеялото от раменете си и с едно дръпване на шнура запали чисто новата си моторна резачка „Коулмън“. После без колебание замахна с нея в дъга, която достигна точно зад дебелото космато коляно на Грум. Стоманеното острие преряза кожата на огрето с лекота, сякаш бе направена от стиропор. Изригна облак от кръв и парчета месо.

Огрето изпищя и тялото му се сгърчи в агония. Алената кожа около раната веднага подпухна, почерня и за части от секундата по

крака и бедрото на огрето плъзнаха черни ластари. То замахна с юмрук към Мърфи, но тя вече се беше отдръпнала назад. Сега само единият му крак трябваше да издържа огромната му тежест и Грум тежко се стовари на земята.

Тръгнах напред, за да се притека на помощ, но всичко се случваше толкова бързо, а имах усещането, че движенията ми са кошмарно бавни. Огрето внезапно се претърколи по корем, влудено от докосването на желязното острие на резачката, и започна да пълзи към Мърфи по-бързо, отколкото можех да предположа, опирайки се само на ръцете си и забивайки ноктите си в бетона. Тя бързо се отдалечи от него, накуцвайки, но Грум удари с юмрук по бетона толкова силно, че Мърфи, която се намираше на десетина крачки от него, загуби равновесие и падна.

Той се докопа до крака ѝ и започна да я придърпва към себе си. Мърфи глухо изпъшка и започна да се гърчи и извива крака си. Успя да събуе маратонката си и да се издърпа по-далеч от огрето; лицето ѝ беше преbledняло и изпито.

Изтичах зад Грум и извадих лявата си ръка иззад гърба; пръстите на дясната все още бяха свити около проблясващия пламък, който бях показал на огрето. В лявата ръка стисках голям жълто-зелен воден пистолет помпа. Насочих го към Грум и натиснах спусъка. Облях целия му гръб с бензин, който се просмука в кожата му. Той се извърна към мен и аз опръсках носа и очите му, което породя нови крясъци. Той ми се озъби и ме изгледа злобно с подпухналите си почти затворени очи.

— Магьоснико — измърмори той едва разбираемо заради зъбите и лигите, — магьосническият ти огън не може да ме спре.

Бавно протегнах дясната си ръка и показах на Грум горящия флакон със сух спирт, който криех в дланта си.

— Тогава добре, че съм се запасил с добрия стар естествен огън, нали?

И запратих горящия флакон по просмуканото с бензин огре.

Грум пламна като коледна свещ, изрева и започна да размахва ръце. Отстъпих встрани и го заобиколих, за да помогна на Мърфи да се изправи на крака, докато огрето се търкаляше по земята и се удряше в задната стена на „Уол-Март“. Продължи да го прави в продължение на около дваайсетина секунди, след което издаде някакъв странен виещ

звук и се шмугна в сенките зад контейнера за отпадъци — и светлината от пламъците внезапно изчезна заедно с него.

Мърфи се изправи с моя помощ; лицето ѝ беше преbledняло от болка. Не можеше да стъпи на ранения си крак.

— Какво стана?

— Натупахме го — отвърнах аз. — Подви опашка и избяга обратно в Страната на феите.

— Завинаги ли?

Поклатих глава.

— Засега. Как е кракът ти?

— Боли. Мисля, че има нещо счупено. Но мога да подскачам на другия.

— Облегни се на мен — казах ѝ аз. Направихме няколко крачки и тя се олюля застрашително. Улових я, преди да се строполи. — Мърф?

— Извинявай, извинявай — изпъшка тя. — Подскачането не се оказа добра идея.

Помогнах ѝ да седне отново на земята.

— Виж какво, остани тук, облегни се на стената. Ще докарам костенурката и ще я спра точно пред теб.

Болката беше достатъчно силна, за да откаже Мърфи от всякакви спорове. Тя обаче извади пистолета си, свали предпазителя и ми го предложи. Поклатих глава.

— Задръж го. Може да ти потрябва.

— Дрезден — каза тя, — тоя пистолет се оказа почти толкова полезен, колкото омекоител в стоманолеярна. Но там има някой, който е въоръжен с пушка. Щом използва нея, значи, е човек, а ти не носиш магическите си принадлежности. Вземи пистолета.

Тя беше права, но въпреки това възразих:

— Не мога да те оставя беззащитна, Мърф.

Тя издърпа крачола на дънките си и измъкна малък автоматичен пистолет от кобура на глезена си. Зареди го, провери предпазителя и каза:

— Аз съм лесна.

Взех колта и по рефлекс проверих патронника и предпазителя.

— Какъв сладък малък пистолет имаш, Мърф.

Тя ме погледна намръщено.

— Имам тънки глезени. Само него успях да скрия там.

Започнах да припявам с подигравателен глас:

— Мърфи има момичешки пистолет, Мърфи има момичешки пистолет.

Тя ми се намръщи и придърпа към себе си резачката.

— Я ела малко по-близо и пак го повтори.

Изсумтях.

— Трябват ми няколко минути. Ще ти извикам, като се появя. Някои от тези типове обичат да се маскират — така че ако не си сигурна кой е...

Мърфи кимна, бледа и решителна, и отпусна ръката си върху пистолета.

Поех си дълбоко дъх и тръгнах към паркинга през мъглата покрай сградата. Не се отдалечавах от стената и пристъпвах колкото се може по-тихо, като слушах. Събирах енергия за защитната ми гривна и държах лявата ми ръка в готовност. В дясната държах пистолета. Тъй като защитите ми бяха в лявата ръка, щеше да се наложи да стрелям само с дясната. Не съм добър стрелец, дори ако държа оръжието с двете си ръце, затова се надявах, че няма да се налага да се правя на снайперист.

Чак когато излязох пред сградата, чух как нещо изщраква в оградения градински център. Преглътнах и насочих пистолета натам, като се сетих, че дори не съм сигурен колко патрона има в него.

Продължих да вървя в мъглата и скоро забелязах телената ограда, зад която одеде бях заключен заедно с хлородемона. В нея беше отворена широка десет фута дупка и доколкото успях да видя, дървесното нещо вече не беше вътре. Страхотно. Приближих се още малко до дупката в оградата и погледнах към разделените брънки. Очаквах да видя огъната и разтеглена тел, която все още да пари на местата, където е била разкъсана. Вместо това видях гладко прерязани ръбове, като със секач, покрити със скреж.

Огледах земята и открих няколко парчета тел, които не бяха по-дълги от два-три инча. Над тях се издигаше пара, а студеният въздух край оградата ме накара да потреперя. Тя беше замразена — охлаждана, докато стоманата не беше станала чуплива, и след това натрошена.

— Зимата — промърморих аз. — Какво пък, трябваше да се досетя.

Огледах мъглата, наострих слух и закрачих колкото се може тихо към смътно проблясващите светлини, намиращи се малко преди паркинга. Бях спрял костенурката някъде пред входната врата, но нямаше по какво да се ориентирам в мъглата. Просто вървах напред, докато не стигнах до първата редица коли, и започнах тихичко да се промъквам между тях, търсейки костенурката.

Не открих колата ми в първата редица, но намерих тъничка струйка от някаква жълтеникава течност. Проследих я до следващата редица и както очаквах, тя ме отведе право при костенурката. Нов теч. За автомобил на магьосник това е нещо нормално, но точно сега не беше моментът да я откарам за ремонт.

Качих се в колата и оставих пистолета на седалката само колкото да пъхна ключовете си в запалителя. Вер-ният ми жребец изсвистя и изстена няколко пъти, но двигателят се запали с няколко извиняващи се покашляния и забръмча. Превключих на скорост, минах през празното пространство пред мен и подкарах към задната част на сградата, за да прибера Мърфи.

Тъкмо бях подминал градинския център със съсипаната му ограда, когато прозорецът ми внезапно се вледени. Случи се за части от секундата — кристалите се оформяха и разрастваха като растения на забавен каданс, докато изведнъж вече не виждах нищо. Температурата спадна може би с около десетина градуса и колата се закашля. Ако не й бях дал газ, сигурно щеше да угасне. Но костенурката се лашна напред, а аз свалих прозореца и подадох главата си навън, опитвайки се да видя какво става.

Хлородемонът изникна от мъглата и стовари огромния си като органична топка за разрушаване на сгради юмрук върху костенурката. Ударът смачка предния капак като фолио и сплеска амортизаторите така, че купето натисна гумите. Сблъсъкът ме запрати върху волана и ми изкара въздуха; прободете ме болка.

Ако двигателят на костенурката беше отпред, като при всички нормални коли, това щеше да е краят ми. По-тежката част на колата щеше да хлътне надолу, задницата й щеше да се вирне, а аз, както не си бях сложил колан, щях да бъда подмятан из купето като някаква пуканка.

Обаче двигателят на старите фолксвагени е отзад. Затова по-тежката част на колата ми само подскочи нагоре, но веднага плюсна

обратно.

Натиснах до дупка педала на газта и в отговор двигателят на костенурката запърпори енергично. Колкото и голям, и силен да беше хлородемонът, на тегло той отстъпваше на всяка жива маса с неговите размери. Задните колела едва бяха успели да докоснат асфалта, когато костенурката се хвърли напред и се врязва със смачкания си багажник в хлородемона.

Звярът нададе писък, който можеше да означава и изненада, но със сигурност беше от болка. От бронята и изкривения капак изхвъркнаха искри, от контакта с материята на фейското същество се издигна облак дим и хлородемонът се стовари върху покрива на костенурката.

Без да свалям крака си от педала за газта и стиснал волана с една ръка, аз подадох глава през прозореца, за да мога да виждам. Хлородемонът отново изкрещя, магията, която го обгръщаше, се събра в облак, от който косъмчетата на тила ми настръхнаха, но костенурката не се поддаде на опита му да я омагьоса и понесе съществото покрай градинския център на „Уол-Март“ към задната част на сградата.

— Смятай го за отплата за всичките телефонни стълбове — прошепнах на костенурката и натиснах рязко спирачките.

Хлородемонът се изтъркаля от колата ми, плъзна се по асфалта и се удари в металния контейнер с вой на болка, сред облак от разлетели се боклуци. Като че ли само единият ми фар бе оцелял след нападението и дори той примигваше замаяно в мъглата и облака от прах и пръст.

Дадох на заден, изминах няколко фута и отново превключих на стоп. Форсирах двигателя, натиснах съединителя и подкарах костенурката към чудовището. Този път се подготвих за удара и прибрах главата си в колата, преди да го ударя. Сблъсъкът беше яростен, изненадващо шумен и изключително удовлетворяващ. Разнесе се звук като от счупено, но успях да видя какво се беше случило едва след като дадох на задна и леко завих настрани, за да мога да погледна през страничния прозорец.

Бях разкъсал съществото на две, заклещвайки го между очуканата, покрита със скреж костенурка и металния контейнер. Слава на звездите, че не беше направен от фибростъкло. Краката на хлородемона лежаха до контейнера, превърнати в усукани фиданки и

пръст, а ръцете му се въргаляха на няколко крачки от мен и безпомощно пляскаха по асфалта.

Изплюх се през прозореца, превключих отново на скорост и отидох да прибера Мърфи.

Слязох от колата и се наложи доста да поблъскам пасажерската врата, за да я отворя. Мърфи се изправи, използвайки стената за подпора, и погледна опулено заскрежената костенурка.

— Какво се случи, по дяволите?

— Чудовището растение.

— Чудовището растение и Снежко снежният човек?

Застанах до нея откъм ранения ѝ крак, за да я подкрепя.

— Погрижих се за него. Да вървим.

Мърфи изпъшка тихичко от болка, но това не ѝ попречи да доуцука до колата. Тъкмо се наках да ѝ помогна да седне, когато тя извика: „Хари!“, и се хвърли върху мен.

Горната половина на хлородемона някак си беше успяла да изпъпли от мъглата и сега протягаше един дълъг, увиващ се крайник към мен. Отскочих назад, по-далеч от него, и се опитах да прикрия с тялото си Мърфи.

Той успя да ме докопа. Усетих как пръсти с дебелината на млади клонки се вкопчват в гърлото ми и ме отхвърлят встрани от Мърфи, сякаш бях някое кутре. Други клони пръсти се вкопчиха в едното ми бедро и аз почувствах как се издигам във въздуха и тялото ми бавно започва да се разтяга.

— Досадник — изсъска някакъв нечовешки глас иззад сияещите зелени очи на хлородемона. — Не трябваше да се замесваш в тези истории. Нямах представа какво е заложено. Умри заради своята арогантност.

Замислих се за някой духовит отговор, но пред очите ми причерня, а главата ми сякаш беше напъхана в някакво бавно стягащо се менгеме. Опитах се да събера силата си и да я прекарам през защитната гривна, но щом го направих, се разнесе шумолене на листа и клони и гривната падна от ръката ми, разкъсана на парчета. Опитах се да направя друго заклинание — и осъзнах, че концентрацията ми е започнала да се разпада и защитата ми срещу коварната омая на мъглата се е сринала. Мислите ми се пръснаха на неравномерни

парчета; опитах се да ги събера и отново да ги сглобя, но натискът върху тялото ми се засили, докарвайки ми пламтяща агония.

Като далечно ехо дочух, че резачката забръмчава отново и Мърфи нададе предизвикателен крясък. Заклинанието, което я пазеше, не зависеше от моята концентрация. Нямаше да трае дълго, но поне още няколко минути щеше да държи мъглата далеч от мислите ѝ. Хлородемонът изпищя и аз чух как резачката задира в дърво, а по лицето ми се посипаха дървени трески.

Успях да се освободя от клонките, които бяха обвили главата и раменете ми; листа и пръст дращеха лицето ми. Кракът ми все още беше заклещен в хватката на хлородемона, но поне можех да дишам свободно.

Мъглата ме притисна още повече и всичко започна да ми изглежда далечно и безинтересно. Трудно осъзнавах какво се случва. Мърфи скочи до мен, прехвърляйки тежестта на тялото си върху здравия крак, и преряза другата ръка на хлородемона. Паднах на земята, последван от три неподвижни парчета дърво.

Хлородемонът размаха ръце към Мърфи, но те далеч не притежаваха онази разрушителна сила, на която бях станал свидетел преди. Просто я бутнаха и я събориха на земята. Мърфи изръмжа и запълзя на четири крака, влачейки резачката след себе си. Повдигна я отново — двигателят ръмжеше, а острието ѝ запя във въздуха — и замахна към главата на съществото. Хлородемонът изкрещя възмутено и раздражено и повдигна пънчетата си (ха-ха, така ти се пада, гадино!), опитвайки се безуспешно да се защити. Мърфи ги преряза с няколко замаха и заби острието право между сияещите очи на хлородемона.

Чудовището отново изпищя и размаха крайниците си, но единственото, което успя да направи, бе да избута Мърфи настрани. После изпъшка за последен път и очите му угаснаха. Мърфи внезапно се оказа седнала върху купчина от пръст, листа и възлести клони.

Аз просто си лежах там и я гледах тъпо; после чух пистолетен изстрел и рязката, отекваща стрелба от пушка. Мърфи се хвърли на земята и се претърколи към мен. Прогърмя втори изстрел и куршумът вдигна облак от листа до крака на Мърфи.

Друг звук проряза тъмнината — вой на полицейски сирени, които се приближаваха. Мърфи повлече себе си и мен към колата. Чух

грубо изругаване някъде от мъглата, последвано от отдалечаващи се стъпки. Миг по-късно ми се стори, че мъглата започна да изтънява.

— Хари — каза Мърфи и ме разтърси. Погледнах я и примигнах, а на лицето ѝ се изписа облекчение. — Хари, чуваш ли ме?

Кимнах. Устата ми беше пресъхнала и тялото ме болеше. Опитах се да прочистя гърлото си.

— Вкарай ни в колата — каза тя, произнасяйки отчетливо думите. — Вкарай ни в колата и да се махаме от тук.

Колата. Вярно. Издърпах Мърфи в костенурката, качих се и аз и погледнах замръзналото стъкло. Топлината на лятната нощ вече беше започнала да топи скрежа и аз можех да виждам през някои разчистени петна.

— Хари — каза задъхано Мърфи със слаб и треперещ глас, — карай!

А, да. Карай. Махай се от тук. Превключих на скорост, горе-долу и колата се отдалечи от паркинга и от мъглата.

ГЛАВА 22

— Сигурно се шегуваш — недоверчиво изрече Били. — Моторна резачка? Откъде намерихте бензин?

Мърфи вдигна поглед от ранения си крак и грациозната Джорджия, която беше разрязала дънките ѝ и почистваше дългия разрез от глезена до средата на прасеца ѝ.

— Имаха газов генератор, за да не се размразяват хладилниците при авария. До него стоеше десетгалонова туба.

Апартаментът на Били не беше от големите и при натъпканите вътре десетина души дори работещият с пълна мощност климатик не можеше да се справи с горещината. Алфите, приятелчетата върколаци на Били, се бяха събрали в пълен състав. Още на паркинга бяхме посрещнати от висок и слаб младеж, а до вратата ни съпровождаха два вълка, които се държаха на достатъчно голямо разстояние от нас и едва се виждаха в сенките.

Когато се срещнахме за пръв път, алфите представляваха група неудачници с кофти прически, акне и кожени облекла на мераклии бабаити. Оттогава беше минала година и половина и те се бяха променили много. Бяха изчезнали бледите лица, от астматичния им вид нямаше и следа и също като при Били детските сланинки бяха заменени от здрави мускули. Не се бяха превърнали в бандити от някоя холивудска сапунка, но изглеждаха по-спокойни, по-уверени и по-доволни — а по голите им крайници забелязах няколко белега, някои доста грозни. Повечето от младежите носеха пуловери или онези плетени рокли, каквито обикновено се навличат в бързината.

На масата бяха натрупани три реда кутии с пици, а на пода до нея стоеше хладилна чанта, пълна с безалкохолни. Сложих си половинка претоплена пица в една чиния, грабнах една кола и си намерих място до стената, на което да се облегна.

Били поклати глава и каза:

— Виж какво, Хари, нещо не мога да схвана. Щом те наистина могат да се въртят наоколо и да пускат тая мъгла, досега нямаше ли да

сме чули за това?

Изсумтях и отвърнах с натъпкана с пица уста:

— Това се среща рядко, дори в моите кръгове. Никой, който е попадал в нея, не си я спомня. Провери утре във вестниците. На бас, че полицията се е появила, след като сме си тръгнали, измъкнала е една камара замаяни хора от сградата и официалното съобщение е, че има изтекъл газ.

Били изсумтя.

— Не виждам смисъл. Няма да има никакви доказателства за взривена тръба, газовата компания няма да открие никакви пукнатини, изтеклият газ не се е запалил...

Продължих да дъвча.

— Осъзнай се, Били — казах му аз. — Нима си мислиш, че от кметството ще вземат на сериозно хората, ако им кажат: „Наистина не знаем какво им се е случило, не знаем какво е причинило щетите, не знаем защо никой не е видял или чул нищо и не знаем каква е била тая стрелба“? Как ли пък не. Ще ги обвинят в некомпетентност, ще ги унижат публично, ще ги уволнят. Никой не иска подобни неща. Така че — изтичане на газ.

— Но това е глупаво!

— Такъв е животът. Последното нещо, което биха признали живеещите в двайсет и първи век, е, че не знаят всичко. — Отворих си кжълата и отпих малко. — Как е кракът, Мърф?

— Боли — докладва тя, деликатно пропускаяки продължението „идиот такъв“.

Джорджия се изправи над пострадалия крак на Мърфи и поклати глава. Тя беше почти един фут по-ниска от Били и беше заплела русата си коса в стегната плитка, което подчертаваше изпитите ѝ черти.

— Разрезите и натъртванията не са опасни, но коляното ти може да е пострадало сериозно. Трябва да го погледне истински доктор, лейтенант Мърфи.

— Карин — отвърна Мърфи. — Всеки, който ми бърше кръвта, може да ме нарича Карин. — Подхвърлих ѝ една кутийка кола. Тя я улови във въздуха и каза: — С изключение на теб, Дрезден. На диета ли съм?

Сложих няколко парчета пица в една картонена чиния и ѝ ги подадох.

— Живни малко.

— Добре, Карин — каза Джорджия, скръствайки ръце. — Ако не искаш струваща двайсет и пет хиляди долара операция, последвана от седем или осем месеца рехабилитация, ще трябва да те откараме в болницата.

Мърфи се намръщи, после кимна и каза:

— Нека първо хапна нещо. Умирам от глад.

— Ще докарам колата — рече Джорджия и се обърна към Били: — Когато я смъкваш долу, гледай да не отпускате тежестта си върху крака. Ако може, го дръж изпънат.

— Ясно — отвърна Били. — Фил, Грег. Донесете одеяло. Ще направим носилка.

— Не съм бебе — рече Мърфи.

Положих ръка на рамото ѝ.

— Спокойно — казах ѝ тихо. — Те ще се справят.

— Аз също.

— Ранена си, Мърф. Ако беше на тяхно място, щеше да наредиш да си затваряш устата и да не създаваш излишни проблеми.

Мърфи ме изглежда заплашително, но остротата в погледа ѝ беше притъпена от големия залък пица, който отхапа.

— Да, знам. Просто не обичам да гледам отстрани.

Изсумтях.

— А ти какво ще правиш? — попита тя.

Поклатих глава.

— Ще довърша тази кока-кола. По-нататък не съм мислил.

— Добре, Хари — въздъхна тя. — Виж какво, след няколко часа ще си бъда у дома. Ще се опитам да изровя нещо за Лойд Слейт. Ако ти трябва някаква друга информация, обади ми се.

— Трябва да си почиваш — казах ѝ аз.

Тя погледна намръщено крака си. Коляното ѝ се беше надуло няколко пъти над обичайния размер.

— По всичко личи, че ще разполагам с достатъчно време за това.

Отново изпръхтях и погледнах встрани.

— Хей, Хари — каза Мърфи. Тъй като не я погледнах, тя продължи: — Случилото се с мен не е по твоя вина. Знаех какви са рисковете и си ги поех.

— А не трябваше.

— Това се отнася за всички. Не живеем в идеален свят, Дрезден. Ако това все още не ти е станало ясно. — Тя побутна крака ми с лакът. — Освен това извади късмет, че бях с теб. Като гледам как се развива нещата, май аз бях тази, която нахлузи ботушите.

На косъм бях да се ухия.

— Какво си направила?

— Нахлузих ботушите — рече Мърфи. — Нахлузих ботушите и сригах няколко задника на чудовища. Натупах гула и разрязах главата на онова растително чудовище с резачката. Осакатих и огрето. Ти какво направи? Хвърли един флакон със сух спирт по него. На това трудно може да му се каже „помощ“.

— Да, но първо го полях с бензин.

Тя изсумтя и лапна още един залък пица.

— Фукльо.

— Както и да е.

— Мърфи — Дрезден три на нула.

— Не свърши сама цялата работа.

— Нахлузих ботушите.

Вдигнах ръце.

— Добре, добре. Имаш... ботуши, Мърф.

Тя подсмръкна и почти изтънчено отпи от колата.

— Голям късмет извади, че бях с теб.

Стиснах рамото ѝ и отвърнах без особена интонация:

— Да. Благодаря ти.

Мърфи ми се усмихна. Един от алфите, който стоеше до прозореца, рапортува:

— Колата е готова.

Били и още двама от групата разгънаха одеялото на пода и внимателно преместиха Мърфи върху него. Тя ги изтърпя, въртейки очи, но съскаше от болка и при най-лекото движение.

— Звънни — каза тя.

— Ще звънна.

— Пази се, Хари.

След това те я отнесоха.

Взех си още пица, побъбрех малко с алфите и се изнесох на балкона. Затворих плъзгащата се врата зад гърба ми. На паркинга светеше само една улична лампа, така че балконът, общо взето, се

гушеше в сянка. Нощта ме натискаше от всички страни и въпреки това тук не изпитвах такава клаустрофобия, както в претъпкания апартамент.

Гледах как Били и алфите натоварват Мърфи в минивана и потеглят. След това настъпи тишина, толкова пълна, колкото бе възможно в Чикаго. Присъстваше постоянният фон от шумолящи по асфалта гуми, заглушаван от случаен вой на сирени, клаксони, механично скърцане и свистене, и цвърченето на един скакалец, който сигурно беше кацнал на съседната сграда.

Оставих картонената чиния с пицата върху парапета, затворих очи и си поех дълбоко дъх, опитвайки се да проясня главата си.

— Десет цента, за да разбере какво си мислите — разнесе се тих женски глас.

От изненада едва не скочих от балкона. Ръката ми блъсна чинията и пицата падна на паркинга. Обърнах се и видях Мерил да седи на един стол в другия край на балкона, скрита в сенките. Едрото ѝ тяло изглеждаше просто като плътна тъмнина, но очите ѝ проблясваха с отразена светлина. Тя проследи с поглед падащата чиния и каза:

— Извинявайте.

— Няма проблем — отвърнах аз. — Просто тази вечер съм малко нервен.

Тя кимна.

— Аз слушах.

Кимнах в отговор и отново се обърнах към тъмнината, заслушан в нощните звуци. След малко тя ме попита:

— Боли ли?

Махнах вяло с бинтованата ми ръка.

— Малко.

— Не това — рече тя. — Имах предвид да гледате как страда приятелката ви.

Част от препускащите ми мисли се сплете в раздражен гняв.

— Що за въпрос е това?

— Простичък.

Стиснах сърдито кутийката с кола.

— Разбира се, че боли.

— Не сте такъв, какъвто си ви представях.

Погледнах я с присвити очи през рамо.

— За вас разказват много истории, господин Дрезден.

— Всичките са лъжа.

Зъбите ѝ проблеснаха.

— Не всички са лоши.

— Повече добри или повече лоши?

— Зависи кой ги разказва. Повечето Ший ви смятат за интересен смъртен домашен любимец на Маб. Последователите на вампирите мислят, че сте някакъв психясал виджилант със склонност към мъстене и осакатяване. Нещо като Испанска инквизиция от един човек. Повечето от магьосническите среди ви имат за сдържан и опасен, но умен и почтен. Престъпниците мислят, че сте наемен убиец, заради облеклото ви, или че сте от някоя от източните фамилии. Нормалните хора ви смятат за измамник, който се опитва да им измъкне спечелените с труд пари, с изключение на Лари Фаулър, който сигурно отново иска да ви вкара в шоуто си.

Погледнах я намръщено.

— А вие какво мислите?

— Мисля, че имате нужда от подстрижка. — Тя повдигна кутийката към устата си и аз усетих миризма на бира. — Бил провери във всички морги и болници. Няма Джейн Доу със зелена коса.

— Не вярвах, че ще намери. Разговарях с Аврора. Тя ми се стори притеснена.

— Би трябвало. Тя е голямата сестра на всички. Смята, че е длъжна да се грижи за целия свят.

— Не знаеше нищо.

Мерил поклати глава и помълча известно време, преди да попита отново:

— Какво е да си магьосник?

Свих рамене.

— В повечето случаи е като да си майстор, който ремонтира верижки за часовници. Хем е трудно, хем няма работа. През останалото време...

В гърдите ми отново се надигнаха емоции, заплашващи да излязат извън контрол. Мерил чакаше.

— През останалото време — продължих аз — е адски страшно. Започваш да научаваш за нещата, които се събуждат през нощта, и разбираш, че „невежеството е блаженство“ не е просто често

употребяван цитат. И е... — Стиснах юмруци. — Толкова е обезсърчаващо. Виждаш как хората биват наранявани. Невинни. Приятели. Опитвам се да оправя нещата, но обикновено разбирам какво става чак след като някой умре. Каквото и да правя, не мога да им помогна.

— Звучи ми като трудна работа.

Свих рамене.

— Едва ли се различава особено от онова, което преживяват всички. Просто наименованието му е различно. — Допих колата и стъпках празната кутийка. — А ти? Какво е да си нечистокръвна?

Мерил завъртя кутията с бира между големите си длани.

— Почти същото като при останалите, докато не стигнеш пубертета. Тогава започваш да усещаш разни неща.

— Какви неща?

— Различни, в зависимост от това, какъв е родителят ти фей. При мен беше гняв, глад. Качих много килограми. Избухвах и за най-глупави неща. — Тя отпи една глътка. — И сила. Израснах в една ферма. По-големият ми брат преобърна трактора, който го затисна, счупи му бедрото и после се запали. Вдигнах трактора и го избутах настрани, после отнесох брат ми в къщата. Изминах повече от една миля. Бях на дванайсет. На следващата сутрин косата ми беше придобила тоя цвят.

— Трол — произнесох тихо аз.

Тя кимна.

— Да. Не знам какво точно стана, но да. И всеки път, когато позволявах на тези чувства да вземат връх, колкото повече си изпусках нервите и използвах силата си, толкова по-голяма и силна ставах. И все по-зле се чувствах заради онова, което вършех. — Тя поклати глава. — Понякога си мисля, че ще е най-лесно просто да избира да бъде Ший. Да престана да съм човек, да спра да наранявам хората. Ако останалите нямаха нужда от мен...

— Така ще се превърнеш в чудовище.

— Но щастливо чудовище. — Тя допи бирата си. — Трябва да наглеждам Фикс — той сега спи — и да се опитам да се свържа с Ейс. А вие какво ще правите?

— Ще се опитам да науча още нещо. Да се видя с някои познати. Да разпитам още кралици. Може би да се подстрижа.

Зъбите ѝ отново проблеснаха в усмивка и тя се изправи.

— Успех.

После влезе в шумния апартамент и затвори вратата.

Затворих очи и се опитах да мисля. Който беше изпратил Тигрицата, Грум, хлородемона и самотния стрелец след мен, искаше да ме убие. Това означаваше, че съм на правилната следа. Общо взето, лошите не се опитват да прецакат разследване, освен ако не се притесняват, че нещо ще бъде открито.

Но тогава защо Тигрицата не ме беше застреляла още преди да приема случая? Може би работеше за Червения двор, а после беше сключила нов договор, чиято цел отново бях аз, но това не ми се струваше твърде вероятно. Ако гулът все още работеше по стария договор, значи, ме бяха сметнали за заплаха за плановете на убиеца още от самото начало, ако не и по-рано.

За скрежа по колата ми сигурно беше виновен някой от Зимата. И магьосник би могъл да направи нещо такова, но действието му беше твърде ограничено за унищожавачо заклинание. Гулът сигурно работеше за някой, който му плащаше. Хлородемонът обаче... не очаквах от него да говори или изобщо да притежава някакъв разум.

Колкото повече мислех за него, толкова повече нещата не ми се връзваха. Беше си избрал място и бе накарал съюзниците си да ме изтласкат до него. Това не беше поведение на среднестатистически бабайт, дори да е от магически сой. Тук се криеше някаква лична неприязън, сякаш хлородемонът искаше да си върне за нещо.

И как бе успяла да го убие Мърфи, по дяволите? Силата му беше по-голяма от на булдозер, за бога. Беше ме цапардосал веднъж, докато щитът ми все още беше вдигнат, а още болеше. Беше ме стиснал с ръцете си няколко пъти и едва не ми строши костите.

Хлородемонът би трябвало да сплеска Мърфи на кюфте. Беше я ударил поне десетина пъти и въпреки това само я беше зашеметил, сякаш не искаше да рискува да я повреди. Внезапно в замъгления ми ум светна крушка. Хлородемонът не беше реално същество. Той беше направен — магически носител на нечие съзнание. Кое то бе едновременно интелигентно и внушително, но което незнайно защо не беше убило Мърфи, когато тя го нападна. Защо?

— Защото, Хари, идиот такъв, Мърфи не принадлежи към нито един от дворовете на феите — казах си аз.

На глас.

— И какво общо има това със случилото се? — запитах се веднага.

Отново на глас. И после се чудя защо хората ме смятат за луд.

— Спомни си. Кралиците не могат да убият никой, който не принадлежи на дворовете по рождение или чрез сделка. Тя не би могла да убие Мърфи. Нито пък творението, което управлява.

— По дяволите — промърморих аз. — Прав си.

„Кралица“ ми звучеше напълно вероятно — и то от Зимата. Или пък, напълно реалистично, заскреженото стъкло беше просто за прикритие. И в двата случая нямах представа кой би имал причина да изправи срещу мен нещо толкова сложно като мозъчна мъгла и цяла армия от убийци.

Което ми напомни нещо. Тази мозъчна мъгла трябваше да дойде отнякъде. Не бях сигурен, че дори една кралица ще успее да сътвори нещо такова извън пределите на Страната на феите. А щом не можеха, значи, убиецът беше наемник, някой, който бе напълно способен да направи едно толкова деликатно и опасно заклинание.

Продължих в този ред на мисли, но миг по-късно се появи силен свистящ вятър, който се спусна към града. Намръщих се на рязката промяна във времето и се огледах.

Не открих нищо подозрително, докато не погледнах нагоре. Огромна облачна стена настъпваше бързо на север, поглъщайки пред очите ми звездите една след друга. Втора стена от облаци пълзеше на юг, приближавайки се към първата. След няколко секунди се срещнаха и тогава между тях прескочи мълния, ярка като ден, и гръмотевица разтресе балкона под краката ми. Скоро след това върху главата ми цопна една леденостудена капка и дъждът не закъсна. Усилващият се вятър го превърна в порой.

Обърнах се, дръпнах вратата и влязох в апартамента, мръщейки се. Алфите гледаха през прозорците и разговаряха тихо. В другия край на стаята Били спря да прехвърля каналите и на екрана се появи някакъв разрошен синоптик. Образът се изкриви и се покри с ефирни снежинки.

— Хей, хей — каза Били. — Тихо, искам да чуя. — Той усили звука.

„... наистина безпрецедентно явление. Мощна вълна от арктически въздух премина като товарен влак през Канада и езерото Мичиган, достигайки Чикаго. И сякаш това не е достатъчно, тропическият фронт, който досега спокойно си седеше в Мексиканския залив, отговори подобаващо, като се устреми нагоре, по река Мисисипи. Двете вълни се срещнаха над езерото Мичиган и вече получаваме първите съобщения за дъжд и градушки. Издадени са предупреждения за гръмотевични бури в целия район на езерото Мичиган, а в следващите няколко часа в окръг Кук е възможна появата на торнадо. Националната метеорологична служба предупреждава за възможни наводнения в източната част на Илинойс. Това е наистина красиво, но много бурно време, дами и господа, и ние ви съветваме да останете на закрито, докато бурята не...“

Били намали звука. Огледах стаята и открих поне десетина чифта очи, вперени в мен, които ме гледаха търпеливо и доверчиво. Уф.

— Хари — каза най-накрая Били, — това не е естествена буря, нали?

Поклатих глава, взех си още една кола от хладилната чанта и се затътрих уморено към вратата.

— Странични ефекти. Като жабите.

— Какво означава това?

Отворих вратата и отговорих, без да се обръщам назад:

— Означава, че времето ни изтича.

ГЛАВА 23

Подкарах костенурката към северната част на града, без да се отдалечавам особено от брега на езерото. Дъждът се лееше като из ведро, а мълниите караха облаците да танцуват. Може би на около десетина мили от центъра пороят се поукроти и въздухът стана забележимо по-студен — дотолкова, че облечен само с тениска и дънки, затреперих от студ. Отбих встрани от Шеридан Роуд, на няколко мили северно от Северозападния университет, дръпнах ръчната спирачка и заключих колата, след което с тежки стъпки се отправих към брега на езерото.

Нощта беше тъмна, но аз не запалих никакви светлини, нито носех в себе си фенерче. След известно време очите ми привикнаха с тъмното и започнах да различавам фигурите в мрака; намерих пътека в рядката гора, която растеше от тази страна на езерото, и стигнах до дългата скала, навлизаща на десетина ярда навътре във водата. Стигнах до края ѝ и за миг се поспрях там, заслушан в тътена, който се носеше над езерото, и се загледах във вълните, които почти достигаха на височина морските. Самият въздух беше неспокоен, наситен с ярост, а лекият дъжд все още беше неприятно студен.

Затворих очи и събрах енергия от стихииите, които се срещаха в тази точка, вода с камък, въздух с вода, камък и въздух, почерпих енергия и от собствената си решимост. Силата потече към мен, като танцуваше и кипеше, изпълнена с живот. Фокусирах се мислено върху нея, придадох ѝ форма, след което отворих очи и вдигнах ръцете си нагоре с китките навън, така че дъждът да потече по старите бледи белези от двете страни на големите сини вени.

Изтласках силата, която бях насъбрал, и изкрещях в лицето на бурята:

— Кръстнице! Vente, Лийнанший!

Внезапно усетих нечие присъствие до мен и женски глас произнесе:

— Наистина, дете, не съм чак толкова надалече. Не е необходимо да крещиш.

Подскочих от изненада и едва не паднах в езерото. Обърнах се наляво и се изправих лице в лице с моята фея кръстница, която стоеше спокойно върху повърхността на водата и леко се издигаше и спускаше в ритъма на вълните.

Лий беше висока приблизително колкото мен, но за разлика от острите ми черти, тя представляваше съчетание от заоблени извивки и нежни полусенки. Косата ѝ с цвят на пламък се спускаше на вълни и къдрици до под ханша ѝ, а тази вечер беше облякла рокля от диплеца се изумрудена коприна, проточена със златни и зеленикавосини нишки. Беше я пристегнала в кръста с колан, направен от заплетени златисти копринени конци, а на него бе закачила кания, от която се подаваше тъмната дръжка на нож.

Тя принадлежеше към висшите Ший и притежаваше несъмнена красота. Идеалната ѝ фигура бе допълнена с прекрасно женствено лице, пълни устни, кожа като сметана и продълговати, златисти котешки очи с отвесни зеници, като на повечето феи. Лий посрещна изненадата ми с определена насмешка и устните ѝ се разтегнаха в лека усмивка.

— Добър вечер, кръстнице — казах аз, опитвайки се да се държа учтиво. — Тази вечер не отстъпваш по красота на звездите.

Тя въздъхна доволно.

— Какъв ласкател. Сегашният ни разговор още не е започнал, а вече ми харесва повече от предишния.

— Този път не умирам — казах аз.

Усмивката ѝ се стопи.

— Въпрос на гледна точка — отвърна тя. — Намираш се в огромна опасност, дете.

— Сега, като се замисля, осъзнавам, че това се отнася за всеки път, когато се озовеш близо до мен.

Тя цъкна укорително с език.

— Глупости. Винаги съм ти мислила най-доброто.

Изсмях се рязко.

— Най-доброто. Много смешно.

Лий повдигна вежда.

— Имаш ли причина да си мислиш другояче?

— Ами като за начало, открадна ми с измама огромен магически меч и ме продаде на Маб.

— Пфу — каза Лий. — Мечът беше просто бизнес, дете. А що се отнася до продажбата на дълга ти на Маб... аз просто нямах избор.

— Да бе, да.

Тя повдигна вежди.

— Не би трябвало да реагираш така, скъпи кръщелнико. Знаеш, че не мога да говоря неистини. След последната ни среща аз се върнах в Страната на феите с огромна сила и разстроих жизненоважни равновесия. Те трябваше да се възстановят и твоят дълг се оказа механизмът, който кралицата предпочете да използва.

Погледнах я намръщено.

— Върнала си се с огромна сила? — Погледът ми попадна върху ножа на кръста ѝ. — Това, което вампирите ти дадоха?

Тя леко докосна дръжката на ножа.

— Не го омаловажавай. Този атаме не е тяхно творение. И не беше точно подарък, а замяна.

— Аморакус и това нещо са от един сой? Това ли искаш да ми кажеш? — Преглътнах звучно. Моята фея кръстница е достатъчно опасна и без да притежава силни магически артефакти. — Какво е това?

— Не какво, а чие — поправи ме Лий. — Във всеки случай можеш да си сигурен, че предавайки дълга на Маб, в никакъв случай не съм искала да ти навредя. Никога не съм ти желала злото.

Погледнах я намръщено.

— Опита се да ме превърнеш в една от своите хрътки и да ме държиш в колибка, кръстнице.

— Там щеше да си в пълна безопасност — възрази тя. — И много щастлив. Просто исках най-доброто за теб, дете, защото съвсем не си ми безразличен.

Стомахът ми направи салто и аз преглътнах.

— Да. Тъъ... Това е... типично за теб. Предполагам. По един извратен, безумен начин, но мога да го разбера.

Лий се усмихна.

— Знаеш си. А сега да се върнем към работата. Защо ме повика тази вечер?

Поех си дълбоко дъх и се напрегнах.

— Виж какво, знам, че напоследък не се погаждаме особено. Всъщност никога не сме се погаждали. И нямам кой знае какво да предложи в замяна, но се надявам, че все пак ще се съ согласиш да сключиш сделка с мен.

Тя повдигна златисточервеникавата си вежда.

— За какво?

— Трябва да поговоря с тях — отвърнах аз. — С Маб и Титания.

Изражението на лицето ѝ стана отнесено и замислено.

— Трябва да знаеш, че ако решат да те нападнат, аз няма да мога да те защитя от тях. Силата ми е нараснала, но не чак толкова.

— Разбирам. Но ако не разровя това до самото дъно и не намеря убиеца, и без това съм мъртъв.

— И аз така чух — отвърна кръстницата ми. Тя вдигна дясната си ръка и ми я протегна. — Дай ми ръката си.

— Трябва ми, кръстнице. И двете ми трябват.

Смехът ѝ прозвуча като звън на камбанки.

— Не, глупаво дете. Просто хвани моята. Аз ще те пренеса.

Погледнах я предпазливо и попитах:

— На каква цена?

— Никаква.

— Никаква? Ти никога не си правила нещо даром.

Тя завъртя очи и поясни:

— За теб не, дете.

— А за кого?

— Не някой, когото познаваш или си познавал — каза Лий.

В този миг ме осени.

— Майка ми. За нея става дума.

Лий не свали ръката си. Усмихна се, но рече само:

— Може би.

Погледнах мълчаливо ръката ѝ за миг.

— Не съм сигурен — казах най-накрая аз, — че наистина възнамеряваш да ме защитиш.

— Но вече съм го правила.

— Кога? — попитах аз и скръстих ръце.

— Ако си спомняш онази нощ в гробището, аз излекувах онази рана на главата ти, която сигурно щеше да те убие.

— Само за да ме примамиш да ти дам меч!

— Не само заради това. — Гласът на Лий прозвуча обидено. — Ако си спомниш по-нататък, двайсетина часа по-късно те освободих и от осакатяващо заклинание и те спасих от огнен ад.

— Като поиска в замяна спомените на приятелката ми! И ме спаси от огъня само за да можеш да ме натикаш в кучешката колибка.

— Това не променя факта, че все пак съм те защитавала.

Стрелнах я с раздразнен поглед и се намръщих.

— Какво си направила за мен напоследък?

Лий затвори очи за миг и заговори. Гласът, който излезе от устата ѝ, беше капризен и по-възрастен.

— Каква е тази врява! Вече се обадох на полицията, да знаете! Омитайте се, ако не искате да ви приберат!

Примигнах.

— Апартаментът на Руел. Ти ли беше това?

— Очевидно, дете мое. Както и в магазина по-рано тази вечер. — Тя вдигна ръката си във въздуха, направи някакви сложни движения с дългите си бледи пръсти и отвори отново уста, сякаш за да изпее някаква песен. Вместо това прозвуча вой на сирени, някак приглушен и неразличим от истинската аларма.

Поклатих глава.

— Не разбирам.

Тя отново размърда пръстите си и сирените преминаха в сребрист смях; на лицето ѝ се изписа развеселено, почти самодоволно изражение.

— Сигурна съм, че не разбираш, сладурче. — Тя отново ми подаде ръка. — Хайде. Времето ни притиска.

За това поне беше права. Знаех, че казва истината. Всъщност всеки път, когато се налагаше да си имам работа с феите, си патех по някакъв начин и щом Лий ми предлагаше да ми помогне безплатно, значи, имаше някаква уловка.

Изречението ѝ ми подсказа, че или знае какво си мисля, или ме познава достатъчно добре, за да се досети, и тя отново се засмя.

— Хари, Хари. Ако това те притеснява, не забравяй, че уговорката ни си остава в сила. Още няколко седмици не бих могла да ти навредя по никакъв начин.

Бях забравил. Естествено, не можех да разчитам напълно и на това. Макар да се беше заклела да не ми вреди по никакъв начин, ако я

помолех да ме отведе някъде, тя можеше да ме пусне в гора, пълна с тъмни гадости, без да наруши думата си. Миналата година вече ми беше направила подобен номер.

Отново избоботи гръмотевица и в облаците проблесна още по-ярка мълния. Тик-так, часовникът цъкаше и аз нямаше да постигна нищо, ако продължавах да се помайвам тук. Трябваше или да се доверя на кръстницата ми, или да се прибера у дома и да зачакам нещо да дойде и да ме ступа.

Най-добрият начин да получа онова, което искам, бе да тръгна с Лий — просто това бе единственият начин. Поех си дълбоко дъх и улових ръката ѝ. Кожата ѝ също бе копринена, недокосната от дъжда.

— Добре. А след тях искам да видя и майките.

Лий ме стрелна с поглед и каза:

— Първо гледай да оцелееш от наводнението, преди да се хвърлиш в огъня, дете. Затвори очи.

— Защо?

Веждите ѝ се сбърчиха раздражено.

— Дете, престани да ми губиш времето с глупави въпроси. Вече ми даде ръката си. Затвори очи.

Измърморих някакво проклетие и ги затворих. Кръстницата ми произнесе нещо, поредица от хармонични звуци на език, който не разбирах — но който внезапно накара коленете и пръстите ми да омекнат. Вълна от дезориентация, замайваща, но не и неприятна, обърка усещането ми за посока. Почувствах как лек бриз погали лицето ми, усетих, че се движим, но нямаше как да разбере дали падам, или се издигам, или се движа напред.

Движението спря и дезориентиращото усещане изчезна. Отново прогърмя много силно и повърхността, върху която бях стъпил, се разтресе. Близко до очите ми проблесна светлина.

— Пристигнахме — рече Лий с приглушен глас.

Отворих очи.

Стоях на някаква твърда повърхност сред сивкава стелеца се мъгла. Тя покриваше всичко наоколо и макар да опипах с крак, не можах да разбера дали стъпвам на пръст, дърво или бетон. Около мен се издигаха хълмове, също покрити с мъгла. Погледнах намръщено небето. То беше ясно. Звездите грееха с невъзможна яркост на фона на кадифената нощна завеса, проблясваха в безброй цветове, вместо в

обичайното си бледосребристо, като скъпоценни камъни в чернотата на бездната. Отново се разнесе гръм и земята се разтресе под мъглата. Заедно с гръмотевицата проблесна и светкавица и всичко наоколо внезапно пламна в гневен син огън, който постепенно утихна.

Започнах да осъзнавам истината. Отново потупах с крак по земята под мен, а след това и наоколо.

— Ние сме... — Задавих се. — Намираме се в... намираме се в...

— Облаците — каза кръстницата ми, кимайки с глава. — Или поне на теб ти изглежда така. Вече не сме в света на смъртните.

— Значи, сме в Небивалото. В Страната на феите?

Тя поклати глава и заговори с приглушен, почти благоговееен глас.

— Не. Това е междинният свят, временно място. Където Чикаго и Страната на феите се срещат и се презастъпват. Чикаго-над-Чикаго, ако така предпочиташ. Това е мястото, което призовават кралиците, когато Ший възнамеряват да пролеят кръв.

— Призовават? — попитах с тих глас. — Тоест го създават?

— Може и така да се каже — отвърна Лий със също толкова тих глас. — Подготвят се за война.

Завъртях се бавно, опитвайки се да свикна с тази мисъл. Стояхме на възвишение, а около нас се простираше просторна долина. Стори ми се, че различавам недалече от нас нещо като покрит с мъгла езерен бряг. През облачния пейзаж течеше река.

— Чакай малко — казах аз. — Това ми изглежда... познато. — Чикаго-над-Чикаго, беше казала тя. Започнах наум да добавям сгради, улици, светлини, коли, хора. — Това е Чикаго. Теренът.

— Това е негов модел — съгласи се Лий. — Изработен от облаци и мъгла.

Продължих да се въртя на място и забелязах зад себе си камък, сив, огромен и зловещ, тревожно материален сред обкръжаващата го мъглива белота. Отстъпих назад от него и видях формата му — маса, направена от масивна каменна плоча, с каменни крака, дебели като колоните на Стоунхендж. По повърхността ѝ се виеха писмена — руни, които ми се струваха смътно познати. Норвежки може би? Някои от тях приличаха повече на египетски. Като че ли бяха взети от няколко различни източника, което ги правеше нечетливи. Отново

проблесна светкавица и вълна от синкавобяла светлина заля масата; за миг руните засияха като неонова реклама в Лас Вегас.

— Чувал съм за това — казах след известно време. — Преди много години. Ебенизър го нарича Каменната маса.

— Да — прошепна кръстницата ми. — Кръвта е сила, дете. Кръвта, пролята върху този камък, става завинаги част от онзи, който го притежава.

— Който го притежава?

Тя кимна и зелените ѝ очи проблеснаха.

— През половината година масата принадлежи на Зимата. През другата половина — на Лятото.

— Значи, си я предават едни на други — измърморих аз и най-накрая се усетих. — По време на зимното и лятното равноденствие.

— Да. Сега масата е притежание на Лятото. Но не за дълго.

Пристъпих към масата и протегнах ръка. Въздухът около нея буквално потрепери под натиска на пръстите ми и кожата ми буквално се надипли като под порива на силен вятър — но не почувствах нищо. Докоснах повърхността на масата и почувствах силата в нея, която жужеше в руните като електричеството във високоволтов кабел. Тази енергия ме опари с внезапна, яростна топлина и аз отдръпнах ръката си. Пръстите ми изтръпнаха, а ноктите на два от тях, които бяха докоснали повърхността, почерняха по краищата. От тях се издигна дим.

Тръснах ръката си и се обърнах към кръстницата ми.

— Да видим дали съм разбрал правилно. Пролятата върху масата кръв се превръща в сила за онзи, който я притежава. Сега е Лятото. Но след утре вечер ще премине в ръцете на Зимата.

Лий мълчаливо наклони глава.

— Не разбирам защо това е толкова важно.

Тя погледна намръщено масата и закрачи бавно около нея по посока на часовниковата стрелка, без да отмества очи от мен.

— Масата не е просто хранилище на енергия, дете. Тя е проводник. Разпиляната по повърхността ѝ кръв не носи със себе си само живот.

— Сила — казах аз. Намръщих се и скръстих ръце. — Значи, например ако върху нея се пролее кръвта на магьосник...

Тя се усмихна.

— От нея ще излезе огромна сила. Смъртен живот, смъртна магия, вляна в ръцете на кралицата, която владее масата.

Преглътнах и отстъпих назад.

— Ох.

Лий завърши обиколката си на масата и спря до мен. Огледа се крадешком, после ме погледна в очите и каза с едва чут глас:

— Дете. Ако оцелееш след този сблъсък, не позволявай на Маб да те доведе тук. Никога.

Ледени тръпки ме полазиха по гърба.

— Да. Добре. — Поклатих глава. — Кръстнице, все още не разбирам какво се опитваш да ми кажеш. Защо масата е толкова важна?

Тя махна с ръка наляво и надясно, към издигащите се един срещу друг хълмове от двете страни на долината. Погледнах към единия и присвих очи; зрението ми внезапно се беше замъглило. Опитах се да погледна към другия, но се случи същото нещо.

— Не мога да виждам — казах аз. — Покрити са с воал или нещо подобно.

— Трябва да видиш, за да разбереш.

Поех си дълбоко дъх. Магьосниците могат да виждат неща, които нормалните хора не могат. Това се нарича Зрение, Трето око и с разни други имена. Ако магьосник използва Зрението си, той може да види магическите сили в действие, заклинанията като плитки от неонов светлини, воалите като проекция на екран. Магьосническото Зрение показва нещата такива, каквито са, и винаги гарантира доста смущаващо преживяване, по един или друг начин. Онова, което виждате със Зрението си, винаги остава с вас. Добро или лошо, то никога не напуска съзнанието ви, сякаш току-що сте го видели. За пръв път използвах Зрението си на четиринайсет години, когато погледнах към един малък дървесен дух. Все още идеално си спомням вида му, сякаш току-що съм го погледнал — малко, като нарисувано същество, което беше отчасти градински гном, отчасти катеричка.

Оттогава съм виждал и по-лоши неща. Много по-лоши. Демони. Осакатени души. Измъчени духове. Всичко това е останало в съзнанието ми. Но съм виждал и хубави. Един или два пъти съм зървал същества с такава красота, чистота и сияние, че бях готов да заплача.

Но всеки път ми става малко по-трудно да живея с това, да нося натрупаната му тежест.

Стиснах зъби, затворих очи и внимателно отключих Зрението ми.

Повторното отваряне на очите ми ме накара да залитна, защото бях връхлетян от бурна вълна впечатления. Облачният пейзаж беше наситен с магически енергии. Намиращият се на юг хълм беше покрит с дива зеленина и златиста светлина, която се спускаше над пейзажа като полупрозрачна градина; зелени лозници, златни цветя, пъстроцветни проблясъци, които танцуваха между тях, впиваха се в рохката почва и застиваха на място с толкова жизнена и ярка светлина, че не можех да гледам право в тях.

От другата страна — студено сини, лилави и зеленикави енергии се разстилаха като ледени кристали, с бавната и непреклонна сила на глетчери; на места настъпваха енергично напред, другаде се топяха, най-вече край криволическите потоци, които прорязваха долината.

Контрастиращите си енергии се придържаха към върховете на хълмовете, към центрове на светлина, ярки като малки слънца. Сред тази светлина с усилие различих сенките на същества, но дори те влияеха силно на сетивата ми. Усещах топлина, задушаваща жар, която ми пречеше да дишам, притискаше се в мен и ме изгаряше. Усещах студ, ужасен и абсолютен, обвиващ ме с ледените си пипала, изсмукващ силата ми. Тези усещания ме връхлетяха със сила, която бе толкова ужасяваща, възбуждаща и великолепа, че аз паднах на колене и заплаках.

Енергиите воюваха една срещу друга — усещах го, макар да не разбирах същността на техния конфликт. Те се сплитаха в едва доловими сблъсъци на тъмнина и светлина, обсипвайки околността с петна в топли и студени цветове. Полета в червено, златисто и яркозелено заставаха срещу празни, мъртви късове от синьо, лилаво и бледнеещо бяло. Оформяше се някакъв шаблон, структура, която не бе съвсем завършена. Приличаше много на шахматна дъска. Само в центъра ѝ, край масата, шаблонът беше нарушен; широка площ от Лятна сила в зелено и златно ограждаше Каменната маса, докато тъмният кристален лед на Зимата настъпваше бавно и едва забележимо.

Тогава го разбрах. Видях срещу какво съм се изправил, видях чистата сила на двете кралици на феите и тя беше огромна. Каквато и

сила да успееш да събера, тя щеше да е просто искрица в тези сияещи фонтани от светлина и магия. Тази енергия бе съществувала от зората на живота и щеше да остане до края му. Тази енергия бе пораждала в смъртните свещен ужас — и най-накрая разбрах защо. В тази игра аз не бях дори пешка. Бях просто насекомо край гиганти, стръкче трева край огромни дървета.

И всичко това излъчваше някаква ужасяваща притегателна сила, която призоваваше магията ми, пораждаше в мен желание да се хвърля в тези пламъци, в този безкраен леден студ. Сигурно нощните пеперуди гледат към инсектицидните лампи така, както аз гледах кралиците на феите.

Успях да откъсна погледа си от тях, като закрих лицето си с длани. Свлякох се на земята и се свих на кълбо, опитвайки се да изключа Зрението, да спра достъпа на тези картини до съзнанието ми. Треперех и се опитвах да кажа нещо. Не съм сигурен какво. Излязоха само пелтечещи, нечленоразделни звуци. След това вече не помня нищо, докато студеният дъжд не започна отново да ме пляска по бузата.

Отворих очи и открих, че лежа на студената, мокра земя на брега на езерото Мичиган, където бях повикал кръстницата ми. Главата ми бе отпусната върху нещо меко, което се оказа skutът ѝ. Надигнах се и бързо се отдръпнах от нея. Главата ме болеше и картините, които Зрението ми бе показало, ме караха да се чувствам особено малък и уязвим. Седях, треперейки под дъжда, в продължение на около минута, преди отново да погледна към кръстницата ми.

— Трябваше да ме предупредиш.

Лицето ѝ не разкриваше никакви угризения, само лека загриженост.

— Това нямаше да промени нищо. Трябваше да го видиш. — Тя помълча и добави: — Страхувам се, че това бе единственият начин. Сега вече разбираш ли?

— Войната — казах аз. — Те се бият за контрол върху района около масата. Ако Лятото задържи позициите си, няма да има значение дали е дошло времето на Зимата, или не. Маб няма да успее да достигне до масата, да пролее кръв върху нея и да добави силата на Летния рицар към Зимата. — Поех си дълбоко дъх. — В това, което

правят, има някакъв смисъл. Това е като ритуал. Нещо, което са правили и преди.

— Естествено — отвърна Лий. — Те съществуват във вечно противопоставяне. Всяка от тях притежава огромна сила, магьоснико — достатъчна, че да се противопостави на архангелите и нисшите богове. Но двете сили са равни. Накрая масата ще бъде разделена на две равни части. Битката за баланса ще се води между нисшите фигури.

— Дамите — казах аз. — И рицарите.

— И — додаде Лий, повдигайки пръст — емисарите.

— Как ли пък не. Няма да се бия в някаква си шибана фейска битка в облаците.

— Може би. Може би не.

Изсумтах.

— Но ти не ми помогна. Трябваше да разговарям с тях. Да открия дали някоя от тях е извършила убийството.

— И го направи. По-добре, отколкото ако беше разменял думи с тях.

Намръщих се и премислих отново всичко, което знаех и което бях научил по време на пътешествието ми до Каменната маса.

— Маб няма нужда да бърза. Ако на Лятото му липсва рицар, за Зимата е по-добре да изчака. Не е необходимо да завзема масата.

— Да.

— Но Лятото се прегрупира, за да защити масата. Което означава, че според Титания някой от Зимата го е направил. Ала ако Маб реши да отговори на действията ѝ, вместо да изчака, тогава... — Намръщих се. — Това означава, че тя не е сигурна защо Лятото се прегрупира. Просто проверява напредъка на Титания. Което означава, че и тя не знае кой го е извършил.

— Прекалено опростено — каза Лий. — Но несъмнено точно, скъпи. Горедолу така разсъждават кралиците на Ший. — Тя погледна към езерото. — Слънцето ти ще изгрее след малко. Щом залезе отново, войната ще започне. При едни балансирани дворове това би имало малки или почти никакви последствия за света на смъртните. Но сега балансът липсва. Ако не бъде възстановен, дете, представи си какво може да се случи.

Представих си. Всъщност имах някаква идея какво може да се обърка, но сега познавах мащаба на участващите сили. Енергиите на Зимата и Лятото не бяха просто купчина батерии, заредени с електричество. Те приличаха по-скоро на огромни навити пружини, притиснати една в друга. Докато натискът от двете страни беше еднакъв, енергиите се намираха под контрол. Но промяната на баланса в полза на която и да е от страните щеше да доведе до рязко, разрушително освобождаване на енергия с чудовищни последици за всичко, което се намираше наблизо — в този случай Чикаго, Северна Америка и вероятно за голяма част от останалия свят.

— Трябва да видя майките. Отведи ме при тях.

Лий се изправи грациозно на крака; изражението на лицето ѝ оставаше непроницаемо.

— Това също не е по силите ми, дете.

— Трябва да говоря с майките.

— Съгласна съм — отвърна Лий. — Но не мога да те отведа при тях. Може би Маб или Титания биха могли, но те са заети с нещо друго сега.

— Страхотно — промърморих аз. — И как да стигна до тях?

— Никой не може да отиде при майките, дете. Може само да приеме поканата им. — Тя леко се намръщи. — С нищо повече не мога да ти помогна. Нисшите сили трябва да заемат местата си до кралиците, така че скоро ще ме потърсят.

— Отиваш ли?

Лий кимна, пристъпи напред и ме целуна по веждата. Това беше обикновена целувка, притискане на меки устни към кожата ми. След това тя отстъпи назад, положила ръка върху дръжката на ножа.

— Внимавай, дете. И действай бързо. Не забравяй — залез-слънце. — Тя замълча и ме погледна подозрително. — И вземи се подстрижи. Приличаш на глухарче.

След тези думи тя стъпи върху езерото и фигурата ѝ сякаш се разтвори в бурната вода.

— Страхотно — промърморих аз и изритах един камък във водата. — Просто страхотно. Залез-слънце. Нищо не знам. И хората, с които трябва да говоря, не отговарят на ничии обаждания.

Вдигнах друг камък и го запратих с всички сили в езерото. Ромоленето на дъжда погълна звука от пляска.

Обърнах се и се затътрих обратно под дъжда и гръмотевиците към костенурката. Сега вече можех да видя по-ясно дърветата. Зората сигурно се разпукваше някъде зад облаците.

Седнах зад волана на вярната костенурка и запалих двигателя. Очуканият стар фолксваген изхриптя, подскочи напред, без да съм превключил на скорост, и купето започна да се пълни с дим. Закашлях се и се измъкнах от колата. Ритнах ръчката, която отключваше капака на двигателя и го повдигнах. Навън изригна черен пушек, зад който се виждаха смътни пламъци, обгърнали част от двигателя. Върнах се отпред при багажника, измъкнах пожарогасителя и угасих огъня. После просто останах там, под дъжда, уморен и тъжен, загледан в изгорелия ми двигател.

Зазоряване. В деня на лятното равноденствие, което означаваше, че разполагам с около петнайсет часа, за да разбера как да стигна до майките. Някак си се съмнявах, че номерата им ги има в указателя. А и да ги имаше, посещението ми на бойното поле край Каменната маса ми показва, че кралиците притежават много повече сила, отколкото бях предполагал. Самото им присъствие едва не ми отвя главата от миля разстояние — а майките бяха по-висши дори от Маб и Титания.

Разполагах с петнайсет часа да открия убиеца и да върна обвивката на Летния рицар на Летния двор. И след това да спра една война, която се водеше на някакво адско място между нашия свят и света на духовете, до което няхах никаква представа как да стигна.

И колата ми се беше скапала. Отново.

— Не ти е по силите — промърморих аз. — Хари, няма да можеш сам да се справиш с това.

Съветът. Трябваше да се свържа с Ебенизър и да му разкажа какво става. Ситуацията беше твърде опасна и твърде критична, за да рискувам да прецакам нещата заради спазването на протокола на Съвета. Може би щях да извадя късмет и Съветът щеше: а) да ми повярва и б) да реши да помогне.

Да. А ако залепя достатъчно пера по ръцете ми, току-виж съм полетял.

ГЛАВА 24

Огледах колата още веднъж, прибрах няколко неща от нея и тръгнах към най-близката бензиностанция. Обадих се на „пътна помощ“ и се прибрах у дома с такси, като платих за всичко с парите от аванса на Мерил.

Щом влязох вкъщи, измъкнах една кола от хладилната чанта, сипах пресни хрупки и вода на Мистър и смених камъчетата в котешката му тоалетна. Едва когато се заврях под умивалника, измъкнах шише с препарат за миене на съдове и издухах прахта от него, аз осъзнах, че се мотая.

Погледнах намръщено телефона си и си казах:

— Гордостта няма да ти донесе нищо добро, Хари. Гордостта е лошо нещо. Може да те накара да вършиш глупави неща.

Поех си дълбоко дъх и смачках празната кутийка от кола. После взех телефона и набрах номера, който ми беше дал Морган.

Още преди да е завършило първото позвъняване, някой вдигна от другата страна и мъжки глас изрече:

— Кой се обажда, моля?

— Дрезден. Трябва да поговоря с Ебенизър Маккой.

— Един момент.

Слушалката заглъхна и аз реших, че онзи, който ми отговори, сигурно е затулил с длан говорителя. После се разнесе шумолене, сякаш телефонът бе прехвърлен в други ръце.

— Значи, се провали, Дрезден — заяви Морган. Живо си представих широката усмивка на самодоволната му физиономия. — Не мърдай от мястото си, докато пазителите не пристигнат, за да те ескортират до старейшините, където ще чуеш присъдата си.

Преглътнах една цветуща ругатня.

— Не съм се провалил, Морган. Но събрах малко ценна информация, която старейшините сигурно ще поискат да научат. — Гордостта, Хари. — И имам нужда от помощ. Това е твърде голямо за

сам човек. За да разплета всичко, ще ми трябва информация и подкрепа.

— Ти винаги си на първо място, нали? — рече Морган с горчивина. — Ти си изключение от всяко правило. Можеш да нарушаваш Законите и да се подиграваш на Съвета, можеш да пренебрегваш наложеното ти изпитание, защото си твърде важна личност, за да уважаваш властта им.

— Нищо подобно — отвърнах аз. — Гръм и мълния, Морган, извади си главата от задника. Балансът на силите на феите е нестабилен и по всичко си личи, че скоро ще достигне критична маса, ако не се направи нещо. Това не е по силите ми и е много по-важно от протокола на Съвета.

— Кой си ти, че да решаваш? — изкрещя ми Морган с такава злоба, че ме накара да потрепна. — Ти си никой, Дрезден! Ти си едно нищо! — Той си пое накъсано дъх. — Твърде дълго се подиграваше на управлението на Съвета. Но вече край. Никакви изключения, никакви отлагания, никакви втори шансове.

— Морган — казах аз, — просто искам да поговоря с Ебенизър. Нека той реши дали...

— Не — отвърна ми той.

— Какво?

— Не. Този път няма да избегнеш правосъдието, змия. Това е твоят процес. Ще преминеш през него, без да се опитваш да повлияеш върху преценката на старейшините.

— Морган, това е лудост...

— Не. Лудост е, че те оставиха жив като малък. Смъртоносният чирак на Дюморн. Лудост е, че те измъкнаха от онази горяща къща преди две години. — Гласът му затихна още повече; контрастът с предишния му тон беше смущаващ. — Някой, много скъп на сърцето ми, беше в Архангелск, Дрезден. Този път лъжите ти няма да те спасят от неизбежното.

И той ми затвори.

Известно време просто гледах слушалката, преди да изръмжа яростно и да започна да я удрям в масата, докато пластмасата не се разпадна в ръцете ми. Заболя ме. Взех телефона и го запратих към каменната камина. Той се разби на парчета и звънчето му нададе пиянски звън. Започнах да ритам нахвърляните по пода предмети,

пръснати кашони, празни кутийки от кола, книги, вестници и шашнати хлебарки. След като повилнях няколко минути, вече пъхтах и част от сляпата разочарована ярост се беше изпарила.

— Кучи син — изръмжах аз. — Твърдоглав, фанатичен, самодоволен кучи син.

Трябваше да поохладя малко страстите и душът ми се стори най-подходящото място. Застанах под студената струя и се опитах да отмия потта и страха от изминалия ден. Някак си очаквах, че водата ще започне да се изпарява от досега с кожата ми, но вместо това успях да се освободя от гнева, съсредоточавайки се върху познатата рутина — вода, сапун, изплакване, шампоан, изплакване. Когато приключих и излязох треперещ навън, вече се чувствах напълно непсихясал.

Нямах представа как да се свържа с Ебенизър. Ако пазителите охраняваха и него, а аз съм сигурен, че всички старейшини са охранявани, значи, нямаше лесен начин. Най-добрите магически контрамерки на света щяха да създадат лабиринт от подвеждащи резултати за всяко заклинание или свръхестествено същество, които се опитваха да го намерят.

За миг се зачудих дали да не помоля Мърфи за помощ. Съветът е склонен да пренебрегва всеки метод, който не включва в себе си използването на заклинания. Връзките на Мърфи в полицията може би щяха да успеят да ги намерят по старомодния начин. Размислих. Дори ако Мърфи успееше да проследи телефонния номер, може би Ебенизър нямаше да е там, а ако аз отидех там, опитвайки да се промъкна покрай пазителите, за да стигна до него, Морган щеше да има идеалното извинение да ми резне главата.

Подсуших косата си с кърпата и я метнах на тясното ми легло. Хубаво. Ще се справя и без помощта на Съвета.

Облякох се отново с чифт дънки и една бяла официална риза, която висеше на закачалка в гардероба ми. Навих ръкавите й над лактите. Маратонките ми бяха покрити с оборски тор, затова извадих каубойските ми ботуши от дрешника и ги обух. Какво пък. Обут с ботуши. Може да свършат работа.

Извадих големия ми спортен сак — в такива си носят хокейните екипи. Напъхах вътре стрелящата пръчка, жезъла и бастуна сабя, както и раницата, в която държа няколко свещи, кибрит, порцеланова чаша, нож, мукавена кутийка със сол, манерка със светена вода и няколко

други магически принадлежности, които бих използвал при нужда. Хвърлих вътре и кутия със стари железни пирони и здрав стоманен чук „Крафтсман“ с черна гумена дръжка, а в джоба си прибрах няколко парчета тебешир.

После метнах сака през рамо, отидох в дневната и изработих заклинание, което щеше да ме отведе до един от съвсем малкото хора, които можеха да ми помогнат.

Половин час по-късно платих на таксито и влязох в един от хотелите край международното летище „О’Хеър“. Едва доловимото подръпване на заклинанието ме отведе до ресторанта на хотела, който бе отворен за закуска и наполовина запълнен с хора, предимно бизнесмени. Намерих Елейн на една маса в ъгъла пред няколко чинии, пълни с остатъците от закуската ѝ. Гъстата ѝ кестенява коса беше сплетена в стегната плитка и навита на кок на тила ѝ. Лицето ѝ изглеждаше бледо, изморено, с дълбоки кръгове около очите. Тя пиеше кафе и четеше някаква книга. Носеше други дънки, доста по-широки, и разкопчана бяла риза над тъмна тениска. Когато погледът ми се спря върху нея, Елейн се напрегна и предпазливо погледна към мен.

Приблжих се до масата ѝ, издърпах съседния стол и седнах.

— Добро утро.

Тя ме погледна с непроницаемо изражение.

— Хари. Как ме намери?

— Точно същия въпрос си зададох и аз снощи. Как ме намери, имам предвид. И осъзнах, че не си намерила мен — а колата ми. Беше вътре в нея и почти в безсъзнание, когато се върнах при нея. Затова огледах колата.

Извадих от джоба си капачето на вентила и ѝ го показах.

— Открих, че едно от тези липсва. Реших, че сигурно ти си го взела и си го използвала, за да стигнеш до Синята костенурка. Така че взех едно от другарчетата му и го използвах, за да открия липсващото.

— Кръстил си колата си на супергерой от „Електрическата компания“? — Елейн порови в кафявата си кожена чантичка и измъкна същото капаче. — Хитро.

Погледнах към чантата. От нея се подаваше нещо, което приличаше на самолетен билет.

— Решила си да бягаш.

— Не е нужно да си магьосник, за да забележиш очевидното, Хари. — Тя се опита да повдигне рамене, но лицето ѝ пребледня и се изкриви от болка. Пое си дълбоко дъх и довърши жеста със здравото си рамо. — Имам силен мотив да бягам.

— Наистина ли смяташ, че един самолетен билет ще те спаси от кралиците?

— Ще ме отдалечи от кота нула. Това ми стига. За времето, което ми остава, няма да успея да открия кой го е направил — а съвсем не ми се иска да се сблъскам с още някой убиец. Едва успях да се измъкна от първия.

Поклатих глава.

— Близко сме до целта — казах ѝ. — Почти съм сигурен. Снощи стреляха и по мен. Мисля, че знам кой е направил и двете неща.

Тя ме изгледа остро.

— Нима?

Взех едно късче препечена филийка, което ѝ беше останало, обрах с него остатъка от яйцата и го изядох.

— Да. Но ти сигурно трябва да си хващаш самолета.

Елейн завъртя очи.

— Знаеш ли какво. Ти остани тук и се наслади на самодоволството си. Аз ще си взема още една чиния и ще се върна, като приключиш. — Тя се изправи, леко вдървено, и отиде до бюфета. Напълни чинията си с яйца, бекон и наденички, и няколко препечени филийки и се върна на масата. Устата ми се напълни със слюнка.

Тя побутна чинията към мен.

— Яж.

Послушах я, но между зальците я попитах:

— Можеш ли да ми кажеш какво ти се случи?

Тя поклати глава.

— Няма кой знае какво за разказване. Разговарях с Маб, после с Мейв. Прибирах се в хотела си, когато някой скочи върху мен на паркинга. Успях да отбия повечето начални удари и призовах достатъчно огън, за да го отблъсна. След това открих колата ти.

— Защо не дойде при мен? — попитах аз.

— Защото не знаех кой го направи, Хари. И защото не вярвам на никого в този град.

Гърлото ми леко се сви. Взех кафето ѝ, за да прокарам бекона.

— Беше Лойд Слейт.

Очите ѝ се разшириха.

— Зимният рицар. Откъде знаеш?

— Докато бях при Мейв, той се появи с някакъв нож в кутия и беше доста обгорял. Ножът беше покрит със засъхнала кръв. Мейв доста се ядоса, че вече не ѝ вършел работа.

Между очите ѝ се появиха бръчки.

— Слейт... той ѝ е отнесъл кръвта ми, за да може да ме омагьоса. — Опита се да го прикрие, но аз забелязах, че потрепери. — Сигурно ме е проследил след онова парти. Добре, че използвах огън.

— Да — кимнах аз. — Изсушила си кръвта, направила си я неизползваема за целите ѝ. — Пъхнах още няколко хапки в устата ми. — А снощи ме нападнаха някакъв наемен стрелец и два звяра от Страната на феите. — Разказах ѝ накратко за атаката в „Уол-Март“, като не споменах за Мърфи.

— Мейв — каза Елейн.

— Това е всичко, с което разполагам — казах аз. — Не отговаря съвсем на портрета ѝ, но...

— Разбира се, че отговаря — прекъсна ме Елейн разсеяно. — Не ми казвай, че си се вързал на психарското ѝ нимфоманско представление.

Примигнах и отвърнах с уста, пълна с препечена филийка.

— Не, естествено.

— Тя е умна, Хари. Действа според очакванията ти.

Следващата хапка съдвках по-бавно.

— Добра теория. Но е просто теория. Трябва да съберем повече информация.

Елейн ме погледна намръщено.

— Тоест искаш да говориш с майките.

Кимнах.

— Струва ми се, че може да се изпуснат за някои неща, от които да разберем какво всъщност става. Но не знам как да ги намеря. Мислех, че можеш да попиташ някой в Лятото.

Тя затвори книгата си.

— Не.

— Не, няма да помогнат?

— Не, няма да се срещна с майките. Хари, това е лудост. Те са твърде силни. Могат да те убият — дори нещо по-лошо от това — само с мисълта си.

— И без това вече съм затънал до уши. Оттук нататък вече няма значение колко дълбоко ще става. — Намръщих се. — Освен това нямам кой знае какъв избор.

— Грещиш — отвърна с лека настойчивост тя. — Не е нужно да оставаш тук. Не е нужно да играеш игричките им. Напусни.

— Както теб?

— Като мен — потвърди Елейн. — Не можеш да спреш онова, което вече се е задействало, Хари, но междувременно може да бъдеш убит. Сигурно Маб го е искала от самото начало.

— Не. Мога да го спра.

Тя ми се усмихна леко.

— Защото смяташ, че правото е на твоя страна? Хари, нещата не стават по този начин.

— На мен ли го казваш? Но не това е причината.

— А кое?

— Не се опитваш да убиеш някого, който не представлява заплаха за теб. Те стреляха и по двама ни. Сигурно смятат, че можем да ги спрем.

— „Те“, „ги“ — каза Елейн. — Дори да сме близо, ние не знаем кои са тези „те“.

— Затова ще поговорим с майките — отвърнах аз. — Те са най-силните от кралиците. Знаят най-много. Ако подходим умно и извадим късмет, може да получим информацията от тях.

Елейн подръпна плитката си с неуверено изражение на лицето.

— Хари, виж какво. Не съм... Не искам да... — Тя затвори очи за миг и след това произнесе с изпълнен с болка глас: — Моля те, не искай от мен да го правя.

— Не е необходимо — казах аз. — Просто намери начин да стигна до тях. Просто опитай.

— Не разбираш какви проблеми ще си донесеш — промълви тя.

Погледнах към празната ми чиния и тихичко отвърнах:

— Да. Разбирам. Не ми се иска, Елейн, и се страхувам, и сигурно съм се побъркал, щом искам сам да си изкопая дупка и после да се зароя в нея. Но разбирам. — Пресегнах се през масата и поставих

ръката си върху нейната. Кожата ѝ беше мека, топла и тя потрепери при докосването ми. — Моля те.

Ръката ѝ се обърна с дланта нагоре и пръстите ѝ леко се подгънаха под моите. Мой ред беше да потреперя. Елейн въздъхна.

— Ти си идиот, Хари. Голям си глупак.

— Май някои неща никога не се променят.

Тя се засмя приглушено, преди да отдръпне ръката си и да се изправи.

— Дължат ми една услуга. Ще си я поискам. Изчакай ме тук.

Пет минути по-късно тя се върна.

— Добре. Навън.

Изправих се.

— Благодаря ти, Елейн. Ще успееш ли да си хванеш самолета?

Тя отвори чантата си и хвърли самолетния билет на масата заедно с две двайсетачки.

— Като че ли не. — След това извади още две неща от чантата си: робски пръстен от слонова кост, изрязан във формата на кръг от дъбови листа и прикрепен чрез сребърна верижка към подобна гривна. Обеща, изработена от нещо като мед, с черен камък във формата на сълза. После една гривна за глезен, на която подрънкваха висулки във формата на птичи крилца. Сложи си ги и погледна към сака ми. — Все още ли караш с онези фалически играчки? Жезъла, пръчката?

— Карат ме да се чувствам по-мъжествен.

Устните ѝ потръпнаха и тя тръгна към изхода. Последвах я и по навик отворих вратата пред нея. Тя не изглеждаше особено възмутена от това.

На улицата пристигаха и си тръгваха гостите на хотела, сновящите между терминалите на летището автобуси разтоварваха пътниците си и се пълнеха отново, мъже и жени в бизнескостюми махаха на таксита. Елейн праметна дръжката на чантата си през здравото рамо и застана мълчаливо на тротоара.

Трийсетина секунди по-късно чух потропването на копита по асфалта. Появи се някаква карета, теглена от два коня. Единият от тях имаше синкавобял цвят като на удавник и дъхът му се кълбеше във въздуха. Другият беше тревистозелен, а гривата му бе украсена с диви цветя. Самата карета приличаше на измъкната от викторианския Лондон, изработена от тъмно дърво с месингов филигран — и никой

не я управляваше. Конете спряха точно пред нас и започнаха да потропват с копита и да мятат гриви. Вратата на каретата се отвори без звук. Вътре нямаше никой.

Потайно се огледах. Никой от околните като че ли не беше забелязал каретата и неземните коне, които я теглеха. Едно такси, което се беше засилило към мястото, заето от каретата, рязко сви встрани и си намери друго място. Съсредоточих се и долових полъха на силното заклинание, което обвиваше каретата; сигурно то не позволяваше на обикновените смъртни да я видят.

— Предполагам, че това е превозът ни — казах аз.

— Така ли смяташ? — Елейн преметна плитката си през рамо и се качи в каретата. — Това ще ни отведе дотам, но стигнем ли от другата страна, няма да имаме никаква защита. Само не забравяй думите ми, Хари, че това изобщо не е добра идея.

— Предварително „Нали ти казах“ — отвърнах аз. — Сега вече наистина съм виждал всичко.

ГЛАВА 25

Каретата тръгна толкова гладко, че почти не я усетих. Облегнах се на прозореца и отместих завеската. Потеглихме от хотела и се вляхме в трафика; никой не ни забелязваше, но колите въпреки това ни заобикаляха. Това беше страхотен воал. Каретата изобщо не друсаше и някъде след около минута край стъклото започнаха да прелитат кълбета мъгла. Съвсем скоро тя блокира изцяло гледката към града. Уличните звуци заглъхнаха и единственото, което остана, бе потропването на копитата и сребристосивата мъгла.

Около пет минути по-късно каретата спря и вратата се отвори. Дръпнах ципа на сака и извадих пръчката и жезъла. Пъхнах бастуна сабя в колана ми и извадих амулета върху ризата ми. Елейн направи същото с нейния. След това слязохме от каретата.

Огледах се бавно. Стояхме върху някаква еластична трева на нисък хълм, заобиколен от други ниски хълмове. Мъглата се стелеше върху земята като дрипав буреносен облак, ленива и плътна на някои места, по-рехава на други. Тук-там се забелязваха дървета с дебели, усукани стволове и тънки, дълги клони. На един от тях кацна мършав гарван с блестящи черни очички.

— Жизнерадостно — каза Елейн.

— Да. Много баскервилско. — Каретата отново потегли и аз се обърнах, за да я видя как изчезва в мъглата. — Добре. Сега накъде?

При тези думи гарванът изграчи дрезгаво. Отърси се, ръсейки пухчета, размаха криле няколко пъти и кацна на друг клон, който почти не се виждаше от мястото ни.

— Хари — каза Елейн.

— Да?

— Ако направиш някоя изтъркана шега, използвайки думите „нивга вече“^[1], ще те ударя. Ясно ли е?

— Нивга вече — кимнах покорно аз.

Елейн завъртя очи. След това и двамата тръгнахме след гарвана.

Той ни поведе през мъгливия пейзаж, прелитайки тихо от дърво на дърво. Ние се тътрехме уморено след него, докато в мъглата не започнаха да се появяват все повече дървета. Пръстта стана по-мека, а въздухът по-влажен. Гарванът изграчи за последен път и се изгуби сред дърветата.

Погледнах след него и казах:

— Случайно да забелязваш някаква светлина там, сред дърветата?

— Да. Сигурно това е мястото.

— Добре.

Запътих се натам. Елейн ме улови за китката и рече с остър, предупредителен тон:

— Хари.

После кимна настрани към сенките, които се бяха сгъстили около две паднали едно върху друго дървета. Тъкмо започнах да различавам фигура сред тях, когато тя се раздвижи и излезе напред така, че да я видя ясно.

Еднорогът приличаше повече на тежкотоварните клайдсдейли, които участваха в рекламите на „Будвайзер“ — огромни впрегатни зверове, използвани за тежък труд. Беше висок поне осемнайсет педи, че и повече. Имаше широк гръден кош, четири тежки копита, щръкнали уши и издължена конска физиономия.

И тук свършваше приликата му с клайдсдейлите.

Той нямаше кожа. Тялото му бе покрито с гладки и лъскави на вид хитинови плочи, чийто цвят варираше от тъмнозелено до гарвановочерно. Острите му копита бяха покрити със засъхнала кръв. От челото му стърчеше спираловиден рог, дълъг поне три фута и заплашително заострен. Спиралите му бяха назъбени по ръбовете и на места се забелязваха ръждивокафяви петна. От двете страни на главата му се виждаха други два рога, завити като на диви овце. Очи нямаше — само гладък, подобен на кожа хитин на мястото, където би трябвало да се намират. Еднорогът отметна глава и гривата му от прогнили паяжини затанцува около шията и предните му крака, дълга и прокъсана като погребален саван.

В мъглата до еднорога запърха огромна нощна пеперуда. Звярът се извъртя с невероятна пъргавина и скочи към нея. Спираловидният рог прободде пеперудата; със злобно тръсване на главата еднорогът я

запрати на земята и я стри на прах със силни удари на тежките си копита. След това изпръхтя и безмълвно закрачи обратно към скритите в мъглата дървета.

Елейн се ококори и се обърна към мен.

— Еднорози. — Погледнах я. — Много опасни. Ти мини първа.

Тя повдигна вежди.

— Или пък не — отстъпих аз. — Пазител?

— Очевидно — каза Елейн. — Как ще минем покрай него?

— Да го взривим?

— Изкушаващо. Но не мисля, че ще направим добро впечатление на майките, ако убием кучето пазач. Воал?

Поклатих глава.

— Не мисля, че еднорозите разчитат единствено на нормални сетива. Ако си спомням правилно, те долавят мисли.

— В такъв случай няма да те забележат.

— Ха — произнесох с монотонен глас. — Ха-ха, хо-хо, ох, ребрата ми. Имам по-добър план. Ще продължа напред, докато ти му отвличаш вниманието.

— С какво? Да съм девственица, не съм. А това същество изобщо не прилича на еднорозите, които съм виждала в Лятото. Далеч не е толкова... скокливо.

— С мисли — отвърнах аз. — Те усещат мислите и непорочността ги привлича. Концентрацията ти винаги е била по-добра от моята. Теоретично, ако изградиш някакъв образ в главата си, той би трябвало да се фокусира върху него, а не върху теб.

— Да си мисля за разни хубави неща. Страхотен план, Питър Пан.

— Да имаш по-добър?

Елейн поклати глава.

— Добре. Ще се опитам да го отвлека натам. — Тя посочи редицата от дървета. — Щом го направя, тръгвай.

Кимнах и Елейн затвори за миг очи, след което чертите на лицето ѝ се смекчиха и изгладиха. Тя тръгна към дърветата с бавни, премерени крачки.

Еднорогът отново се появи на десет крачки пред Елейн. Звярът изпръхтя, тупна с копито по земята и се изправи на задните си крака,

разтръсквайки гривата си. След това тръгна бавно и предпазливо напред.

Елейн протегна ръката си към него. Той изпуфтя гъргорещо и подуши дланта ѝ. Продължавайки да се движи все така бавно, Елейн се обърна и тръгна към дърветата. Еднорогът я следваше на две крачки, а краят на рога му се поклащаше на няколко инча над дясното ѝ рамо.

Отдалечиха се на няколко крачки, преди да осъзная, че планът не работи. Езикът на тялото на еднорога се промени. Ушите му прилепнаха към черепа и копитата му потропваха нервно, докато не се изправи на задните си крака, готов за скок, насочил смъртоносния си рог в гърба на Елейн.

Нямах време дори да я предупредя. Вдигнах стрелящата пръчка с дясната си ръка, призовах силата на волята си и я излях през нея със силен вик: Fuego!

От върха на пръчката изригна огън, алена лента от горещина, пламък и сила, която се устреми към еднорога. След като бях видял колко впечатляващо безполезна се бе оказала магията ми срещу огрето Грум, аз не исках да рискувам втори провал. Затова не стрелях към самия еднорог — а към земята под краката му.

Взривът изкопа трифутова дупка в земята и еднорогът изпищя, мятайки глава в опит да запази равновесие. Обикновеният кон щеше да пропадне в нея, но еднорогът успя да се докопа с предните си крака до твърда земя и с впечатляващ отскок се измъкна от дупката. Едва стъпил с четирите си крака на земята, той вече препускаше към мен, готов да ме нападне.

Хукнах към най-близкото дърво. Еднорогът беше по-бърз, но разстоянието, което трябваше да измина, не беше голямо, така че успях да се скрия зад дънера.

Това не го забави. Рогът му се заби в ствола на мъртвото дърво и го прониза като масло. Отскочих настрани, но въпреки това рогът му успя да одраска лявата ми ръка, а няколко от летящите трески се забиха в гърдите и корема ми. Усетих болката, но изобщо не се замислих върху нея. Излязох иззад дървото, стиснах жезъла с двете си ръце и нанесох силен удар върху крехките кости на предните крака на еднорога.

Е, крехки са при обикновените коне. Очевидно при еднорозите са просто чувствителни. Звярът изпищя яростно и започна да се мята, натрошавайки дървото на парчета. Измъкна рога си и се хвърли срещу мен, насочвайки го към тялото ми. Отбих го настрани с жезъла ми и отскочих надясно, за да не ме смачка тежестта на еднорога. В отговор той запъна предните си крака, извърна се и ме изрита със задните, целейки се в главата. Претърколих се по земята и приклеках зад следващото дърво. Еднорогът се обърна и тръгна към мен, заобикаляйки дървото. От зейналата му уста капеше пяна.

Елейн извика нещо и когато се извърнах към нея, видях, че е протегнала дясната си ръка и пръстенът върху нея е призовал облак от сияещи петънца, които танцуваха около главата ѝ. Малките светлинки се устремиха към еднорога и го обкръжиха в проблясващ облак. Едно от тях се отърка в мен и сетивата ми внезапно се изключиха, подменени от нечии чужди: аз вървя по тротоара с износени обувки, слънцето грее над главата ми, чанта се удря в хълбока ми, стомахът ми курка от глад, усещам миризмата на нагрян асфалт, някъде наблизо се смеят деца и се пръскат с вода. Спомен, нещо от Елейн. Залитнах и отблъснах светлинката по-далеч от мен, възвръщайки сетивата си.

Петънцата кръжаха около еднорога, стрелваха се напред и се отъркваха в него, и при всяко докосване звярът подивяваше. Той се въртеше и хвърляше къчове, пищеше и размахваше рога си, нападаше безплътните си врагове с дива ярост, но напразно.

Погледнах покрай тях и видях Елейн, която стоеше неподвижно, протегнала ръка, със съсредоточено и напрегнато изражение на лицето.

— Хари! — извика тя. — Тръгвай! Аз ще го задържа.

Изправих се. Сърцето ми биеше адски бързо.

— Ще го удържиш ли?

— За известно време. Отивай при майките — отвърна тя. — Само че побързай!

— Не искам да те оставям сама.

По бузата ѝ се търкулна капка пот.

— Няма да ти се наложи. Щом се освободи, нямам намерение да стоя тук и да чакам да ме промуши.

Стиснах зъби. Не исках да изоставям Елейн, но честно казано, тя се беше справила по-добре от мен. Стоеше неподвижно, с протегнатата ръка, на няколко крачки от еднорога, а съществуването не можеше да

помръдне от мястото си, сякаш го беше омотала с някаква мрежа. Моята нежна, лоялна и красива Елейн.

Внезапно в съзнанието ми нахлуха спомени и образи, десетки дребни нещица, които бях забравил; смехът ѝ, тих и дяволит, в мрака; усещането на деликатните ѝ пръсти, които се сплитат с моите; лицето ѝ, докато спи на възглавницата до мен, нежно и спокойно като утринна зора.

Имаше и много други, но аз ги отблъснах. Това се беше случило много отдавна и нямаше да има никакво значение, ако никой от нас не оцелееше в следващите няколко минути... или часове.

Обърнах ѝ гръб, оставяйки я сама с този кошмарен еднорог, и побягнах към светлината, която проблясваше в мъглата.

[1] Цитат от „Гарванът“ на Едгар Алън По, превод Елин Пелин.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Небивалото е голямо място. По-точно казано — най-голямото място. Невивалото е това, което магьосниците наричат цялата територия на страната на духовете. Това не е физическо място с география, климатични пояси и така нататък. Това е свят на сенките, вълшебна царство и неговата материя е също толкова изменчива, колкото и мисълта. То има много имена, като Другата страна или Отвъдния свят, и съдържа толкова разновидности на царството на духовете, колкото можете да си представите — Ада, Рая, Олимп, Елисейските полета, Тартар, Геена и всякакви такива, и те са някъде в Невивалото. Поне на теория.

Частите на Невивалото, които са разположени най-близо до света на смъртните, са почти изцяло контролирани от Ший. Тази част от царството на духовете се нарича Страната на феите и тя е тясно свързана със собствения ни материален свят. В резултат на това Страната на феите в много отношения прилича на нашия свят. Тя например е в голяма степен постоянна, неизменчива и в нея има дори някакви разновидности на земния климат. Но не се заблуждавайте — това не е Земята. Физическите закони тук не действат толкова строго, както в нашия свят, така че Страната на феите може да бъде ужасно коварна. Повечето от онези, които попаднат тук, никога не се връщат.

А аз инстинктивно усещах, че тичам през сърцето на Страната на феите.

Спусках се надолу и климатът ставаше все по-влажен и мек. Мъглата погълна звуците зад гърба ми и аз вече не чувах нищо, освен тежкото си дишане. Сърцето ми се беше разтуптяло, а ранената ръка ме болеше. Но в тичането имаше и нещо ободряващо — крайниците и мускулите ми се раздвижваха и оживяваха след няколкото месеца на бездействие. Едва ли щях да издържа още много, но за щастие, ми оставаше малко път.

Показаха се светлините на прозорците на къща, намираща се на ниско възвишение. Обкръжаваха я каменни обелиски с размерите на

ковчези; някои от тях бяха изпопадали, други все още си стояха по местата, описвайки неправилни кръгове около хълма. На един от тях беше кацнал гарванът, кръглите му очи блещукаха. Когато ме видя, той изграчи още веднъж и влетя през един отворен прозорец на къщата.

Постоях около минута, успокоявайки дишането си, после се приближих към вратата. Полазиха ме тръпки по кожата. Отстъпих крачка назад и разгледах къщата. Каменни стени. Сламен покрив. От прозорците се носеше аромат на току-що изпечен хляб, но и той не можеше да надделее над миризмата на плесен. Вратата беше направена от някакво тежко дърво, върху което времето беше сложило своя отпечатък, и на нея беше издялан вече познатият ми символ — снежинка. Значи, това беше Зимната майка. Ако тя беше нещо подобно на Маб, значи, притежаваше сила, която би накарала всеки магьосник да се разтрепери. Тази енергия би трябвало да се излъчва във въздуха около нея, като телесната топлина. Само че какво би било това тяло, чиято топлина се усеща през каменните стени и тежката врата? Хлъц.

Вдигнах ръка, за да почукам, и вратата се отвори сама с мелодраматично скърцане на несмазаните панти като във филмите на „Хамър“^[1].

— Влизай, момче — прошепна скърцащ глас. — Очаквахме те.

Два пъти хлъц. Избърсах потните си длани в дънките и се уверих, че съм стиснал здраво жезъла и стрелящата си пръчка, преди да пристъпя през прага на мрачното помещение.

Цялата къща се състоеше от една стая. Подът беше дървен, дъските изглеждаха стари и изсъхнали. По каменните стени бяха окачени полици. В далечния ъгъл, при камината, имаше люлеещ се стол, а до него — тъкачен стан. Люлеещият се стол се поклащаше със скърцане — в него седеше някой с шал и качулка; обикновено с тези атрибути се опитват да имитират, че на мястото на купчина парцали има човек. На полицата над камината бяха подредени няколко ченета, повече или по-малко с човешки размери. Едното изглеждаше напълно нормално, с бели и равни зъби. Следващото беше изгнило, с изтрити резци и счупени кътници. Зъбите на следващото бяха заострени, със закачени късчета изгнило месо по тях. Последното беше изработено от някакъв сребрист метал и блестеше като меч.

— Интересно — каза скърцащият глас откъм скърцащия стол. — Много интересно. А ти почувства ли?

— Ъ? — обадох се аз.

От противоположния край на помещението се чу друг глас и аз се обърнах в посока към него. Друга жена, прегърбена от старост, бършеше с парцал прахта от една полица и връщаше на мястото им бутилки и буркани. Тя обърна към мен зелените си очи и ме измери с поглед; лицето ѝ беше сбръчкано, но изглеждаше румено.

— Разбира се, че го почувствах. Горкото дете. Той върви по трънлив път. — Възрастната дама се приближи към мен, положи ръце върху двете ми бузи и ме погледна в очите. — Белези. Много белези. Покажи ми езика си, момче.

Примигнах.

— Ъ?

— Изплезе си езика — повтори тя твърдо.

Подчиних се. Тя внимателно изучи езика и гърлото ми и каза:

— Обаче той е силен. И може да бъде умен, от време на време.

Изглежда, дъщеря ти не е сбръкала в избора си.

Затворих уста и тя пусна главата ми.

— Лятната майка, предполагам?

Тя ми се усмихна.

— Да, драги. А това е Зимната майка. — Тя махна небрежно към стола край огъня. — Не се обиждай, че тя не става. Не е подходящият сезон за това, знаеш. Подай ми тази метла.

Примигнах, после се пресегнах, вдигнах оръфаната стара метла с чепата дръжка и я подадох на Лятната майка. Възрастната дама я взе и незабавно се зае да мете прашния под на старата къща.

— Ха — прошепна Зимната майка. — Прахта само се връща на мястото си.

— Важен е принципът — възрази Лятната майка. — Нали така, момче?

Кихнах и измърморих нещо неразбираемо.

— Ъъъ, моля за извинение, дами. Но се чудя дали бихте ми отговорили на няколко въпроса?

Главата на Зимната майка като че ли леко се обърна към мен под качулката. Лятната майка се спря и ме погледна с искрящите си тревистозелени очи.

— Ти желаш отговори?

— Да — отвърнах аз.

— Как очакваш да ги получиш — изхриптя Зимната майка, — след като не знаеш правилните въпроси?

— Тъъ... — повторих.

Аз съм самата гениалност.

Лятната майка поклати глава.

— Тогава да направим замяна — каза тя. — Ние ще ти зададем въпрос. И в замяна на твоя отговор всяка от нас ще ти даде отговор, който търсиш.

— Нямам възражения, но не съм дошъл тук, за да ми задавате въпроси.

— Сигурен ли си? — попита Лятната майка. Тя измете през вратата прахта покрай мен. — Откъде знаеш, че е така?

Възмутеният стържещ шепот на Зимната майка достигна до мен.

— Тя е готова да си чеше езика цял ден. Отговори на въпросите ни, момче. Или се махай от тук.

Поех си дълбоко дъх.

— Добре — казах. — Питайте.

Зимната майка се обърна отново към огъня.

— Просто ни кажи, момче, кое е по-важно. Тялото...

— ... или душата? — довърши Лятната майка.

Двете замълчаха и аз усещах погледите им върху себе си като върховете на ножове, докосващи кожата ми.

— Предполагам, че зависи от това, кой кого пита — отвърнах най-накрая.

— Ние питаме — прошепна Зимната майка.

Лятната майка кимна.

— И питаме теб.

Обмислих отговора си за момент, преди да заговоря.

Знам, изненадващо е, и аз самият се учудих.

— Тогава бих казал, че ако бях стар, болен и умиращ, бих вярвал, че душата е по-важната. А ако бях човек, когото искат да изгорят, за да спаси душата си, щях да вярвам, че тялото е по-важно.

Настъпи дълго мълчание. Усетих се, че пристъпвам неспокойно от крак на крак.

— Честни думи — проскърца Зимната майка най-накрая.

— И мъдри — съгласи се Лятната майка. — Защо ни отговори по този начин, момче?

— Защото това е глупав въпрос. Отговорът не е толкова прост, колкото да избереш едно от двете.

— Точно така — каза Лятната майка. Тя се приближи до огъня и извади лопата за печене на хляб с дълга дръжка. В нея лежеше кръгла пита хляб. Тя го сложи върху една полица да изстива. — Това момче вижда неща, които тя не вижда.

— Това не ѝ е в природата — промърмори Зимната майка. — Тя е такава, каквато е.

Лятната майка въздъхна и кимна.

— Странни времена настанаха.

— Чакайте малко — казах аз. — За кого говорите? За Мейв, нали?

Зимната майка се изкашля хрипливо, което можеше и да е смях.

— Аз отговорих на въпросите ви — казах. — Сега е ваш ред.

— Търпение, момче — каза Лятната майка.

Тя свали един чайник от кука над огнището и наля чай в две чаши. Сложи в двете нещо, което изглеждаше като мед, после добави сметана и подаде едната чаша на Зимната майка.

Почаках двете да си сръбнат, преди да се обадя:

— Е, добре, търпението ми се изчерпа. Не мога да чакам. Днес е лятното равноденствие. След полунощ везните ще се наклонят в полза на Зимата и Мейв ще се опита да използва Каменната маса, за да открадне обвивката на Летния рицар.

— Разбира се. Това трябва да се избегне на всяка цена. — Лятната майка изви вежда. — Значи, какъв е въпросът ти?

— Кой уби Летния рицар? Кой открадна обвивката му?

Лятната майка ме погледна разочаровано и сръбна от чая си.

Зимната майка поднесе чашата към качулката си. Не можех да видя лицето ѝ, но ръцете ѝ изглеждаха съсухрени, а ноктите ѝ — посинели.

— Задаваш глупав въпрос, момче. Ти си по-умен от това.

Скръстих ръце на гърдите си.

— Какво трябва да значи това?

Лятната майка погледна намръщено към Зимната, но все пак каза:

— Значи, че не е толкова важно кой, колкото защо.

— И как — добави Зимната майка.

— Мисли, момче — рече Лятната майка. — Какво е постигнал похитителят на обвивката?

Намръщих се. Първо, войната между дворовете. Необичайна активност както в магическия, така и в естествения свят. Но главното е надвисналата война. Зимата и Лятото се готвят за битка при Каменната маса.

— Точно така — прошепна Зимната майка. По гърба ме ползиха неприятно студени тръпки. Гръм и мълния, тя беше чула мислите ми. — Но помисли, магьоснико. Как са го направили? Кражбата си е кражба, независимо дали целта е храна, или богатство, или власт.

След като очевидно нямаше смисъл да крия мислите си, аз започнах да разсъждавам на глас.

— Когато нещо е откраднато, може да му се случат две неща. Да бъде отнесено на място, където никой не може да го открие...

— Или да го охраняват — намеси се Лятото. — Така правят драконите.

— Да, добре. Хм, може да бъде унищожено.

— Не, не може — обади се Зимната майка. — Твърди го един от вашите мъдреци. Германецът с рошавата коса.

— Айнщайн — промърморих аз. — Добре, съгласен, но може да бъде направено безполезно. Или да бъде продадено на някой друг.

Лятната майка кимна.

— И в двата случая става дума за промяна.

Вдигнах ръка.

— Чакайте, чакайте. Вижте, така както го разбирам аз, силата на Летния рицар, неговата обвивка не може да съществува сама по себе си. Трябва да се намира в някой носител.

— Да — промърмори Зимата. — В някоя от кралиците или в рицаря.

— Но тук не става дума за никоя от кралиците.

— Така е — рече Лятото. — Иначе щяхме да го почувстваме.

— Значи, вече се намира в друг рицар — продължих аз. — Но в такъв случай няма да има дисбаланс. — Почесах се по главата и междуременно постепенно започнах да се досещам. — Освен ако не е бил променен. Освен ако новият рицар не е бил променен. Превърнат в нещо друго. Нещо, което да държи енергията затворена в себе си, безполезна, инертна.

И двете ме изгледаха безмълвно и напрегнато.

— Добре — казах аз. — Въпросът ми е готов.

— Задай го — изрекоха те в един глас.

— Как преминава обвивката от един рицар в друг?

Лятната майка се усмихна, но лицето ѝ беше мрачно.

— Прехвърля се в най-близкото си отражение. Така сама избира следващия рицар.

Това означаваше, че само някоя от кралиците на Лятото можеше да стои зад това. Можех да изключа Титания — тя беше започнала войната срещу Маб само защото не знаеше къде е обвивката. Лятната майка нямаше да ми даде тази информация, ако самата тя го беше направила. Значи, оставаше само една възможност.

— Звезди и камъни — промърморих аз. — Аврора.

Двете майки едновременно оставиха чашите си с чай.

— Времето ни притиска — рече Лятната майка.

— Онова, което не бива да се случи, може да се случи — продължи Зимната.

— Ти, смятаме ние, си онзи, който отново може да възстанови реда...

— ... ако си достатъчно силен.

— Достатъчно смел.

— Хей, чакайте малко — казах аз. — Не може ли просто да предупредя Маб и Титания?

— С тях не може да се говори вече — отвърна Зимната майка. — Те отиват на война.

— Ами спрете ги — настоях аз. — Вие двете сте по-силни от Маб и Титания. Накарайте ги да си затварят устата и да ви изслушат.

— Не е толкова просто — отвърна Зимната майка.

Лятната кимна.

— Нашата сила си има граници. Не можем да се намесваме в делата на кралиците или дамите. Дори и при такова бедствие.

— Какво можете да направите?

— Аз? — попита Лятото. — Нищо.

Намръщих се и погледнах към Зимната майка.

Една стара, сбръчкана ръка се повдигна и ми махна.

— Приближи се, момче.

Понечих да откажа. Но краката ми се размърдаха сами, без да питат останалата част от тялото, и аз коленичих пред люлеещия се стол на Зимната майка. Дори от такова разстояние не можех да я видя добре. Цялото ѝ тяло, включително краката, беше покрито с няколко пласта тъмен плат. Но в скута ѝ лежах чифт игли за плетене и малко плетиво, от което стърчаха сиви нишки от предена неоцветена вълна. Зимната майка протегна съсухрената си ръка и взе една ръждясала ножица. Преряза нишките и ми подаде плетивото.

Поех го, без да се замисля. То беше меко, студено, сякаш бе държано в хладилник, и ме гъделичкаше със скритата си опасна енергия.

— Нишките не са завързани — отбелязах тихо аз.

— Няма и да бъдат — каза Зимата. — Това е Разнищник.

— Какво?

— Разваляне, момче. Аз развалям нещата, момче, унищожител съм. Такава е същността ми. В тези нишки е вплетена силата за разваляне на всяка магия. Допри плетивото до онова, което трябва да бъде развалено. Разплети нишките и така ще стане.

Вперих за миг поглед в квадратното плетиво и попитах:

— Всяко заклинание? Всяка трансформация?

— Всяка.

Ръцете ми започнаха да треперят.

— Искате да кажете... Мога да го използвам, за да разваля онова, което вампирите направиха на Сюзан. Просто да го залича. Да я направя отново смъртна.

— Би могъл, емисарю.

В гласа на Зимната майка прозвуча някакво смразяващо веселие.

Преглътнах и се изправих, стиснал в ръка плетивото. Пъхнах го в джоба си, като внимавах да не издърпам някоя от нишките.

— Това подарък ли е?

— Не — изхриптя Зимата. — Необходимост.

— И какво да правя с него?

Лятната майка поклати глава.

— Сега вече е твое, използвай го както намериш за добре. Ние изчерпахме всички наши възможности. Останалото е в твои ръце.

— И побързай — прошепна Зимата.

Лятната майка кимна.

— Не остана време. Действай бързо и мъдро, смъртно дете. Имаш благословията ни.

Зимата скри крехките си ръце в дългите ръкави на робата си.

— Не се проваляй, момче.

— Гръм и мълния, само не ме притискайте — промърморих аз. Поклоних се и се обърнах към изхода. Прекрачих прага на къщата и казах: — О, между другото. Извинявам се за онова, което причинихме на еднорога ви, докато идвахме насам.

Обърнах се към тях и видях как Лятната майка повдига вежда. Зимата извърна глава и пожълтелите ѝ зъби проблеснаха.

— Какъв еднорог? — изхриптя тя.

Вратата се затвори сама. Известно време гледах намръщено дървото и промърморих:

— Шантави фейски работи.

Обърнах се и тръгнах обратно по пътя, по който бях дошъл. Усецах хладния Разнищник в джоба си, който обещавахе да стане адски студен, ако го държах твърде дълго там.

Мисълта за Разнищника ме караше да крача по-бързо, изпълнен с въодушевление. Ако думите на майките бяха истина, можех да използвам плетивото върху Сюзан, което си беше почти божествена намеса. Трябваше само да приключа с този случай и после можех да я потърся.

Разбира се, помислих си горчиво, приключването на случая можеше да ме убие. Майките ми помогнаха да се досетя за много неща и ми дадоха и вълшебна салфетчица, но пък не ми подсказаха по никакъв начин как да разреши проблема — и в този миг осъзнах, че те всъщност не ми бяха казали „Аврора го направи“. Знаех, че са длъжни да говорят истината, и техните изявления ме бяха навели на тази мисъл — но каква част от думите им беше продиктувана от загадъчната забрана за директно вмешателство и каква представляваше обичайните фейски хитрини?

— Побързай — изхриптях аз, опитвайки се да имитирам гласа на Зимната майка. — Ние изчерпахме всички наши възможности — изимитирах Лятната.

Закрачих по-бързо, мръщейки се на последния коментар на Зимата. Гласът ѝ определено беше прозвучал развеселено, сякаш бе получила някаква неочаквана възможност.

„Какъв еднорог?“

Въпросът ѝ ме тормозеше. Ако беше наистина нещо важно, а не просто обикновено подмятане, то трябваше да означава нещо.

Намръщих се. Означаваше, че малката къща нямаше пазител. Или поне той не бе поставен там от Зимната майка.

Кой го бе поставил тогава?

Отговорът ми дойде като удар ниско в корема, последван от чувство за гадене. Спрях се рязко и се опитах да включа Зрението си.

Не успях да го направя, защото изпод воала изникна Грум, следван на крачка от Елейн. Той ме хвана неподготвен. Огрето замахна с чукоподобния си юмрук към лицето ми. Пред очите ми изскочиха искри, почувствах как падам и студената земя се притисна към бузата ми.

Усетих едва доловимия аромат на парфюма на Елейн.

После всичко стана черно.

[1] Британска киностудия, известна с направата на множество филми на ужасите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Свестих се на земята в тъмната Небивалска гора. Призрачно царство или не, стана ми студено и започнах да треперя неконтролируемо. Така вече не можех да се преструвам на заспал, затова седнах и се опитах да оценя ситуацията.

Нямах нови синини или счупвания, което означаваше, че не ме бяха били, докато бях в безсъзнание. Сигурно бях припаднал за кратко. Разнищникът на Зимната майка вече не беше в джоба ми. Сакът ми също беше изчезнал, както и пръстенът, и гривната. Жезълът и пръчката, естествено, също ми бяха отнети. Обаче все още усещах майчиния амулет върху гърдите си, което си беше истинска изненада. Ръката ми пулсираше на мястото, където Маб беше забила онзи проклет нож за писма.

С изключение на това се чувствах, повече или по-малко, цял. Ура.

Огледах с присвити очи заобикалящия ме терен и открих, че лежа в кръг от мухоморки. Те не бяха огромни мухоморки с пипала и ужасни зъби, но въпреки това потръпнах. Колебливо посегнах към тях, като същевременно протегнах и магьосническите ми сетива. Блъснах се в стена. Не знам по какъв друг начин да я опиша. Там, където започваше кръгът, способностите ми да движа, докосвам или усещам нещо с магическите ми сетива просто свършваха.

Капан. Двойно ура.

Едва след като получих някаква представа за затрудненото ми положение, аз се изправих и се обърнах към онези, които ме бяха пленили.

Те бяха петима, което направо не беше честно. Веднага разпознах онези, които стояха най-близо — Аврора, Лятната дама, която беше облечена в нещо, което можех да опиша единствено като бойна рокля, направена от някакъв вид сребърна мрежа, фина и лека като платно. Тя прилепваше плътно към тялото ѝ, от гърлото до китките и глезените ѝ, и сияеше със собствена светлина в мрака на

гората. На хълбока ѝ висеше меч, а върху бледата ѝ коса лежеше венец от живи листа. Тя обърна сърцераздирателно красивите си зелени очи към мен и ме погледна с едновременно тъжно и решително изражение.

— Магьоснико — каза Аврора, — съжалявам, че се стигна до това. Но опасността да се намесиш стана много голяма. След като изпълни задачата си, не можех да позволя да продължиш участието си.

Намръщих се и погледът ми се плъзна покрай нея към огрето Грум, огромен, червенокож и мълчалив, и към ужасяващия еднорог, който очевидно беше охранявал пътя към къщичката на Майка Зима.

— Какво смятате да правите с мен?

— Да те убием — отвърна Аврора с нежен глас. — Боя се, че е неизбежно. Ти си твърде опасен, за да те оставя да живееш.

Присвих очи.

— Тогава защо не го направихте по-рано?

— Добър въпрос — обади се четвъртият от присъстващите — Лойд Слейт, Зимният рицар. Той все още беше облечен в черните си кожени рокерски дрехи, но беше добавил към ансамбъла и няколко верижки и метални плочки. На хълбока му висеше меч, на гърба беше препасал друг, а в колана беше затъкнал тежък пистолет. Напрегнатото му гладно изражение не се беше променило. Той изглеждаше нервен и ядосан. — Ако зависеше от мен, щях да ти прережа гърлото още първия път, когато Грум те просна.

— Защо го наричате Грум? — попитах аз, мръщейки се на огрето. — Можете да свалите илюзията, лорд-маршал. От нея вече няма голяма полза.

Лицето на огрето потрепна от изненада.

Погледнах презрително към тъмния еднорог.

— Ти също, Корик.

Огрето и еднорогът погледнаха към Аврора. Кралицата на феите не отмести поглед от мен, но кимна. Фигурата на огрето се размаза и изкриви, превръщайки се във фигурата на Талос, лордът на Ший от пентхаус апартамента на Аврора в „Ротшилд“. Бледата му коса беше сплетена в бойна плитка и той носеше прилепнала ризница от някакъв блестящ черен метал, която го караше да изглежда тънък като вейка и смъртоносен.

В същото време и еднорогът се разтrese и се уголеми до едрата фигура на кентавъра Корик, който също бе облечен с ризница и носеше

всякакви оръжия, фейска изработка. Той тропна с огромното си копито, но не каза нищо.

Мръщейки се, Аврора закри около мен.

— Откога знаеше това, магьоснико?

Свих рамене.

— Отскоро. Започнах да се досещам, когато излязох от къщата на Зимната майка. След като разбрах откъде да започна, не беше трудно да добавя останалото.

— Нямаме време за това — каза Слейт и се изплю на земята.

— Щом той го е разбрал, и други могат да го направят — обясни Аврора с търпелив глас. — Трябва да сме подготвени, ако ни чакат и други врагове. Кажете ми, магьоснико, как се досети?

— Върви по дяволите — сопнах ѝ се аз.

Аврора се обърна към последния присъстващ и попита:

— Може ли да бъде вразумен по някакъв начин?

Елейн стоеше встрани от останалите, с гръб към тях. Сакът ми лежеше на земята в краката ѝ, жезълът и пръчката също бяха там. Тя беше добавила изумруденозелено наметало към тоалета си, успявайки по някакъв начин да изглежда напълно нормално в него. Тя погледна към Аврора, а след това към мен, но бързо извърна очи.

— Вече му казахте, че ще го убие. Няма да ви сътрудничи.

Аврора поклати глава.

— Още жертви. Съжалявам, че ме тласна към това, магьоснико.

Ръката ѝ помръдна. Някаква невидима сила повдигна брадичката ми нагоре, така че очите ми да срещнат нейните. Те проблеснаха във всички цветове на дъгата и аз почувствах как силата на ума ѝ, волята ѝ се плъзва покрай защитите ми и прониква в мен. Изгубих равновесие и залитнах, облягайки се безпомощно на невидимата стена на кръга, в който ме беше затворила. Опитах се да се съпротивлявам, но беше все едно да се опитвам да накарам вода да тече нагоре по склона — нямаше за какво да се захвана, върху какво да се съсредоточа. Намирах се на нейна територия, затворен в кръг от нейната сила. Тя се вля в мен през очите ми, а аз можех единствено да гледам красивите цветове.

— Така — каза Аврора с най-нежния, най-сладкия глас, който бях чувал някога. — Какво научи за смъртта на Летния рицар?

— Вие сте виновна за нея — чух собствения си натезжал глас. — Наредили сте да го убият.

— Как?

— Лойд Слейт. Той мрази Мейв. Вербували сте го да ви помогне. Елейн го е вкарала в сградата на Руел през Небивалото. Двамата са се сбили. Затова имаше течност на стълбите. Водата по ръцете и краката на Руел се е появила от сблъсъка на Летния огън със Зимния лед. Слейт го е блъснал по стълбите и му е счупил врата.

— А обвивката със сила?

— Пренасочена — промърморих аз. — Прехвърлили сте я в някой друг.

— Кой?

— Момичето нечистокръвна. Дали сте ѝ обвивката и след това сте я превърнали в камък. Онази статуя в градината. Беше пред очите ми.

— Много добре — рече Аврора и тихата похвала отекна в сърцето ми. Опитах се да си върна сетивата, да се измъкна от блестящия зелен затвор на очите ѝ. — Нещо друго?

— Наели сте гула. Тигрицата. Изпратили сте я след мен още преди Маб да ме потърси.

— Не познавам този гул. Тук сбърка, магьоснико. Аз не наемам убийци. Продължавай.

— Направили сте ми постановка, преди да дойда да ви разпитам.

— В какъв смисъл? — притисна ме Аврора.

— Мейв сигурно е наредила на Слейт да премахне Елейн. Той го направи да изглежда така, сякаш е опитал и е претърпял неуспех, но Елейн се справи по-добре. Помогнали сте ѝ да имитира онова нараняване.

— И защо ми е да го правя?

— За да ме накарате да се разстроя и притесня. За да може, докато разговаряме, да мисля за друго и да не успея да ви притисна с верните въпроси. Точно затова ме нападнахте. Убеждавахте ме в какво чудовище съм се превърнал. Само за да ме изкарате от равновесие и да избегнете правилните въпроси.

— Да — съгласи се Аврора. — А след това?

— Решили сте да ме премахнете. Изпратили сте Талос, Елейн и Слейт да ме убият. И създадохте онова същество в градинския център.

Слейт пристъпи към мен.

— Страшна работа — каза той. — Не изглежда чак толкова умен.

— И въпреки това само е следвал логиката. Плюс информацията, която е получил от кралиците и майките. Сглобил е сам всичко.

Погледът ѝ се отмести към Елейн. Опитах се да се откъсна от нея, но не успях.

— Страхотно — каза Слейт. — Никой от нас не е предател. Сега вече можем ли да убием великия Крескин^[1]?

Аврора вдигна ръка, за да го накара да замълчи, и ме попита:

— Известна ли ти е следващата ми цел?

— Знаете, че ако се опитате да завладеете обвивката на Летния рицар, Зимната майка ще използва Разнищника, за да я освободи и да възстанови баланса. Изчакали сте да ми го даде. Сега във ваши ръце са и той, и статуята на Лили. Възнамерявате да я отнесете до Каменната маса по време на битката. Ще използвате Разнищника, ще освободите Лили от каменната ѝ обвивка и ще я убиете на масата след полунощ. Силата на Летния рицар ще премине завинаги в Зимата. Вие искате да унищожите завинаги баланса на силата в Страната на феите. Не знам защо.

Очите на Аврора проблеснаха опасно. Тя отмести погледа си от мен и усещането беше сякаш падам по стълбище. Залитнах назад и се фокусирах върху земята.

— Защо? Би трябвало да е очевидно, магьоснико. Най-вече за теб. — Аврора се извърна и закрачи напред-назад в проблясващата си ризница. — Цикълът трябва да бъде прекъснат. Лятото и Зимата, които непрекъснато се преследват, нанаяват местата, които е изцелила другата, изцеляват местата, които е наранила другата... Нашата война, нашето безсмислено съперничество продължават по една-единствена причина: защото така е било винаги — а смъртните, попаднали в капан между нас, стават пешки в тази игра. — Тя си пое гневно дъх. — На това трябва да бъде сложен край. И аз ще го прекратя.

Стиснах зъби, треперейки.

— Ще го прекратите, като вкарате материалния свят в хаос?

— Не аз определям цената — изсъска Аврора. С крайчеца на окото си улових погледа ѝ и започнах да извъртам глава към нея, но се усетих навреме и наведох очи. Тя продължи да говори с нисък безстрастен глас. — Мразя го. Мразя всеки момент от нещата, които съм принудена да извърша, за да го постигна — но това трябваше отдавна да бъде направено, магьоснико. Всяко отлагане е смъртоносно.

Колцина са загинали или са били измъчвани до полудяване от Мейв и останалите като нея? Самият ти беше измъчван, тормозен и почти поробен от тях. Аз правя това, което е необходимо.

Преглътнах и отвърнах:

— Наранявате и застрашавате смъртните, за да им помогнете. Това е лудост.

— Може би — каза Аврора. — Но това е единственият начин. — Тя отново се обърна към мен и попита със студен глас: — Белият съвет знае ли какво си открил?

— Гледай си работата, откачена фейо.

Слейт сподави смеха си, прикривайки го зад покашляне. По-скоро почувствах, отколкото видях прилива на гняв у Аврора, събуден от Зимния рицар, но насочен към мен. От нея изригна ярка светлина, която опари обърнатата към нея страна на тялото ми. Косъмчетата на ръката ми настръхнаха. Гласът ѝ зазвъня — силен, разпален и яростен.

— Какво каза, маймуно?

— Не знаят — обади се Елейн с напрегнат глас. Тя пристъпи напред и застана между мен и Аврора. — Той ми го каза, преди да тръгнем към майките. Съветът не осъзнава дълбочината на онова, което се случва. Когато се усетят, вече ще е твърде късно.

— Добре — каза Слейт. — Значи, той е последната нишка. Убий го и да приключваме с това.

— По дяволите, Слейт — сопнах му се аз. — Използвай главата си, човече. Според теб какво ще получиш за помощта ти?

Слейт ми се усмихна студено.

— Като за начало, силата на онзи дърт кучи син Руел. Ще бъда два пъти по-силен от сега — и след това ще си разчистя сметките с малката кучка Мейв. — Той облиза устни. — После двамата с Аврора ще решим какво да правим.

Аз се изсмях дрезгаво.

— Дано това да го имаш написано на хартия, тъпако. Наистина ли смяташ, че тя ще остави един мъж, който на всичкото отгоре е смъртен, да има такава власт над нея? — В очите на Слейт проблесна неувереност и аз усилих натиска. — Помисли си хубаво. Някога казвала ли ти е нещо в прав текст, не чрез намеци или въпроси?

В погледа му се промъкна подозрителност, но Аврора положи ръка на рамото му. При докосването ѝ очите на Слейт се замъглиха и

той ги затвори.

— Спокойно, рицарю мой — промърмори Лятната дама. — Магьосникът е измамник и е отчаян. Готов е да каже каквото и да е, стига да се спаси. Между нас всичко е постарому.

Стиснах зъби. Аврора държеше Слейт на каишка. Може би времето, прекарано в компанията на Мейв, го беше размекнало; наркотиците и удоволствията, които му беше осигурявала, го бяха направили по-податлив на внушение. Може би Аврора просто беше открила някакво слабо място в психиката му. Във всеки случай той нямаше да се вслуша в думите ми.

Огледах се, но Корик и Талос не ми обръщаха никакво внимание. Аврора продължаваше да шепне нещо на Слейт, така че ми оставаше само един човек, с когото да разговарям, и при мисълта за това се почувствах така, сякаш някой заби нокти в гърдите ми.

— Елейн — казах аз. — Това е лудост. Защо го правиш?

Тя не ме погледна.

— Оцеляване, Хари. Обещах да помогна на Аврора или да дам живота си за нея в отплата за всичките години, през които ме е защитавала. Не знам кога съм дала обещание, че ще замеса и теб. — Тя замълча за миг, преглътна и произнесе с малко по-силен глас: — Не знам.

— Ако Аврора не бъде спряна, някой ще пострада.

— Някой страда всеки ден — отвърна Елейн. — И като се замислиш, има ли значение кой? Как? Или защо?

— Ще умрат хора, Елейн.

От думите ми я заболя и тя ме погледна, а зелените ѝ очи се изпълниха със сълзи от ярост.

— По-добре те, отколкото аз.

Не свалях очи от лицето ѝ.

— И по-добре аз, отколкото ти, нали?

Тя първа сведе поглед и се обърна към Аврора и Слейт.

— Така изглежда.

Скръстих ръце и се облегнах на невидимата стена от мухоморки. Премислих възможностите си и стигнах до извода, че са доста ограничени. Ако Аврора искаше смъртта ми, тя щеше да я получи без особени усилия, и освен ако по хълма не се спуснеше спасителната кавалерия, не знаех какво друго можех да направя.

Наречете ме песимист, но жизненият ми опит ме съветваше да не разчитам твърде много на кавалерията. Мат.

Което ми оставяше само един избор — последното заклинание. Затворих за миг очи и се съсредоточих, събирайки магията и жизнената сила в тялото ми. Всеки магьосник има резервоар за сила в себе си, енергия, която се извлича от сърцевината на собствената му същност, а не от обкръжението му. Кръгът на Аврора ме беше отрязал от външните източници на енергия — но не можеше да ми попречи да използвам енергията вътре в мен.

Вярно, че след като я употребях, нямаше да остане нищо, което да ми позволява да дишам, което да кара сърцето ми да бие и да пропуска електричество в мозъка ми. Но пък затова му викат смъртно проклятие, нали?

Миг по-късно, когато отворих очи, видях как Аврора се отдръпва от Лойд Слейт. Зимният рицар насочи към мен плашещите си празни очи, в които нямаше и капчица разум, и се нахвърли да изтегли мечата си от ножницата.

— Жестока необходимост — каза Аврора. — Сбогом, господин Дрезден.

[1] Джордж Джоузеф Креске-младши, по-известен като Невероятния Крескин, направил кариера през 70-те години като телевизионен медиум. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Обърнах се с лице към Слейт. Реших, че ако се опитам да хвана един такъв меч, по-скоро ще ускоря смъртта си. Затова нямаше смисъл да го правя. Но не изпусках Аврора от поглед и поддържах събраната си сила в готовност.

— Съжалявам, магьоснико — каза Аврора.

— Скоро наистина ще съжаляваш — промърморих аз.

Слейт извади меча си, азиатска изработка без достатъчно качества, че да бъде определен като истинска катана, и се напрегна, готов да нанесе удар. Острието проблясваше и изглеждаше много, много остро.

Елейн улови Слейт за китката и каза:

— Почакай.

Аврора я изгледа гневно.

— Какво правиш?

— Защитавам ви — отвърна Елейн. — Ако позволите на Слейт да го убие, той ще наруши кръга около Дрезден.

Аврора отмести погледа си от Елейн към мен.

— И какво?

— Елейн! — изръмжах аз.

Тя ме погледна безизразно.

— И вие ще останете открита за смъртното му проклятие. Той ще ви вземе със себе си. Или ще ви накара да съжалявате, че не го е направил.

Аврора повдигна брадичката си.

— Не е чак толкова силен.

— Не бъдете толкова сигурна — отвърна Елейн. — Той е най-силният магьосник, когото съм виждала. Достатъчно силен, че да изнерви Белия съвет. Защо да поемате такива безсмислени рискове точно преди края?

— Предателка! — изхриптах аз. — Проклета да си, Елейн.

Аврора се намръщи и махна с ръка към Слейт. Той свали меча си и го прибра.

— И въпреки това е твърде опасен, за да бъде оставен жив.

— Да — съгласи се Елейн.

— Какво предлагаш?

— Намираме се в Небивалото. Направете така, че да умре бавно, и напуснете. Щом се върнете в земята на смъртните, той няма да може да ви достигне. Оставете го да похаби проклятието си срещу Маб, ако иска, или върху кръстницата си. Но няма да е срещу вас.

— Но когато си тръгна, ще отнеса силата ми с мен. Кръгът повече няма да го удържа. Какво предлагаш?

Елейн продължаваше да ме гледа безизразно.

— Удавете го — каза най-накрая тя. — Призовете вода и нека земята го изпие. аз ще го обвържа със заклинание. Магията ми ще остане дори и ако си тръгна.

Аврора кимна.

— Способна ли си да го удържиш?

— Познавам защитите му — отвърна Елейн. — Ще го удържа колкото е необходимо.

Аврора ме погледна мълчаливо.

— Толкова гняв — каза тя. — Много добре, Елейн. Зад-ръж го.

Не й отне много време. Елейн винаги е била по-чевръста в магията от мен, по-грациозна. Тя промърмори нещо на езика, който бе избрала за своята магия, някакъв вариант на староегипетския, направи жест с китката си, последван от грациозно размърдване на пръстите й и аз почувствах как заклинанието й прилепва около мен като водолазен костюм, парализирайки ме от брадичката до пръстите на краката, обвивайки ме в някаква тиха, невидима сила. То се притисна върху дрехите ми с такава сила, че ми стана трудно да си поемам дълбоко дъх.

В същото време Аврора затвори очи и изпъна ръце покрай тялото си. После обърна дланите си навън и бавно ги издигна нагоре. От вътрешността на кръга не можех да усетя какво прави, но с очите и ушите ми всичко беше наред. Земята загъркори и внезапно се размириша на развалени яйца. Почувствах как пръстта под краката ми се размърдва, последвана от бълбукането на бавно избликваща вода. Изминаха може би пет секунди, преди почвата да се размекне

дотолюва, че краката ми да потънат до глезените в топлата кал. Гръм и мълния.

— Времето на смъртните тече бързо — каза Аврора, отваряйки очи. — Дните стават по-къси. Да вървим.

Без дори да ме погледне, тя се изгуби в мъглата. Слейт тръгна заедно с нея, а Талос ги последва на няколко крачки, слаб и опасен в тъмната си броня. Кентавърът Корик ми се ухили подигравателно и изпръхтя доволно, преди да стисне здраво късото си тежко копие и да последва Лятната дама, потропвайки решително с копита.

Остана само Елейн. Тя се приближи, докато не се озова почти толкова близо, че да може да ме докосне. Стройна и красива, тя отмести поглед от мен, докато изваждаше една лента за глава от джоба си и завързваше косата си на опашка.

— Защо, Елейн? — попитах аз. Опитвах се яростно да се противопоставя на заклинанието, но то беше по-силно от мен. — Защо я спря, по дяволите?

— Ти си идиот, Хари — отвърна тя. — Мелодраматичен глупак. Винаги си бил такъв. Нямаше как да съм сигурна, че няма да хвърлиш заклинанието срещу мен.

Тя погледна през рамо. Аврора се беше спряла, неясна фигура в мъглата, и чакаше.

Разводнената земя продължаваше да ме всмуква навътре и сега вече гледах от долу нагоре към меката кожа под брадичката ѝ. Тя погледна надолу към мен и каза:

— Сбогом, Хари. — После се обърна и тръгна след Аврора. Внезапно се спря и се обърна достатъчно, че да видя профила ѝ. После изрече със същия безизразен тон: — Точно както едно време.

След това просто ме оставиха там да умра.

В подобна ситуация е трудно да не се паникьосаш. Искам да кажа, че и преди съм попадал в опасни ситуации, но никога не се беше стигало до „Тик-так, времето изтича“. Проблемът, пред който се бях изправил, беше прост, непохватим и неизбежен. Земята ставаше все по-мека и аз продължавах да потъвам в нея. Усещах топлина и не ми беше чак толкова неприятно. Та хората плащат луди пари за горещи кални бани. Но моята щеше да е смъртоносна, ако не намерех начин да се измъкна, а калта беше стигнала до бедрата ми.

Затворих очи и се опитах да се съсредоточа. Протегнах сетивата си, за да опипам тъканта на заклинанието, което ме задържах тук, и натиснах, за да се опитам да го пробия. Нямах достатъчно сила. След като кръгът на Аврора паднеше, щях да мога да черпя енергия отвсякъде, но времето не беше достатъчно — а дори и да беше, първичната брутална сила не беше достатъчна. Ако просто започнех да нанасям удари върху заклинанието, резултатът щеше да е, като да се опитвам да се отърва от белезници, използвайки динамит. Заедно с освобождаването щях да разкъсам и собственото ми тяло.

Но това като че ли бе единственият вариант. Опитах се да се успокоя и да се съсредоточа, изчаквайки кръгът на Аврора да изчезне напълно. Започнах да се кискам. Не ме питайте защо, но под натиска на напрежението всичко внезапно ми се стори адски смешно. Опитах се да се спра, но продължавах да кудкудякам и да се кикотя, докато топлата кал се издигаше до хълбоците ми, корема, гърдите...

— Точно както едно време — изхриптях аз. — Да, както едно време, Елейн. Ти, предателска, отровна, злобна... — В този момент една мисъл ме удари по челото. Точно както едно време. — ... измамна, по дяволите, умна девойка. Ако това се получи, ще ти купя пони.

Съпоставих подчертаното безразличие на тона ѝ с невъзмутимото ѝ поведение. Това не беше Елейн, която помнех. Щях да се вържа, ако ме убиеше в изблик на ярост, ако ме отровеше от ревност или взривеше колата ми от чиста злоба. Но тя никога нямаше да го направи, без да изпита нищо.

Калта покри гърдите ми, а кръгът на Аврора още не се беше разпаднал. Сърцето ми биеше лудо, но аз се опитах да се успокоя. Започнах да дишам учестено. Може би щях да се нуждая от всяка секунда. Калта покри гърлото ми и се плъзна към бузата. Бях престанал да се съпротивлявам. Поех си дълбоко дъх точно преди носът ми да се потопи.

След това тъмнината покри очите ми и аз плувах в гъстата лепкава топлина, като единственият звук, който чувах, беше туптенето на сърцето ми в ушите. Чаках, а дробовете ми започнаха да парят. Чаках, без да мърдам, а огънят обхващаше гърдите ми. Стоях колкото се може по-спокойно и броях ударите на сърцето ми.

Някъде между седемдесет и четири и седемдесет и пет кръгът на Аврора изчезна. Пресегнах се да почерпя енергия, събрах я и я оформих в съзнанието си. Стараех се да не бързам, но не ми беше много лесно. Изчаках колкото можах, без да ме обхване паника, след което отново посегнах към тъканта на заклинанието на Елейн.

Бях прав. Това бе същата структура, която тя използваше, когато бяхме малки; с нея ме беше обездвижила, докато старият ми учител, Джъстин Дюморн, се приготвяше да ме омагьоса. Тогава успях да се измъкна, защото двамата с Елейн се отнасяхме с еднаква нетърпеливост към уроците ни по магия. Освен редовните училищни занятия, ние бяхме принуждавани да се обучаваме в цяла поредица заклинания и ментални дисциплини. Понякога пишехме домашните си преди вечеря, след което продължавахме с магическите занимания до късно след полунощ, като работехме върху заклинания и формули, докато не ни заболяваха очите.

Към края ставаше още по-трудно, горе-долу по времето, когато всъщност искахме да сме в леглата и да се занимаваме с разни неща, които зависеха изцяло от хормоните ни, докато не започнеха да ни болят разни други части на тялото. Хм. И тогава си разделяхме работата. Единият работеше по заклинанията, а другият пишеше домашните, после си ги разменяхме, преписвахме ги и хоп... в леглото.

Аз бях измислил това заклинание. И то беше адски калпаво.

Беше калпаво, защото в него нямаше никаква гъвкавост, нито финес, нито класа. То спускаше пашкул от втвърден въздух около мишената, заключваше я вътре и точка. Край на историята. Като тийнейджъри го смятахме за впечатляващо ефективно и просто. Като отчаян мъж, който всеки момент щеше да умре, аз осъзнах, че това е крехко заклинание, като диамант, който беше най-твърдата материя на земята и същевременно можеше лесно да бъде напукан, ако го удареха под подходящ ъгъл.

Сега, когато вече знаех какво правя, аз намерих нескопосния център на заклинанието, където го бях открил навремето, и завързах всички нишки енергия на кръста си като коледна панделка. Там, в калта и тъмнината, се фокусирах върху слабото му място, събрах волята си и промърморих през здраво стиснатите ми устни: Тапититаптап. Прозвуча повече като мучене, но това нямаше никакво значение за практическата страна. Заклинанието беше съвсем ясно в

съзнанието ми. Към обвивката избликна енергия и аз почувствах как тя се разхлабва. Сърцето ми заби силно от въодушевление и отново произнесох заклинанието. При третия път обвивката падна и аз размърдах ръце и крака, измъквайки ги постепенно от нея.

Успях. Бях преодолял магията.

Сега просто се давех в онова, което все повече приличаше на плаващи пясъци.

Времето работеше против мен: започнах да усещам замайване, докато дробовете ми се опитваха, въпреки волята ми, да изкарат малкото останал в тях въздух и да си поемат дълбок дъх от хубава, пречистваща кал. Почерпих още сила и се концентрирах, с надеждата, че не съм се завъртял нанякъде, без да забележа. Притиснах длани към краката си и точно когато дробовете ми ме принудиха да издишам, изкрещях: *Forzare!*

Изригналата от пръстите ми енергия се устреми надолу, наранявайки единия ми крак. Физичните закони не могат да се пренебрегват дори при магията и изпратеният надолу в земята поток от енергия срещна напълно очаквано равно по сила противодействие. В резултат на това аз излетях като куршум от калта сред фонтан от пръски. Пред очите ми профучаха мъгла, мрачна земя и някакво дърво, последвани от разтърсващ удар.

След като успях да изкашлям затъкналата устата ми пръст и с усилие да напълня дробовете си с въздух, най-после се осведих достатъчно, че да се сетя да избърша калта от очите си. Открих, че се намирам на двайсетина фута над земята и вися от клоните на едно от скелетестите дървета. Ръцете и краката ми се полюшваха безжизнено, а дънките ме стягаха в кръста. Опитах се да се огледам, за да разбера как съм успял да увисна така, но не можах. Сигурно щях да успея да закача с ръка и крак различни клонки, но почти не можех да се движа, камо ли да се освободя.

— Успя да попречиш на кралицата на феите — изпъшках аз. — Преживя собствената си езекуция. Измъкна се от сигурна смърт. И се заклеци в някакво шибано дърво. — Отново се опитах да се освободя, но безуспешно. Единият от калните ми ботуши падна на земята с влажно пльокване. — Боже, дано никой не ме види такъв.

Откъм мъглата се разнесоха тихи стъпки, които постепенно се приближиха.

Притиснах длан към челото си. В някои дни просто не ми върви.

Скръстих ръце на гърдите си точно когато от мъглата изникна една висока, увита в пелерина фигура. Край краката ѝ се ветрееше тъмна роба, главата ѝ бе скрита под качулка, а облечената в ръкавица ръка държеше дървен жезъл.

Пазителят на портала вдигна глава към мен и за миг застина неподвижно. След това повдигна другата си облечена в ръкавица ръка към качулката и издаде приглушен, сумтящ звук.

— Здрасти — казах аз.

Нямам равен в остроумията.

— Поздрави, магьоснико Дрезден. Прекъсвам ли нещо?

Пазителят на Портала звучеше така, сякаш полагаше огромни усилия да не се разсмее на глас.

И другият ми ботуш цопна звучно на земята. Изгледах със свити устни краката си, обути в изкаляни чорапи.

— Нищо важно.

— Добре — отвърна той. Направи няколко крачки наоколо, погледна към мен и каза: — Един счупен клон се е подпъхнал под колана ти. Стъпи с десния крак на клона под теб, с лявата ръка се хвани за горния клон и ще успееш да се освободиш. Слизането няма да е трудно.

Направих каквото ми каза и най-накрая успях да сваля калното си тяло на земята.

— Благодаря ви — казах му аз, а си помислих, че ако се беше появил пет минути по-рано, щях да съм му много по-благодарен. — Какво правите тук?

— Търся те — отвърна той.

— Наблюдавали сте всичко?

Той поклати глава.

— Да речем, че съм слушал. Имах видения за теб. А ситуацията в Чикаго се влошава.

— Звезди и камъни — промърморих аз и вдигнах ботушите си. — Нямам време за сладки приказки.

Пазителят на портала ме хвана за ръката.

— Напротив — рече той. — Виденията ми са ограничени, но все пак знам, че си изпълнил мисията си за Зимната кралица. Тя ще спази своята част от сделката и ще ни осигури безопасен преход през

владенията ѝ. Що се отнася до Съвета, това ще е напълно достатъчно. Ти си в безопасност.

Поколебах се.

— Магьоснико Дрезден, можеш повече да не се занимаваш с това. Можеш да вземеш решение да се откажеш от него — още тук и сега. Това ще сложи край на изпитанието ти.

Изтерзаната, полузадушена, мръсна част от мен ужасно хареса тази мисъл. Да сложа край. Да се прибера у дома. Да си взема горещ душ. Купчина хубава храна. Да поспя.

Но това беше невъзможно. Магьосник или не, аз бях просто един изморен, разнебитен, изнервен мъж. Феите притежаваха твърде много сила и хитрост, за да си имам работа с тях дори в някой добър ден, камо ли днес. Знаех какво е намислила Аврора, но дявол да го вземе, тя възнамеряваше да нанесе удар в сърцето на бойното поле. Кое то дори нямах представа как да намеря, камо ли да оцелея в него. Каменната маса се намираще в някакъв странен джоб в Небивалото, какъвто не бях виждал досега. Нямах представа как да стигна до него.

Невъзможно. Болезнено. Твърде опасно. Можех да си взема почивка, да поспя и да се надявам, че следващия път ще се справя по-добре.

В съзнанието ми изплува лицето на Мерил, грозновато, изморено и решително. Видях и статуята на Лили. И Елейн, изтикана в ъгъла от обстоятелствата, но сражаваща се по свой начин, въпреки малките шансове за успех. Спомних си как при получаването на Разнищника от Зимната майка мислех единствено за това, как да го използвам за собствените си цели, за да помогна на Сюзан. Сега той щеше да бъде използван за нещо съвсем различно и колкото и да ми се искаше да забравя за това и да се прибера у дома, не можех да понеса отговорността за последствията от употребата му.

Поклатих глава и се огледах, докато не забележах сака ми, бижутата, пръчката и жезъла да лежат на няколко ярда от калното тресавище, което бе създала Аврора. Прибрах си ги.

— Не — казах аз. — Това не е краят.

— Не ли? — попита Пазителят на портала изненадано. — Защо не?

— Защото съм идиот — въздъхнах аз. — И много хора се намират в опасност.

— Магьоснико, никой не очаква от теб да спреш войната между дворовете на Ший. Съветът не може да прехвърли тази отговорност върху само един човек.

— Майната им на дворовете на Ший — отвърнах му. — Майната му и на Съвета. Знам, че има хора, които са в беда. И донякъде аз съм виновен за това. Трябва да си оправя кашите.

— Сигурен ли си? — попита Пазителят на портала. — Няма да се откажеш от изпитанието?

Покритите ми със засъхнала кал пръсти се опитваха да закопчат гривната.

— Няма.

Известно време Пазителят на портала ме гледаше мълчаливо, след което каза:

— Тогава няма да гласувам срещу теб.

Побиха ме ледени тръпки.

— О. Иначе щяхте ли?

— Ако се беше отказал, лично щях да те убия.

Сега беше мой ред да го гледам безмълвно. После попитах:

— Защо?

Гласът му прозвуча тихо, но решително и не без известна топлина.

— Защото гласуването срещу теб щеше да доведе до един и същ резултат, независимо от края на изпитанието. Струва ми се редно да поема пълната отговорност за избора си, вместо да се крия зад протокола на Съвета.

Закопчах гривната и нахлузих ботушите си.

— Ами тогава ви благодаря, че не ме убихте. Сега, ако ме извините, трябва да побързам.

— Да — отвърна Пазителят на портала. После ми протегна една малка кадифена торбичка. — Вземи я. Някои от нещата може и да ти потрябват.

Погледнах го намръщено и разтворих торбичката. Вътре открих малко стъклено бурканче с някакъв кафеникав гел и късче сивкав камък на фина, сребърна верижка.

— Какво е това?

— Мехлем за очите — отвърна той с малко по-сух глас. — Не влияе толкова силно на нервите, колкото Зрението, а също помага да се

вижда през воалите и илюзиите на Ший.

Повдигнах вежди. В очите ми попаднаха трошички изсъхнала кал и ме накараха да примигна.

— Добре. А камъкът?

— Парче от Каменната маса — рече той. — Ще ти покаже пътя до нея.

Помигах още малко, този път от изненада.

— Помагате ми?

— Това би означавало да се намеся в хода на изпитанието — поправи ме той. — Затова, от формална гледна точка, аз просто се грижа за пълното му завършване.

Намръщих се.

— Може би ако ми бяхте дали само камъка — отвърнах аз. — Мехлемът е нещо друго. Вие се намесвате. Съветът ще се ядоса.

Пазителят на портала въздъхна.

— Магьоснико Дрезден, има едно нещо, което досега никога не съм го казвал и не очаквай да го повтора отново. — Той се наведе към мен и аз видях смътните изпити черти на лицето му под качулката. В едното тъмно око проблесна нещо като веселие, той ми протегна ръка и прошепна: — Понякога е добре Съветът да не знае някои неща.

Устните ми се разтеглиха в усмивка. Разтърсих ръката му.

Той кимна.

— Побързай. Съветът не смее да се меси във вътрешните дела на Ший, но ще направим каквото можем. — Пазителят протегна жезъла си и начерта кръг във въздуха. Той потрепна едва забележимо, отваряйки проход между Небивалото и света на смъртните, и в пролуката се показва Чикаго — по-точно улицата пред дома ми. — И нека Аллах и късметът бъдат с теб.

Кимнах му, окуражен. После пристъпих към портала и преминах през него, напускайки мрачните земи на Страната на феите, за да се озовава на познатия паркинг край дома. В лицето ме удари вълна от горещ летен въздух, който пропукваше от напрежение. Дъждът продължаваше да се лее и земята се тресеше от гръмотевици. Дневната светлина избледняваше и настъпваше мракът.

Не им обърнах внимание и тръгнах към апартамента си. Калта, субстанция от Небивалото, се стопи в лепкава слуз, която веднага започна да изчезва, за което помагаше и проливният пречистващ дъжд.

Трябваше да проведе няколко телефонни разговора и да се преоблека в по-чисти дрехи. Чувството ми за мода е леко закърняло, но въпреки това трябваше да изнамеря нещо.

Какво облича човек, когато отива на война?

ГЛАВА 29

Избрах класическото черно.

Обадих се на когото трябва, оставих старата докторска чанта пред входната врата, взех си бърз душ и се облякох в черно. Чифт стари черни кубинки, черни дънки (общо взето, чисти), черна тениска, черна бейзболна шапка с алена емблема на кока-кола и черния ми кожен шлифер, на всичкото отгоре. Сюзан ми го беше подарила преди известно време заедно с мантия с падащи ръкави и изобилие от дипли. Времето беше достатъчно лошо и в буквален, и в преносен смисъл, така че той си беше напълно подходящ.

Напълних сака с всичко необходимо — онова, което си бях взел сутринта, плюс подаръците на Пазителя на портала и домашния ми топ — един дългоцевен магнум с голям калибър, същият като на Мръсния Хари. Замислих се дали да не го затъкна в колана, но реших, че по-добре не. Трябваше да прекося половината Чикаго, за да стигна до мястото, откъдето щях да се прехвърля при Каменната маса, и не ми се искаше да ме арестуват за незаконно притежание на оръжие. Затова го метнах в сака заедно с всичко останало, надявайки се, че няма да ми се налага спешно да го вадя.

Били и останалите се появиха след около десетина минути; един миниван спря пред къщата и наду клаксона. Проверих докторската чанта, затворих я и тръгнах към вана с подскачащ на гърба сак. Страничната врата се отвори, качих се вътре и стоварих багажа си на пода.

Поколебах се, когато видях, че ванът е претъпкан с млади хора. Вътре имаше поне единайсет души.

Били се извърна от шофьорското място и попита:

— Проблем ли има?

— Казах само доброволци — отвърнах аз. — Не знам какви проблеми ни очакват.

— Да. Предупредил съм ги.

Хлапетата в минивана замърмориха утвърдително.

Въздъгнах.

— Добре, хора. Същите правила като миналия път. Аз съм шефът и когато ви дам заповед, изпълнявате без възражения. Ясно ли е?

Последва здраво поклащане на глави. Аз им кимнах в отговор и се взрях в дъното на вана към една глава с мътнозелена коса.

— Мерил? Ти ли си това?

Нечистокръвното момиче кимна тържествено.

— Искам да помогна. Фикс също.

Зърнах проблясък от бяла коса и срещнах нервния поглед на седящия до Мерил дребен мъж. Той вдигна ръка, която потреперваше, и леко ми махна.

— Щом сте решили да идвате, правилата важат и за вас. Иначе оставате тук.

— Добре — отвърна Мерил с лаконично кимване.

— Да — обади се и Фикс. — Добре.

Огледах се и се намръщих. Всички изглеждаха толкова млади. Или може би просто аз се чувствах стар. Напомних си, че Били и алфите вече са минали през своето кръщение с огън и са разполагали с почти две години, за да усъвършенстват уменията си срещу дребните риби от подземния свят на Чикаго. Но въпреки това знаех, че тази работа можеше да се окаже не по силите им.

Но аз се нуждаех от тях, а те бяха дошли доброволно. Номерът беше да се постарая да не ги отведа на сигурна смърт.

— Добре — казах им най-накрая. — Да тръгваме.

Били отвори вратата на пасажерското място и Джорджия се прехвърли отзад, на претъпканите седалки. Аз се настаних до него и попитах:

— Носиш ли ги?

Били ми подаде една найлонова торбичка от „Уол-Март“.

— Да, затова се забавихме толкова. Мястото е оградено с полицейска лента и навсякъде щъкат ченгета.

— Благодаря — отвърнах аз. После разкъсах торбичката с макетни ножчета с оранжеви пластмасови дръжки, прехвърлих ги в докторската чанта и я затворих отново. Извадих сивия камък от джоба си, омотах конеца, с който беше вързан, около пръстите ми и протегнах ръката си напред, с дланта надолу, на нивото на очите ми. — Да тръгваме.

— Добре — каза Били, стрелвайки ме със скептичен поглед. — Накъде?

Сивият камък потрепери и се люшна. Със сигурност помръдна на изток, подръпвайки конеца така, че той се изпъна под лек ъгъл, вместо да сочи право надолу.

— Натам — посочих му аз. — Към езерото.

— Ясно — отвърна Били и подкара вана по улицата. — Накъде отиваме?

Изсумтях и посочих с показалец нагоре.

— Нагоре — рече Били със скептичен тон. — Отиваме нагоре.

Гледах камъка. Той се заклати и аз се съсредоточих върху него така, както върху амулета ми. Той се стабилизира и отново се отмести към езерото, без да потрепва или да се поклаща на конеца.

— Там, горе — уточних аз.

— Къде там горе?

Проблесна светкавица и аз му я показах.

— Ей там горе.

Били погледна към някой, който седеше отзад, и сви замислено устни.

— В такъв случай се надявам, че познаваш някои улици, които не са ми известни. — Той продължи да шофира известно време, а аз му казвах къде да завива наляво и къде надясно. Докато изчаквахме един червен светофар под проливния дъжд, който барабанеше по предното стъкло, Били попита: — Какъв е резултатът досега?

— Действащите с най-добри намерения, но опасно луди лошковци излизат напред на правата — отвърнах аз. — Там горе се бъртят дворовете на феите и работата сигурно ще е много опасна. Главният лошко е Лятната дама, а Зимният рицар е вярното й псе. Тя има вълшебна кърпичка. Ще я използва, за да превърне една статуя в момиче, което ще убие на един голям флинтстоунски камък в полунощ.

Отзад се разнесоха пъшкания, докато Мерил си проправяше път напред.

— Момиче? Лили?

Отместих погледа си от камъка към нея и кимнах.

— Трябва да намерим Аврора и да я спрем. Да спасим момичето.

— Или ще стане какво? — попита Били.

— Лошост?

— Бум-тряс лошост?

Поклатих глава.

— Много по-сериозно от това.

— Какво например?

— Как ти се струва нов ледников период?

Били подсвирна.

— Хм. Нещо против да ти задам няколко въпроса?

— Давай — казах аз, без да отмествам поглед от камъка.

— Така — рече той. — Доколкото разбирам, Аврора се опитва да съсипе и двата двора, нали?

— Да.

— Защо? В смисъл, защо не се прицели само в Зимата, за да може нейните хора да спечелят?

— Защото не може — отвърнах аз. — Силата ѝ е ограничена. Тя знае, че няма да успее да се справи сама. Кралиците и майките ще ѝ попречат с лекота. Затова използва единствения възможен метод.

— Прецаква баланса на силите — рече Били. — Но така дава адски много моджо на Зимата.

— Ограничения. Тя не може да използва силата на Зимата така, както може с Лятната. Затова се е наложило да убие своя рицар. Знаела е, че може да прелее силата му в някой, когото сама да избере.

— Лили — изръмжа Мерил.

Погледнах я през рамо и кимнах.

— Някой, който ѝ вярва. Който няма да може да се защити от магията на Аврора.

— Тогава защо е превърнала момичето в камък? — попита Били.

— За прикритие — отвърнах аз. — Кралиците могат да открият действащия рицар. Но щом Лили се е превърнала в камък, обвивката на рицаря е останала заклецена по средата. Аврора е знаела, че всички ще заподозрат Маб в някоя хитрост и че Титания ще бъде принудена да се подготви за война. Маб ще трябва да направи ответния ход и двете ще се срещнат в битка около Каменната маса.

— И за какво е тази маса?

— Прелива силата в единия от дворовете. Тя принадлежи на Лятото до полунощ довечера. След това цялата сила се прелива в

Зимата.

— И значи, сега отиваме там — каза Били.

— Аха. След светофара свий вляво.

Били кимна.

— Значи, Аврора краде силата и я скрива, което принуждава кралиците да излязат на бойното поле около голямата маса.

— Точно. Сега Аврора възнамерява да отнесе Лили там и да използва Разнищника, за да я освободи от каменното проклятие. След това ще я убие и ще отприщи Фейогедона. Трябва да стигне до масата след полунощ, но преди войските на Маб да са я завладели напълно. Това означава, че разполага със съвсем малък прозорец от време, а ние трябва да я спрем, преди да го е използвала.

— Пак не мога да го схвана — рече Били. — Какво се надява да постигне, по дяволите?

— Сигурно си мисли, че може да развихри наистина мащабна война. След това ще изгради всичко от пепелта по начина, по който ѝ харесва.

— Слава богу, че не страда от мания за величие или нещо такова — промърмори Били. — Според мен Маб ще получи огромно предимство. Защо Аврора просто не работи с нея?

— Сигурно изобщо не ѝ е минало през ума, че може и по този начин. Тя е Лято. Маб е Зима. Двете не могат да работят заедно.

— Слаба утеха — рече Били. — Та ние как можем да помогнем?

— Ще се наложи да пообиколя бойното поле. Затова имам нужда от свой отряд. Не ми се иска да спирам, за да се бия. Просто ще продължим да вървим, докато не стигна до Каменната маса, за да спра Аврора. И искам всички да се промените, преди да стигнем там, горе. Феите са адски отмъстителни, а вие ще ги ядосате доста. По-добре изобщо да не виждат лицата ви.

— Ясно — рече Били. — За колко феи говорим?

Една изключително ярка мълния ме накара да присвия очи.

— За всичките.

Камъкът, който Пазителят на портала ми беше дал, ни отведе до бреговата линия край Бърнам Харбър. Били паркира вана на улицата пред кейовете, която някога бе представлявала основна пътна артерия на града и където все още ежегодно се разтоварваха огромен брой морски съдове. Под светлината на халогенните прожектори,

разположени на всеки двеста фута, намиращите се зад телената ограда докове изглеждаха като мълчалив натюрморт.

Обърнах се към алфите и казах:

— Добре, хора. Преди да се качим горе, трябва да намажа очите ви с малко мехлем. Леко понамирисва, но ще ви защити от повечето илюзии на феите.

— Първо мен — обади се веднага Били.

Отворих малкото бурканче и мацнах под очите му малки полумесеци от тъмно, мазно кафяво.

Той се огледа в огледалото и рече:

— А пък аз се подигравах на футболистите.

— Хайде, слагай си маската — казах аз.

Били слезе от колата и метна вътре анцуга и тениската си. Слязох от вана и отворих страничната врата. Покрай вана притича Били, вече във вълчи вид, и седна да чака наблизко, докато намажа с мазния мехлем и очите на останалите алфи.

Беше доста изнервящо, поне за мен. Те всичките бяха голи и веднага след като ги намажех, се трансформираха във вълчите си форми и отиваха при Били. Едно от момичетата, пълничката червенокоска, сега изглеждаше като излязла от мъжко списание. Забелязвайки смущението ми, тя се усмихна доволно, а следващата, дребно момиче с провиснала кафява коса и дълъг белег на рамото, която притискаше роклята си към гърдите, ми призна, докато ѝ слагах от мехлема:

— През последната година е направо непоносима.

Половин дузина млади мъже и още толкова млади жени правят доста сериозна глутница. Те чакаха търпеливо, докато слагах мехлем на Фикс и Мерил и най-накрая на себе си. Използвах го докрай и си поех дълбоко дъх. Извадих пистолета и го пъхнах в колана, вместо в кобура под мишницата ми, с надеждата, че дъждът и шлиферът ще го скрият от очите на околните. След това извадих пентаграма от пазвата си и го оставих да виси над тениската, взех жезъла и пръчката, пъхнах пръчката между дръжките на докторската чанта, която метнах на рамо. Накрая отново взех сивия камък и намотах конеца около пръстите си. Елейн беше много права да избира по-малки магически предмети за фокусиране.

Когато излязох на дъжда, всички вълци едновременно се обърнаха на една страна. Един от тях, вероятно Били, лавна веднъж и всички се пръснаха, оставяйки мен, Мерил и Фикс сами под дъжда.

— К-какво? — заекна Фикс. — Какво се случи? Къде отидоха?

— Сигурно са чули нещо — каза Мерил.

Тя надникна отново в минивана и измъкна едно мачете и брадва с дървена дръжка. След тях извади едно тежко дънково яке, което беше окичено с пластове сребърни прибори. Те подрънкваха, докато го обличаше.

— Това вместо ризница ли е? — попитах аз.

Фикс се засуети около една вилица, която беше твърде щръкнала настрани, и отвърна с извинителен тон:

— Най-доброто, което можах да измисля за толкова кратко време. Но все пак е стомана. Нали се сещаш, така ще им е трудно да я ухапят. — Той се шмугна в минивана и излезе с голяма кутия за инструменти, която изглеждаше адски тежка. Дребният мъж я повдигна на рамо с лекота, сякаш не му беше за пръв път, и облиза устните си. — Сега какво ще правим?

Погледнах към камъка, който продължаваше да сочи към езерото.

— Тръгваме напред. Ако там има нещо, Били ще ни предупреди.

Фикс преглътна; рошавата му бяла коса постепенно прилепваше към черепа му под дъжда.

— Сигурен ли си?

— Стой близо до мен, Фикс — каза Мерил. — Как ще продължим нататък, Дрезден? Има ограда. Освен това пристанището си има охрана.

Нямах никаква представа, но не ми се искаше да си го призная. Вместо това тръгнах към най-близката врата.

— Хайде, идвайте.

Стигнахме до вратата и установихме, че е отворена. На едното ѝ крило висеше разкъсана верига. По земята се търкаляха част от натрошените брънки. Краищата им бяха окривени, а не прерязани и когато върху метала попадаха капки вода, във въздуха се издигаха малки облачета пара.

— Счупена — казах аз. — И то наскоро. Този дъжд бързо ще охлади метала.

— Но не е счупена от фея — додаде бързо Мерил. — Те не обичат да се приближават до подобни огради.

— Колко глупаво от тяхна страна — изсумтя Фикс. — Едни евтини секачи щяха да бъдат много по-бързи и по-ефективни.

— Да, понякога са ужасно нерационални — отвърнах аз. Камъкът ме поведе към един от дългите кейове, които навлизаха в езерото. — Натам.

Минахме през вратата и изминахме може би около двайсетина крачки, когато халогенните прожектори внезапно се изключиха, оставяйки ни в просмуканата от дъжда тъмнина.

Опилах за амулета със студените си пръсти, но Фикс и Мерил ме изпревариха. Кутията с инструменти се озова на земята и миг по-късно той се изправи с голям фенер в ръка. Почти едновременно с това се разнесе пропукване на пластмаса и Мерил вдигна тръбичката на химическо фенерче, която засвети с призрачна зелена светлина.

Отекна изстрел, рязък и звучен, и Мерил залитна на една страна. Погледна надолу към петното от кръв, което се разширяваше върху дънките ѝ, а на лицето ѝ се изписа изненада и шок.

— На земята! — изкрещях аз и я блъснах в кръста, събаряйки я на земята. Пистолетът изгърмя отново. Сграбчих светещата тръбичка и я скрих под шлифера си. — Угаси светлините!

Фикс зачовърка по фенерчето, когато отекна трети изстрел и от кутията с инструменти изхвъркнаха искри. Фикс извика и изпусна фенерчето. То се изтъркала настрани, прорязвайки светъл конус в тъмнината зад гърбовете ни.

В него се очерта фигурата на Тигрицата, гулът убиец, която дори не си беше направила труда да придобие човешки черти. В естествения си вид тя представляваше прегърбено чудовище със сивкава кожа, което притежаваше най-ужасните черти на човешкия род, хиените и павианите. Цялото ѝ тяло беше покрито с къси къдрави червени косъмчета. Краката ѝ бяха къси и здрави, ръцете твърде дълги, а пръстите ѝ завършваха със заострени кости, които заместваха ноктите. Косата ѝ висеше на рошави сплъстени кичури, а когато се затича към нас, в очите ѝ проблесна злоба. Кожата ѝ беше покрита с розови и сивкави белези, а най-ужасните бяха по местата, където предишната вечер я беше наранила Мърфи. Тя тичаше на четири крака, със зловещо зейнала пасть.

Не забеляза алфите, които се приближаваха откъм гърба ѝ.

Първият вълк, под чиито очи все още се забелязваха мазните кръгове мехлем, я удари по задния крак и рязко я захапа с челюстите си. Гулът изпищя изненадано и падна, претъркулвайки се през глава. Тя бързо се изправи и нападна вълка, който ѝ беше пуснал кръв, но големият сив звяр отскочи встрани, отстъпвайки място на друг, по-висок и по-кафеникав. Вторият вълк захапа другия крак на гула и отскочи встрани, а трети се нахвърли върху гърба на Тигрицата.

Гулът изпищя и се опита да побегне. Вълците не му позволиха. Наблюдавах, докато четвърти вълк се блъсна в нея и я събори на земята. Тигрицата успя да се претърколи по корем, но осакатените ѝ крака вече само ѝ пречеха. Тя щракаше със зъби и дори успя да докопа някого, но вълкът се извъртя, скочи върху гърба ѝ и заби зъби в гърлото ѝ. Тя нададе последен, гъргорещ писък.

Върколаците я скриха под купчина козина и проблясващи зъби. Когато след около половин минута се отдръпнаха, не можах да разпозная останките. Стомахът ми се преобърна и аз се насилих да извърна поглед встрани, преди да започна да повръщам.

Повдигнах Мерил под мишниците и я повлякох към най-близкия склад.

— Помогни ми — изръмжах на Фикс и той също се включи с изненадваща сила.

— О, боже — проплака той. — О, боже, Мерил, о, боже.

— Не е чак толкова зле — изпъшка тя, докато я влачехме към ъгъла на сградата. — Не е чак толкова зле, Фикс.

Извадих химическото фенерче и проверих. Дънките ѝ бяха изцапани с кръв, която изглеждаше черна под зеленикавата светлина, но не чак толкова зле, колкото очаквах. Открих дълга бразда по дължината на единия крак и подсвирнах.

— Късметлийка — казах ѝ аз. — Само те е одраскал. Като че ли не кърви чак толкова лошо. — Мушнах я в крака. — Усещаш ли това?

Тя потрепна.

— Добре. Остани тук. Фикс, ти оставаш с нея.

Вдигнах чантата ми и измъкнах пистолета. Насочих го към земята и заредих защитната ми гривна с енергия, за да се предпазя от нови изстрели. Не насочих пистолета пред мен. Не ми се искаше да

гръмне случайно и куршумът да отскочи от щита, пробивайки собствената ми глава.

Когато излязох иззад ъгъла, чух писък и силен лай. Един от вълците се появи в светлия конус от фенерчето на Фикс, вдигна го със зъби и дотича до мен.

— Чисто ли е? — попитах аз.

Вълкът наведе глава, кимвайки бързо два пъти, и пусна фенерчето в краката ми. Вдигнах го. Вълкът отново излая и тръгна към кея. Погледнах го намръщено и попитах:

— Искаш да те последвам?

Той завъртя очи и отново кимна.

Тръгнах след него.

— Ако се окаже, че Тими е паднал в някой кладенец, направо се прибирам у дома.

Вълкът ме поведе към кея, който сочеше и камъкът, и там открих проснат на земята млад мъж с черен анцуг и бяло яке, заобиколен от вълци. Той беше притиснал кървящата си ръка към корема и пъшкеше. Наблизо на земята лежеше една пушка, до която е въргалаха счупени слънчеви очила. Той ме погледна и пребледнялото му лице се сгърчи.

— Ейс — казах аз и поклатих глава. — Ти си наел гула.

— Не знам за какво говориш — излъга той. — Разкарай тези неща от мен, Дрезден. Пусни ме.

— Закъснявам, Ейс, иначе щях да остана да си поговорим. — Кимнах на най-близкостоящия вълк и казах: — Отхапи му носа.

Ейс изпищя и се отпусна назад, покривайки лицето си с ръце. Намигнах на вълка, пристъпих напред и се надвесих над нечистокръвния.

— Или може би ушите му. Или пръстите. Как мислиш, Ейс? Кое ще те накара най-бързо да се разприказваш? Или може би трябва да ги накарам да направят всичко едновременно?

— Върви по дяволите — изпъшка Ейс. — Прави каквото искаш, но няма да говоря. Върви по дяволите, Дрезден.

Зад нас се разнесоха стъпки. Мерил беше докуцукала достатъчно близо, за да види Ейс; тя остана така около минута, загледана в него. Фикс също се приближи и го погледна.

— Ейс — каза той. — Ти? Ти си застрелял Мерил?

Брадатият нечистокръвен преглътна и отпусна ръцете си, поглеждайки първо към Мерил, а след това и към Фикс.

— Съжалявам. Мерил, стана случайно. Не съм се целил в теб.

Зеленокосата нечистокръвна го погледна и каза:

— Искал си да убиеш Дрезден. Единственият, освен Рон, който се е опитвал да ни помогне. Единственият, който може да спаси Лили.

— Не съм искал. Но те определиха такава цена.

— Кой я определи? — попита Мерил с равен глас.

Ейс облиза устните си и очите му нервно проблеснаха.

— Не мога да ти кажа. Те ще ме убият.

Мерил пристъпи напред и го изрита в корема. Силно. Ейс се преви надве и повърна; после се опита да си поеме дъх, като трепереше и хълцаше. Дъхът не му стигаше, за да извика.

— Чия цена? — попита отново Мерил.

Когато Ейс не отговори, тя пристъпи на другия си крак, сякаш се канеше отново да го изрита, и той извика.

— Чакай — изхленчи Ейс. — Чакай.

— Писна ми да чакам — отвърна Мерил.

— Добре, ще ти кажа, ще ти кажа, Мерил. Бяха вампирите. Червените. Опитвах се да получа защита от Слейт, от онази кучка Мейв. Те казаха, че ако се отърва от магьосника, те ще оправят всичко.

— Кучи синове — промърморих аз. — Значи, ти си наел Тигрицата?

— Нямах друг избор — изхленчи Ейс. — Ако не го бях направил, те щяха да ме вземат.

— Имал си избор, Ейс — каза тихо Фикс.

Поклатих глава.

— Откъде разбра, че ще бъдем тук?

— Червените — каза Ейс. — Те ми казаха, че ще се появиш. Но не ми казаха, че няма да си сам. Мерил, моля те. Съжалявам.

Тя го погледна безизразно.

— Млъквай, Ейс.

— Виж какво — каза той. — Дай да се махаме от тук. Става ли? Ние тримата можем да се измъкнем от това. Трябва да го направим, преди да стане невъзможно.

— Не знам за какво говориш — отвърна Мерил.

— Знаеш — каза Ейс, навеждайки се към нея с напрегнат поглед.
— Чувстваш го. Чуваш Нейния зов. Чувстваш го, също като мен. Кралицата ни зове. Зове всички със зимна кръв.

— Тя зове — отвърна Мерил. — Но аз не ѝ отговарям.

— Ако не искаш да бягаш, значи, трябва да решим какво да правим. След края на битката Мейв и Слейт отново ще тръгнат след нас. Но ако заявим лоялността си, ако изберем...

Мерил отново изрита Ейс в корема.

— Безполезен боклук такъв. Винаги мислиш само за себе си. Махай се от очите ми, преди да съм те убила.

Ейс захриптя и се опита да възрази.

— Но...

— Веднага! — изръмжа Мерил.

Начинът, по който го произнесе, накара Ейс да се надигне на четири крака и да изпълзи настрани. Когато се отдалечи на известно разстояние от нас, той се изправи и побягна. Вълците ме погледнаха, но аз поклатих глава.

— Оставете го да си върви.

Мерил сви рамене и поднесе лицето си под дъжда.

— Добре ли си? — попита я Фикс.

— Скоро ще бъда — отвърна тя. Не знам дали само ми се стори, или гласът ѝ прозвуча по-ниско и по-грубо. По-тролски. — Да тръгваме, магьоснико.

— Да — отвърнах аз. — Тъъ, да.

Вдигнах камъка на Пазителя на портала и тръгнах по кея към последния пристан, след това продължих към самия му край. Дюзината вълци и двамата нечистокръвни ме последваха. На края на пристана ме очакваше единствено студената вода на езерото Мичиган и бушуващата буря. Камъкът потрепна и изпъна почти отвесно нишката, на която висеше.

— Без майтап — промърморих аз. — Знам, че е нагоре.

Протегнах ръка и почувствах нещо, някаква енергия, която танцуваше и се вихреше пред мен. Протегнах се още малко и тя стана по-осезаема, по-силна. Извлякох малко от силата си и изпратих напред малък поток енергия.

Пред мен се появи преливащо се сияние, ярко като лунна светлина и твърдо като лед. Светлината оформи стълбище, което

започваше в края на пристана и се издигаше нагоре в бурята. Пристъпих напред и поставих единия си крак върху най-ниското стъпало. То издържа тежестта ми и аз се озовах стъпил върху блок от полупрозрачна лунна светлина над бурните води на езерото Мичиган.

— Леле — ахна Фикс.

— По това ли трябва да се изкачим? — попита Мерил.

— Бау — каза Били Върколака.

— Докато сте все още млади — казах аз и се качих на следващото стъпало. — Хайде.

ГЛАВА 30

Понякога най-забележителните неща ни се струват безинтересни. В смисъл че, когато си помислите за полета с реактивен самолет например, това си е нещо адски невероятно. Качвате се в самолета, той побеждава гравитацията на бялата планета, като използва просто разликата във въздушното налягане върху повърхността на крилата му, и прелита разстояния, които иначе щяха да бъдат изминати за месеци или години, ако се използват други методи, които векове наред са изглеждали напълно естествени. Носите се над земята със скорост, която ще ви убие за миг, ако се блъснете в нещо, и можете да дишате само защото са ви построили наистина добра консервена кутия, способна да задържа в себе си прилично количество въздух. Стотици милиони часове работа, изследвания, кръв, пот, сълзи и животи са потънали в историята на въздушния транспорт и той е революционизирал лицето на нашата планета и общество.

Но ви гарантирам, че ако се качите на който и да е полет в страната, все ще намерите някой, който, пред лицето на това невероятно постижение, ще тръгне да се оплаква за качеството на питиетата.

На питиетата, хора.

Та точно така се държах аз на стълбището към Чикаго-над-Чикаго. Да, стоях на стъпала, изтъкани единствено от лунна светлина. Да, изкачвах се през ужасна буря, вятърът заплашваше да ме събори и да ме запрати в ледените води на езерото Мичиган. Да, използвах легендарен, вълшебен начин на пътуване, за да достигна границата между две измерения, на път към епичната битка между древни стихийни сили.

Но единственото, което успях да кажа, докато дишах тежко, беше:

— Да, точно така. Не можах ли да направят ескалатор.

Та накратко: изкачихме дългите поне една миля стъпала и се озовахме на земята, която ми бе показала кръстницата ми, докато

стояхме върху бурните облаци над Чикаго.

Но сега тя съвсем не изглеждаше така, както преди повдигането на завесата.

Онова, което тогава представляваше безмълвен пейзаж от облаци, гладък и гол като манекен, сега бе изпълнено с глъчка, цветове и насилие. Бурята, която се вихреше под бойното поле, беше просто бледо отражение на онова, което се вихреше върху него.

Стълбището ни отведе на склона на един от хълмовете, издигащи се над долината на Каменната маса, а озаряваните от мълнии околности бяха запълнени с феи от всякакви видове и размери. Въздухът се изпълни със звуци — пропукването на електрическите заряди на мълниците и рева на гръмотевиците, високите и чисти гласове на фанфарите, дълбоките и медни гласове на бойните рогове. Барабани биеха в няколко различни ритъма едновременно. Съпровождаха ги викове и крясъци; писъци, които можеха да излязат и от човешки гърла, и резове, които нямаха нищо общо с човешките.

Като цяло това представляваше истинска музикална симфония, всепоглъщаща, разтърсваща и заредена с адреналин. Вагнер може само да си мечтае, че може да създаде нещо такова.

На двайсетина крачки от нас стоеше група от ниски, мургави, белокози типове, с ръце и крака, които бяха два пъти по-големи от нормалното, с носове като крушки за осветление, скрити зад шлемове, изработени като че ли от кости. Те носеха доспехи от кости, бяха въоръжени до зъби и стояха подредени в бойни редици. Когато се появих от облаци, облечен в черния си кожен шлифер, който лъщеше от дъжда, те опулиха очи. Били и върколаците ме обградиха в неправилен кръг, а Фикс и Мерил застанаха плътно зад мен.

От другата ни страна стоеше един висок около осем фута трол; кожата му беше покрита с възлести космати брадавици, провисналата му коса се спускаше на мазни кичури до масивните му рамене, мъничките червени очички проблясваха под единствената му гъста вежда. Той се обърна към мен с пламнали ноздри и течаци лиги, но вълците ме обградиха и заръмжаха. Известно време тролът ги гледаше, примигвайки, докато обмисляше положението, след което се извърна настрана, сякаш изгубил интерес към мен. На хвърлей камък от нас стояха някакви други създания, включително отряд от рицари Ший, облечени от глава до пети във фейски доспехи, яхнали дългокраки

бойни коне с тъмносини, виолетови и черни разцветки. Край тях се беше присвила една ранена силфида, която от петдесетина ярда може би щеше да изглежда като красиво крилато момиче — но от мястото, където стоях аз, се виждаха окървавените ѝ нокти и проблясващите, остри като бръснач криле.

Нямаше как да видя цялата долина. Покриваше я някаква мъгла и само от време на време зървах сражаващите се тълпи от войници, впусналите се във фронтална атака човекоподобни същества и извисяващите се над тях гиганти, които можеха да бъдат наречени „чудовища“, вкопчващи се в титанични сблъсъци и мачкащи всички наоколо.

Но най-важното бе, че не виждах Каменната маса и дори не можех да предположа къде се намира. Камъкът на Пазителя на портала се накланяше упорито в една определена посока, но тя водеше право в средата на безумието, което се вихреше в краката ни.

— А сега какво? — извика ми Мерил.

Наложи се да крещи, макар да стоеше само на няколко фута от мен, а центърът на битката да беше доста далеч от нас.

Поклатих глава и се наках да отговоря, но Фикс ме подръпна за ръкава и каза нещо, което се изгуби в грохота на битката. Погледнах към мястото, което ми сочеше, и видях един от конните рицари Ший, който напусна групичката си и се отправи към нас.

Рицарят повдигна забралото на своя покрит със странни декорации шлем, напомнящ хитиновата черупка на насекомо. Бледата кожа и златистите котешки очи ни изгледаха за миг, преди той да наклони главата си към мен и да вдигне ръка. Звучите от битката внезапно секнаха, сякаш някой бе изключил радиото, и настъпилата тишина без малко да наруши равновесието ми.

— Емисарю — каза рицарят Ший. — Поздрав на теб и на спътниците ти.

— Привет и на теб, воине — отвърнах аз. — Трябва веднага да поговоря с кралица Маб.

Той кимна и каза:

— Ще те отведе при нея. Последвай ме. И нареди на спътниците си да приберат оръжията си, когато се приближат до Нейно величество.

Кимнах и се обърнах към останалите:

— Прибирай железата и зъбите, народе. Известно време ще трябва да се държим прилично.

Последвахме рицаря нагоре, до върха на хълма, където въздухът бе толкова студен, че чак щипеше кожата. Увих се по-добре в шлифера; можех да видя как по миглите ми се образуват кристалчета. Можех само да се надявам, че косата ми няма да замръзне и да се начупи.

Маб седеше на върха, яхнала бял кон, а спуснатата ѝ коса падаше на копринени вълни, сливайки се с гривата и опашката на коня ѝ. Беше облечена в рокля от бяла коприна; ръкавите и полите ѝ изящно се спускаха до облачната земя под краката на жребеца. Устните и миглите ѝ бяха сини, очите ѝ имаха същия млечнобял цвят като на озарен от луната облак. Студената ѝ жестока красота накара сърцето ми да замре, а стомахът ми нервно да се свие. Въздухът около нея вибрираше от енергия и сияеше в ледено бяла и синя светлина.

— О, боже — прошепна Фикс.

Погледнах назад. Върколаците просто зяпаха Маб, също като Фикс. Мерил я гледаше с принудено безразличие, но очите ѝ грееха диво и яростно.

— Спокойно, народе — казах аз и пристъпих напред.

Кралицата на феите се обърна към мен и промърмори:

— Моят емисар. Намери ли крадеца?

Наклоних почтително глава към нея.

— Да, Кралице Маб. Лятната дама Аврора.

Очите на Маб се разшириха достатъчно, че да остана с впечатлението, че тя е разбрала всичко от една дума.

— Наистина? Можеш ли да ни донесеш някакво доказателство?

— Ако действам достатъчно бързо — отвърнах аз. — Трябва да стигна до Каменната маса преди полунощ.

Маб погледна към звездите над главата ѝ и на мен ми се стори, че зървам в тях тревожен проблясък.

— Те се движат бързо тази нощ, магьоснико. — Кралицата замълча и въздъхна тихо. — Самото време работи срещу теб.

— Можеш ли да ме отведеш до там?

Маб поклати глава и погледна към полето в краката ни. Цяла една ивица от него сияеше в златиста светлина. Маб повдигна ръка и аурата ѝ проблесна с небесносин пламък; въздухът се сгъсти. Пламъкът се понесе срещу златистото сияние и те се сблъскаха сред

дъжд от изумрудена енергия, който угаси и двете. Маб отпусна ръката си и отново се обърна към мен. Погледът ѝ попадна върху камъка, който висеше на тънкия си конец, и очите ѝ отново се разшириха.

— Рашид. Защо се е заинтересувал от този въпрос?

— Тъъ — отвърнах аз. — Всъщност не е, нали се сещате, не действа като представител на Белия съвет и те не се намесват във вашите вътрешни дела.

Маб отдели достатъчно време, за да ме изгледа така, че да ми стане пределно ясно, че ме смята за идиот.

— Знам. И мехлемът ти също е по негова рецепта. Разпознавам миризмата.

— Той ми помогна да намеря това място, да.

Устните на Маб потрепнаха в ъгълчетата.

— И така. Какво е намислил този път старият пустинен лисугер?
— Тя поклати глава и продължи: — Няма значение. Камъкът не може да те отведе до масата. Прекият път ще те прекара през средата на битката, което може да унищожи всеки смъртен. Трябва да минеш от другаде.

— Слушам ви.

Тя погледна нагоре и каза:

— Аз може и да съм Кралица на въздуха, но тези небеса са все още спорна територия. Титания е в разцвета на силите си, а моите са в упадък. Не, няма да е оттам. — Тя посочи към полето, към странно оцветената в златисто, синкаво и зелено мъгла, която яростно се вихреше на местата, където цветовете се срещаха. — И въпреки всичко Лятото печели. Нашият рицар не излезе на бой заедно с нас. Предполагам, че е бил съблазнен.

— Да — казах аз. — Той е с Аврора.

— За последен път позволявам на Мейв да наема помощници — промърмори тя. — Твърде много ѝ угаждам.

Маб вдигна ръка, очевидно давайки сигнал, и някъде иззад гърба ѝ се надигнаха десетки прилепи с размерите на делтапланери и закриха небето с ципестите си криле.

— Но ние все още държим реката, магьоснико, макар противникът да ни е обградил от двете страни. Кръстницата ти и моята дъщеря се опитват да я удържат. Но ако успееш да се промъкнеш до

реката, тя ще те преведе през битката до хълма, където се намира Каменната маса.

— Да си проправя път до реката — промърморих аз. — Какво пък. Ще се справя.

— Моите хора не те познават, магьоснико — каза Маб. — Не им давай повод и те няма да те закачат.

Тя се извърна настрани и насочи вниманието си към битката, а звукът от сражението отново ни връхлетя с чудовищен грохот.

Върнах се при върколаците и нечистокръвните.

— Трябва да стигнем до реката — извиках им аз. — Опитвайте се да се движите в синкавата мъгла и не нападайте никого.

Тръгнах надолу по хълма, което, доколкото ми е известно, е най-лесният начин да намеря вода. Минахме покрай други стотина войници, повечето от които като че ли се възстановяваха от първия сблъсък в битката; над мен се извисяваха огрета в бойни доспехи; кръвта им изглеждаше почти безцветна на фона на червените и сините кожи. Друг отряд от мургави гноми се грижеше за ранените си, превързвайки раните им с някакви мъхове. Група силфиди с омазани с кръв лица, гърди и криле се бяха скупчили около камара окървавени и вонящи трупове и се дърлеха като лешояди. Още един отряд гоблини, посмачкани, зъбати хуманоиди с уши като на прилепи, делово влачеха мъртвите и някои от ранените си другари на силфидите и ги хвърляха върху купчината трупове, въпреки слабите им писъци и викове.

Стомахът ми се стърчи. Потиснах страха и отвращението си и се опитах да блокирам образите на вихрещата се около мен кошмарна касапница.

Продължих да вървя напред с решителност, каквато всъщност не изпитвах — но нали трябваше да давам пример на върколаците. Можех само да си представям какво изпитваха Били, Джорджия и останалите с изострените им вълчи сетива. Подвиквах им ободряващо, макар че нямах представа дали ме чуват и дали виковете ми им помагат по някакъв начин, но ми се струваше редно да го правя, след като ги бях довял тук заедно с мен. Опитвах се да вървя отстрани до Фикс, за да скриям от погледа му най-кошмарните гледки. Мерил ми кимна с благодарност.

Синкавата мъгла започна да отстъпва пред различни отсенки на зеленото, звънтеше фейска стомана, а виковете и писъците ставаха все

по-силни. Но най-важното бе, че сред тях долавях плискането на вода. Приближавахме реката.

— Добре, народе — викнах аз. — Хукваме напред към реката! Не спирайте, за да се биете с някого! Не спирайте, докато не стигнете до водата!

„Или — продължих мислено — докато някой от воините на феите не ви подсече краката.“

И аз първи се затичах към пословичната битка.

ГЛАВА 31

Сред мелодичното звънене на оръжия се надигна гневно жужене, което с приближаването ни ставаше все по-силно. Видях друга група воители гоблини, строени в неравна формация. Гоблините от външната страна на карето се опитваха да задържат щитовете си срещу свистящите стрели, които пронизваха мъглата над водата, докато останалите размахваха копията си срещу източника на жуженето — около петдесет мъхести пчели с размерите на паркови пейки, които кръжаха над гоблините и се стрелкаха към тях. На земята лежах дузина гоблини, които се гърчеха в конвулсии, отровени от смъртоносните жила, или вече бяха мъртви. От очите или гърлата на някои от тях стърчаха стрели с бели или зелени пера.

Десетина от гигантските пчели се откъснаха от гоблините и полетяха към нас; крилете им бръмчаха като цял склад електрически триони.

— Леле-мале! — извика Фикс.

Били Върколака издаде само едно стреснато:

— Бау?

— Застанете зад мен! — изкрещях аз и хвърлих на земята всичко, с изключение на жезъла и пръчката.

Пчелите се насочиха към мен; движенията на крилете им вдигаха прах като перки на хеликоптер.

Протегнах жезъла си пред себе си, събрах волята си и я насочих към него, подготвяйки се да издигна защитна стена срещу атакуващите пчели. Изчаках, докато те се приближиха достатъчно, за да се видят фасетите на очите им, замахнах с жезъла си от дясно наляво и изкрещях:

— Forzare!

Стена от пламтяща алена енергия се издигна право пред мен като огромно стъкло. Пчелите се блъскаха в него със звучни удари и отлитаха назад. Неколцина нападаха по земята и останаха да лежат там

зашеметени, но две или три успяха да свият встрани в последния момент и се подготвиха за нова атака.

Вдигнах стрелящата пръчка, прицелих се в най-близката и изкрещях:

— Fuego!

От върха ѝ се стрелна струя алена енергия с бяла сърцевина и пресече пътя на гигантската пчела. Огънят ми премина през крилете ѝ и ги изпепели. Пчелата падна, а остатъкът от едрото ѝ крило полетя надолу в пърпореща спирала и се заби в земята на брега на реката. Другите две пчели отстъпиха и останалите, които нападаха гоблините, ги последваха. Зелените тонове, които преобладаваха в кълбящата се над реката мъгла, се смениха със сини и гоблините нададоха дрезгав, тържествуващ рев.

Огледах се и видях как Фикс и Мерил ме гледат с опулени очи. Фикс преглътна и устните му оформиха едно безмълвно: „Леле“.

Едва не си оскубах косата от яд.

— Тичайте! — изкрещях с всичка сила и хукнах към реката, като ги побутвах пред мен. — Тичайте, тичайте!

Намирахме се на десет фута от брега, когато чух тропането на конски копита от другата страна на реката. Погледнах натам и от мъглата се появиха коне — не летящи коне, а дългокраките бойни жребци на феите, с гривви и опашки в зелено и златисто, които с лекота прескочиха реката, възседнати от ездачите си.

Конят, чиито копита първи докоснаха отсамния бряг, беше язден от Зимния рицар. Лойд Слейт беше покрит с петна в най-различни цветове, които можеха да са само кръв. В едната си ръка носеше меч, с другата стискаше юздите и се смееше. Щом се озова на брега, гоблините се нахвърлиха върху него.

Слейт се обърна срещу тях и мечът му с ураганно свистене описа сияещ кръг над главата му. Острието му беше покрито с лед. Той отби удара на първия гоблин и мечът на дундестия фей се строши на парчета. Слейт разкърши рамене и пришпори коня си за скок. Зад гърба му главата на гоблина се заклати на раменете му, а от разреза бликна зелена кръв. Тялото постоя исправено още няколко секунди и едва тогава се строполи на земята, а главата се търкулна настрана. Останалите гоблини отстъпиха, а Слейт обърна жребеца си срещу мен.

— Магьоснико! — изкрещя той през смях. — Все още си жив!

Нови и нови феи преминаваха през реката. Воините на Летните Ший се строиха в разноцветните си доспехи зад гърба на Слейт. Един от тях се оказа Талос, облечен в тъмната си ризница, покрита с кръв, стиснал в ръката си елегантна сабя, която блестеше в толкова различни цветове, сякаш бе прерязала гърлото на някоя дъга. След него на отсамния бряг премина и самата Аврора, облечена в сияещата си рокля ризница, а секунда по-късно се чу грохот на копита и на брега се приземи Корик.

На гърба му, пристегната с ремъци към получовешките му, полуконски рамене, се виждаше каменната статуя на коленичило момиче — Лили, сегашният Летен рицар.

Аврора дръпна поводите и очите ѝ се разшириха. Конят ѝ сигурно бе почувствал смущението ѝ, защото се изправи на задните си крака и затанцува. Лятната дама вдигна ръка и ревят на битката отново внезапно заглъхна.

— Ти — прошепна тя.

— Върни ми Разнищника и пусни момичето, Аврора. Всичко свърши.

Очите на Лятната дама проблеснаха с ослепителна изумрудена светлина. Тя погледна към звездите, а после отново към мен със същия напрегнат поглед и аз започнах да разбирам. Не стига, че беше една от Ший, поначало чужда на смъртния род. Не стига, че беше кралица на феите, преследваща цели, които не можех напълно да разбера, и следваща правила, които тепърва започвах да научавам.

На всичкото отгоре беше и луда. Пълно куку.

— Настъпи часът, магьоснико — изсъска тя. — Зимата се преражда и настъпва краят на този безсмислен кръг. Завинаги!

— Маб знае, Аврора — казах аз. — Титания скоро ще разбере. Вече няма смисъл. Те няма да ти позволят да го направиш.

Аврора отметна глава назад и избухна в смях, който прозвуча изкушаващо сладко. Нервите ми зазвъняха и се наложи с усилие на волята да потисна реакцията си. Върколаците и нечистокръвните не го понесоха толкова добре. Вълците отскочиха назад с пискливо скимтене и уплашено ръмжене, а Фикс и Мерил дори паднаха на колене, притиснали длани към ушите си.

— Те не могат да ме спрат, магьоснико — каза Аврора, а смехът ѝ все още се усещаше в думите ѝ. — Нито пък ти. — Очите ѝ пламнаха

и тя ме посочи с пръст. — Корик, след мен. Останалите, убийте Хари Дрезден. Избийте ги всичките.

Тя се обърна и подкара коня си покрай реката; мъглата в радиус от двадесетина фута около нея засия в златисто. Кентавърът я последва по петите. Грохотът на битката — фанфарите и барабаните, писъците и крясъците, музиката и ужасът — ни връхлетя отново. Воините на Ший, някъде около двадесетина, се обърнаха срещу мен и изтеглиха мечовете си. Талос, облечен във вълшебната си ризница, която му позволяваше да се превръща в огре, размаха пъстроцветното си острие и ме погледна със смъртоносно котешко напрежение. Слейт се изсмя отново, въртейки като играчка меча в ръцете си.

Чух как върколаците се снижават към земята с приглушено ръмжене. Мерил се изправи на крака; от ушите ѝ течеше кръв. Тя сграбчи брадвата си в едната си голяма ръка, а в другата стисна мачетето. Фикс, от чиито уши също течеше кръв, отвори кутията с инструменти и с треперещи ръце извади от там един голям, стар, омазан с грес водопроводен ключ.

Стиснах здраво жезъла и стрелящата пръчка и стъпих здраво на крака. След това призовах цялата си сила, вдигнах жезъла и ударих с него по земята. Енергията потече по него и избоботи като гръмотевица, подплашвайки конете на феите.

Слейт насочи меча си към мен и нададе лек вик, пришпорвайки уплашеното си животно към мен. Воините на Летния двор го последваха; мечовете и доспехите им бяха събрали светлината на звездите и луната, а конете им цвилеха, докато се носеха като огромна смъртоносна вълна срещу нас.

Върколаците едновременно завиха зловещо и свирепо. Мерил изкрещя безумно и дори Фикс нададе тихичък боен писък.

Шумът беше оглушителен и едва ли някой щеше да чуе собствения ми боен вик, но въпреки това реших да се пробвам. Какво пък, мамка му.

— Не вярвам във феите!

ГЛАВА 32

Кавалерийските атаки разчитат на инерцията. Цяла камара коне и ездачи се носят в една посока и мачкат всичко по пътя си. Когато кавалерията на Ший се понесе с гръм и трясък по речния бряг и сърцето ми заблъска в гърдите, а краката затрепериха от страх, аз осъзнах, че ако искам да оцелея в следващите няколко секунди, трябва да намеря начин да открадна тая инерция и да я използвам.

Пуснах стрелящата пръчка на земята и сграбчих жезъла с две ръце, протягайки го пред мен. В този момент ездачите започнаха с бързи размахвания на ръцете да издигат пред себе си магическа защита, за да отразят всяко заклинание, което бих могъл да хвърля срещу тях.

Но конете им нищо не правеха.

Издигнах пред себе си щит, но не във вида на висока стена. В нея щяха да се врежат десетки елитни рицари Ший, а аз не познавам нито един магьосник, който да издържи на такава сила. Не, издигнах щита си на височина от някакви си два фута и го разпънах на земята пред краката на коня на Слейт.

Жребецът на Зимния рицар, гигантски сивкавозелен звяр, така и не разбра какво му се случи. Ниската стена, която бях издигнал, се връза в краката му и той с писък се строполи върху мъгливата земя, повличайки Слейт заедно със себе си. Талос, който яздеше от дясната страна на Слейт, не успя да реагира навреме, за да спре жребеца си или да избегне стената, но успя да отскочи встрани, когато конят му загуби равновесие, претърколи се на земята с ловкостта на герой от екшънфилм и скочи на крака. Завъртя се вихрено, в ритъма на монотонната песен на бойното поле, и замахна с меча си към главата ми.

Смътно долавях писъците на останалите коне, които се спъваха не само в стената ми, но и се блъскаха един в друг, но нямах представа как се е отразило заклинанието на останалите воители Ший. Бях твърде зает с избягването на първия удар на Талос и отскачането от втория.

Мерил застана между нас и прихвана меча на Талос с кръстосаните си меч и мачете. Напрягайки всичките си мускули, тя се опита да удържи лорд-маршала на Лятото. Вече бях изпитвал силата на нечистокръвното момиче, но Талос просто се съсредоточи и бавно започна да я преодолява.

— Защо го правиш, нечистокръвно дете? — извика той. — От толкова време се бориш срещу Зимата. Безполезно е. Отстъпи. Не ти желая злото.

— Както не го желаяш и на Лили? — изкрещя Мерил. — Как можа да ѝ го причиниш?

— Не ми достави удоволствие, дете, но не решавам аз — отвърна Талос. — Тя е моята кралица.

— Но не е моя — изръмжа Мерил и нанесе удар с глава в носа на Талос.

Ударът беше толкова силен, че дори аз от мястото си успях да чуя звука от сблъсъка, а лорд-маршалът отстъпи няколко крачки назад и падна.

Мерил не видя как Слейт се надигна от земята и светкавично се хвърли към нея.

— Мерил! — изкрещях аз, опитвайки се да надвикам грохота на сражението. — Пази се!

Тя не ме чу. Мечът на Зимния рицар я удари под най-долното ребро и обледената стомана прониза тялото ѝ и се подаде отзад като окървавено стръкче трева. Мерил се олюля и ахна с широко отворена уста. Бравата и мачетето паднаха от ръцете ѝ.

— Мерил! — извика отнякъде Фикс.

Слейт се изсмя и каза нещо, което не можах да чуя. След това рязко завъртя меча в тялото и го измъкна. Мерил го погледна и протегна ръка. Слейт я плесна презрително настрани и ѝ обърна гръб. Тя се строполи безжизнено на земята.

В гърдите ми се надигна ярост и аз се изправих на крака, стиснал жезъла с двете си ръце. Слейт се пресегна и с една ръка помогна на Талос да стане.

— Слейт! — изкрещях аз. — Ти, гаден убиецо!

Зимният рицар се обърна рязко към мен, вдигайки меча си в отбранителна позиция. Очите на Талос се разшириха и пръстите му описаха във въздуха няколко бързи защитни движения.

Събрах целия си гняв и протегнах сетивата си към земята под краката ми, откривайки яростта на бурята, която можеше да се мери с моята. Забих края на жезъла си в мъгливата облачна земя, сякаш пробивах дупка в замръзнало езеро, след което протегнах дясната си ръка към Зимния рицар.

— Ventas! — изкрещях аз. — Ventas fulmino!

Енергията на бурята потече с рев през тялото ми в дървото на жезъла ми и от дясната ми ръка изригна синкавобяла мълния, която удари острието на Слейтовия меч. Рицарят бе обгърнат от облак небесносини искри.

Тялото му се разтърси и гърбът му се изви в дъга назад. Тресна гръм и електрическият заряд изхвърли Слейт във въздуха. Ударната вълна от мълнията събори мен и всички, които се намираха наблизо, на земята.

Всички, с изключение на Талос.

Лорд-маршалът на Лятото устоя на стихията, прикривайки очите си с ръка, сякаш тя беше просто лекичък ветрец. В настъпилата оглушителна тишина той вдигна меча си и тръгна към мен.

Докопах стрелящата пръчка, която лежеше на земята до мен, вдигнах я и изстрелях огнен заряд в Талос. Лордът на Ший дори не си направи труда да го отбие. Зарядът го удари и отлетя встрани, а с един замах на меча си Талос изби стрелящата пръчка от ръката ми. Вдигнах жезъла си в жалък опит да се прикрия, но той изби и него.

Слухът ми бе успял да се възстанови дотолкова, че да го чуя как казва:

— И това е краят.

— Адски си прав — промърморих аз. — Погледни надолу.

Той погледна.

Докато Талос избиваше жезъла от лявата ми ръка, с дясната бях извадил револвера. Облегнах лакътя си на земята и натиснах спусъка.

От дулото на пистолета се разнесе гръм, по-силен от първия. Куршумът като че ли не успя да пробие черната ризница, защото не прониза Талос, както очаквах. Вместо това го удари със силата на ковашки чук, отхвърли го назад и го запрати на земята. Известно време той остана да лежи зашеметен.

Това беше евтин трик, но бях попаднал в шибана война и бях ядосан не на шега. Изритах го в лицето с тока на ботуша ми, след

което се наведох и започнах да го удрям с тежката цев на револвера, докато опитите му да се защити секнаха и той остана да лежи неподвижно, а кожата на лицето му се покри с мехури и изгоря на местата, където металът го беше докосвал.

Вдигнах глава тъкмо навреме, за да видя как Лойд Слейт с безсилно висяща дясна ръка, замахва към главата ми с половинката на счупено копие. Проблесна светлина и болка и аз паднах на земята твърде зашеметен, за да разбера колко зле съм бил ударен. Опитах се отново да използвам пистолета, но Слейт го грабна от ръката ми, завъртя го около показалеца си и насочи цевта му към главата ми, натискайки петлето с палец. Видях как дулото се приближава и разбрах, че Слейт няма да губи време в произнасянето на последен драматичен монолог. Щом зърнах тъмния кръг на цевта, аз се извъртях настрани, вдигайки ръце. Пистолетът изгърмя и аз зачаках да видя светлината в края на дългия, спускащ се спирално надолу тунел.

Слейт пропусна. Един животински яростен писък го накара рязко да обърне глава настрани към новия нападател.

Стиснал водопроводния ключ с двете си ръце, Фикс го стовари върху китката на Лойд Слейт. Разнесе се зловещо хрущене на строшени кости и револверът ми полетя към водата. Слейт изръмжа и замахна към Фикс със счупената си ръка, но дребничкият мъж беше бърз. Той посрещна удара с водопроводния ключ, който стискаше с двете си ръце, и Слейт изпищя и се олюля от удара.

— Ти я нарани! — изпищя Фикс. Следващият му замах нанесе удар в лявото коляно на Слейт и повали Зимния рицар на земята. — Нарани Мерил!

Слейт се опита да се изтърколи настрани, но Фикс нанесе два силни удара с водопроводния ключ по гърба му. Очевидно Слейт все още разполагаше с някаква част от силите, които му бяха позволили да отслаби удара на мълнията, иначе не би издържал на студената стомана на оръжието на Фикс. Малкият нечистокръвен удряше по гърба на Слейт и крещеше, докато един от ударите не попадна върху тила му. Зимният рицар се отпусна и повече не помръдна.

Фикс се приближи до мен и ми помогна да се изправя. Междувременно вълците ни заобиколиха, оголили зъби; неколцина от тях бяха окървавени. Погледнах замаяно над главите им и видях, че воините Ший се прегрупират, носейки със себе си няколко ранени.

Един кон лежеше на земята и пицеше, останалите се бяха разбягали. Само един от воините все още се държеше на седлото — строен Ший в зелени доспехи, с лице, покрито със забрало. Стиснали оръжията си в ръце, те се приготвиха отново да ни нападнат.

— Помогнете ми — рече умолително Фикс, опитвайки се да повдигне Мерил за раменете.

Пристъпих към него с омекнали крака, но някой притича покрай мен. Били, гол и оплискан с ярка фейска кръв, подхвана Мерил и я издърпа зад редицата върколаци.

— Лоша работа — каза той. — Имахме едно предимство — че конете им се страхуват от нас. Не знам как ще се справим срещу пеши воители. Почти всички от нас са ранени. Как е Хари?

— По дяволите — изхриптя с усилие Мерил. — Пуснете ме. Не е чак толкова зле. Погрижете се за магьосника. Ако му се случи нещо, никой от нас няма да си отиде вкъщи.

— Мерил — каза Фикс. — Мислех, че си ранена зле.

Нечистокръвното момиче седна с преbledняло лице и пропити с кръв дрехи.

— По-голямата част не е моя — рече тя, но аз знаех, че лъже. — Как е той?

Били ме беше сложил да седя на земята и почувствах как пръстите му опипват главата ми. Когато докосна раненото място, се намръщих. Седенето ми помогна и аз започнах да се оцветявам.

— Черепът не е счупен — каза Били. — Може би има сътресение, не знам.

— Дайте ми няколко минути — казах аз. — Ще се справя.

Били постави успокояващо ръка на рамото ми.

— Добре. Но ще трябва да бягаме, Хари. Битката се пренася насам.

Били беше прав. Чувах приближаването на още коне някъде в мъглата и тропането на стотици гоблински ботуши.

— Не можем да избягаме — каза Мерил. — Аврора все още държи Лили.

— Ще говорим по-късно — каза Били. — Ето ги, идват!

Фигурата му се размаза и той отново застана на четири крака във вълчия си вид; ние се обърнахме и видяхме приближаващите се воители Ший.

Реката зад гърбовете им внезапно закипя и от водата изскочи нов отряд от кавалеристи в синьо и виолетово. Конниците също бяха Ший, но носеха странни доспехи, украсени със стилизирани снежинки. Не бяха много — само около дузина — но всичките язدهа коне и нападаха откъм гърба. Врязаха се в редиците на Летните воители, размахали мечовете си, водени от воин с чисто бяла ризница с чисто бяло, сияещо острие в ръка. Воините на Лятото побягнаха, но ги бяха хванали в капан и те го знаеха.

Водачът на зимната атака посече един воин и се обърна към друг, като бързо размахна ръката си в поредица от жестове. Ръката му беше обвита със студена сила и един от воините на Лятото просто замръзна на мястото си и от него се заразна силно пропукване; по бронята му започнаха да се появяват ледени кристалчета, сякаш тялото му бе започнало да замръзва отвътре навън. За няколко секунди златистозелената му фигура беше обвита в леден блок, а бледият ездач просто смущка коня си и той удари леда с копито.

Блокът се пръсна на малки парчета, които изпадаха на земята.

Бледият ездач свали шлема си и ме стрелна със сияйна момичешка усмивка. Това беше Мейв, Зимната дама; зелените ѝ очи сияеха със свирепа жажда за кръв, плитките ѝ бяха прилепнали към главата. Тя небрежно облиза кръвта от меча си, а междувремеено още един от воините на Лятото падна на колене, с гръб към реката, вдигнал меча си в отчаян опит да спре връхлитащите го конници.

Водата отново закипя и две бледи, прекрасни ръце се подадоха навън и се вкопчиха в гърлото му. Зърнах златисти очи и усмивка, разкриваща зелени зъби, а писъкът на война секна изведнъж и той се скри под водата. Воините на Лятото отстъпваха бързо и организирано. Останалите ездачи се впуснаха да ги преследват.

— Кръстницата ти ти изпраща поздрави — извика ми Мейв. — Щях да пристигна по-скоро, но тогава щеше да се стигне до честен двубой, а аз не ги обичам.

— Трябва да стигна до масата — извиках ѝ аз.

— И аз така разбрах — отвърна Мейв. Тя подкара коня си към неподвижната фигура на Лойд Слейт и на красивото ѝ младо лице грейна нова ослепителна усмивка. — Моите ездачи провеждат атака малко по-надолу по реката и изтласкват силите на Лятото насам.

Можеш да тръгнеш нагоре по потока. — Тя се наведе от седлото и измърка: — Здравей, Лойд. Трябва да поговорим.

— Добре тогава — изпъшка Мерил. — Можеш ли да вървиш, магьоснико?

Вместо отговор се изправих на крака. Мерил също стана, но аз видях, че лицето ѝ се изкриви от болка. Фикс вдигна окървавения си водопроводен ключ. Аз взех жезъла, но стрелящата пръчка не се виждаше никъде. Наблизо се въргаляше черната докторска чанта и аз си я прибрах, като набързо прегледах съдържанието ѝ, преди да я затворя.

— Добре, народе, да тръгваме.

Затичахме се нагоре по реката. Не знаех колко далеч трябва да стигнем. Около нас царяха хаос и объркване. Прелетяха облак пиксита, а малко по-нататък се натъкнах на паяци с размерите на футболни топки; те бяха разпънали паяжините си, в които се гърчеха десетки пиксита. Група фейски хрътки, зелени, сиви и диви, тичаха по петите на дълго пантероподобно същество, което се носеше към водата. Профучаваха стрели и навсякъде лежах мъртви и умиращи феи.

Най-накрая земята под краката ми започна да се надига и поглеждайки напред, аз видях пред нас хълма, върху който се намираще Каменната маса. Дори успях да различа грамадната фигура на Кориц до нея; кентавърът отстъпваше от каменната статуя на Лили, която явно току-що бе оставил на масата. До него се виждаше стройната фигура на Аврора, която бе слязла от коня си и ни гледаше яростно.

— Лили! — извика Мерил, но гласът ѝ затрепери. Фикс се обърна с тревога към нея; Мерил се отпусна на едно коляно и грозното ѝ честно лице се изкриви от болка. — Вземи я, Фикс. Спаси я и я отведи у дома. — Тя се огледа и погледът ѝ се спря върху мен. — Ще му помогнете ли?

— Нали ми плати за това — отвърнах аз. — Остани тук. Направи достатъчно.

Мерил поклати глава.

— Само още нещо — каза тя, но се отпусна на земята и пъшкайки, притисна ръка върху раната си.

Аврора заповяда нещо на Кориц. Кентавърът се поклони и препусна към нас, стиснал копието си в ръка.

— Мамка му — изругах. — Били, тоя тип е много силен. Не се приближавайте до него. Вижте дали можете да му отвлечете вниманието.

Били излая утвърдително и върколаците се затичаха срещу приближаващия се кентавър. Заобиколиха го в кръг и един по един, избягвайки копитата му и копието, започнаха да го хапят по хълбоците и задника.

— Остани с Мерил — казах на Фикс и тръгнах към Каменната маса, заобикаляйки върколаците.

Приближих се достатъчно, за да видя как Аврора се е надвесила над статуята на Лили. В ръката си държеше Разнищника на Зимната майка, притискаше го към статуята и дърпаше свободните нишки, като постепенно го разплиташе. Почувствах нещо, някакво тъмно привличане, което разтърси магьосническите ми сетива. Под изящните пръсти на Аврора Разнищникът започна постепенно да се разпада.

Протегнах ръка — адреналинът и болката ми даваха достатъчно енергия за заклинание.

— *Ventas servitas!* — изкрещях с цяло гърло. Внезапен порив на вятъра подхвана Разнищника, изтръгна го от ръцете на Аврора и го понесе към мен. Улових го, оплезих се на Аврора и извиках: — Мийк, мийк!^[1] — след което хукнах с всички сили.

— Проклет да си, магьоснико! — изпищя Аврора и гласът ѝ се заби в мен като остри нокти. Тя вдигна ръце и изкрещя още нещо; земята започна да се тресе под краката ми и аз изгубих равновесие. Паднах и се затъркалях надолу, докато не стигнах до подножието на хълма. Отне ми цяла секунда, за да си поема дъх, след което се претърколих по гръб и се надигнах до седнало положение.

Силен порив на вятъра ме блъсна в лицето, събори ме обратно на земята и изтръгна Разнищника от ръцете ми. Погледнах нагоре и видях как Аврора небрежно го хвана и тръгна по хълма. Опитах се да се изправа и да я последвам, но вятърът продължаваше да ме притиска към земята.

— Никакви прекъсвания повече — сопна се Аврора и направи жест с едната си ръка.

Земята изпищя. От нея внезапно израсна плътна ограда от тръни, дълги колкото дланта ми. Тя обгради целия хълм с толкова плътна стена, че не можех да видя Аврора зад нея.

Опитах се да се преборя със заклинанието на Лятната дама, но не успях да го преодоля физически, а дори не се опитах да го разбия с чисто магическа сила. Отказах се от борбата и затворих очи, като започнах да го опипвам отвътре, търсейки слабото му място. Но точно тогава Фикс се развика:

— Хари? Хари! Помощ!

Един от върколаците нададе силен вой от болка; последва го друг. Концентрацията ми отслабна и аз се опитах да я възстановя. Тези хора бяха дошли тук заради мен и проклет да бях, ако позволих нещо да им се случи. Опитах се да се съсредоточа, да намеря нишката, която да подръпна и да разплета заклинанието на Аврора, но страхът, гневът и тревогата ми пречеха. Те осигуряваха добра енергия за заклинания, но това беше деликатна работа и сега чувствата ми, често източник на сила, само ми пречеха.

Разнесе се тропот на копита, който разтърси земята. Вдигнах глава и видях воин в зелени доспехи, единственият от онзи кавалерийски отряд на Летните Ший, който бе останал на коня си. Той се извисяваше над мен, конят му риеше земята с копито, а копието му се целеше в главата ми.

— Недей! — казах аз. — Почакай!

Но ездачът не ми обърна никакво внимание. Той повдигна ръка, за да нанесе удара, върхът на копието проблесна със сребриста светлина и полетя надолу към незащитеното ми гърло.

[1] Викът на Пътния бегач от анимационното филмче за пътния бегач и Уили Койота. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Копието се заби в земята до шията ми и ездачът изсъска с нетърпелив женски глас:

— Не мърдай!

Тя скочи от жребеца, вдигна ръка и свали шлема си със спуснатото забрало. Кестенявата коса на Елейн се разпиля по раменете ѝ и тя я тръсна раздразнено.

— Не мърдай. Сега ще те освободя.

— Елейн — казах аз. Изпълних се с различни чувства, но нямах време да ги анализирам. — Бих казал, че се радвам да те видя, но не съм съвсем сигурен.

— Защото винаги си бил сухар, Хари — отвърна язвително тя. След това лицето ѝ се изпъна, очите ѝ се притвориха и тя протегна облечената си в ръкавица ръка над гърдите ми. Промърмори нещо под носа си и произнесе: — Ето. Саманаяна.

Почувствах вълна от някаква нежна сила и вятърът, който ме притискаше към земята, внезапно изчезна. Изправих се на крака.

— Така — рече тя. — Сега да се махаме от тук.

— Не — отвърнах аз. — Не съм приключил. — Намерих чантата си и жезъла. — Трябва да мина през тези бодли.

— Не можеш — каза Елейн. — Хари, познавам това заклинание. Бодлите не са просто остри, а и отровни. Ако някой от тях те одраска, ще се парализираш за секунди. Два или три бодила са достатъчни, за да те убият.

Погледнах намръщено бариерата и стиснах здраво жезъла.

— И освен това не горят — додаде Елейн.

— О. — Стиснах зъби. — Тогава просто ще ги отместя встрани.

— Това е все едно да се опиташ да отвориш врата със силна пружина, Хари. Достатъчно е само леко да изгубиш концентрация и те ще се върнат на мястото си.

— Значи, няма да я губя.

— Нищо няма да се получи, Хари — настоя Елейн. — Опиташ ли се да си проправиш път, Аврора ще го усети и ще те разкъса. Ако си се концентрирал върху тръните, няма да успееш да се защитиш.

Отпуснах жезъла и отместих погледа си от тръните към Елейн.

— Добре. Значи, ти ще трябва да ги задържиш вместо мен.

Тя се ококори.

— Какво?

— Ти ще задържиш тръните. Аз ще премина.

— Възнамеряваш да се изправиш срещу Аврора? Сам?

— А ти ще ми помогнеш.

Елейн прехапа устни и отмести поглед настрани.

— Хайде де, Елейн — казах аз. — И без това вече я предаде. А аз ще премина през тези тръни със или без твоята помощ.

— Не знам.

— Да, знаеш. Ако си искала да ме убиеш, вече си имала тази възможност. А ако Аврора завърши онова, което е започнала, и без това ще умра.

— Ти не разбираш...

— Знам — сопнах й се аз. — Не разбирам защо й помагаш. Не разбирам как можеш да стоиш до нея и да й позволяваш да върши всичко това. Не разбирам как може да стоиш тук и да оставиш онова момиче да умре. — Дадох й няколко секунди, за да осмисли думите си, след което тихо добавих: — И не разбирам как можа да ме предадеш по този начин. Отново.

— А как може да си сигурен — отвърна тя, — че няма да се случи и трети път? Ще пусна тръните да се затворят, преди да си преминал от другата страна, и ще те убия.

— Може и така да стане — отвърнах аз, — но не искам да го вярвам, Елейн. Някога се обичахме. Знам, че не си страхливка, не си и убийца. Искан ми се да вярвам, че дори и сега все още означаваме нещо един за друг. И че мога да ти поверя живота си, както и ти можеш да ми повериш своя.

Елейн се засмя горчиво и каза:

— Вече не ме познаваш, Хари. — Тя ме погледна. — Но аз ти вярвам. Знам, че мога да ти се доверя.

— Тогава ми помогни.

Тя кимна и рече:

— Ще трябва да тичаш бързо. Не съм силна колкото теб, а това е тежка работа. Няма да успея да издържа дълго време.

Кимнах ѝ. Вярно, че ме гризяха съмнения. А ако го направеше отново? Елейн не беше от най-честните хора. Наблюдавах я как се съсредоточава, красивото ѝ лице изгуби изражението си, почувствах как събира силата си, скръствайки ръце на гърдите си и допирайки дланите върху раменете си като мумия в египетски саркофаг.

По дяволите, днес можех да загина по милион начини. Имаше ли някакво значение точно по какъв? Така поне щях да се опитам да направя нещо значимо. Обърнах се и приклекнах, стиснал чантата и жезъла в ръце, готов да хукна напред.

Елейн промърмори нещо и около нея се изви вятър, развявайки косите ѝ на всички страни. Тя отвори очи, макар погледът ѝ да оставаше нефокусиран, и протегна ръцете си встрани.

Вятърът се изви около нея в широка около пет фута колона и се засили срещу стената от тръни. Те потрепериха и постепенно започнаха да отстъпват пред магията на Елейн.

— Тръгвай! — изпъшка тя. — Хайде, бързо!

Затичах се.

Вятърът едва не ме заслепи; налагаше се да тичам превит надве, с надеждата, че никой от тръните няма да се забие в голата ми кожа. Почувствах едно рязко бодване в шлифера, но то не разкъса кожата. Елейн не ме подведе. След няколко секунди преминах през стената и се озовах от другата ѝ страна, на върха на хълма, върху който се намираше Каменната маса.

Тя си стоеше на предишното място, но руните и магическите знаци по повърхността ѝ сега сияеха със златиста светлина. До масата стоеше Аврора и пръстите ѝ танцуваха върху Разнищника; нишките му се притискаха върху главата на статуята на коленичилото момиче, която все още се намираше върху масата. Придвигих се малко встрани, за да не попадна в периферното ѝ зрение, и се затичах към нея.

Когато стигнах на няколко фута, Разнищникът внезапно избухна в поток от студена бяла светлина. Плътна вълна заля статуята и докато преминаваше през нея, студеният мрамор оживя, каменните ѝ коси се превърнаха в смарагдовозелени кичури. Лили отвори очи и въздъхна, оглеждайки се замаяно.

Аврора я сграбчи за гърлото, притисна нечистокръвната към плота на Каменната маса и извади ножа от колана си.

Постъпих съвсем не джентълменски: стиснах жезъла с две ръце и с всички сили халосах Лятната дама по гърба.

Междувременно очевидно бе настъпило полунощ и звездите достигнаха най-високата си точка; сияещите руни на масата промениха цвета си от златист в леденосин.

Ударът ми накара Аврора да изпусне ножа и той падна върху масата. Лили изпищя и се изтръгна от ръцете на Лятната дама, претърколи се през масата и се озова от другата ѝ страна.

Аврора се обърна към мен светкавично, както умеят само Ший, облегна се на масата и ме изрита в гърдите с двата си крака. Ритникът беше силен и ме отхвърли назад, и докато все още се търкалях по земята, тя призова едно огнено кълбо и го запрати срещу мен. Изправих се на колене и вдигнах жезъла си, събирайки достатъчно сила, за да парирам удара, и отразих пламъка към мъгливото небе.

Червената му светлина падна върху зеления жребец, който тъкмо прескачаше трънената ограда. Той не успя да завърши скока си и падна с писък върху отровните тръни. Ездачът му обаче не падна заедно с него. Талос, с окървавено лице, скочи от гърба на коня, превъртя се във въздуха и се приземи невредим от вътрешната страна на оградата.

Аврора се изсмя безумно и извика:

— Убий го, лорд-маршал!

Талос извади меча си и тръгна към мен. Мислех си, че първият му удар ще бъде насочен към корема ми, но той ме излъга и мечът му замахна към жезъла ми, който излетя настрани и падна в тръните. Докато Талос ме дебнеше, аз грабнах докторската чанта и отстъпих назад, оглеждайки се за някакво оръжие, за нещо, което може да ми спечели няколко секунди за действие.

В този миг басов рев от ниското разтърси хълма и дори Аврора застина за миг. Стената от тръни се разтресе, нещо масивно изрева отново и я разкъса. Тролът беше огромен и ужасен, и силен. Той размахваше брадвата си като пластмасово ножче за пикник и кожата му беше покрита със синини от удари, рани от отровните шипове и собствената му тъмнозелена кръв. От едната му страна се виждаше ужасна рана, от която се стичаше сукървица. Той вървеше напред въпреки раните, но си личеше, че умира.

И това беше Мерил. Тя бе направила своя избор.

Гледах я вцепенено, разпознавайки чертите ѝ в изкривеното от гняв лице на трола. Тя замахна към Талос, лорд-маршалът на Лятото се завъртя и със замах отсече едната ѝ ръка. Но Мерил успя да докопа крака му с другата и го придърпа към себе си, стоварвайки върху него огромното си тяло, размазвайки го върху земята със задавен, гъргорещ вик, изпълнен с ярост и триумф.

Обърнах се назад и видях, че Аврора е хванала Лили за зелената коса и я влачи обратно към масата. Хвърлих се напред и успях пръв да хвана закривения каменен нож.

— Глупак — изсъска Аврора. — Ще ѝ разкъсам гърлото с голи ръце.

Хвърлих ножа настрани и отвърнах:

— Не, няма.

Аврора се изсмя, погледна ме с безумните си изкустителни очи и попита:

— И защо не?

Потупах с длан докторската чанта.

— Защото аз знам нещо, което ти не знаеш.

— Какво? — изсмя се тя. — Какво би могъл да знаеш, което да има значение?

Усмихнах се студено и казах:

— Телефонния номер на „Пица Експрес“. — Отворих чантата и изръмжах: — Слипай я, Тут!

От чантата се разнесе пронизителен тръбен звук и от вътрешността ѝ излетя Тут-тут, оставяйки след себе си шлейф от алени искри. Малкият фей все още носеше импровизираната си броня, но беше сменил оръжията си с нещо, което бях накарал Били да купи от „Уол-Март“ — макетен нож със стърчащо от пластмасовата дръжка острие.

Аврора се изсмя грозно и каза:

— И какво може да направи това малко нещо?

Тут изсвири отново с тромпета си и изкрещя с пискливия си гласец:

— В името на лорд Пица, атака!

И от докторската чанта изригна облак от алени светлинки; цяло ято пиксита, въоръжени със стоманени остриета, облечени в оранжеви

пластмасови дръжки, се стрелнаха към Аврора.

Погледът ѝ срещна моя за миг и аз забелязах в очите ѝ страх; тя се бе досетила какво я чака. Аврора вдигна ръка, събирайки златиста сила в нея, но едно от пикситата я достигна, макетното ножче проблесна и острието му преряза ръката ѝ. Тя изпищя, кръвта ѝ бликна и златистата светлина избледня.

— Не! — нададе вой Аврора. — Не! Не сега!

Пикситата я заобиколиха и последвалото не беше никак красиво. Сияйната ѝ броня не ѝ осигуряваше никаква защита срещу стоманените остриета и те я прорязваха като картон. Тут-тут и другарите му нанасяха едновременно удари от всички посоки, пръскайки кървави капки във въздуха.

Видях как очите ѝ се разшириха и проблеснаха, въпреки че жужащата, стрелкаща се смърт продължаваше да реже бледата ѝ кожа с остриетата си. Тя направи крачка към масата.

Ако умреше там, ако кръвта ѝ изтечеше върху масата, тя щеше да е постигнала целта си. Щеше да прехвърли огромно количество сила в Зимния двор и щеше да унищожи баланса. Затичах се към масата, сграбчих Аврора, дръпнах я и я блъснах на земята.

Тя изпищя отчаяно и се опита да се бори — но не ѝ беше останала никаква сила. Продължихме да се търкаляме надолу по хълма и когато спряхме, аз седях отгоре ѝ и я притисках към земята.

Аврора ме погледна с избледняващите си, нефокусирани зелени очи.

— Почакай — каза тя със слаб и някак си съвсем млад глас. Вече не изглеждаше като луда вълшебница. Приличаше на уплашено малко момиче. — Почакай. Ти не разбираш. Просто исках да го спра. Да спра болката...

Отместих кичур окървавена коса от очите ѝ и се почувствах ужасно изморен, когато казах:

— Само мъртвите никога не изпитват болка.

Светлината изчезна от очите ѝ, дишането ѝ се забави. Тя прошепна едва чуто:

— Не разбирам.

— Нито пък аз — отвърнах тихо.

От окоето ѝ се отрони сълза, която се смеси с кръвта.

И тя умря.

ГЛАВА 34

Успях. Спасих момичето, спрях крадеца, доказах невинността на Маб и спечелих подкрепата ѝ за Белия съвет, като така спасих и собствения си задник.

Ура.

Лежах там до празното тяло на Аврора, твърде изморен, за да мога да помръдна. Кралиците ме откриха там някъде четвърт час по-късно. Едва усещах присъствието им — златната и синкавата светлина, които се срещнаха над мен. Златното сияние се спря за миг над тялото, след което се отдалечи, отнасяйки със себе си мъртвата плът. Аз продължавах да лежа студен и уморен на земята.

Край мен остана само студената синя светлина. Миг по-късно почувствах как пръстите на Маб докосват главата ми и тя промърмори:

— Магьоснико. Доволна съм от теб.

— Върви си, Маб — отвърнах с уморен глас.

Тя се засмя и каза:

— Не, смъртни. Ти трябва да си тръгнеш от тук. Ти и твоите спътници.

— А Тут-тут? — попитах аз.

— Необичайно е смъртен да може да призове фея, дори от най-нисшите, да му служи, но се е случвало и преди. Не се притеснявай за малките си воители. Те бяха твоето оръжие и единственият, който е отговорен за действията им, си ти. Вземи стоманата им със себе си и това ще е достатъчно.

Погледнах я и казах:

— Ще спазиш ли своята част от сделката?

— Разбира се. Магьосниците могат безопасно да преминат.

— Не тази сделка. Нашата.

Прекрасната опасна уста на Маб се разтегна в усмивка.

— Първо нека ти направя едно предложение.

Тя махна с ръка и тръните се разделиха. Пред тях стоеше Мейв, облечена в белите си доспехи, а до нея бе застанала Зимната майка; и

двете бяха увити с черни пелерини. Пред тях на земята беше коленичил Лойд Слейт, ранен, очевидно изпитващ болка, с ръце, приковани към стягащата гърлото му каишка от нещо, което приличаше на мъглив лед.

— Сред нас има предател — измърка Маб. — И той ще бъде наказан подобаващо. След това ще обявим избор за нов рицар. — Тя ме погледна и продължи: — Познавам един човек, който заслужава по-голямо доверие от предшественика си. Приеми тази сила и всички дългове между нас ще бъдат заличени.

— Не просто не — промърморих аз, — а не, по дяволите.

Маб се усмихна още по-широко.

— Добре тогава. Сигурна съм, че ще намерим начин да се развличаме с този, докато не настъпи моментът да ти предложи отново.

Слейт надигна глава и в очите му проблесна паника.

— Не. Не, Дрезден. Дрезден, не им позволявай. Не им позволявай да ме вземат. Приеми силата, не им позволявай да ме карат да чакам.

Маб продължаваше да ме гали по главата.

— В такъв случай само още две задачи и ще се освободиш от мен.

И те си тръгнаха.

След тях останаха само писъците на Лойд Слейт.

Седях си там, твърде уморен, за да помръдна, докато светлините не започнаха да избледняват. Смътно си спомням, че усетих как Ебенизър ме повдига от земята и премята ръката ми през врата си. Пазителят на портала промърмори нещо и Били му отговори.

Събудих се у дома, в леглото.

Били, който дремеше в креслото до мен, се събуди с изхъркване и каза:

— Хей, ето те и теб. Жаден ли си?

Кимнах; гърлото ми беше твърде пресъхнало, за да мога да отговоря, и той ми подаде чаша студена вода.

— Какво се случи? — попитах аз, след като вече можех да говоря.

Той поклати глава.

— Мерил умря. Поръча ми да ти кажа, че е направила своя избор и не съжالياва за това. След това просто се промени. Намерихме я на

земята до теб.

Затворих очи и кимнах.

— Ебенизър поръча да ти кажа, че си накарал доста хора да виждат червено, но засега това не трябва да те притеснява.

— Хе-хе — отвърнах аз. — А алфите?

— Понатупани са — отвърна Били с гордост в гласа. — Сто петдесет и пет шева общо, но всички сме, повече или по-малко, добре. Пица парти и як гейминг довечера у дома.

Стомахът ми изкурка при думата „пица“.

Взех си един душ, подсуших се и си облякох чисти дрехи. Това ме накара да примигна изненадано. Огледах банята, после надникнах в спалнята и казах на Били:

— Да не си чистил? Прал?

Той поклати глава.

— Не съм аз. — На вратата се почука и той рече: — Минутка само. — Чух го да излиза навън и да казва нещо, преди да се върне отново. — Имаш посетители.

Обух си чорапи и нахлузих маратонките.

— Кой е?

— Новите Летни дама и рицар — отвърна Били.

— Проблеми ли си търсят?

Били се ухили и каза:

— Просто ела да поговориш с тях.

Погледнах го намръщено и го последвах в дневната. Тя беше безупречно чиста. Мебелите ми са предимно втора ръка, дървени с платнена тапицерия. Те също изглеждаха чисти и не се виждаха никакви петна по тях. Килимите ми — като се започне с онези, които може и да са летели в небесата на митична Арабия, и се свърши с изтъканите за туристи ментета „Навахо“ — също бяха изчистени и изтупани. Проверих пода под килимите. Измит и изстърган до блясък. Кофата за въглища беше напълнена с нови дърва, а самата камина беше не само изрината от пепелта, но и блестеше от чистота.

Жезълът ми и стрелящата пръчка бяха подпрени в ъгъла и лъщяха като полирани, а пистолетът ми лежеше в кобура си, който също беше лъснат. Пистолетът беше смазан и почистен.

Отидох до нишата, където стояха печката, умивалникът и хладилната кутия. Използвам старомодна хладилна кутия — такава, в

която се съхранява готов лед, предвид проблемите ми с електричеството. Тя беше почистена и в нея беше сложен нов лед. Бяха я напълнили със спретнато подредена храна — пресни плодове и зеленчуци, сокове, кола — а във фризера имаше сладолед. Килерчето ми за провизии беше натъпкано със сухи храни, консерви, макарони, сосове. А Мистър си имаше нова котешка тоалетна, направена от дърво, облечено в пластмаса, и напълнена с нови камъчета. Беше се сдобил и с нова дървена купичка за храна и втора за вода и беше опукал всичката храна. Самият Мистър се беше изпружил на пода и лениво побутваше с лапа торбичка, пълна с котешка трева, която беше завързана с шнурче за вратата на килера.

— Мъртъв съм — казах аз. — Умрял съм и някой чиновник е направил грешката да ме прати в рая.

Огледах се и видях, че Били ми се хили идиотски. Той посочи с палец към вратата.

— Ще видиш ли видните гости?

Отидох до вратата, отворих я предпазливо и промуших глава през процепа.

Там стоеше Фикс, облечен в работнически комбинезон. Рошавата му бяла коса стърчеше около главата му и допълваше усмивката му. Имаше смазка по ръцете и лицето си, а старата му кутия с инструменти лежеше на земята. До него стоеше Лили — стройна фигура, облечена в обикновен тъмен анцуг и зелена блуза. Косата ѝ беше вързана на опашка.

И беше станала снежнобяла.

— Хари — каза Фикс. — Как си?

Примигнах и попитах:

— Ти? Новата Лятна дама?

Лили се изчерви красиво и отвърна:

— Знам. Не съм го искала, но когато... когато Аврора умря, силата ѝ се преля в най-близкия Летен приемник. Обикновено това е някоя от другите кралици, но аз съдържах силата на рицаря и тя просто... скочи там.

Повдигнах вежда и попитах:

— Добре ли си?

Тя се намръщи.

— Не съм сигурна. Трябва да обмисля доста неща. За пръв път подобна сила попада у смъртен.

— В смисъл че не си, въъ, не си, нали?

— Направила своя избор? — попита Лили и поклати глава. — Все още съм си аз. Не знам какво ще правя, но Титания каза, че ще ме научи.

Извърнах поглед настрани.

— И си избрала Фикс за свой рицар, ха.

Тя му се усмихна.

— Вярвам му.

— Мен ме устройва — казах аз. — Фикс вече успя да срита задника на Зимния рицар.

Лили примигна и го погледна. Дребничкият мъж се изчерви и кълна се в Бог, започна да човърка с върха на обувката в земята.

Лили се усмихна и ми подаде ръка.

— Искях да се запознаем. И да ви благодаря, господин Дрезден. Дължа ви живота си.

Стиснах ръката ѝ, но казах:

— Нищо не ми дължиш. Очевидно вече спасявам по инерция изпаднали в беда дами. — Усмивката ми се стопи. — Освен това ме бяха наели. Благодарни на Мерил.

Лили се намръщи и каза:

— Не се обвинявайте за случилото се. Направихте всичко, защото имате добро сърце, господин Дрезден. Също като Мерил. Не бих могла да се отплатя за подобна доброта, а ще минат години, преди да мога да използвам моите... моите...

Тя се поколеба, търсейки подходящата дума.

— Сили?

— Добре, сили. Но ако имате нужда от помощ или безопасно място, можете да дойдете при мен. Ще направя всичко, което ми е по силите.

— Тя изпрати няколко домашни духчета да почистят апартамента ти, Хари — каза Фикс. — А аз тъкмо оправих колата, така че вече можеш да я караш. Надявам се, че нямаш нищо против.

Примигнах няколко пъти, преди да отговоря:

— Нямам. Хайде, влизайте, ще ви сипя по едно.

Посещението им се оказа доста приятно. Изглеждаха свестни хлапета.

След като всички си тръгнаха и навън се стъмни, на вратата отново се почука. Отворих и на прага стоеше Елейн, облечена в тениска и къси дънкови панталонки, които разкриваха красивите ѝ крака. Косата ѝ беше прибрана под бейзболна шапка на „Чикаго Къбс“ и тя каза без предисловия:

— Искан да те видя, преди да си тръгна.

Наведох се към нея.

— Надявам се, че си добре.

— Ти също. Маб плати ли?

— Да — кимнах аз. — А ти? Все още ли принадлежиш на Лятото?

Елейн сви рамене.

— Дължах всичко на Аврора. Дори да е имала възражения относно това, дали съм се разплатила изцяло с нея, това вече няма никакво значение.

— Къде отиваш?

Тя сви рамене.

— Не знам. Някъде, където има много хора. Може да се запиша в университет. — Тя си пое дълбоко дъх и каза: — Хари, съжалявам, че нещата се развиха така. Страхувах се да ти кажа за Аврора. Би трябвало да се досетя. Радвам се, че при теб всичко свърши добре. Наистина се радвам.

Има няколко възможни отговора на това, но предпочетох да кажа:

— Тя смяташе, че върши добро. Струва ми се, че разбирам защо ти... Виж какво, всичко вече свърши.

Тя кимна. После каза:

— Видях снимката на камината. На Сюзан. Онези писма. И годежния пръстен.

Погледнах към камината и ми стана гадно във всякакъв смисъл.

— Да.

— Обичаш я — каза Елейн.

Кимнах.

Тя въздъхна и наведе глава, за да скрие очите си под козирката на шапката.

— Мога ли да ти дам един съвет?

— Защо не?

Тя ме погледна и каза:

— Престани да се съжالياваш, Хари.

Примигнах.

— Какво?

Тя посочи с жест апартамента ми.

— Живееш в кочина, Хари. Очевидно се обвиняваш за нещо. Мога само да се досетя за какво, но е пределно ясно, че се тормозиш заради него. Преодолей го. Няма да ѝ помогнеш с нищо, ако се превърнеш в ходеща плесен. Престани да си мислиш колко ти е зле — защото, ако на нея изобщо ѝ пука за теб, сърцето ѝ ще закърви, ако те види в такова състояние, както те видях аз преди няколко дни.

Гледах я известно време, след което казах:

— Романтичен съвет. От теб.

Тя ме стрелна с усмивка:

— Да. Каква ирония. Ще се видим някой път.

Кимнах и отвърнах:

— Довиждане, Елейн.

Тя се наведе към мен и отново ме целуна по бузата, след което се обърна и си тръгна. Гледах я как се отдалечава. И — законно или не — изобщо не споменах за нея на Съвета.

По-късно същата вечер застанах пред вратата на апартамента на Били. Отвътре се чуваха смях и музика и се разнасяше миризма на пица. Почуках и Били отвори. Всички разговори секнаха.

Влязох вътре. Дузина насинени, ранени и доволни върколаци ме гледаха от масата, отрупана с питиета, кутии от „Пица Експрес“, зарове, моливи, тейфтери и мънички, високи един инч фигурки върху голям лист милиметрова хартия.

— Били — рекох аз — и всички останали, просто исках да ви кажа, че бяхте страхотни там, горе. Много по-добри, отколкото съм очаквал или съм се надявал. Трябваше да ви се доверя повече. Благодаря!

Били кимна.

— Заслужаваше си. Нали?

В стаята се разнесе утвърдително мърморене.

— Добре, тогава — кимнах аз. — Някой да ми донесе пица, кола и зарчета, но трябва да ви кажа, че ще имам нужда от мускули.

Били ме погледна и примигна.

— Какво?

— Мускули — повторих аз. — Искам големи, изпъкнали мускули и не искам да се налага да мисля много.

Лицето му грейна в усмивка.

— Джорджия, имаме ли останал някой варварин?

— Разбира се — отвърна Джорджия и отиде до бюрото.

Седнах край масата, подадоха ми пица и кола и се заслушах във възобновените разговори, мислейки си, че така е много по-приятно, отколкото да прекарам поредната вечер, затворен в лабораторията.

— Знаеш ли кое ме разочарова най-силно? — попита ме след известно време Били.

— Не, кое?

— Всички тези феи и дуели, и луди кралици, и така нататък, а никой не цитира добрия стар Били Шекспир. Нито веднъж.

Втренчих се в него и избухнах в смях. Всичките ми синини, натъртвания и рани ме боляха, но това беше честна, нормална болка — нещо, което се изцелява. Взех си зарчетата, малко листове хартия и моливи и се настаних при приятелите ми, за да се преструвам на Торг Варварина, да ям, да пия и да се веселя.

Боже господи, как този уж разумен род човешки цял е глупости и грешки!^[1]

[1] Цитат от „Сън в лятна нощ“ на Шекспир, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.